

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ரா வி ட ப் பி ர கா சி கை.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகசுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

அருடாதேசமொழி

அவாதின விதாநிபாநியாய விளங்காநின்ற

ச பா ப தி ந ர வ ல ர வ ர க ள ர ல்

நி ரு த் தி,

சித்தாந்தவித்தியா நுபாலனயத்திரசாலையில்

அச்சிட்டுப் பதிக்கப்பட்டது.

ஞாபகமொழி

சாலையாணசபாபக அடிகை.

விவாதி-ஞாபகநினை-நினை

1899

Copyright Registered.

மகாமதேசாபாத்தியாய
டாக்டர். உபேசாமிநாதையர்
தூலநிலையம்.
சென்னை-600090

திராவிடப்பிரகாசிகையின்

இ ய ன் மு னை.

தாயிரம்	க
தமிழ்நாடு வளப்படிமை : பிபல	௩௮
இலக : மமரபியல்	௧௦௪
இலக : மமரபியல்	௨௭௨
சாதிமரபியல்	௧௭௮
குழியில்	௨௦௨

விஷய சூழலை.

[illegible]

எட்டித்தொகை	கௌ
எழுத்ததிகாரம்	கௌ
ஏ	
ஏகாங்கமவாதவிருபசரிதவயிக்கு	கௌ
பூழ் பரவிடுபெருகாமம்	
ஐ	
ஐங்கியவாதவைவசாததிரம்	கௌ
ஐங்குறு நூறு	கௌ
ஒ	
ஒழிவிலோடுககம்	கௌ
க	
கடைச்சங்கம்	கௌ
கடைச்சங்கவிலக்கியம்	கௌ
கந்தபுரநாமம்	கௌ
கருப்பொருள்	கௌ
கலித்தொகை	கௌ
கல்லாடம்	கௌ
கலவிச்சிறப்பு	உரு
கலவியறிவினபயன்	உரு
களவியல்	உரு
கற்குருமமாணக்கரியபடி	உரு
கற்குருநூறு	உரு
கற்குருநூறு	உரு
கற்பிக்கருவிலாசரிநீட்டியபடி	உரு
கற்பியல்	உரு
கா	
காசிகண்டம்	கௌ
காஞ்சித்தொகை	கௌ
காஞ்சிபுராணம்	கௌ
காவியவிலக்கியம்	கௌ
கி	
கிளவியாககம்	கௌ
கி	
குண்டலகேசி	கௌ
குமரகுருபரமுனிவரியற்றிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
குறிஞ்சிப்பாட்டு	கௌ
குறந்தொகை	கௌ
குறியியலுக்கரபுணரியல்	கௌ

கை	
கைவல்லியம்	கௌ
கொ	
கொழிக்கவி	உரு
கோ	
கோயிற்புராணம்	கௌ
ச	
சக்தபநிராசரணம்	உரு
சமயாசாரியா அருந்தியணம்	கௌ
சமயாசாரியா சொருபசுவசாயுச	கௌ
சிடப்பெறு	கௌ
சமயாசாரியா சொருபநிநுபணம்	கௌ
சமயாசாரியா நிராகாரத்தொகை	கௌ
சி	
சீததாரை சாததிரம்	கௌ
சீததாரை சாததிரநாற்பாத்தொகை	கௌ
சீததாரை சைவ நானாசாததிரம்	கௌ
சீததாரை	கௌ
சிவபத்திரம்	கௌ
சிவஞானசொகை	கௌ
சிவஞானயோகிக் கட்டற்றிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவஞானயோகிக் கட்டற்றிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவஞானபாடியம்	கௌ
சிவஞானபோதி வியாக்கியானம்	கௌ
சிவஞானபோதம்	கௌ
சிவநாடிக் கட்டற்றிய	கௌ
சிவபிரகாசமுனிவரியற்றிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவபிரகாசம்	உரு
சிறுபாணாறு பப்படை	கௌ
கு	
குளமணி	கௌ
செ	
செநதமிழ்ச்சொல்	கௌ
செநதமிழ்நிலம்	கௌ
செநதமிழ்வழக்கு	கௌ
செய்யுளியல்	கௌ
சை	
சைவசமயநெறி	கௌ
சொ	
சொல்லதிகாரம்	கௌ
சொ	
சொனமீதம்	கௌ

தண்டியலங்காரம்	௪௪
தமிழினறையகமடசி	௬
தமிழ்ச்சொன்னுடிபு	௪
தமிழ்ப்பொதுவெலை	௧௦
தமிழ்வேதம் திருச்சிறையடல்	௧௦௫
மெழுவாயிறவாடாக டோ	
தமுறை தெரிததல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௧௦௪
ஊரலிய பரம்பொருள பரம சிவன்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	
எ பாராததொனமாத்த மந	௧௦௫
திரவோத்தாயதறிவறுத்தல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	
ளோததறருரிய வதிகாரிகள்	௧௦௪
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	௬௬
கள வைதிகசைவவோத்தா	
மாறு விளக்கல்	
தலைச்சங்கம்	௨௬
தி	
திரிபதாத்தமனாதிநிதிகயம்	௧௦௫
திருக்களிற்றுப்படி	௧௬௬
திருக்குறள	௧௨௬
திருக்கோவை	௧௦௬
திருத்தணிகைடபுராணம்	௧௪௫
திருப்பல்லாணம்	௧௧௧
திருப்புதழ	௧௨௧
திருமந்தரம்	௧௧௨
திருமுருகாற்றுப்படை	௧௦௬
திருமுறைகள் சதாவேதமொக	௬௬
கும் தமிழ்வேதமாத்தறெரித்தல	
திருமுறையிலக்கியம், திருமுறை	
யோத்தன் முறை வைப்பு	௧௨
திருவருட்பாடன	௨௦௦
திருவள்ளுவமலை	௧௬௨
திருவாசகம்	௧௦௮
திருவிசைப்பா	௧௧௧
திருவுருதி	௧௬௦
து	
தம்பைத்திணை	௧௬
தெ	
தெனமொழிமுடிபு	௬

தேவாரம்	௧௦௬
தொ	
தொகைமரபு	௬௬
தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி,	௧௪௬
முதற்குத்திரவிருத்தி	௧௪௬
தொல்காப்பியவுரைகள்	௧௪௬
தொல்காப்பியம்	௧௦௦
ந	
நற்றிணை	௧௬௪
நன்னூல்	௧௮௮
நா	
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	௧௨௨
நா	
நானமரபு	௧௨௨
நெ	
நெஞ்சவிடுதூது	௨௦௧
நெடுநல்வாடை	௧௬௬
நே	
நேமிநாதம்	௪௪
நை	
நைடகம்	௧௪௬
ப	
பசுவழிதை	௧௮௬
பட்டிபாலை	௧௬௬
பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பிய	௬௬
வரலாறு பொருந்தானம்	
விளக்கல்	
பதிற்றுப்பத்து	௧௬௮
பதினெண்மீழ்க்கணக்கு	௧௬௬
பதினொன்றிருமுறைப்பிரபந	௧௬௬
திகைகள்	௧௬௬
பத்தப்பாட்டு	௧௬௬
பரமகேரணநிறுபணம்	௧௬௮
பராபரசுப்பிரமணியநிறுபணம்	௮௮
பராபரஞானப்பாருபாடு	௬௨
பரிபாடல்	௧௬௮
பரிமேலழகியாருரை ஏகாணம்	௧௬௮
வாதிகட் கிட்டவிகாதமா	௧௬௮
மாறு	௧௬௮
பலவகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்	௪௪
பன்னிருபடலமுதலியன	௬௬
பா	
பாடாண்டிணை	௬௬
பாடையிலபு	௬

பாத்தம்

பி

பிரபுலிங்கலீலை
பிரபோதசந்திரோதயம்
பிரமகதை
பிரமவிவர்த்தனவாதிராகரணம்
பிரமோத்தரகாண்டம்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
அகத்தியவரலாறு பிழையா
தல் சாட்டல்
பிரயோகவிவேகனுலாரகொண்ட
தொல்காப்பியவரலாறு பிழை
யாதல் நிரூபிததல்
பிரயோகவிவேகம்
பிரபயியல்

பு

புணரியல்
புராணவிலக்கியம்
புளளியங்கியல்
புறத்திணையியல்
புறநானூறு
புறவிருளென்னு மந்தகார
மரீக்லாகத்தின் பாயமாகாமை

பெ

பெயரியல்
பெரியபுராணம்
பெருமபாணாறு பப்படை

பொ

பொருட்பாறுபப்படை
பொருளதிகாரம்
பொருளியல்

போ

போற்றிப்பல்கொடை

ம

மணிமேகலை
மதரைகசாருசி
மரபியல்
மலைபடுகடாம்

மு

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்
புலவர் பாக்கடிருவருடபா
வம் திருமுறைபுமாகாமை
நிரூபித்தல்
முதற்பொருள்

எள

எளஞ்
க.கி.ம
ச.கி.ம
க.க.ம
ச.கி.ம

உ

ரு

உ

ரு

ரு

ரு

சு

சு

சு

சு

ரு

ரு

ரு

சு

சு

சு

உ

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

முதறிருக்குறளவிரூபி

முதமொழிவெண்பா

முததமிழ்ப்பா

முலைப்பாடி

மு

முல்மலிருபணம்

மெ

மெப்பபாடி

மொ

மொழிமரபு

யா

யாபடருங்குலம்

யாபடருங்குலம்

வ

வரு

வினையாபத

வா

வாலை

வாலை

வாலை

வி

விதி

சு

விளி

விளி

விளி

வி

வீரோபாய முதுன மாறுபாடு

வீரோபாயம்

வெ

வெட்டி

வெண்பாபாடி

வெண்பாமலை

வே

வேதாமபிரமாணியம்

வேதாந்தசாத்திரம்

வேதாந்தசூடாமணி

வேதாந்தம் மயங்கியல்

வேதாந்தமியல்

வை

வைதிக சாத்திரம்

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

சு

உ

கண்டகி தனை.

திருச்சிறுமபலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

மன்னுமாழதற்குடவுளைமனத்திடை நிறுவி
யென்னையோர் பொருளாக்கோண்டாங்குரவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிராவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னைநேரிதருந்தமிழ்வரலாறுசாற்றுவனல்.

பாயிரம்.

சூரூ ஞாநகது மனனுயிரத தொகுதியு
ருநகரு கவையு நாறமு முொளியு
மோசையு மெனனப பேசுமைம புலதகொடு
நலலத னலனுந தியதன றிதும
பகுத்துணா காட்சி யகத்துணா வுளப்பட
வாறறி வுமமுடை வீறுசால சிறப்பின
மக்களுயிரத தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிககபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன நருளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளினபம வீடெனு நான்குந
திறம்பா மரபிற நெளியவறி வுறுத்தலிற்
கூடவுண்மா மொழியெனப புடவிநன நேத்தச்
சீரியல வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழதியல வரம்புடைத தமிழ்வள மொழியு
நிகருநீஇச சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக கலன்பல மாய்க்கும
வலிகெழு முவரி வளைஇய மாட்சிக
குறுகுநா மனங்கண் புயக்கல கூடாஅ
ரிறுமபூ துறநனி பொன்மய மியறநுந

திராவிடப்பிரகாசனாக.

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலக,
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
சூரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத் தனருள்ளே தாகம வழுகுரு
சாதி வரம்புத் திரததமுந தலனு
மேதகத் தாழனி விளங்குந் தெய்வக்
குமரி கண்டங் குலவுநீஇ மறாதன்
வடாநுந் தென்து மாபுனி மனநாடி
பயிலு மாலைப பனனு பிரண்டுட
டமிற் வரலாறு தலையென வெந்தழிநா
டமைவுநத கூறுதற் கமாநகது தன்னை
தமிழின் மெய்பொ பழமை மாபெ
புலகனை மமலு மிலைநன பாபே
கலைக்குவை சிவனு மலகநாடி மரபி
யேத்தருந் சிறப்பற் சாதுகி மாபென
நாலவகைய படுகது மேலவா படுபிடிம
வரன்முறை நிறுவி யரிநா வருபாரம்
புரைதபு தநிறுமுறை திகழுகறய பொருடெ

குதுவுமது.

தமிழின் நுணைம மரபினையும், அகனிலக்கண மரபினையும், இலக்கிய மரபினையும், சாத்திர மரபினையும், நல்லாசிரியா வழிநின்ற தெளிதரற்குரிய நூறுவ அறிவு மாட்சி யுடையரல்லாதா சிலா, இக்காலத்தாக தான்கா மதிநசவாற்றுக முறை பிறழ்க்கொண்டு தமிழ் மொழியினும பிறமொழியினும பலவாறெழுத் வெளியிட்டு வரம்புபித்தலாஹும், அவர் உரையின் பொயமமை தேறமாட்டாத பேசைநீரா, அவரநிலை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியா தெய்வபுலமை மாட்சியினையும், அவாநூலுரைகளின் ஓரதம்மிய முறையினையும், வரன்முறை போற்றுக புறமபழித்தத தமக்கும் பிறர்க்குந் தேகிருமூதலாஹும், தமிழ் உலக மறறவற்றின் உணமை தேறி யுறதிட பயனெய்துதற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கி, 'திராவிடப்பிரகாசனாக' யென னம் பெயரினால் இவ்வசனகிரந்தம் இயற்றுவே மாய்வேம.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதனகண் முறவெடுத்த நூடியக் கூற ஒருபட்டிலம். என்னை? தமிழ் நூலுரைகள் பிறநக கால வெலைகளை அந்நூலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப், பலர், அவ்வவறுடட் டெரியக் கூறுதொழித லாயினன்க. அந்முயினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கண் முன்னை நூலுரைச் சொற பொருளுரைத் தத்த நூலுரைகளுள் வழிமொழிந்து கொண் டிரைக்குமாறு பற்றி, இவை முற்றென்தி நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிறநூலினி நடக்கு நூலுரைக ளெனபத நிகழியுப்படுதலின், நூலுரைக்கு முற்பிறபாடு அவ்வாதற்ற கொண்டு, அம்முறை நிகழ்த்தி, நிகழ்பெறு நூலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்குரு சாத்திரப்புலமைக்கு மின

நியமம், சர்க்காரைச் சேர்ந்த நுழைகைகளின் விடயப் பகுதியைப் பெற்றி மாத்திரையே இதைகளை நனவு விளக்கிக் கூறலுமாகும்.

[illegible]

215.

But if a man is not a man, he is not a man.

17501 11/11/2011

மலையாள புலந்த துச் செவிப்புலனாய்வினை எழுந்தாராய்ச் செய்வார், இகையோசை பெனவுடி, இருவலம்பப்பா. இவ்வாறு, எழுந்தாராய்ச் வந்த முத்தகாரணமாக அதனினினதும் விருத்தியாடத் தோன்றிச் செவிப்புலனாவது இகையோசை ஆகாய முதறகாரணமாக அதனடத் தோன்றிச் செவிப்புலனாவது. வடதுலார எழுந்தோசையை வாரிமுத்த சந்தெனது, இகையோசையைத் தொனியாதம் சத்தமெனது கூறுப. சத்த தனமாததிறயின காரியமாகிய வாகாபும சத்தத்திற்கெல்லாக் காரணமாகினது, எழுத்தோசைக்கு, வேறு காரணமாமா நெனையெனின், — அந்நதும், ஆகாய மெழுத்தோசையைப் புலப்படுத்துவதாகப் விசையோசைக்குக் காரணமாவதறி அதுதா புலப்படுவதாகப் வெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகா நெனக். ஒளியு முருவமும போலப் புலப்படுபதும் புலப்படுவதுமாகிய விசையோசைக்கும எழுத்தோசைக்குந தம்முள வேறதும் அலுவததின் வெளிப்படத் தோன்றுவதனும், கடலோசை முதலாயின வெழுத்தோசையின் வேருதல் எல்லார்க்கு மொப முயந்த காக்கலானும், அவ்விரண்டின் காரணமும வேறென்பது துணிப்படு மெனக். இன்னும், அங்காபு முதலிய அசுரூப நரியாத புலப்படுவது எழுத்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல்புதித்தன முதலிய புறமுறநரியாத பிறப்ப இகையோசை யெனவும், தம்முள வேறுபாடு தெரிநுணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், இவ்வயிரதவவோசை பவுதிகவோசைகளி னிலகண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விருது வென்னுஞ் சததமாயையின் தன்மைக்குப் பிர மாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியசுதப பிராரணவிய ல்ரண டாம்பாதத் திரண்டா மகிகரணத்துத தடைவிடைகளான விநாகக் கூறியருளா ல்லன், ஆண்பிக் காண்க. உகத்யிற சூசுருமமா பெழுந்த நாத ரெஞ்சினகட பைசுரத்யாயக் கண்டத்தினகண மததிமையாயப் பின்னாத தன செவிசுருக் கேடருஞ் சூகருமனசெரியும பிறர் செவிக்குக் கேடருந் துலவைவகரியுமாயப் பல்வே நெழுததுக்களாய். இவ்வெழுத் துக்கள வடமொழி தெனமொழி முதல்பு பாடசு சொல்லடியவாய்ச் சவ்ஹப் வணாச்சி நிகழ்தற கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியர்கள் சொல்லிலகணம் பலவாறு 4 மப. 34சுதராரா 'சுடமதி யாதாறுக்கு இது குடமென்றால் இது வென்னுஞ் சுடந் பைபருந் குடமென்னும் டொரு ளும் பேதமின்றி யபேதமாய்ச் தோன்றுதல், 'சொன னிச்சயம்' எனமப, 'வ்பு' என மும், 'திரவியம்' எனமப கூறுவா. சேனாவரையா "மொழிப்பொருட் காரணம் விஷ் ப ம்த் தோனரு" எனனு முறியிபற சூசுதரதுகட 1 ம3மே பரதிப "பொருளொடு சொ னியை பிபறகை யாகலான, அவவியறகையாக ல்லையபாற சொ ர பொரு ளுணாது மென்ப" என்றவரது, "ஒருசாரா பிநாரணா 48 னு முணாச்சு மென்ப" எனப் பிறா மதம் கூறி யொழிவா. உரையாசிரியரு ஈச்சுஞாக்கினியரும் "ச யாந்நீன யெனம் ளார் மக்கட் சுட்டே" எனனுஞ் சூசுதரதுகட முறியிய "சொல முடித்தன ளுச்சுப்பட ம்த் தீணையறி வறககு மோசை" எனமப, "ஒருவன பொருட்டனமைய யத்பறதசு சொற கருவியாய் நிறகும்" எனமப, அவரோடு ப நபட்கலாபப் இன்ச "சொல ளும பொருளும் பேதா பேதமாம்" எனக் கொண்டா சூசுக் ல்ருசுரா 1.

சததப் பிரவஞ்சம் அர்த்தப் பிரவஞ்சமெனச் சா மருவகை பநம். இவை பிரண்பிக் தமமுள வேறுபாடுடையவாயினும், சுசுசமென்னுஞ் சாத ன வேறுபா டின மையானும், சததப் பிரவஞ்சம் அர்த்தப்பிரவஞ்சமெனப் பறிதினறி ந் ளொமையானும், சததமாயை யொனதுதானே சுசுதமும மாசுசுதமுமாகிய விரணே தன்மைபுமுடை ததாய் அவவிரண்டறகு முசுதகாரண மாமெனக் கொள்ளப்படும். இன்ச சொற பொரு ளுணர்த்துதற கனுக்கலமாக ளாபகசுததிகளும், டொருந் சாரியப்படுத குபசுரமாகு வ காரகசுததிகளும் அவவிரண்டனகண்ணுந் சாரானமியசுதா ளுனவாற லரு தாபத்து வையாற கொள்ளப்படும். அறநேல, எழுத்தாலிபனற பரகசுநாதல், பதசுள்ளினிபன மவாயநிலை தகுத் தயன்மைகளான எழுவாய பவ நிலை முசுல்வவாயத் தொடா ளு நிற ளும் வாககியங்களாதல் அவவப்பொருளகளை யறிவுறுசுதரு சததசுளாண்டென்பதற்குப் பிரமாண மிலகையாலோவெனின், அறநன்று 'கால்'என்புழிக் ககரவாகார லகரவெழுத் துக்களையன்றி அவதிறன வேறுபப் பதமெனப் தோனறினமையானும், அவ்வாதே 'கால் கிடந்தது' என்புழி அபபதங்களின வேறுப வாககிய மொனறினமையானும், எழு ததின வேறுபப் பதவாக்கியங்கள் பொருளுணாததுவன வல்லவென்பது பெறப்படும். படவே, நையாயிதா மதம்பறற்க் ககரவாகார லகர வெழுத்துக்களே அப்பொருளுணாத தமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்குணங் கொளவறி, அவை யொருவசு கூடிப் பொரு ளுணர்த்துமோ? ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமோ? எனக் கடை பிணாகரு, ளுசை யுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலபெறுமெனப்பது நையாயிகா முத ளுநியார் குடமபாடாகலின், முறையிற பிறதது நன்று கெடுமெழுத்துக்களா ஒருநாறுகூடி

நின்று பொருளுணர்வுத்தமென்பது கூடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணர்ந்த மெனலவேண்டும். 'உ' என்ற மாசுதிரையானே 'கப' 'லம்' என்னும் பொருளுணர்ந்தாகையினால், உணர்வுத்தமெனியுங் கூற மொழிபு, வெழுத்துக்களை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய முடியும்கலாவும், ஒன்றென்றே பொருளுணர்ந்த மென்பது பொருத்தாமையின், நூத்குத்ப பதவாச்சிதங்கனின் வேறுபாப்பொருளியுறுப்பனவாகிய நூபகச்சதிகளுண்டென்பது கண்டுக்கொள்க சதத்யெனினும் பொட்டமெனினும் ஆதறலெனினும் பொருந்தும். இவ்வாறற்ற சொல்லாற பலப்பட்டுப் பொருளியுறுக்கருந் நூபகச்சதிகள் சொற்றொறும் வெவ்வேறுண்டெனவே கொடும். 'ஆ' 'ஆ' 'ஆ' 'ஆ' 'ஆ' எனறும்போலவன வொன்றாய் நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்ந்தகூடாண்டலின், ஒருசொற்றத்யானே ஒருபொருள் எனிய பல்பொருளுணர்வாபு பித்து முண்டாகுகொல்லெனின், — அற்றனது, ஆ ஆனது என்றும் போலவன வெவ்வேறு பொருளுணர்ந்தகூடலின், ஒருசொல்லென்பபா, வெவ்வேறு சொற்களையாமெனக் இனி வெவ்வேறு சொற்றத்யானும், எழுத்தொப்புளமயானே பல்பொருளொருசொல்லெனது அந்நனம் வழங்கப்பட்டனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற்றுத்தினை யு மரவிச்சுதத்தினை யு முணர்வது மவழிப் பெயாச்சொல்லெனவும், இரக்ககுறிப்பினை யுணர்த்துமவழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புட்பெயாச்சொல்லு யுணர்த்துமவழி உரிச்சொல்லெனவது கொள்கப்பட்டன, எழுத்தொப்புளமயாதியே உபசாரத்தான அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன வென்பது தெரவென யுணர்ச்சு இன்னும், இன்னூபக சதத்யுத்களின் மையச்ச சிவஞானமாபாடியசாரா சவஞானமாபாடியத்துப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டாம் பாதத்து ரான்காமத்கரணத்திற் றா விடைகளான மிக விரித்தரைத்தாரா. பொருடொறும் அவ்வக காரியநிகழ்ச்சிக் கூறுகூலமாகிய காரியசத்தக் குணமைக்குப் பிரமாணமும் ஆனதே மிக விரித்தரைத்தாரா. அவ்வாறெல்லாபிராணிக கூறிட்டபுகின் வாக்கிய மிக விரியுமென்க.

இனிச் சேனாவைப்பற்றி "கால முலக" மெனனுஞ் சூத்திரத்து, "உலகமென்பது இடத்தையும் அக்குப்பெயரான இடத்து நிச்சயப்பொருளாகிய மக்கடொருத்தையு முணர்த்துமாசலான, இருத்தினைக்கண்ணுஞ் சென்றதனெருவெனின், — அற்றனது, வட ஆறுகள உலகமென்பது இருபொருட்குமுரிந்தாக ஒரப்பட்டமையின், மக்கட்டொருத்தையு யுணர்த்தும் வழியு உரிப்பெயர்க்காகலின், ஆதற்புட்பெயரானது, அசனுவல் ஒருசொல்லிருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதென்பபாது இருபெயரான முரிமைபான இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறு பொருளுணர்ந்தகூடலின் வேறுசொல்லாதலே தனிவாயினும், பல்பொருளொருசொல்லென்பது எழுத்தொப்புளமயாதியே ஒருசொல்லென்றா" எனநிவவியவுப்பு தொகுத்தணர்த்தியது காண்க

இனி எழுத்தாச சொல்வழுவான பாடை பேசத்தற்குரியார் முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான அளவிற்பட்டு அறிவோடு புணர்ந்த ஆதே மகடே வென்னும் பகுப்புடைய மக்களெனப், "மக்க டாமே யாற்றி யுயிரே - பிறவு முனவே பக்கினைப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். சேவருந் தானவா முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டடங்குவ நென்க. சேவா தானவர் மக்கள் னுயாந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாராகலின், ஆனது மக்களைச் சிறந்தெடுத்தோதிக் காணப்படாத சேவா தானவர் முதலாயினரைக் கிளையென அவ்வாறடக்குவாராயிற் றென்றுணர்ச்சு.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவியாக்கநூலாரும், "பேய்ப்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுந்லா - னுகுமே தன்மை பொது" எனப்பேற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்

கூட்டு தன்மைப் பிரவுத்தினையெனச் சாதித்தாராலெனின, — “பேய் பூசல் செய்வச் சாகியாதலால், “தெய்வஞ் சட்டிய பெயாநிலை கிவி” எனபசுனு ளடங் குமாகலா னும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மின்மையின், “ராகுநீ யெமமை நோசக்” என்ற மட்பா லுங் புனைநதரை வகையாற் கூறியதனி ணைமைபற்றிக் கூறியதனாசலானும், கிள பூவை கூறியவாறு கூறுதலெனது இச்சொல்லு யிலவாறு கூறியனருமெனச் சொ லுண்மை யறிந்து கூறுத லுலகத்தின்மையால், “பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு” என்றாற் போலவனவும புனைநதரைவகையாற் கூறியபடியாமாகலானும், கன்மை விரவுந்நீனை யாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவன்வாசச் சான்றோ செய்படசன வருசல் ன, அவை புனைநதரையெனவே பரிமாசலான, இவையு மனை டா மனை இனிப் த முதலிய உண்மையாற் பேசினவேயாமெனினும், “எறுமபுன் னுணைநற் பொருவே ன தன கேட்டு நகத்தாக தன்மனவிசுருக கூறித் தலையிழ்ச்சான்” என்புராணங்கள் கூறுச லின், எறுமபுன் பேசுகல் பெற்றும், அவை பேசுல் சூறிப்பா லுணைநதா லென நி மொழியாற் பேசுதலெனப்பென் செல்லாசது மொழிமுடி கூறு, முடியவே, “உ நினைப் பெயாக்கெல்லாம் இவ்வாறென்றற் கொன்று குறிப்பாறணா டுதமெனப்பது பெயாபட — தாகலின், மந்தி முதலிய பேசுகலும் அஃவியப்பிரி யாமென். இவ்வன் மனையர், உயர்நீனை யுத்தியெனனும் பகுப்பேலாமை யறிக், வரவாழிய நி டப்பொரு க மொழியாற் பேசுவன் வுளவாயின், அது பெயவதன்மை மு டபவ சா னைநிப் பொருட்டன்மையா னன்மையின், அமைகதுச்சொல்வதனும் த லிப் துண யெனதல் சிறிதும் பொருநதாதெனக் அர்த்து ன்னதே அரிதா னுடைய யுப தினையெனவே கூறியதுமெனக் இது கொள்ளாசாக்கச் “சொல்ல மி னை” ரெடு கெழீஇசு-செட்டா மரபிற் ரெடு பந்தச் சடக்கியு” என்பா னுத படியுங், “கேட்டுப் போலவங் கிளக்குற் போலவு லெனினே டுந் து மல யு டுடம்” லெ வமுமைததலுப் வேண்டி வெனக்” எனது பிலுச்சணைச் சஞ்ஞயபாயி ஆசீர்டா சிலஞானயோகிகள அது பொருட் தன்மை சா டுபயி டபெக

தமிழ்வினையவமாசி

ஆரிய மொழியுந் தமிழ் மொழியும் ஆக்கப்பட்டபரமசிறுநாற் றுறுவச்சுப டி நடைபெறுந் தெய்வ மொழிக்களாம். ஆரியப் பரமசுவரூப ருறுந்விச்சுப்பட்டு டுந் தெய்வ மொழியெனப்பது வேதாகம முதலிய உரை எண்காரான இனிது பெய னும், தமிழ் அனனதோர மாடசி யுடைசெனப்பெ வரூப பெறுதலெனின, — “பு மல ரடியொன் தடிப்பவா பரவத் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாணிழா டசேர வமமல ராக கொன்றை யணிந்தவெம் மடிச் செச்சு பாக்கம் காட்சிக்கொ ள டாந்” எனநூ தமிழ் வேதத்தானும், “மாரியுங் கோடையும் வான்பனி னுங்சின் றெரியு நின்றங் கடுகலெந் தாலத்தே-யாரியமுந் தமிழ் முடனலகிக் காரிகை யா டுசுங் கருணசெய தானே” என னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதுமெனட்டது. இன்னும், செனமொழி யிலக்க ணங் “குடமுனிகு வலியுறுத்தாரா கொலலெறுப பாசா” எனக் காந்ததன் காளிகா கண்டத்தக் காஞ்சிப்புராணத்தும், “திராவிடமெனப் பெயரிய மாபாடைக் கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனாகத் அருளிச்செய்தான” எனக் காந்த சூபந்தசகாண்டசுதம், “திருபுர மெரித்த விசிசடைக்கடவுளுங் குனமெறிந் குமரவேளுந் அகத்தியனா டு தலைச்சுகமிருந்து தமிழாராயநரா” என இறைபனா களவியலுரை யுளந் பெருதலா னுந், தமிழ் கூடவுண் மாமொழியெனப்பது தெற்றென வுணாந் து கொள்க.

‘தமிழ்’ சீசோஷ்டுபு

இனி ‘தமிழ்’ என்றொரு சொல் இனிமைப் படைபுணர்ந்தும். “தேனுவை தமிழாச் சிருவறை கூடலு-மணத்தலினை மகிசுருல மனை னாகியும்” என்னும் கல்லாடத் துணை, “தமிழகத்திப் சாடலவா சங்குமலாக தூர்-ருமிழகந் மேந்தவா வேனமாநது புதி” என நூல் சிந்தாமணியினும். “தமிழ்மென சாய வவளோமும்” எனவும் வாயவ் வியச்சங்குச்சியினும். “வணர் தமிழ்ப்பாட டிசைசுருந் தாமரையே” எனவும் இரா நாடண்சத்தினும். பெனி “தமிழ் தமிழ் சாயலவா” என்பதற்கு நச்சினாகுகியியர் “இனிமை - முவிய சாயலுபுடையவா” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் என்றும் தரும் சொல் தரும்மே னின்றது, முருகு என்றும் பண்பு முருகெனவும் பணிமே னின்ற வாய்ப்பால் ஈனத்தி தரும் மொழி மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒக்கும். பிர யோக விலேச நூலார் “தமிழ்மெனவும் ஆரியச்சொற் றமிழெனக் திரிந்தது” என்று சொன்னாரெனினு-முதனமைபுடைய இமொழிப்பத்சோழியசாலத்து இறைவன் தன்சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு கருசலந்திப் பிற பாடைச்சொல்லால் இப்பொருள் எனத்தோ பெயரினைக் தரித்து நிறுத்தினுன்னெனல் பொருத்தாமையின், அது செல்லாசென் டாகுதல். இன்னும், இனிமைப் பொருளுணராதது தமிழெனவும் பண்புச் சொற் றனதொல்லாப் இக்கண்ணில்லைபுறவதாகும் அகனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் செல்லாமை யணாக. இசுலானே, “தமிழ் திராவிடமெனவும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டார். மற் றவர்க்குப்படவாறு மறிக. வடமொழிக் கூடலுந் தெனமொழிக்குடலு நிலைபெற்றனார்க ளாசிரியர் சிவஞானிய கிகள் “எவவினைபு மேபபுதலிற் திராவிடமென திரிப்பான்” யென்று வடமொழியார் தன்மொழியாற் றெனமொழியை ஆளுக குறியீடு வேறு கூறியுள்ளது, “முன்றுமுருக பதிற்முததான முருவதுமா யுனக் கினிதாய்ச்-தோன்றிநெடு தமிழ் பாடா”யென்று தெனமொழியார் தன்மொழியாற் றென மொழியை ஆளுக குறியீடு யாங் கூறிப்பவாறே பொருடெரித்து வேறு நிறுத்ததலின், இச்சொன் முடிபே தொல்லாசிரியர் வழக்காற்ப பயின்றுபோதரும் இயன் முடிபென பது அபெரியார் குறு கருத்தாகல் பெற்றும். இன்னும், அகத்தியர் தமிழ்ச் சுதந்திர இலக்கண முடிபுறலாகவும், அது வடமொழிப் “பாணிய வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தன் வழித் தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “சுந்திர வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், பிரயோக விலேச நூலார் முறைதிருமயி யுரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறினவையாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாதன் முன்னாக் காட்டுதல்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாசிரியர் இருவகை வழக்கே பற்றித் தமிழ் இலக்கண விலக்கிய சாதத்தி வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மை துணிவு தோன்றச் சொல்லு மிதனகண் அனரநல்லராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலா றெனத் தாந்தா மனம் போடவாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் பரிம் பொயப்பொருள்களை ஆசங்கிததெறித்து மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால் தொன் மன்றா மாயினும், தமிழின் ரெல்லாவரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலைச் சங்கத்து நல்லாசிரியர்களை வழிபட்டு அதுதன்னைக் கசுடறக் கற்று உணரப் பெறுதார் மாட்டுப் பொதுவகையால் ஒருவாறு தமிழ் பயிலு மாணுக்கர்களும் ஒனையோரும், அவா பொயத்திற மெயத்திற மாங்கொல்லென்று கொணரி புரைப்பா

மன் மற்றவற்றை மறுத் தன்மை நிலையிலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றாய் முந்துறுதலின, அதிலும் இதன்கண் ஆண்டாணிக சடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றும். இது பாயிரத்துக் கூறினமேனும், ராணி அனுவதித்து ரூப கஞ் செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற்றகு முடிபு துணிபு தோனறக் கூறு வார் போன்று தொடங்கி, “இகழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்களபோலத் தமிழ் என்னுஞ் சொற் றனிமைப்பொருள் குறித்த தமிழ் யென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினைமுதற்பொரு ளுணராதிய விருதி குறையி முகரம் விரிந்த தனக்கிணையிலாப் பாடை யெனனும் பொருள் பயக்கும்” என்று பெரிதும் வருது ப்பட்ட போலி முடிபு சொல்லினார். அவர் அச்சொற்குக் கூறிய அமமுடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதல்.

இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ் என்னும் இயற்றசொற் றென்மொழியாய், அம் மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடையதாய் நிறச், அதனை விலக்கித், “தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருள் விருதி குறையி இகழ் முதலியன போல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணராததுந் தமிழ் தென்மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடையதாய் நிறச், அதனை விலக்கி அந்நன் முடிபு சொற்றது அவர் சமக்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பறடாலொரு நியாயவுரையாம். அது கிடக்க, “தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருளுணராதது விருதி குறையி இமிழ் முதலியனபோல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று அவர் கூறிய சொனமுடிபு போலியாதல் யாங்ஙனமெனின, — கூறுதல்.

இக் என்பது நீங்கென வினைப்பொருளபடும். இகழ் என்பதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருளபடும். இமியென்பது தமிழிற் பொருள் குறித்ததொரு சொல்லாதல் கண்டிலம். இமிழ் என்பதோ ஒலியென வினைப்பொருண் முத்த பலப்பொருள் படும். உமி என்பது பெயாப்பொருளபடும். உமிழ் என்பதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள் படும். கமம் என்பது கமவென விதியீறியின் நிறையென வினைப்பொருளபடும். கமழ் என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருளபடும். கவி என்பது மூடு என்னும் வினைப் பொருண் முதற் பல பொருளபடும். கவிழ் என்பதோ கிழக்கிடு என வினைப்பொருள் படும். கிழக்கிடுதல் மேல் கிழக்கச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற் பொருள்குறித்துவரு வதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம். குமிழ் என்பதோ முகை என்னும் வினைப்பொருண் முதற் பலப்பொருளபடும். சிமி என்பது குமியெனப் பெயாப்பொருளபடும். சிமிழ் என்பதோ பிணியென வினைப்பொருளபடும். இனி இமி குமி யென்பன பொருள் குறித்த வரினும், அவர் கருத்து நிரம்பும் பொருள் குறித்து வருமாறிலலை. இவ்வாறு பொருள் குறித்துத் குரியாதும் வரும இக் இமி உமி கம கவி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அந்நன்ம பொருள் குறித்துவரும் இகழ் இமிழ் உமிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாய்வென்றல் சிறிது மேலாக, இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலியாகவே, அவைபோலத் தமிழ் முகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாத்தித் முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லாத் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச்

சொல்லிவந்தகண் ஆன மான சோன றெண்டையலென்ச் சாரியை பொருள் குறித்துவர் திணைபுதுநிற்பசல்லது கொன்னே யெழுந்து விரிந்து நிறைவு வழக்கிரண்டினும் காணு மையானும், அது போலி முடிபோடாமென்று மறுக்க.

“தென்மொழி” முடிபு.

ஆரியம், ‘சமஸ்கிருதம்’ என இருமொழியிற்ற பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழ் முந் ‘தென்மொழி’ யென இருமொழியிற்ற பெயர் பெறுப. தென்மொழி அழகுநுடைய பாடை. ஈண்டு அழகு இயல்வரம்பு. இயலெனினும் இலக்கணமென்னும் பொருந்தும். இனித தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். ஈண்டு இலக்கணயென்றது கரணத்திற்ற செயற்படுத்திக் காணும் இசையுடைய இப்பொருட் இயல்பு மொழியோடு தோற்று மெல்லோசை இனப் மாம. இவ் வோசை யின்பம் இத்தற்குப்பால ஏனைப்பாடைசுளுக்கு அதத்தை வாய்ப்பப் பொருந்தாரை செவிப்புல அறப்படிசுற்ற காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக் கிளையெனின, — வடமொழிக் கிளையும் இவ்வோசையின்ப முணர். ஆயினும், அது உரப்பியு மெடுத்தது களைத்துது கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித் திரிபெய்ததென, வல்லோசையோடு விரவாமன மெல்லோசையே பயின்ற விதற்கே அது சிறப்பாமென் னுணர்க தமிழ்நூலாருங் ‘கசடதபம்’ யென வல்லெழுத்துக்கள் கொளவராலெனின, — அவை ‘நஞ்ஞநமன்’ ‘யரல்வழன்’ யெனனு மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோ சையாக விசைதல் பற்றி யவ்வாறு கொளப்பவாயினும், வடமொழிக் கண் வருக்கப்ஞ் சகத்தினைப்பபுடிக் கூடாதும் அவயவல்லெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத் தென்றே சொல்லப்படு மாட்டால், அது கடாவனதென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இயல்வினனிசை யிதற்குச் சிறத்தலெனன்றே இறையனார் ‘தமிழ்’ எனப் பண்பால் விதந்து இதற்கு ஆதிக்கண குறியீடு செய்வாராயினானு. மென்றுணர்க.

இவ்வாற்றால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி தொடர்மொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பான்கண் தென்னென்பது வடமொழி யென்பதன்கண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குந் சொல்லையாகவின, அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதாமறிவெனின, — ஆரியமொழி வடநாட்டினக்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்குதலின, தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்த ருனை வடமொழிபென்று அங்ஙனம் திசையடுத்த விசேடித்தல் வழக்கா ரும், தென்னாட்டினர் தமிழெல்லுக்குள் ளிருந்துகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறுகாது; அதுபோலத் தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பன குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்ஙனமாகவின, பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இனித் தென்னாட்டினர் தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல் லாதேனும், வடநாட்டினர் தென்னாடு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்த விசேடித்தல் செல்லுமெனின, — வடநாட்டார் அங்ஙனம் தமிழினைத் தம் மொழியால் அப்பொருள்படக் குறியீடு செய்த வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனம் திசையடுத்த விசேடித்து வழங்குவ ரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்கம்.

இனிப் பாதசண்டத்தினை வடபுலம் தென்புலமென விரண்டிடக்கொண்டு வழங்கு முறைபற்றித் தென்னாட்டினர் தந்தாட்டு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழி பென்று கிணையடுத்த அங்கனம் விசேடித்தல் செல்லுமெனினும், அவ்வழகு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொடு மறநொன்றினை யெதிர்த்து கூறும்வழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்தாக் கூறும்வழியுஞ் செல்லுமென்ற னிரம்பாது, கிரமபிறும், சமீபழ அழகு இசையென்னும் பொருள்கள பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விசேடித்தலை அது தங்கும வலியுடைக்காதல் இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யெனப் பயின்று தனித்து வழங்குத் தொடாமொழியினைச் சட்டியலும் அவ்வாறுமொழிக்கு யாவ் கூறிய பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கடைப்பிடிக்கலாம்.

தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்புவிற புண்ணிய பூமியெனச் சொல்லித் தோதப்பிநு குமரிகளூடத்தின வடபாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாக்கொண்டு பயிலவதாகத், தமிழ்மொழி அதன் தென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாக்கொண்டு பயிலவதாயிற்று. தென்பாணிலத்து மற நிதற்கெல்லை வடக்கண் இவங்கடமும், தெற்குட குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடிக் கடந் தென்குமரி-பாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவரும் தொல்காப்பிய வுபாற்காதச் சூத்திரத்தானும், "தெடியான குன்றமும் தொடியோள பெளவமுந் - தமிழ்வரம் பறுக்கிச் சண்டின் ஓட்டி" என வருளு சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிக்க. "வடக்கை மருங்கில் வடுகுவரம் பார்த்து - தென்திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் - வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண் - யாபயின் திலகநண் மறைகுறைய முறையே" எனச் சிறுகாக்கைபாடினியார் தெற்குங் கடல் எல்லை கூறியது குமரியாறு கடல்கொண்ட பிறகாலத்துச் செய்ததென தெரிக. தமிழ் வரம்பு இவ்வுறங்கு கிடைத்து வேறுபட்டிச் சுருங்கியதுபோல அகன்று விரிந்தது முணங்கி தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அகன்று விரிந்தன ஈழநாடு முத்தலியவாம்.

இனித் தென்னாடு 'தமிழ்நாடு' எனப் தழிப்பாட்டு வரும் வழக்காசலானும், மற்றதனகட் தமிழ்மொழிக்கு முற்பாட்டு வழங்கி விழங்குதோர் மொழியான டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தமிழ்மொழி தென்னாடு தோண்டுகதால்க் துடனேருன்றி அதன்கண் வாழு நனமக்கள் பயிலு மொழியாய்நிறைபது தீர்ந்தமாய்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவெல்லையுள் வைத்து வரைநட்கொள்ளப் படும். தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வைக்கையாற்றின் வடக்கு மருதயாற்றின் தெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பார் இத் துறச்செந்தமிழ்நிலஞ் சோனாடாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவர் "காசிய் னினதும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சிமுதூர் மன்னியீற நிருஞ் பூதம் - லாசிலாந்த் தமிழ்ப் ரபி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட - தேசினுள் மலைய வெற்பிற குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுக்கத்து அகத்தியனரை வாழ்த்து முக்கத்தானை செந்தமிழ்நிலம் தொண்டைநாட்டிக்குக் காஞ்சிநகர் வரைப்பென அணுகுதலாம்.

நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் செந்தமிழநிலம் “சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
சென்றதர பாண்டிய னெனநதமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு-
மங்கலப் பாண்டி வளநா டெனப்” வெனதுரைப்பா. சேர சோழ பாண்டிய மன்னா
டனைத் “தமிழ்நாட்டி முல்வர” ரென யானநிம் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப்புலவர்
பித்தலைச்சாத்தனா திரு. குற ன்ரீபாகாத்தானா, “முமடையு முந்நாடு முந்தியு முப்
பதியு - முமமுர” முந்தியு முந்தியு - முமமாவுத், தாமுடைய மன்னா தடமுடி
மேற ருரன்தே - பா ம கையின் னா ன்றுமுப் பா” என முகடையினையும் அமரவர்க்
கும உடைமையாடல் செந்தமிழ் உத்தரவேதத்தினை அவத “முடிமேறரா” எனப்
பொதுவாக் கோதுவா னும், பத்து பாட்டி எட்டுவெனந்முதலிய சங்கவிலக்கியங்க
ளுட் சில அமுதவா புலவர்க்கும் சில ஓலவொருவா மேலவாங்கும் வருதலானும்,
ஆருடைமையினையார முடிய சம்பாசாரியர் நால்வரும், சேரமான்பெருமான முதலிய
மறையுண் னாராமனமாறும், அந்நிச்செய்க தருநெய்ச் செந்தமிழ் வேதமுதலிப் திரு
வருட் பாடலெனடை திருத்தமிழ் டமிந்நாட்டின ஒன்றன்பால் தாதலினதி, துநநாட்
டகவு முன்னமையாய், பிறவாறுநானும், பெயர்நிலைப் பரித முந்நாட்டகதம
ஒப்பக் கொள்ளப் பிமெனச் அப் தல, திருநெய்ச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல்
கொண்ட திருக்களிகா உட்குடி டிருந்நிலாபவ் தீகாரா முற விலவும், தென்கீழ்த்
திருச்சுடி டிரு தீகானமாமலை தரு நெய்ச்சர மெனக் கிலவுப் பன்னவனதே, அவ
வாறொட அணைபெலவாது செந்தமிழ் நிலமாவான் செல்லுபிறவெனின, - வடவேங்
கடற் கொழும்பு டாவினத - தீகாது நிலவர தீகன்கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி யாக
லின், அது கடா வுறென நெய்ச்சு. மற நெய்ச்சுதலின் மருகு, ஒருநிலத்தின்கண்
முந்ததுலப்பறி வது - தரு செந்தமிழ்நாடு செந்தமிழ்நாடு நனமக குளராங்
கால், அதுதனைச் செந்தமிழ் நிலவென மிலக்கல் கூடாது. எனனை? இலக்கண
முறவழி இலக்கணமாய் முந்நிலையின் னெனது மறநாடு தமிழ் செவ்வனாராய்
நனமக கொளநல் பரிதச் செந்தமிழ் நிலவென பழங்கப்பட்டது. பிறசொத்து அவ
வாராட்சி பரித பரிதொரு டமிந்நாடு, கிடருதவரால், அதுதான், முறப்பொழுதா
னன்றி அபரிதொழுதான செந்தமிழ் நிலவென ந செல்லது. எனனை? இலக்க
ணஞ் சிவதயு இலக்கிய நிலைபெறல் கூடா பயி னெனது.

இனி, “உணர்வுபுரநிழப் பாண்டியநாடுவே” எனச் செந்தமிழ் வேதத்
தம, “உயாமதம் கூடல் ருயர்ப்பொண செந்தமிழ்நாடு - துறைவாய் துறைநதனை
மோ” என வெட்டாத்திருமுறையான தருக்கோவையுள்ளு, “சென்றனைதது மது
வரயினிற் திருநிலாது சங்கத்து - என்நிருந்து தமிழாராயத் தருநிலவங் கணா
சோயில்” “தேவப்பொழியு செந்தமிழ்நாடு புனிலெங்குஞ் சென்றிதைஞ்சு” “செய
வார சமுதித் துழிநாட்டித் திருமா மதுரை முதுவான்” “பாண்டியந் தமிழ்நாடு”
“நன்றியி நெயியி லமுதலிப் பாடு நதமிழ் வேதத்து முயரது” என்ற ரெட்டகத்
தாற பன்னிநெட்டா தருமுதலான தருக்கோண்டி புராணத்துள்ளும், “தமிழ்நிலை
பெற்ற தாவரு மரபின் - மழிமுனை மதுகின் மதுரையும்” “தேனறை தமிழகத் திரு
வுறை கூடலு - மண்தலின் மதுக்குல மன்ன னாகியும்” “வண்டிநை வாரப்பொழில்
சூழ்நறை யாபுதுமன தோடைவங்கல் - கொண்கிறை நீகிய தென்னவன் கூடற்
கொழுத்தமிதின் - ஒண்கிறை மேலுள்ள மோடியதோ” “ஆமா நதிபவர் யாரே விதிய
யச் தீந்தமிழ்நாடு - கோமான” என்ற ரெட்டகத்தாற துறப்பொறுதபபட்ட கலாட

முதலிய சங்கச்செய்யுளுள்ளும், இறையனார் களவியலுரையுள்ளும், பெரும்பான்மையான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளிலும், செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடைத்தாயிற்றென்பது கடைப்பிடித் துணரப்படு மெனக்.

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனிச் செந்தமிழ்ச்சொல் 'இயற்சொல்' லென்று 'திரிசொல்' லென்றும் இரு வகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: "அவையுள், இயற்சொற்றோம்-செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்-தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குரு சொல்லே" எனனு மெச்ச வியற் சூத்திரத்தானுணாக. அவை நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, உயிர், உடம்பு எனனும் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன "ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும் - வேறு பொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய - மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடநூலார் ஒருபொருள் குறித்துவரும் வேறு சொல்லைச் 'சமாநாத்தகபதம்' எனமும், வேறு பொருள் குறித்துவரு மொருசொல்லை 'நாநாத்தகபதம்' எனமும் கூறுவர். 'கெற்பு' 'கிணர்' 'விவங்கல்' என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. 'எதின' மென்பது அனனமுங் கவிரிமாவும் புனிமாவும் நாயு முணாத்தலானும், 'ஆ' வென்பது பெற்றமும் ஓர் மரவிசேடமும் இரக கக்குறிப்பும், ஆதற்புடையொச்சியு முணாத்தலானும், 'உற்தி' யென்பது யாழ்ப்பத்த லுறப்பற் கொப்பூழற் றோத்தட்டுங் கானையாறு முணாத்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல். இவை பெயாத்திரிசொல். 'டாடித்தை' 'செய்யுண்' 'நாநு வந்தீத்தாய்' 'புழந்திக்குமலலரோ' 'பெறலுருகுரைத்த' இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய் வருமெனு முணாக.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களானு செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன "செந்தமிழ் சோந்த பன்னிரு நிலத் தந்-தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி" எனனு மெச்சவியற்சூத்திரத்தா னறிக. பன்னிருநிலமாவன பொங்கநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டி நாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, சுநகநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாகுட்டலை எதை தென்கீழ்ப்பான முதலாக வடகீழ்ப்பாலீராக எண்ணிக்கொள்க.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறநு சூழ்ந்து வேறு பன்னிருநிலமு முள. அவை சிங்களமும், பழந்தீவும, கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், அருவும், குடகமும், கருடமும், குட்டமும், வடுகும், செலுவகும், கலிங்கமுமாமென்பா நச்சினாகக்கினியா. இனி வடசொல்லாவன "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ-யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமமே" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடவெழுத் தொரிஇ யெழுத்தொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள செந்தமிழற் பயின்ற வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை 'யாரி, மேரு, குங்குமம், மணி' என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தின்க்கி இருசாயொழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுத்தானியன்ற சொற்கள் 'வித், உறபலம், தற்பலம், அறபு தம்' என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் "கிணத்தன வரிது மியைந் தன வரையார்" என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தா னிப்பன்றனவே யன்றி வடவெழுத் தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

“அரமிய வியலகத தியம்பும்” “தசநானகெயதய பணைமரு ணேனறள்” “கடுந்தே நிராம னு டனபுனா சேதைய” “பேதை யலலை மேதையம் குறுமகள்” எனனூ தொட்கத்தன.

இனிப் பிரயோகவிவேசுநூலா “உரிச்சொல்லென்பது பதினென்கேசிகச்சொல் டுடசொல்லெனச் சொகையாற பததொனபதாம்” என்றும், “தமிழுந் திசைச்சொல்லே யாம்” என்று கூறினாரல்லவெனின, — தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச் சிற ப்புப்பற்றி இரண்டாமாறு, இடையரி பெனனு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கிற றேன்றி யவற்றொடு தலைப்பெய்ப்பட்டு ஈனகாமாறும், தொல்லாசிரியர் துணி பாம அவா அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லெனறது தொல்லாசிரியர் வழக்கு மாறக்கோளாம், அதுகிடக்க. ஆரியமொழிசுநூற் தமிழ்மொழிக்கு முதற்குர வா சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாறா னன்று பெறப்படுதலானும், அவை யிர ண்டாறது மிலக்சணம் அவவிதனாவா செவியறிவுறுத்தக் கொண்டு முறையே பாணினி யா அகத்தியனாரெனது முனிவேந்த நிருவரானும் வழிப்படுத்தச் செய்யப்பட்டமை யானும், இரண்டு மான்குரார தமுட்பபடுதலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாண்ட, களுக்கு மூலமாப டுடசுசைக்கண் நிறுத்த தமிழ் ஆந்திரமுடலிய பாண்டகளுக்கு மூல மாயத் தென்கிசைக்கண் நிறுத்தலானும், இரண்டும் வடமொழி நெனமொழியென ஒன றற்கொன்று எதிர்த்து வழங்கப்படும பெருமை யுடைமையானும், பிறவாறானும், தமமுட் சமத்தவமுடைய பெயர் முன்னமொழிகளென்பது இனித்தியப்படுவதாம், இச்சாமியமுடைய இடவிரண்டனா, ஒன்றைத் தெய்வ முன்னமொழியென்று கொண்டு, மற்றொன்றைப் பதினென்கிசைத் தமொழிகளோ டொப்பதொரு திசைமொழி யெனறல், நம்புகிற யுரையாகாமையின், அவருந் உரையாளையொடும் ஆனாரேர் வழ ககொடு மாறுபாடுறு மயக்கவுறுட்பயாமென்று மறுக்க. இனி இன்னாரென மயக குரைகபற்றித் தமிழுலக மயக்கமுறுது செந்தமிழின் தனிமுதற் நெயவடையமமைத் தனமை தேறி யுறுதி கூறித்தனன்றி, திராவிடமபாடியமுனிவர், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்குநையாக - டொடாபுடைய தெனமொழியை யுலகமெ லாந் தொழுத்ததனா - டுடமுனிக்கு வலியுறுத்தா கொல்லேறறுப் பாகரென்றி - கடல் வரைபடி வந்தபெருமை யாவிரே கட்டுரைப்பா” என்றும், “இருமொழிக்குங் கண்ணு தலா முத்தகுறவ ரிபல்லாயப்ப - விருமொழியும் வழிப்படுத்தா முனிவேந்த ரிசைபர ப்பு - மிருமொழியு மாணவகே தீநீதியின ரெனறலிய - விருமொழியு நிகரென்னு மிதற் கைய முனதேயோ” என்றும், அந்சனமைபெல்லாங் காளுகிப்புராணத்துக் கிளரநெடுத் தோதித் தமிழின் நெயவத்தனிமுதனமை நிறுத்துவாராயினனா உமெனதுனாக, இன் னும், இக்கருத்துப்பற்றியனன்றி, கடைச்சுவற்புலவா வண்ணக்களுசாத்தனா, “ஆரிய முந் தமிழு மாராயந் தீதனினிது - சீரியதென ரெனறறச் செப்பரிதால் - ஆரியம், வேத முடைததுத் தமிழ்திரு வளருவன - ரோது குறடபா வுடைதது” எனத் திருக்குற ளுபோறகாதது எவ்வாறு சமனசெயது எடுத்தோதியது உமெனக்.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாராரு “செந்தமிழ் நிலஞ்சீர் பன்னிரு நிலத்தினு - மொன்பதிற நிரண்டினிற் நம்மொழி நிலத்தினும் - தங்குறிப் பின்வே திசைச்சொல் லென்ப” எனதுரைத்தாரல்லெனின, — சிவஞானயோகிகள், “ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூற மையானும், வடசொற்போல வேளை நிலத்துச் சொற்கள சான்னாரேர் வழக்கினுள்ளுந்

செந்தமிழ்வழித்து.

இனி இக்கலைச் சீர்திருத்தக் காவியப்புவொ திருமுறைச்செய்யுள் பத்தா பாகங்களாய் அத்தியயனவோத்துக்களாயினும், சங்கசீர்திருத்த முறைக் காவியச் சீர்திருப்போலச் சுவையுடையவாகாவென்று உறங்குதல்பலாவோன்ற, — அஃகா பருப்பொருட் காவியப்பயிற்சியினாலும், மறைமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் சொற்பொருளுடைய அநிசேதசேதகு மியலினை மீதிதலுடைய வரட்டப் பெருமைபாலும், இக்காலத்து அவ்வாறு பிறநிறினும், சலவாசிரியா வழிப்பெற்ற சலவியநிலைபா, பரமாசிரியனான வினையவரும், ஆசிரியா அத்ததியனார் உபமன்னியனார் முதலிய கட்டிப்பெற்றநிற்பாளரும், நமஸ்காரணடாரம்பி முதலிய வாராசேரும், சங்கராசாரியா முஸ்லிம் பெரிசேரும், முறையே சிவரக்கியத்தாலும், பத்தவிலாசங்கரனாலும், பத்தனாராதிருமுன் மயாலும், சொந்தநியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களாலும், புத்தருத்தபெற்றதும் பெருமையுடைய சுருத்தமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் மகிமை சேறவல்லராகலின், அவா பழிச்சுரை அகல

வெள்ளைநீலின் திறமாமென எவ்வளவு அடைமாடி விரிபெனெ றெழிக “எனறுமடி யவய ருராத கிருப்பன விவவுகோ” எனறு மன கொடு துவித துதிப்பன நல்லசங் கத தொன்றும் புலவாசன பாட புகுநியன் கொனகல்பைப - பொன்றது கவுணியன சைவ சிவாமணி கொன்றடியி” எனறு மயிபாணடாநயி பதினொரோந்ருமுறை யுரி எரிசுதுக தை தவன, நிருமுறையி ககசிய செடயுகா சுககபடவா சொநயிழ யாபயித சயிபபொருடாமென்று சடைபிடிச துனாத்தொளச. ஆணை “நல்லசங் கத சொன்றும் புலவ கா டா பு” எனறுத — அகசகித தொலாபயிபன கனவியன முசலிபனயும பிறவுமாம். இவ் துபுங்கணமாசலி, ஏனைத் திருமுறைக்குற கொள ளப்பயி

தேறேலம்: சங்கராசா அச சியா கொரா பிங் சரவியன் முரலிய சூதீர
 னாலக டே முகரச் செய்யொன ற நிரண்டை பாசனடாப் படுவொலெனின, — அவ
 வமுனியவனு செ யு ரு சமட பெருநாநி லின, தூண்டனு னொனதனடால
 தாமெனா சேலொரபின துரலா பெள அவுறின் டோம்கொண்டு போறநப
 படுமெனபது நசசுது ின்னி நும “பாடடி டவவசசு ருதி பி னுஹம்” னேனுரு
 செய்யுநி ிசூதீர ட, “சு தரம பாட்டுனப படைவொலெனின, — படை, பா
 மும் உரைபும தூலும் டே ருதன்கமபின்” னொசுனா இனிச சூ தீரம டட்டாகா
 வேஹும், ‘உரைச்செய்யுள்’ னெருநாப ச ‘சு தரம செய்யுள்’ எட நவவாறு வழங்கப
 படுமெனச சசுலாகசுனிட நும பொருளதசார டு ‘சூதீரசெய்யுள்’ னெறு அங்ங
 னம் வழங்கினா. இனி ஆசிரியர் அசசுது னா கொரா பிங் முதலாயினு டவதசான
 மனநூபராய முசுசனவா பிங் சடா இந்நவனரு டெறதுடைபராகலின,
 அவருளிச்செபச டசுதடந கொலச பிப மு லாயின இறைமனா சனவியலோ
 டொசுருகு தெய வோசுதுகனாமென துணாந்துகொச “அறுதனைபட்ட பாப
 பனப பசமும” னெஹு மபு சனியிற கு திரிது, “இனி ச ரிதில் இந்நபனரும
 அசுத்தியனரு மார்கனை டருரும வானீரிலுருத சவசுருரும டொவொ செய
 தன டைபட்டி சசு, இடசசுநகரசா செடதன லெடபாட வோக்தும், சை
 சசுநகரதார செ டைச டபாப டே துமெனக கொச” னெரு நாசசுரு க்கினியா.

[illegible]

இனி வடமொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளெனனு மிரண்டானு மன்றி உரையானு தூலியறறுபு. அவை காதம்பரிய 6 சுருமாரசரித்திரம் போலவன. தமிழ்மொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளெனனு மிரண்டாறானே தூலியறறுபு, உரையானியற தொல்

காசிரியர் தமிழ்தூல் அறிதென றுணாக். சூத்திர மோத்துப் படலமென நிவறறுட் சூத்திர முதலியவற்றாளே உண்ணினறகன்ற வரையொடு பொருநதி நடப்பது துலென்ப வாயினும், மறறைப் பாக்களானு முரையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையான துலென நவ்வா றுளறோ வழங்குவ ரென்பது. இளனும், வடநூலார் பத்தியத்தானிய ன்ற விலக்கியநூலை 'காவிய' மெனறும், பத்தியங் கத்தியமெனனு மிரண்டானு மியன் ற விலக்கியநூலை 'சமபு' வெனறும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருதமெனனு மூனறும் மியன் ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மெனறும் கொள்வா சமீபநூலாரும் உரைவிராய செய்யுளானும் பழைமையவாகிய சதைபொருளாக நூல செய்யப்படுமென்பா. அது "தொனமைதானே— உரைபொடு புணர்நத பழைம மெறறே" யெனனுரு செய்ய னியற்சூத்திரத்தினு ணுணாக். அவைசரம் யாதையெனின்,— பெருநடேவனாரை செய யப்பட்ட பாரதமுந தகடா யாததிரையும் போலவன வெனறுணாக்.

இனி நூலுரை காண்டுகையுரையம் அகலவுரையமென விரண்டாம். இனிக் காண்டுகையுரைதான— "பழிப்பில் சூதிரம் பட்ட பண்பிற் சரப்பினி முடிவ" துஉம, "விடக்கல வினறி விரிவொடு பெருநகிச - சுட்டிய சூத்திர முடித்தற பொரு ட்டா - வேத நடையினு மெடுத்தக காட்டினு மேவாக் கமைநக மெயநநெறித்" தாவ துஉமென விரண்டாம். இவறறுண, முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்தகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமெனறுணாக். இனி அகலவுரைதான— சூத் திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக் கினறி பமையா திரையபவ யெல்லா - மொன்ற வுரைத்த" லும, "மறுதலைக் கடாஅ மாநா மு முடைசாயச - தன்னு லானு முடிநக்து லானு - மையமு மருடையுரு செய்வித் தீசகிச - தெறென வொருபொரு ளொற றுமை கொளித்த - துணிவொடு கிறற்" லுமெனனு மிலச்செனத்தாம் அகலவுரை யெனி லும, விருத்தியுரையெனினு மொக்குமெனறுணாக் ஆசிரியர் தொல்காடபியனார் அகல வுரை யிலக்கணம் இவறவனம் இருசூத்திரமாக் கோதியது, சூத்திரத்துப் பொருளன்றி யும் ஒருதலையாக் அதற்கு இன்றியமையாத பொருதுவனவெல்லாம் அத்லெடு கூட டிச் சொல்வதுஉம, அவ்வளவினெழியாது பூவபகம் டறறி நிபமு மாசங்கையும் அதன் பரிசாரவிடையு முடைத்தாடத் தன்னுறசூதிரச்சாறு முடிநக்து அற சூத்திரத்தா னும் போலியும் பொய்யுரு செய்பொருளினு னீக்கிக் கேட்போன மெய்யணுத்து தெளிய ஓறறுமை கொளுத்தித் துணி வொருப் படுபபதுஉமாகிய விருத்தியுரை வேறுபாடறி வறுத்தற்கெனறுணாக். எனவே, காண்டுகையுரைபோல் விருத்தியுரையும் அநவனம் இருவகைத்தா மொறவா ருயிறறு. இனி இத்தனுட பின்னது பாடியமெனறும் விருத்தி யுரையாமெனறுணாக். இவ்விலக்கணம் பெற்ற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலி யார் மாபாடியமும், தெனமொழியிற் சிவஞானியோகிகள் மாபாடியமும் போலவன, கடா - ஆசநகை, மறுதலையெனிளும் பூவபகம்மெனிளும் மொக்கும். மாற்றமெனிளும் விடையெனிளும் மொக்கும். தன்னுலெனறுது— தான உரையியறறு நூலின். முடிநத துலெனறுது— அதன் முதனூலின். இனி வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவ னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல் இவ்விலக்கணம் வேண்டாததென்பது கூறாமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிறறு.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

தமிழ்மொழி இலக்கணம் இலக்கணமென இருக்கப்பட்டு நடக்கும். இவ்வீரன் டனார் இலக்கிய முரதற்றிரு? மற்ற இலக்கண முந்திரு? வென்று ஆராய்ச்சி செய்ய வுறுவா? இலக்கணம் இலக்கியநகரம் அன்றைமையாகக் கூறப்படுவ தொருத லால் இலக்கியம் முற்பட்டது என ஒருசாரார், இலக்கண அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாசலில் இலக்கணம் முற்பட்டதென்பா மற்றொருசாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும பொருட்பறுதலானவாம். அய்யம். இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன் மையை வரைக்துகொள்வதென நித மாய் ஒப்ப நிற்பதொரு பண்பாதலால், அவை தமனாவே நுபட்டது இம் முற்பட்டது என்பது எனது பெரிதும் பேசுமபட அங் னுன முற்பிற்பாடு கொள்ளு லாய்ம. இனி எணங்குடி ரண்டமயமே பொருளமா யினுந் குணத்திக்கு குணமுதப்பொருள் பற்றுக்கோடாம். குணமுடைபொருளுக் குக் குணம் பற்றுக்கோடாகிறது. ஆலா, இலக்கியமடற்றி நியமாய் ஒப்பநிற்பது இலக் கணமென்று முடிபு கூறுவேல் நியாய மெனும் இனிப் பொருட்குப் பொருட்குணம் வியாபிடமாமென்று முன்பற்றி இலக்கியத்தின் டண்பாயுள்ள இலக்கணம் அதற்கு வியாபிடமாய் அது பற்றுக்கோடா நிலைபெறுவதென்பது நானே சித்திக்கும். “வட வேங்கடந் தென்குமரி மாயினுடைய டுகு நல்லுல கத்து வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முசல்-னெழுத்துஞ் சொல்லுட பொரு ளாய்” எனவும் பண்பாறஞ் கூறும் இரணை வலியுறுத்து மென்க. “வடநாடு வரவாளு சைவசித்தாரத தூலாருஞ் சிவத்தின் குணமான சிந்தை சிவசக்தியை வடாபிடமாமென்று, அது சிவபரம்பொருள் பற்றித் தாதானியாய் வரவாரு பண்பாமெனும், கூறுமாறு காண்க.

அகத்தியம் செவ்வியல் கணமுதலால் பரமசிவனைக்குறித் தருந்தவ யிரு நது அவருள் வய தடைபட்டிது து நின்றனினா. இது வடநா றென்னால் கன ஆண்டாண்டெனது முந்தயிடம் பிர ம யுந்தயாம். அகத்தியஞ் வடகாசி நீத தகன்று காஞ்சிமார்க்குயிறு திருவேங்கடமுதல சிவபிரனை வழிபட்டு அக்கடவுளரு ளினுற நயிழிஸ்கணஞ் செய்தலும் சார்புமக் காணிகாணத்ததுக் காஞ்சிப்புராணத்து வ்வங்க டுதப்பட்டது அது “அடியின்ன வடாசி நீததகன்று நின்ககினிய - கடிமகில் சூழ கொடியுடை காஞ்சியினைத் தலைப்பட்டுப்-பொடியணிந்த திருமேனிப் புண்ணியமே யிமபவரைப் - பிடிமணந்த மருகினே பெருமேறு பெறுறுநதேன” “இத்தருபே துடையேற்கு மறிந்து மொருசுருத்து - மெய்சுதபெரு வேடகையினு லொழியாது மேனமேலுஞ் - சித்தியிசை மூண்டெழுமா லதுநிரம்பச் சிறியேனபால் - வைத்தபெருங் கருணையினால் வழங்குவா யென்பபோற்றி” “எவ்வினையு மோப்பதலிற் நிராவிடமென் நியல்பாடை - பெவவமறப் புதிதாக யானவகுப்ப நலகியது - வெவவருணத் துள்ளா க்கு மெளிதாக்கப் புத்தேளி - ரெவவெவாக்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாக்க செய்தருளாய்” “மூன்றுமுதந் பற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினியாய் - தோன்றிமெத் தமிழ்ப் பாடைத் துதிக்கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யானறவர மெல்லாக்கு மிவ்வரைப்பி னுத்தித் தருளா-யேனெறெடுத்த மொழிக்கல்யெவறநினுக்கு மிறையோனே” “மன்னியவித் தமிழ்க் கிளவி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன - செந்நெறியின வழலாதித் திருக்காஞ்சி நகர்வரை

பீதி - னுன்னுக்க னுதியினி னுறைநதிடவும பெறவேண்டு - மின்னவர மென்கருளா
யெம்பெருமா னெனநிரந்தான” “கூடப்பிங்கு, தமமுண்டய குறமுனிக்குப் பிஞ்சு
னா - தாமபரிதது தமிழ்நிலைக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு - மெம்பட்டு, ன நிகைக்கின்ற
நல்குவேட டனபிறவு, மாடமரிசெ ளெரி ௮6 யவல்லிவந்த சீட்டை, ரந்தார” “இ
வண்ண மருளெறற விருந்தவனு மண்டுகின மெப்பண்ண கொத்த முறைக தீ -
தமிழை விளக்குவததச செவ்வண்ணை திரு மணிபட்டுமாரா திருவடிச ளவண்ண
னாக தொழுதேத்தி நெடுநகரால் மங்குந்தான” என்னுரு செய்யுட்கு ருனரிச

இனிப் பரமசிவனுனை “அருமுகச்சுடவுளா நு மகச்சி னுக்குச் செந்த
ழில்கண்ணு செயியறிவுததருளபட்டது” என்று மெய் துலுரைகள் கூறும்
இவ்வுபாக்கியானநகர காலவேறுட்டாற சமாச்சுரு முதுமாறு முன்னாற் கூறும்

முறந்த தொல்காடியினா “வீணையினிநி விளங்குகிறிவ் வுணைகண்ண
டது முதலுலாரும” என பராசரின் அகத்தியனாரா செயி பபட்ட அஃது முதலுலாம
நியாநினைமெனின், தா ன தலைவருயிருனும், துடனானை லு பட்டுத் தலைவராயின
ருமெனத் தலைவரிருவையா தா ன தலைவருள பரமசிவன ருதகாததுத தமிழ்து
செய்தலுதலின், அடச்சேவன் வழிநி ௨ ௨ ௭ ருளியவா லைவரான அகத்தியனா
ரார செய்யப்பட்டது அநவன முன்னுலாயிடு பது அறறியிறும், அகத்தியந தமிழ்
ழில்கண்ணுலாதலின், இலக்கியநகண டல்ல கலகண்ண கதலாசானமயின், அகத்தியந
தின் முறப்பட்டுத் தோனி அதற்கு மூலமாய னுட்பெறற சடவுட டமிழிலக்கியநு
லுண்டெனவே கோடுமெனின், தமிழ்ப்பாடையிலக்கிய முன்னுளாடுகிள கோடலனநி
அன்னகோர் சடவுட டமிழிலக்கியநால் அதற்கு மூலமாயனடெனபதற்குப் பிரமாண
மில்லாமையின், அவவாறு கொள்ளாமென்க.

அகத்தியனா அநநனந தனிமுதச்சுடவுளான பரமசிவனை, பிப்பட்டு முகசுண்ண
சுருங் கடந்தவ விறைவனருள பெறந்த தலைமெட்டியது பறறியன ற மாநகுடி
முருத்தா, “தென்னவற பெயரிய துன்னருந துபி, ரெனமுது கடெ - பின்னா
மேய - வரைத்த நுருவிப் பொருப்பிற் பொரு” என்று அ வாறு மதரைக்காஞ்சியுள
ஓதுவராயிறென துணாக இதொடரினை - வரைத்த நுருவிப் பொருப்பிற் ரென்ன
வற பெயரிய பன்னருந துபிற் ரெனமுது சடவுட பிலை பெயய பொரு” என்று
கொண்டு கூடுக “தெனறிகை யுயராத ரொயமமை போக இறைவனுக்கரசு சீரோட
விருந்தான” எனபதுபறி அகத்தியனாரைத் “னெமுது சடவுள்ளெனரா” என ஆண்
டுரைத்தா நச்சுனாககினியா. கல்கொகையா, “முத்தோ முதவலாய நாமணம்
புக்ககா - லப்பொழுது பொழுதென ததுவாய்பபக கூறிய வெக்கடவுண் மறநக
கடவுள்” என இருமுகனைக் ‘கடவுள்’ என நல்லநதுவனருநு கூறினாரென்க.

அகத்தியததுள் இவ் வறமிழ் இசைக்கதமிழ் நாடகத்தமிழெனது முததமிழிலக்க
ணங்களும விரவிக் கூறப்பட்டன. இயறறமிழெனினுஞ் சதததுலெனினு மொசும.
இசைத்தமிழெனினுங் கீததுலெனினு மொசும நாடகத்தமிழெனினுங் கூததுலெ
னினு மொசும. இயறறமிழுள, எழுத்தாமாறும், அவறறற் சொல்லாயப் பொருளுண்
தத்தாமாறும், அப்பொருள அகம் புறமெனனும் பதினாறநினைப் பருகியவாமாறும், அச
தொருங்குளாந் செய்யுள யாககுமாறும், அவை அணியுதுமாறும் கூறப்படும்.

இசைத்தமிழா, மாபூத முதலியவற்றை புறக்கலமாப் இசைச் காதாரமாமாறும், அவ்வா
காரம் தொடங்கி யெழுஞ் சூக்குமநாதஞ் சரிசுமபதநி யென்னும் எழுத்திசை ஏழா
யப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாதிரைப்படுத்தித் தொழில் செய்த
லாற் சட்சம், இடபம், காரநாரம், மச்சிமம், பஞ்சமம்; தைவதம், டிடர்தபெண்ணு
மேழிசைகள் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்று
மூன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யின்பமபட மிடற்றகருவியானே நரப்புகருவி
முதலியபற்றிப் பாடுமாறும், நரப்புகருவி முதலியன செய்யுமாறும், பிறவுங் கூறப்
படும். நாடகத்தமிழா, கூடக விக்ரபமும், அலினய விக்ரபமும், தோரியம்களிர்
முதலிய கூடகிய நிலக்கணமும், தலைக்கோலியலபும், ஆடலாகிரிய நிலக்கணமும், சூழ
லோன யாழோன இறச்சோன கவிஞனென்பா நிலக்கணமும், ஆடரங்கிலக்கணமும்,
ஆட்டிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும். இன்னுமிக்கூடகநூற் பொருடான, சாதிக்
கூத்து விநோதககூடக என நிருசிறத்தார பலவாகப்பட்டு, அறுவகை நிலையும், ஐவ்
கைபதமும், பதினாறுவகை கிரியையும், நான்கு வருதகையும், மூப்பான் நிருத்தக்கையு
முடைதநாயப் பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவி
ன்யம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமெனனும் பதினான்கு விலக்குறுப்போ
டும் புணர்வுறு நடைபதாம்.

இனி என்மிக் கூறிய விலக்கண மரபிற்கு மாறாக நெசிலா ஆண்டாண் மிரைத
தா. அவை தமிழ் வரணமுறை மரபிற் போலியாத நெரிக்கு முகத்தானே மேலது வலி
புறுத்தும். வீரசாழியப்பதிப்பாற்சாரா, “கிஷோரமுனிவர் அகத்தியாரை தமிழ்
பூமியில் உறபத்தியாயினதெனக் கொணர், அகத்தியர் “பச்செருமீழ்நிலத்து மொழி
யோடு முறபட்டித் தோனது னா” எனவு, “பெத்திழ்நிலத்து மொழிதோன்றும்
காலத் துடனேறெனிய தூ” எனவு மயங்குவாராயினா. “முத்துலா” “முரதை
தூ” எனபன முன்னுக்குப் பெயர்களுக்கவும், இரப்பூரணநாச்சினாச்சினியரும் அவ்
வாறே பொருள் கூறி நிலத்தொடு எனபுறதக செம்பிழநிலத்து வழக்கொடு எனப்
பொருளுரைத்திருப்ப வண்டாராச்சவும், நிலத்திற் முத்துலா கண்டு எனபதற்கு
என்னுப்பொருள் நிலையம் அந்நவ நிலத்திலாணுள்ள இயற்றமிழ் வழக்கையும்
முதலுமையுடைய வரை எழுச்சுபாசமாப் பொருள் வெடவெளி பாலக் கிடப்பதாக்க
வும், இவா உணர் முகப்பாபாட்டுப் பொத்து முத்து எனபதை வினையதொகையாக்கி,
அறுகம்புலவீற் றுக்கிய யானே பாலு; பியவாறு இடாபட்டது காலகதியோ? அன்
றேல், பிற ஆசிரியர் மங்குகளை மறுபுலம், ஆட்சியுருத்தமது நுன் மதத்தை நாட்டு
தனாற் சமக்கு எனும் இயலடாமினையம் முடி யா “அறிவேம்” என்றுசிறிதும் உணர்
வினறிப் போலியுரை பலவாறு பிழாசினா. அவா அங்கனம் பிறறுதற்குக் காரணம்
தெய்வப்புலவராகிய கிஷோரனயோனன் பொய்யாயுவரை கூடபம் அறிதரற்கேற்கு மதி
துடபம் வாய்ப்பப் பொருந்நாமை யாரா. கிஷோரனயாடிகள் ஒருகூறு அறுவகை
நெனபதாஉம், அவா அமுனிவர் உரைதுடபம் அறிதரற்கேற்கு மதிதுடபம் வாய்ப்பப்
பொருந்நாக் குமறயினுல் அங்கனம் மெல்லாம் பிதற்றியு ரெனபதாஉம், தெரிப்பாம்.

“இருமொழிக்கு முற்ற தரவா கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும்வழி
பபித்தார முனிவேந்தா” எனக் கருதுக்புராணத்துட் கூறு முறையினுல் வடமொழி
தெனமொழி யிரண்டும் ஆதிகண்ணே பரமசாரியனாகிய கண்ணுதற்பிராணம் நேற்ற

முதுநிலைப்பெற்றுத் தொன்மொழிகளென்பதானும், பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனிவரும் பிற்காலத்து அருந்தவமிருந்து அவவிழைவன உபதேச வருளபெற்று அவவிறுமொழிக்கு முறையே பாணினியும் அகத்தியமென்னும் இலக்கணதூலகள் செய்தருளிய ஷுசிரியர்க ளென்பதானும், மாதவச சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருத்தாக நெளிந்த புலப்படும். இனிச் சிவபிரான “நெனமலைக்கட போய உரை” வென்று தற்கருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவா ஆண்டுப் போதற கொருப்பட்டனராயின “எம் பெருமானே அடியனென சென்றுறைய நிறகுந் தேயந் சமீழநாடாம், ஆண்டினளா தமிழ் நனகாராயந்து வல்லராய வாழ்வா, அவரெல்லாந் சமீழ இயலப்பற்றி நிகழ்தும் ஆசுவகைகள் போககி அவாக்குத் துணிபொருப்படுத்தல வேண்டினேன், தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி யருளுவாய்” என்று வரமிரந்திட, இவ்வன் அவ் சகுத தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தியருளினனும் கடும் ஆலவாரம் மைய உரையும், அகத்தியவா தமிழ்முதகு இயலவரம்பு கண்டு திறகய ஆசிரியரென்று நூ ளாளுசுமானிய உரையோ டொன்றுபட்டிச் சிலநூலையோக்கள் கருது வபொரு ப இ ண் றி யு து நெனமலை ஆண்டே, “வடமொழியைப் பண்ணித் தெருளிய நகண்பாதுத் தொப்புளைய தென்மொழியை யுலகமெல்லாந் மு டு து குமுணிகுது வலியுறுத்தாரா கொல்லேறதுப் பரந்தென்ற கட்டுவாரைத் தெருளாம யாவ் சட்டுரைப்பார” என்று அவா முறபடக் கூறிய செய்யுளொரு உ மாறுபட்டு டோ டொனின, — அறியாது கடாயினுய, அதனோடு இது மாறுபடுமா ல் அச்செய்யுள் நெனமொழியெனது இலக்கணத்தினையே, அன்றி, இலக்ண அமைத்து உட இலக் கிடமென்னும் பாடையையனது. அது “வடமொழியைப் பண்ணித் தெருளிய நகண்பாதுத் தொப்புளைய தென்மொழியை யுலகமெல்லாந் மு டு து குமுணிகுது வலியுறுத்தாரா” என்று சிவபிரான பாணினிமுனிவாகுந் வடமொழி யுலகமும் வருத்தருளிய தொடாபுறநிக் கூறியதொருநே இனிப் புலப்படுமெனச் சிவபிரான பாணினிமுனிவாகு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையை வருத்தருளினனும் அறகுப் பொருள்கூறலாகுதொடெனின, — வேலாகமுமுன்னு ௨௪௦ அந் பாடையுடையச் “சுருட்டியாரம்பந் தொடு நிலைபெறு” மென்று யாண்ட, “ஆறமொழி குமுசுதருவாசன னுதலா ரியலவாய்ப்ப விருமொழியும் வழிப்படு சா முனிவர” ரென்று யாண்டும், “சிவபிரான சுருட்டியாரம்பத்தில் அம்பிரகே ஆரியமுந் சரிய ஒருந் நலகி அறிவுறுத்தருளின” எனப் பிறுண்பும், ஆறுதலுரைப்பாய் மெ பெறு கரும் மெ தவழக் கொடு முழு மாறுகோளுதலின், அங்ஙனம் அச்சுபு டெ ரு மெ பெறு ஆசாபென்க.

இன்னும், “எவ்வினையு மோப்பதலி நிராவிடமென நியம்பாடை எவ்வழைப் புகிதாக யானவகுப்ப லகியது வெவ்வுருண்து ளாளாககு டெளிசாடிப் புத்தேசளி ரெவ்வெவாக்குஞ் சுவையமிழி நினிதாரச் செய்ருளாய்” என்றும், “முன்றுமுதந் புகிறெழுத்தான முழுவதும் யுன்க்கின்றாயத் கோனநிமெத சமீழப்பாடைத் துதி கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யானதவர மெல்லார்க்கு மிலவரைப்பி னனிகத்தருளா யேன நெறித்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோன” என்றும், “கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுணிகுதுப் பிறுஞ்குறு-தாமடநிந்து சமீழவிகுத் மாசிரியத் தலைமையொடு மோப்படுதென நிகைக்கிறைமை நலகிவேட் டனபிறவு - மாம்பரிசி னனிகத்தருளி யவலி வித்தத் தியைக்கூறதாரா” என்றும், அதன முறபடக் கூறிய செய்யுட்களும் இப்பே வலி யுறுத்தும். யானவனமெனின, — ஸ்ராவானுபவம் உள்ளிட்டு எவ்வினையு மோப்பதலி

திராவிடமென் றியல்பாடை” “மூனறுழந்த பதிற்றமுததான முழுவதுமாய” என
றும், தொன்று கலந்த எவ்வற இன்று இலக்கண வரம்பினு புதிதபடுமாறு யான
உரைக்கவருளென்னும் பொருள் உள்கிடீடு, “எவ்வறப் புத்தாக யான வகுப்ப நல்கி”
யென்றும், ஒததலாஹும், பின் இதனகண் ஐயநீங்கித் துணிபெய்த எல்லா மெய்யிகட்கும்
சீல்லாச் சமயவிததைக்குஞ் சிவபிரானே முசலவென்னும் பொருள் உள்கிடீடு
எனறெடுத்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே” என்றும், தமிழ்மொழி தன்
கட கலந்த வழுவின்ங்கிச் செம்மையுமாறு இலக்கணவிளக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முத
னமைபு சிவபிரான் அகத்தியனாகக் அன்னுழி வழங்கினுன்னும் பொருள் உள்கிடீ
டுக் “சுமபியதைத் தலமுடைய குறுமுடிக்குப் பிஞ்சுஞா தாமபிந்த தமிழ்வினக்கு
மாசிரியத் தலைமைபொடு - மேம்படுன றிசைக்கிறமை நல்கி” என்றும், ஒததலாஹு
மெனக்.

அறற்கு, அருந்தருட பட்ட புத்தமிழ்த் தானென்பான், பிரசோழியப் பாயிரத்
தில், “ஆயுங் குண சுவ ஸ்லாபினை பங்க ஸாசுதயன் கேட - டீயுட புவனிக கியமபிய
சண்டமி முங்குதராய” என்று கூறி ரணநிரை ஸ்லாபினை மாறுகேற்றற
தென்னெனின், “வ்வுததும்பொடு மாறுட வரைதகலே தேறுபொருளாகக் கொள்வர்
புறப்புறச்சமணர். அவர் பொய்யுறப்பி ண்டி யுக்கடவதோ ரிழுக்கின்னு. ஆதலின்,
அதுவோ தடைபென்று கொண்டு பரிசுநீட்டல் வேண்டாமெனக்.

ரணநிக் கூறியவாற்றால், கொண்டு விதிசரட சிவபிரான் அருளிச்செய்யப்
பட்டு நடைபெறுக தொன்மொழியென்பதும், அகத்தியனா அருந்தவமிருந்த சிவ
பிரான் உபதேசித்தருளியவாறு கடைபிடித்து அழகு இலக்கணந் தெளிவுற வகுத்த
வாசிரிய ரென்பதாலும், சிவஞானயோகிக்கு நூற் கருநாமாறு வச்சிரலேபமாக நாட்
டப்பட்டது. இன்னுனே, “சிவஞானமுனிவரா அகத்தியராற தமிழ் பூமியிலே உறபத்தி
யாயினதெனக் கொண்டா” என்று பிரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் கூறியது அறிவு
புறம்போய் பிதறுதலையையாநல் சிறுமகாக்கும் இனிது விளங்குமெனக்.

இனிச் சிவஞானயோகிசன், அகத்தியன் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற
பட்டுத் தோன்றுது” லெனவுஞ் “செந்மிழ்நிலத்து மொழி தோன்றுவகாலத் துடன்
ரேனறிய நூல் எனவு மடங்குவாராயினா” என்று, அமமயக்கவதிவுடையா அஞ்சா
துரைத்தவைய வெறுப் பிதற்றாத் தெரிந்தமம்.

மேற் கூறியவாற்றானே தமிழ்மொழி அகாக்கியனாகக் முறபட்டுத் தோன்றி
நடைபெறுக தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிக்குக் குடமபாடாதல் இனிது
துணிய நிறறலின், தோலா நாவினையுடைய மேலோராகிய அமமுனிவா தொல்காப்பியப்
பாயிரவிருத்தியில், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முறபட்டுத் தோன்று நூலினை
நோக்கி” “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுவகாலத் துடன்ரேனறிய நூல் அகத்
திய மொன்றே” எனும் வாகக்கியகொடாகளை அகத்தியனாராற தமிழ் முதற்கட்
பூமியில் உறபத்தியாயின் தென்னுங் கருத்துட கொண்டு நிறுத்திறுரைப்பது சிறிது
மேலாகு. ஆதலின், அவ்வாகக்கியத்தொடாகளுக்கு அது பொருளன்று, மெய்ப்பெருஞ்
வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவர் சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாகக்கியத்தொடா
களுக்கு, அகத்தியனாராற தமிழ் பூமியில் உறபத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளென்று விபரிதம்பட விரையக்கொண்டு, அப்பெரியாக்கு மயக்க மேற்றிப் பழிப் பட்டது அறிவன் நெஞ்சு.

அவர் அப்பெரிடாக்கு அறியாமை யேற்றிப் பழிப்படுதலைப் பட்டனக் வேண்டினு ரல்லா ; செந்தமிழ் இலக்கண முன்னுலகிய அச்சுதிபம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ்நிலத்தது மொழியோடு முறப்படிக் தோன்றுவதாயின் அதனோடு சாததப்படத் தமிழ்மொழி சொன்று தொடங்கி நிலவரையில் நிலைபெறுவ தோன்றனது, அவ்வகத்தி யந் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயிவெற்று வருவ னென்றும் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின், தொழிபு அகரத்தையனாகத் முறப்படுக கொண்டுதொட னகி நிலவரையில் நன்று நடைபெறு மொழியென்று பேசுவியா பொற்றும் வேதவழ க்கு யாதாரும்கொல்' இனி வேதவழக்க எக்காலத்தும் ஏழுமுறது பெய்யாந் நிலை பெற்று வருவ தொன்றாகலின், அப்பெற்றித்தாம் வேதவழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவ லாகக்கூறத்தொடாகன ஏதமுடையனாம் ஆதலின், "வை கொன்றுநிலவாந் தெளி வுதையாகி, நன்னறபாலவாய் வழுவருநீய் யாம் என்று அவா புத்தியற்கொண்டு அந் தன் முறைதொரெனின், - அகா உச்செய்தி விழுமிய கலவி துழைபுல முடையார் ஏ ஏ இவ்வோ இவா அறிவின் பெற்றியென நெளவித் கழிபெரு நகைடாடிகே யெதுவாம்' யாதினாலெனின், - ஒத்தீராவலி யுலகினகண்ணே வேதவழக்கொடு மாறுபடுவாரா மதந் தனை மறுத்தது இருவகைத் தமிழவழக்கையு நிறுத்தி டோம்பு வ்விருந்தையோகிகள் ஒழுங் ளாரும், அப்பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடச் கூறமாட்டார், அத னால் அவவாகியதொடாகர்க்கு அது பொருளென்று மெய்ப்பொருள் வேறுளதாந் தல வேண்டும், அது தன்னை அறிவுடை யார்பால் உசாவித் தெளிதவன் என்றுதொண்டு மதித்துப் னாலோடுடையாராகப் பெற்றுச் சிறக்கு ளல்லாசிரிப்பார யடுத்து உசாவி, அவற்றினுண்மை காணடலை அவா விரும்பாது, சரிதியில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அவ்வநன் கூறினாரென்று தீரியக்கொண்டு, அருசாது அவாகத்தியாமை யேற்றி வழி வழி நிற்கும் பழிபெரிதுமாகிப் "டொய்படு மொன்றே புண்புணங் கையறியாப்- பேதை வினைமேற கொளின்" என்றும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத்தாம் பெரிதும் இல க்கியமாகலி னென்க. அவா பெற்றி அவ்வநன் கிடக்க. அயாகக்கூறத்தொடாகளின் மெய்ப்பொருளையாது? அறியல வேண்டினன்னெனின், - கூறத்தம் "கூடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் தமிழ்கூறு ளல்லலகத்தை-வழா துந் செய்யுந் மாயிருமுதலி னெழுத்தத் சொல்லும் பொருளு நாடிச் செநரம் துடிநகை சிவனிய் நிலத்தொடு முந்தாந் துலகண்மி முறைப்பட வெண்ணப் புலந் தொகுத் தோன்" எனநெழுந்த தொல காப்பியப் பாயிரச் சூத்திராயாப்பிதகு ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் கண்ட மெய்ப்பொ ருள். உட்கண வேறுதமும் தெற்கட குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவவிடமாகிய தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தனகண் வழங்கும் வழக்கினையுந் செய்யுளினையும ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றினகண்ணவாகிய எழுத்திலகணமுஞ் சொல லிலகணமும பொருளிலகணமும ஆராய்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருந் தியுணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்தது மொழியோடு முறப்படிக் தோன்று னாலின் தோக்கி, அந்நூலிற் கிடந்த இலகணம் பிறகாலத்தார உணரு முறைமைப்படக்கருதி னுணர்த்தொருத்துச் செய்தான்" என்பதனறே' அப்பாயிரச் சூத்திராப்பிதகு மாரபாடிய

காரா இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தபொருள்கள் போல் இடாபாபி மலைவு மினறி நெறிப்பட்டித் தெளிவு பெரிது—ததாம்

இனி ஆசிரியர் பணம்பாரனார் “வடவேங்கடர் தென்குமரி - யாமிடைத் - தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து” என்று முன்னாப பொதுவெல்லை கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணர்த்திச், “செந்தமிழியற்கை சிவனிய நிலத்தொடு” என்று பின்னா விந்நதோதுதலின், ஆண்பிரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதலு ன்னிது பெறப்படும, இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்குட குமரிபு மேல் பூழ்பாலவெறி கடலும் பேரெலையாகவுடைய தமிழ்நாட்டுள் வைத்து ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது அந்நிலம் தன்குட டமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலல்லது பிரிதன்றாம். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அவ்ஙனம் பிரித்தினியைப் பிச்சு விசேடிக்கப்படுதற்குக் காரணநாண் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுநின், அக்காரணம் அது வழுவின்ங்கி இயல்வரம்புற்று ஒருநூற் றீரையுடைக்காதலே என்று தெளிவாம், இனித் தமிழ்தான் வழுவின்ங்கி இயல்வரம்புற்றுச் செந்தமிழ் என அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி யென்றாராயலுநின், அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவா பெருந்தவ மிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்துருளியவாறுபற்றி இயற்றிய முததமிழிலக்கணமாய் அகத்திய முதனூல் பற்றியே பென்று புலமும். ஆகலின், அச்செந்தமிழும், அதுதன்கு வரயபாகிய அவ்வகத்தியமெனனு மிலக்கண முன்னாலும் வடவேங்கடர் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ் நாட்டத்ததுட்படும் ஒருநிலத்து ஒருங்கு நிலவியனவோம். மாபாடியகாரா இக்கருத்தபற்றியே “அகத்திடைச் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்” என்றும், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுவதால் துடன் றேன்றிய தூல்” என்றும், பாயிர விருத்தியில் அவ்ஙனம் உரைத்தனா; ஆகலின், அவ்வாகியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுமேயாவொன்று கண்டபிடிச்சு, இத்தானே, அகத்தியனார் முதற்குட் டெனமொழி யிலக்கண முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுதியபேராசிரியரெனனும் பொருளே பொரு மன்றி “அசத்தியராத் தமிழ் பூமியிலுறபத்தியாயினது” “அகத்தியாக்குமுந் தமிழ் நிலவரபிலிருத்தலு” என்னும் பொருள்கள் போதருமா நிலை, இவ்வையாகவே, “தமிழ்மொழி அகத்தியமுனியாக்கு முன சிருட்டி முதலிற் சிவபிரானார் றேற்றமுற்று நிலைபெற்று நாடகஞ் சொனமொழி” யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ்வாறுகியத் தொடரண் ஒ தொடர்க் காண்கின்ற மன்றி மாறுபட்டு ஏசமுந் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் நூறுகிப் புடைய பொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பிரதிவாளர்ப் பறித்து உய்தியில் குறமுற்றன ரெனக். இவ்வாற்றாது “புன்றொழிற் சயவா தமத்தி யாமை புலமையாயப் பரிணமித் ததுவே” என்னு முறுரையை அவர் புதக்குமா றுணர்க.

அற்றே லக்கிங்ஙனமாக, வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்வின்க்கியப் பண்பாய் இலக்கணநூலாய் பிறறென்றிற்றும், ஆகலின், அகத்தியம் ஒருநிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட்டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமையாதாலோவெனின், — அபிரியத் வினாயினும், செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயதே, அதுபற்றி ஈண்டு ஆசன்கை யெழுமாறிலை, அத்தமிழின் செம்மை அம்முற்பொழுதில் வழுவிரவி இழுக்கமுற்றது; அகத்தியமெனும் இலக்கணநூல் அத்தனை வழுவின்ங்கிச் செம்மையுறுதிகை நிறிப்புகித்தி

உடனே நோன்றிற்று. அதனால் அது “செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முறப்பட்டது தோன்றுதலால்” என்று அங்ஙனம் ஒதப்பட்டது. இங்ஙனம் நெறியுறுதலினை, அஃதெனவெனத் தோன்றுதல், மறு அமையாமை யாண்டைய செனக் இனி யாமெனத் தோன்று இப்பொருளை அவ்வாக்கியத் தொடகஞ்சு குரிய மெய்ப்பொருளா மெனப்பது, “காசியின்னும் போந்த கம்பாதா மருளப் பெற்று - மாசிவாக் கச்சிமுதா மனனிவீற நிருநா பூமே - ஸாசிலாத தமிழ்ப் ரபி யருந்தமிழ் குரவு பூண்ட - தேசினுள் பசைய வெற பிற் குறுமுனி திருத்தாள போற்றி” என அமமுனிவா திருவாக்காக விளங்குங் காஞ்சியுபாரணச்செய்யுள் சரிபோசுத் மாற்றமும் இனிது செனக். ஆசிலாந்தமிழ் - செந்தமிழ் மெனக். எனவே, கம்பாதா மருளப் பெற்று அகாசியனாரா பரப்பப்படுதற்குமுன் அது ஆனவிரவி யுளதாய்தென்பதும், அஃது குற்றநிங்கிச் செம்மையுறந்து அகத்தியம் பற்றியே யென்பதும், இதை வருத்தாதல் காணக் இனி “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்” “அகத்தியன் தமிழ்” என்றறொட்டத்து ஆனதோ வழக்குகளும் இக்கருத்துப்பற்றி டெமுதானவ யாம அவா அகருத்தியாது “அவ்வுழக்குகள் உபசாரமா” மென்று டிரோதியப் திப்புரையி லுரைத்துப் புரையுறரா. அதுமட்டோ, “முத்துநூல்” எனது “முன்னுபெட” ரென்றும், “உடனிகழ்ச்சிப் பொருளொண்டு அஃனை வினைத்தொகையாக்கியது இடாப்பாடா” மென்றுஞ் சொற்றா உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆண்டுச் சிறப்புடைத்தாதல் மேற சிசால்லியவாறு பற்றி இனிது துண்டப்படும இனித் சமங்குடம்பாடாகிய முதனூலென்னும் பொருடான அத்தொகை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும பொருளே யென்பது தெரியமாட்டாமையின், “முத்துநூல்” என்பதை “வினைத்தொகையாகுதல் இடாப்பாடா” மென்று அவா பிசுற்றினா. இனி முதனூல் என்பது முன்னிலை மாதிரையாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அது ஆகுபெயரால் இறந்த காலச்சினை யுணர்த்து மென்றும் கொண்டு, முறாலாத் திராகிய நூலென்று ஏறாமல் உற மறைத் தொகைப்பொருள் அதற்கு அவா கொள்கின்றன, அவா இடாப்பட்டு அங்ஙனமொன்றும் அவ வேறுதன்மத் தொகைப்பொருளும், இடாப்பாடினறி முனிவா கூறும் வினைத்தொகைப் பொருளும், முதனூலென்றே முடிசிலா, அவா அகருத்த சூற்றிப்பொழுது சுங்கத்துறைச்சோந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாப்ப பழிக்கப்படுமென நெறிக்

இன்னும், சிலருளையோக்கினைப் “பிற ஆசிரியா மதங்களை மறுத்து நூதன்மத் நாட்டுந் குணமுடையா” என்று அவா அஞ்சாது பழித்தனா அஃகுற்றியூழ் வசக ஶ்ரீர மமமத் மறுத்துப் பரமதத் தழுவி பழிபூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோர்த்து புலம்பி, “யானு மறியே னவனும் பொய் சொல்லாள” என்பதை விளக்கி யிடனரென முணர்க.

இனிப் பிரயோக விவக்தாலா அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினிய வியா வரண முதனூலானெனது பொருந்தாமை தெரிப்பாம். “ஏழியன் முறைய தெதிமுக தெத்துனம் - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - நேறிய புலவனு முளனெரு வகையா - னிரதிர னெட்டாம் வேறுதன்ம யென்றன” என அகத்தியத்தின்கண் வருதுவின், “அகத்தியனா தந்நாற்கு முதலாகக்கொண்டதால் பாணினியமென்று பிரயோகவிவக்த நூலா சொற்றா. அச்சுத்திரத்திற்கு மெய்ப்பொரு ளுரைக்குமுகத் தானே அஃதொசுபாடும் தேறுவாம். (இ-ள.) பெயா, ஐ, ஒரி, கு, இன், அது, கண் னுள்ளம், சமுவேறுதன்மமும் இயனெனப்பிட்டனவா மென்றுகொண்டு, எதிமுககெண்

னும் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம்படா னாய் அஃது பெயாவேற்றுமை யென்னு முதலாவதன விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யென்னும் அறிஞனும் உளனாம். அது நிராக, இரத்திரனென்பான் ஐந்திரத்தான் விளியும் ஓர் வேற்றுமையாதலான அடினைப் பெயருள அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை பென்று நோந்தான, மற்திது தன்னையே நாம் இந்நூலு ணந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றும் எனவாறு. பிரிநிலைக்குற தேற்றத்திற்கும் பொதுவாகும் ஏழே எனனும் ஏகாரமும், முறையுமையும், விகாரத்தாற் றொருகன். ஏழியன் முறைபதென்பது ஒருமைப்பனமை மயக்கம், விளம்பாண எச்சமுறறு. விளியும் என்பதும் அடினை யென்பதும் அவாய்நிலை யான வரதன். ஆதல் சொல்லெச்சம். எனற்கொண்டென்பதுஉம், அதுநிற்க வென்ப துஉம், பெயருள அடக்காது என்பதுஉம், இசையெச்சம். மற்திது தன்னையே நாம் இந்நூலுள் நந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றமென்பது குறிப்பெச்சம். எதொழுகவேற் றுமை யெனினும் விளிவேற்றுமையெனினும் ஒக்கும். ஓவகையாதல் அது பெயர்வேற் றுமையுளடங்காது விளிப்பொருட்டாய வேறுபட நிறைவு. வகைநாணி வேற்றுமை யென்னும் துணையாய் நின்றது. “பாணினியமுதலிய வியாகரணங்குமுளவாக ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பிய னென்றா, “பெயரது விகாரமென றேதிபு புலவனு முன்ன” எனப் பிறாமதங்கூறி, “இரத்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றன” என இரத்திர னேதி யத்தனைத் தந்தணிபாகக் கொண்ட அகத்தியனாக்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெற ப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனாக்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமெனக்” என்று பாயிரவருத்தியுள் ஒதுதலின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அச்சுத்திரத்திற் குக் கொண்ட பொருளும் இதுவே யாதலதிக. இனிச் சேனாவரையா வேற்றுமை யோத்தன “அதனினியமல” என்றுஞ் சூகதிரவுரையில் இச்சுத்திரத்தை யெடுத்த துரை தது “ஐந்திரநூலா விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நோந்தா” என றும், “ஆசிரியர் அவா மதம்பற்றிக் கூறினா” என்றும், “இக்கருத்து விளங்கியவனறே பாயிரத்தன ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனக் கூறிற்று” என்றும், கரிப்போக்கின ராகலின், அவா தமக்கும் இதுவே உடம்பாடாயிற் றெனக். இவ்வாற்றான அச்சுத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனாக்கு அப் பாணினியா மதம் உடம்பாடென்பது தெள்ளிதற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிலேகநூலா அகத்தியனா பிறா மதமாகக்கொண்ட அது தன்னை உடம்பட்டன் ரென்று திரியக்கொண்டு அவாக்கு முதலால் பாணினியமென்று சாதித்தது, வெறும் போலியுரையாயப் பொருந்தாமை காணக். அறற்கு, அகத்தியனா ஐந்திர நூனமுடி பைத் தந்தணிபாகக் கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனாலெனற் றமுடிப்படும போலுமெனின்,— அறநன்று, அவ்வைந்திர முடிபு தந்தணிபெனற் ற மாத்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனாலாதல் செல்லுமாயிலலை. இது ‘மறுதலை சிதைத்ததுத் தன்னுணிப்புரைத்தல்’ என்னும் உத்திரெறி யாகலினெனக். அனறியும், அதுவேபற்றி அத் தற்கு ஐந்திர முதனாலாமெனின், அகத்தியனா ‘வேற்றுமைப் பொருள்கோண் முறையில் அப்பாணினியா மதம் உடம்பாடென்று, அவ்வைந்திர மதமே நந்துணிபாம்’ என்று கூறி யாவ்கு, மறறை இயனமுறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளினகண்ணும் அகத்தி யத்தன் அங்ஙன மறுதலை சிதைத்ததுத் தந்தணிபு கூறற்பாலராவாரனறே; இனி அவை பற்றி அவ்வனுகளுமே அகத்தியத்தியத்திற்கு முதனாலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதனாலுபல்கி வரையறை பெருதாரமெனக். அல்லதுஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

பொலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் டோன்றி நடைபெற்றுத் தொன் மொழி பெண்பது மேலே நிறுத்திப்போரதா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ் வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்த ஒழுக்கினூர் தன்மொழிக்கட் பரிஞ் செய்கை களுந் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வ்னைதொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங் களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாசுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாசுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும் இன்றோரன பிறவும், வேறு தன்னியல்களாகக் கொண்டே ஒழுகு நீர்மைத்தாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினியத்தாளும் ஐர்திரத்தாளும் பிற வடநூலாளரும் பெறப் பட்ட வாக்கலானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக வுணாக. இவ்வனமாசலின், தாவ ருஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினூர் தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெ லார் தொழுதேத்த நிறகுர செய்வப பெற்றியாளராகிய வகச்சயனா இறைவனா கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதலான நனி யியற்றி நடாத்தின றோன்று தெற்றென வுணாக. வேதவழக்கும் இதுவேபா மெனக். கிராவிட மாபாடிய காரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காணக். அகத்தியனா ஞானசித்திக ளிற் தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ் மாநிலஞ் சமமுறக் காண் டல் குடங்கையி னெடுங்கடனீர் முழுது மடக்கக்கோடன முதலிய பிறா செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செய்திகன்பற்றி இனிதறிக. இஃதுணாத்துதற்கனறே பாயிரவிருத்தியுள் “முனிவர் வந்தார அகத்தியனும் வந்தான எனபுழிப்போல” ஸ்லோகம், காஞ்சிப்புராண த்துள் “உலகமெலார் தொழுதேத்துவ குடமுனி” யெனமும், சிவஞானயோகிகள அவர் தலைமை விதந்தெடுத்த அவ்வாறு ஒதுவாராயினது உமெனக். இனிப் பிரயோகவிவேக னாலர் அக்கூறது மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதனமெனும் வேதவழக்கொடு மானற்றோர் வழக்கொடு மாறுபடுதலு முடைத்தென நறி.

இன்னும், அகத்தியர் தமிழ் வழக்கிற்கு முதலாலாய எழுந்ததொன்றாகலின், அது முத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அமமுறைப்பற்றியே எழுதப்பட்டதுவதாம். அன்றி வடமொழிக் கணுள்ள அச்சத்ததூல கீததூல ராடகூறு பொருள்களை மொழிபெயராத தெடுத்திக் கூறுவ தனறென றுணாக, இனி அகத்தியத்தூட கூறும் முததமிழ் மரபுகள சில வட மொழிக்கும் பிற பாடைக்கும் பொதுவாய நோவன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண இலக்கணஞ் செயப்பபட்டனவாகு மெனறறிக. இத் னானே முத்தமிழ் வழக்கு முதலாலாகிய அகத்தியத்தன மொழிபெயராததுக் கூறிய இல க்கணம் யாது மினறென றுணாக, இனி “எதிர்முக வேறுறுமை வேறென விளம்பான பெயரது விகரமென றேகிய புலவனு முனன, இரத்திரனெட்டாம் வேறுறுமை யெனற ணன்” என்பனவாக அகத்தியனா அகத்தியத்துள் ஒத்தியனவும் பிறவும், ‘மறுதலை சிதை க்துத் தன்றுணி புரைதல’ ‘பிறனுட்பட்டது தானுடம்படுதல’ ‘பிறனகோட்கூறல’ முதலிய உத்திவகையாகத் துக்கி யுணரப்படு மெனக். இனி அப்பாணினியா மத மறுதலையாயச் சிதைக்கப்படுவதாயின, அது வடமொழி மெயநிலை வழக்குநூலன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று. ஆண்டு அது மறுதலையாயச் சிதைக்கப்படுமெனற கருத்து, அகத்தியனா தற்குண்புரக்கொண்ட வேறுறுமை பெய்தெனனும் அக்கொள்ளைக்கு மூலாய் அவுர்த்தமான் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டு அஃது மெயநிலை வழக்குநு ளன்றென்பது பெறப்படுமாறு இல்லை யெனக்.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் “அகத்தினர் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத னான் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின” ரென்று ஒதியினறிப் பேசியது பித்த றுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர் அகத்தியனுக்கு அறிபாமை யேற்றிய பித்தறுரை வருமாறு:— “அகத்தி யா மகாரிஷ்டீசுரா. அன்னோர் அவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதனதேயெனின்,— ஐந்திர பாணியீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும் அவற்றள்ள அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின் சிறப்பினைச் சீர்திருக்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முனப்பின் சம்பந்த சார்பு மின்றித் தமிழ் இயல் இசை நாடகவிதிகளும் இயற்றமிழுளளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி விதிநூற் றொறி முறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கண நூலியற்றியமைப்பானே அஃது எத்துணை வல்லராயினும் ஒருவாக் கரியதென் றுணர்க” எனபதாம். என்கிற அகத்தியனுள்ள முத்தமிழிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் முறைபிறழ வியுற்றப்பட்டன வென்று அவர் அகத்தியம் பெரிதாராயந்து உண்மை கண்டு கூறுவார்போல அபிப்பிராய உரையாடினார். எனனை? முத்தமிழக் கண முதனூலாகிய அகத்தியந் கூடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிறழைஞானதே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடினறி இழந்தபட்டுப்பெய்த எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதலி னெனக். பட்டாங்கு - உண்மை, இயி அகத்தியம் அக்காலத்து இறந்தபட்டதென்ப துண்மையே, அவர் அதுகண்டு கூறினாலல்லா, தொல்காப்பிய உபோதகாதத்துள் “முநது தூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனமும், “மயங்காமரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” எனமும், போந்த வாக்கியக் கூறுகட்டு, இளம்பூரணர் நச்சினாக்கினியா சிவஞானமுனி வா அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக் இயுற்றப்பட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டு அங்கனங் கூறப்பெற்றேனெனின், அவ்வாங்கியக் கூறுகட்டு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாய் தென்பதுபட அவ்வுரையாக்கியாக்கள் யானை நிறைத்தனா? இளம்பூரணர் “முநதுதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனபதற்கு “முநதுலக்களிற் சொன்னவற்றினைக் கண்டு அவ்விலக்கணங்களை முறைப்பட ஆராய்ந்து” என்று உரைத்தனார். நச்சினாக்கினி யா “முனை யிலக்கணங்க ளியைந் தபடிப்பை முறைக்கண்டு அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிறுத்திவினோர்க்கு, அறிபலகாமையின் யான இதுகளை வரை யறுத்துணர்த்துவலென்று அந்நூலிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகார வகையான் முறைப் படச் செயதலை யெண்ணி” என்று உரைத்தனார். சிவஞானமுனிவா “முறப்படுத தோன்று தூலினை நோக்கி அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார் உணரு முறை மைப்படக் கருதி” என்று உரைத்தனார் இனி “மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி” எனபதற்கு இளம்பூரணர் “முனைதூல்போல எழுத்திலக்கணஞ் சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்து” என்று உரைத்தனார். நச்சினாக்கினியா “அபமாவகை யிலக்கணமு மயங்கா முறைமை யாற் செய்கின்றமையின் எழுத்தலக்கணத்தினை முன்னாக் காட்டி” என்று உரைத் தனார். சிவஞானமுனிவா “இயற்றமிழும் இசைகத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் முன்னாலுட் போல விரவாத் தன்மையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து உலகிற் கறிவித்து” என்று உரைத்தனார். இன்னுஞ் சிவஞானமுனிவா “முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொரு த்தலாவது, முதனூல் பரந்த கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிறு தறிவினோர்க் கறிபலகாமையின் அவர் அறியு முறைமைப்பட வெண்ணி அதற்கேற்பத் தெக்குத்துச் செய்தல்” எனமும், “அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விசுவிக் கூறுப்பட்டன”

சுந்தம், “இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருண் மூன்றையு முன்னுலுட் போல விரவிக் கூறுத முன்னர் எழுத்தணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினு னென்பா ‘காட்டி’ யென்றெழியாது ‘முறைகாட்டி’ என்னார்” என்றும், அவற்றின் பொரு ணுட்பம் ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்திய னார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுது வாழ்நாளு முழுதணா வலியுமுடைய முறகாலத் தார் அறியு முறைமைப்பட முததமிழ் இலக்கண முழுதம் விரவிய னெறிமிலுல அகத் தியத்துட் கூறினரென்பதனாலும், தொல்காப்பியனா தம் ஆசிரியர் அந்நன்ம அகத்தியத் துட் கூறிய முததமிழ் இலக்கணப்பரப்புள் இயற்றமிழ் ஒன்றையும வேறு பிரித்துச் சிலவாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிறுபிறவுமுடைய பிறகாலத்தா உணருமுறைமைப்படத தொகுத்தல் யாப்பான முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்துள் ஒதினரென்பதனாலும், இவ வுரைகளார் போதரும் பொருள்களாம். மறு அகத்திய “முததமிழ் இலக்கண நெறிமுறைபிறழ்க கண்டபடிவிரவ உரைக்குங் குற்றமுடையதூலாம், தொல்காப்பியம் அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலக்கண முறைமைப்பட உரைக்குங் குற்றம் இல்லாம்” என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றைப் போதருமாறிலையாம். ஆகவே, அவர் அவ வுபொறகாத வாக்கியக் கூறுகளின் உரைகள் கொண்டு அவ்நன்ம கூறப்பெற்ற ரென நல் சமீபகையோதலன்றி வழக்காதல் இல்லையென. உபொறகாதம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

இனி “அகத்தியத்தான் முததமிழிலக்கணங்கள் விரவிக் கூறப்பட்டன” என்றது கொண்டு அதனுள் அவ்விலக்கணங்களை முறையின்றி ஒதுக்கப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அங்நன்ம கொண்டு கூறினாரெனின, — அறியாது கூறினாய். எனனை? ஆண்டு இலக்கணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிலக்கணங் கூறுமவழி அதன்றிறன் புலப்படுத்தற்குப்பகார முடையனபிற ஆண்டு இடைபெய்த சொல்லுதல். அது திராவிட மாபாடியகாரர் சூத்திரவிரூபதியுள் இடைச்சொற்கு இலக்கணம் விளங்கத் தெரிக்கலு மறுழி அதன் இடலபு உள்ளொன்ற பொருட்பம் பாடித் தனை யெனது நடுவிலே தினை மிலக்கணமும் அதனே மிகையுடைய ஏனைப் பொருளிலக்கணங்களும் ஆண்டு இயையுபற்றி இடையிட்டு எடுத்த விரித்துக் கூறியது போலவனவும் பிறவுமாம். ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனார் இந்நூற்புணர்ப்பினைப் ‘பொருள் இடையிடுத’ லென்னுமோ தந்திரவுகதி யென்பார். இனி அகத்தியத்தான் இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத் தணர்த்த வெழுந்த தொல்காப்பியத்தானும் இவ் விரவியறப்பிரயோகம் அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரைபா முதலியோர் “இவ்வு இவ்வோததுட் கூறுதற் கியைபில்லது” என்று தடையாக்கியும், “மற்றிவவுபகார இயையுநோக்கி இவ்வோததுள் மற்றிது கூறுதற்கு இயையுடைத்தாயிற்று” என்று விடைபோக்கியும், ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிச்சு. இன்னும், இவ்விரவியறப்பிரயோகம் நூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியம் பலவாறு வருவனவேயாம். அவையெல்லாம் நான்மிக காட்டப்புகின மிக விரியுமென்க.

இனி வடமொழி இலக்கணதூலாகிய பாணினியமும் பிணிதபுநோன்பும் பெரு குற்றமாயுமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறியு முறைமைப்பட இவ்விரவிய னெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகௌததுபதூலார் முதலியோர் பிற் காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தார்த கொழுதி முதலியன விளங்கச் செய்தனரென்று முணர்க. இனி இறைவனுல்களா

சீய வேதாகம வோத்தக்களும் இவ் விரவியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல் லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லுதாஹம், பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரணாக்குத் தோல்காப்பிய முந்து னூலெ ன்றெடுத்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முன்னுலென்பதே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பயினூலாமென்றல் கருத்தாதலிலை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழு பயினூலென்றல் அவாகாதுக் கருத்தாயின, “வழியெனப்படுவ ததனவழித்தாகும்” என் பதுபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாசக் காட்டற கெடுத்தோதிய முதனூலாகிய அவ்வகத்தியம் வருவதுபென்றாய் அதனவழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழிக்கு னூலாதற் சிறப்புடைத் தன்மெனப்பட்டுப் பாயிரப்பொருள் புரையுற ரெழியு மெனக். இதனால், உரைகாராகளும் அகத்தியத்தின் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முதலிழைவிக் கூறப்பட்டதென்று அங்கனம் ஒதுவாரா யினரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியறப்பிரயோகத் தனை அவா முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண்ட நன்றறவ வேந்தாக்குத் குற்றம் பெரி சேறியிய தருக்குமாசுகி, “ஆனை பெருந் ம பொலிய” வென்புழிப் ‘பொலிய’ வென் பதற்குப் பொருளறியாத தமக்குக் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் ‘பாடம் பிழை’ யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமையோ டொப்பதென நங்குன நகையாடி விடுகற்பாலதென்பது கற்றுணர்வுடையாக் கினிது புலப்படுமெனக். இப் பெரியாரப் பிழைப்புக் கருவாயிலப்பெருங் குற்றமாம். கருவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாத் னோக்கியனதே, “எரியாற் சுடப்படினு முயவுண்டா முய்யாரா” பெரியாரப் பிழைத்தொழுகு வார்” என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனாருமென றுணர்க. இனி இன்னொருனன் பெரியாரப் பிழைப்பினை வைதிக நெறிவருஞ் சீரியா செய்யாரா, அவா அனையாலலராதலின், அவ்வாறு குற்றம் கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினரென ரெழுக.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங் கங்கனினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க மூன்றினையும் இரீஇயினா பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனருந் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுந் குறைமெறிந்த முருகவேளு முரிஞ்சிவா முடிநாகராயரு நிதியின் கிழங்குமென இத்தொடக்கத்தார் ஐந்தாறு நூற்பதொன்பதின்மா. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூறு நூற்பதொன்பதின்மா பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன வேதத்தையோ பரிபாடலு முதநூற்றாய் முதற்குறும் களியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தன். அவா நாலாயிரத்து நானூறு நூற்பதிறியாண்டி சங்கமிருந்தார். அவாளைச் சங்கமிரீயினா காய்சினவழுதி முடலாகக் கடுங்கோன்றாக் என்பத் தொன பதின்மா. அவருட் கலியரங்கேறினர் எழுவா பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் நூராயநத்து கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்கு னூல அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனா தாம் இயற்றிய முததமிழ் முன்னுலாகிய அகத்தியந் தனைத் தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருமாணக்கர்களுக்கும் கற்பித்தருளினர். இன் னும், அகத்தியனா தொல்காப்பியனா முதலாயினார்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநாள் பலவுஞ்

இசையியிவழித்தருளினார். தொல்காப்பியனார் திரணதுமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படுவர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவா தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டர் சிறியர், துராலிங்கர், செம்பூட்சேடார், வையாபிகர், வாயப்பியாடி பனம்பாரனார், சமர் சம்பர், அவினயர், காக்கைபாடினியார், நற்றத்தர், வாமனா எனபவரென்க.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனாற்பால் அவரியற்றிய முதத்தமிழ் முழுமுதனாலா சிய அகத்தியமு மறறை ஐந்திரமுதலிய வடநூல்கள பலவு நனகு கறறு வல்லராயின ரேனும், அவர் தம்முட் தொல்காப்பியனார் தென்கலை வடகலை நனகு முழுதுணர் அபிவின மதுகைவினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினுங் கறைவளா மிடறறவ விறைவன ருட் பேற்றினு மிக்காராய அவாருது தலைவராயின ரென்க. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாபிரச் சூத்திர முதலிய பற்றித் தெளிச.

இனித தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தினைவினா இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரா, பெருநாரை பெருங்கருமுதலிய நூலுடையார இசை தத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரா, முவவல சமாரதவ குணநூல செயிற்றிய முத லிய நூலுடையார நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென வுணாச. தொ ல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழித் தனித்தனி இலாகுண நூல்கள பல செய்ததூஉமனறிப புறப்பொருட் பன்னிருபடல மென ஒருநூல் ஒருங்குகடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழி இயற்றமிழ்நூல்கள பலசெய்த னரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனை யோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய அவவசத்தியத்திற்குச் சிறந்த தோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார அகத்தியனாரும், தொல்காப் பியனாரும், இருந்தைபுலக கருங்கோழியும், மாசேயும், வெள்ளுராக் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையனமாறனும், துவரைக்கோமானும், கிரந்தையுமென இத தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றாவர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன கலியும், குருவும், வெண்டாளியும், வியாழ மாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவாருது நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பிய மும், மாபுராணமும், இசைத்துணக்கமும், புகழராணமுமென இவை. அவா மூவா யிரத்தெழுநூற்றாயாண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெணை டாச் செழியன் முதலாக முடிந்தருமாறன்றாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவி யாரக்கேறினார் ஐவர் பாண்டியர். அவா சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயந்து கபாடபுர த்து. அக்காலத்துபோலும் பாண்டியனுட்டைக் கடல கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இது தொல்காப்பியமுனிவரா லியற்றப்பட்டமையின, அப்பெயரத்தாயிற்று. “தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய” தென்று கணக்காயனார் மகனார் நகரீரா களவிய னாரமுத்தித் திளநெடுத் தோதினார். இன்னும், இத்தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க காலமுதல் விந்துதானும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட இலக்கணநூலாய நில்

வுவ தாயிறு. மறநிறுல், எழுத்தகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க றுடைத்தது. இனி நூறான ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன் மொழிகளநத வேததும், பொதுமொழிகளநத படலமு மென மூன்றுபடலங்கிய பின்டமாம. அவற்றுட டொலகாப்பியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இன் மொழிகளநத வேததகங்களும், பொதுமொழிகளநத படலங்களு மென மூன்று பபுந தனகண்டங்ககொண்டு நிறகு மோர் பின்டதூலாம். இனி அகத்தியம் இயற் றமிழ இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென மூன்றுபபிணையு மடக்கி நிறறலின், அஃது பின்டதகினை மடக்கிய வேறோர் பின்டமெனறா நசகிருக்கினிபர். பொதுமொழிகள நத படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய மொழியபபடுதலெறித தன்னுள விரவிய பொருட்லெலாம் பொதுவாய மொழியபபடுதல். இவவுபபுக்கள் இன்னேரன்ன தூறதெயுரிப வுநபபுக்களென்று தேற்றமாட்டாத நன்னுல் விருத்திகாரர் “பாட்டுடைத் தலைவன் சரிசுக்கே யனநி மலை சட னுந் முதலிய பலபொருட் டிறங்கனும் விரவி வருத லும் பலபொருளுணரத்தும் பொருச்சொற்க ளோரோவழி யனநித் தொடர்ந்துவருத லும் படல்” மெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு ஒதினா. பாட்டுடைத்தலைவன் சரிசை யொநி மலை கடனாடு முதலிய பலபொருட்டிறங்கன விரவியரும் படலங் காவிய வுறுப் பாகலின், நண்டாராயச்சி யிலையெனப் துணாக.

இததொலகாப்பியவிலக்கணதான முததமிழ் முகனூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்தனல்களுா இயற்றமிழப்பெற்றிபெல்லாம் இனிது விளங்க் வெடுத்தணர்த்து மாட் சியிற ருனே தனக்கு நிகராய ஏனோ இயற்றமிழ் தூலகட்கெல்லாம் பெரிய வாணை வர ம்பாய நிலைபெறுவதாகலின், முயலாநடாநும் பிறகாலத்தாரும் இதனிலக்கண நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலக்கணதூலகனும் யாப்பிலக்கணதூலகனும் பொரு ளிலக்கணதூலகளுந் தனித்தனி ரொகுந் தும் விரிகதும் பல வியற்றினா. இஃதகத்தியத் திறகு வழிதூலாயினுந் தனவழிந் தோன்றிய பலகாட்டியமுதலிய வியற்றமிழ் தூல்களு க்கு முதனுமாமென்க.

இதன் எழுத்ததிகார தானமரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குறியியலுக்கர்ப்புணரியல் என ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. ஒத்தெனிறும் இயலெனினும் ஒகதும். சொல்லதிகாரங் கிளவியாகம, வேற்றுமைப்பியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினை யியல், இடைப்பியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. பொரு ளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செய்புனியல், மரபியலென ஒன்பத்தோத்துக்களுடைத்தது. இனி எழுத்ததிகார நானூற்றெனப்பதுமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நானூற் றறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுதூற்றறுபத்தாறு சூத்திரங்களு முடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொ கையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிறு. எழுத்தெனத்த— அகரமுத ளகர விதவாயக் கிடந்த முதலெழுத்த முப்பதும் குறியியலாகும் குறியியலுக்கா மாய்த் மென் னுஞ் சார்பெழுத்த மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத்தெனனுக்குறி மூன்வர் “எழுத் தெனப்பிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதுபவாகலின் ஈண்டெதிரது போற்றியாகும்.

புட்டது. அதிகாரம்—அதிகரித்தல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென விருவகைப்பபிம். அவற்றுள், ஈன் டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுத்தை துதலி வரும் படிவொத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மெனவாயுயிறது. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆளுவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். வட்டாளார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரு மாருவதனைக் காத்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்பபிம். அவற்றுட் கருவி நூனமரபு முதலிய நான்கோக தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய வைநதோத்தானுங் கூறப்பபிம். கருவி பொது வுஞ் சிறப்புமென விருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கை பொன்றறதே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி. ஏனை மூன்றேத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மரபாவது— நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இதுவு ிவிவிலோத்தட்ட் கூறுகு சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமெனபது பெறப்பட்டது. மலை தட்டல் யாறு குள மென்றறறொடக்கத் துலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, ஈனநிக் கூறப்பபிம் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் யென்றறறொடக்கத்துப் பெயராக னூன் ின்க னூளுத்தற்பொருட்டு முதலூலாகிரியனா செயதுகொள்ளப் பட்டமையின, இவை நூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிச். ஏனையோத்துக்களின் விதிக்கப்பபிம் பெயர் களு நூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராத் லுபத்துணாந்து சோடறகு இது முற்றகண் வைக்கப்பட்டது. “எழுத்தென்ப பிபி-வகரமுத-னகர விறுவாய முப்பல் ினப-சார்ந்துவரன மரபின மூன்றலங் கடையே.” இதன்பொருள்: நெடில்கணக்கிறுள் அகரமுத னகரமீறக்க் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறு வர் நூலோர்; தனித்தானுங் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு வெண்பாறு மியங்கு மியல்பின்னி ஒருமொழியைச் சாராதுவருதலே தம்கணிக்கணமாக் வுடைய மூன்றல் லாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுத னகரவிறுவாய முப்பல்தாவன ஃ, ஐ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஒளவெனனும் பன்னிரண்டும், க, ங், ச, ஞ, ட், ண, த், ர, ப, ம, ய, ர், ல், வ், ழ், ள், ந, ன எனனும் பதினெட்டிமாம். மொழியைச் சாராது வருதலே தம்க் கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குறியிலகரங் குறியிலுக்ர மாயு மென்பன. நாகி யாது— குறியிலகரம், வீரி—குறியிலுக்ரம், எஃகு—ஆ பதம் இவை மொழியைச்சாரா தது தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேபன்னி உயிர்மெய் முடலிய. நறையுஞ் சார பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின,— ஆகிரியா “சாராதுவரன மரபின மூன்றலங் கடையே”யென்றோணைநருதலின, அது மரபுநிலை திரிபாமெனக். அஃதவவாருதல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துக்களது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னொலி யளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தனமெய்யோடு பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடு தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் தனிமெய் மயங்கு மயக்கமும், பிழவுங் கூறப் பபிம். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோ கம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச் சூத்திரஞ் செயதாராசிரியர். வட்ட னூனாரும் அவ்வாறு கொளப். அக்கருத்தறியாத நச்சினாக்கினியர் சையோகம் ஒருமொழி ிவிவிலோத்தட்ட், இறுமொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவெனறார்.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சரீரீந்திரேந்திரதா எழுத்தா தனிமெய்யு மொழிக்கணனறி யுணர்த்தலாகாமையின், அவை புலப்படு மொழியை மரபியலி னுணர்த்துப் பிறப்புணர்த்தவேண்டுதலின், இதனை நான்மரபின் பின்வையாது மொழிமரபின் பின்னர் வைத்தார்.

தொகைமரபாவது—மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்தாறான் கிறிஸ்தம் விரித்துப் புணர்த்து முடிபபனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணர்க்குமுடிபு கூறுதல்.

புள்ளியியலியல்பு— புள்ளியியல் பெருமபான்மையும் வன்னைத்தோடு
சிறுபான்மை பிறனைத்தோடு புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்பணர்ச்சியை
அல் சர்தி யென்பா. அச்சு அல்லென்பை பிரத்தியாகாரஞ் செய்தபெயர். வடநூலார்
ஊளது தொகுத்து முக்துமீறுங் கூட்டிக்கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமெனும், இல்லது
வருவித்துரைத்தலை அதியாகாரமெனும் கூறுவர்.

சொல்லதிகாரம்.

சொல்லதிகார மென்பது சொல்லின் ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாய் பட்டத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈனடதிகாரமென்றது—சொல்லை நுதலிவரும் பல்வோத்தின்று தொகுக்கைய. சொற்றாண் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியு மென இரண்டிவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சமயவாற்றலாற் பொருள்விள க்குவது. அது பெயாச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிண்டச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்—மரம், உண்டான, மற்று, நனியென் முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகை யானுந் மென்னுநிலை வகையானு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யுடையது.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பனமொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாததன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடர். யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நில நீர்— இஃ தென்னுநிலைத்தொடர். இவை யிருமொழித்தொடர். அறம வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்— இது பனமொழித்தொடர். இனி உடனாலா கூறிய வாறே அவாயநிலையானும், தகுதியானும், அண்மையானும் தொடரு மென்றலுமாம். அவாயநிலை— ஒருபதந் தன்னை முடிபப தொருபதம் இல்லாதவழி முடிபு பெருது நிற தல். 'வந்தான்' என்பது, 'சாததன்' எனனு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய ந்நறலலது முடியாமையின, அவாயநிலைத்தொடராம். 'ஆ குதிரை ஆண் மகன் யானை' என்பது அவாயநிலை யின்மையான மொழித்தொடராகாது. தகுதி— பொருட்கு வாழையினமை. அது 'நீரா னனை' 'தீயாற் சுடு' வென்பன போலவன, 'நீராற் சுடு' 'தீயா னனை' யென்பன தகுதியினமையான மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரை யாக கூறுதல். அது "அறம வேண்டி யரச னுலகம் புரந் தான்" என்ப பதங்களை விரை யாகக் கூறுதல் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல் இவ்வாறன்றி, 'அறம—' 'வேண்டி'— 'அரதன்'—'உலகம்'—'புரந்தான்' என யாமததுக்கு ஒன்றொருக்ககுகுறின, அண்மை யின்றியுக் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான, மொழி தொடராகாது. மொழித் தொடரெனினும் வாக்கியமெனினும் பொருத்தம்.

கிளவியாக்கம்— வழுக்களைந்து சொர்க்கை டாகக்கொண்டமையால் இவ் வேதத்து கிளவியாக்கமெனனும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அறமத்துக்கோடல். அது நொய்யுநொறுங்கு களைந்து அரிசிபமைத்தானர அரிசி யாக்கிஞ்ஞெனனும் வழக்கானு மறிக. பொதுவனையாற 'கிளவி' பென்றமையாற தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுந் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி எனனூர் தொடக்கத்துன் ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்கண் மேலாமா னுணராதின்மையாற 'கிளவியாக்க' மாய்ந் தெனினு மமையும், ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலாமேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவமையுமாறிது எனப பொருள்கண்மேலாமா னுணராதின்மையின. "உயாதனை யெனமறா மக்கட் சுட்டி— யன்றினை யெனமறா ரவரல பிறவே யாயிரு தீணையி னிசைச்சுமன சொ லலை." மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொருளை உயாதினையெனறும், அம்மக்களல லாத பிறபொருளை அன்றினையெனறு மாசிரியா கூறுவா அவலிருதீண்ப பொரு ளையுஞ் சொற்க ளுணராததம். எனவே, இருதீணையும் பற்றிவரு ம்மந்தபாஹம், எழு வகை வழுவும், எட்டுவேறுமையும், ஆறெட்டு மூன்றிட்டு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிட்டுமெனனும் பொருட்பகுதிகளையு மினனோரன்னவற்றினை யுஞ் சொல்லுணராதது மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையியல்— இவ்வேதத்துச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத துணராதலின, வேறுமையியலெனக் காரணகருதி பெற தது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கண் முணரத்திய வகிகரத்தானே பொதுவிலக்கண்மாத் லொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கண்மாகலின் வேறு மையும் முணரத்திய பெயருணரத்தன் முறையாகலானும், கிளவிடாகக்கத்திற்கும் பெயரிய தகுமிடை வேற்றுமை யிலக்கண் முணரத்திய வெடுததுக் கொண்டா. வேறுமையி னாவது பெயரு மோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கண்மும் பொதுவிலக்கண்

மேயாம். வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமை யும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாபபுடைமையான, மூன்றேத்தர னுணர்த்தப்பட்டது. “வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.” “விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.” வேற்றுமைதாம் பெயா, ஐ, ஓ, இ, ஐ, இன, அது, ஈண்ணென ஏழாமென்பா ; விளிகொள்வதன கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெயர் வேற்றுமை பெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறு படுத்திப் பொருண்மாதிரி முணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவா கப் பெயாப்பொருளை வேறுபடுத்தி துணர்த்தலின் ஐ, ஓ, இ, அது, கண்ணென்பன வும், விளிப்பொருட்டாயத் திரிந்து மியலபாய நிறமலின் விளியும், வேற்றுமையாயினே.

“அவற்றுள்— எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” எனவே, உருபும் விளியு மெலாது பிறிதொன்றோடு சொகாது வினைமுதலாய் நின்று பயனிலைகோடல் எழுவாய்க்கிலக்கண மெனவாறுயிற்று. ஆ வுண்டு எனப் பொருண்மை சட்டியும், ஆ செலக் என வியங்கொண்டும், ஆ கிடாது என வினைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது? என வினாவிறுத்தும், ஆ கரிது எனப் பண்புறுத்தும், ஆ பல என்ப பெயா கொண்டும், எழுவாய் வினைமுதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூபேதற் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு கொள்வா. வடநூலார் எழுவாய்வேற்றுமையினைக் காத்திருக்காமென்பார்.

“இரண்டாகுவதே— ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவவழி வரி’ னும் வினையே வினைக்குறிப் - பவவிரு முதலிற றேன்று மதுவே.” குடத்தை வளைந் தான், குழையையடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினைக்குறிப்புவினை யென்னு மவ் விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காண்க. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண் டான செயப்படுபொருளை. கருத்தாவேயன்றிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவற் தொழிற்காரக மாமென்பது, “வினையே செயவது செயப்படு பொருளே - நிலனை காலந் கருவி யென்ற - வினைத்தற் கிதுபய னாக வென்னு - மனை மரபி னிரண்டொடுந் தொகை - யாயெட டென்ப தொழினமுத லிலையே” யென வேற்றுமை மயங்கிய துட் கூறுமாற்ற னுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கரும்கருத்தாயும் வரும். எனவே, தன்னையேற்ற பெயாப்பொருளைச் செயப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக் கிலக்கண மெனவா றுயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கரும்காரகமென்பார்.

“முன்றாகுவதே— ஓடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைமுதல் கருவி’ யனைமுதற் மதுவே.” ‘சிறப்புடைய பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்’ என்பதனால் ஓடு’ வென்றோரேனும், அதுருபுந் தழுவப்படும். வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆனருபு பெருவர விறறும். ஓடுபுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண் டான்; அகத்தியன்ற மயிமுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயின்ற துசும் பட்டும்; வேலா னெறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுந் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றேன்றியவாறு காண்க. வினைமுதல் கருவியென்றோரேனும், உடனிகழ்வந் கொள்ளப் படும். உடனிகழ்வின்வரு முன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பார். மாண வகனோ டாசிரியன் வந்தான் ; ஈண்டு ஓடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. வினைமுதலாவது— கருவி முதலாய் சுரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது. கருவியாவது—

வினைமுதற்சொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுயப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிடைக் கரணகாரகமென்பா.

“நானகாகுவதே— குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - பெப்பொரு ள்ளவின்னுங் கொள்ளு மதுவே.” அந்நணாக காவைக் கொடுத்தான எனக் குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற்பொருட்டாடவாறு காண்க. வடநூலார் குவவெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சமயிரதான காரகமென்பா.

“ஐந்தாகுவதே— இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யிதனி நிறிதிது வெனனு மதுவே.” ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எல்லையு நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுண்டதது. இனிப் பொருஉ உறழ்பொருவு மொப்புட பொருவு மென விருவகைப்படும். நீக்கக்கூற ளரிது களம்பழம், உறழ்பொரு , வேயின் மென்றோள், உவம்பப்பொரு. ஞாபகவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும் முயற்சிபிறிதநகதலின் ஒலி நினைபிது, ஞாபகவேது. வாணிகத்தினுபினை, காரகவேது கருவுரின கிழக்கு, எல்லைப் பொருள். ஊரிற் றீர்தான, காமத்திற் பறறுவிட்டான, நீகப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாசான காரகமென்பா இனி ஐந்தா வது எல்லைப்பொருட்டாகுகால காரகவேற்றுமை யாகாதென னுணர்க

“ஆளுகுவதே— அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும் பிதி தினு மிதன திதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே” சிாப்புப்பற்றி அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிபெனருரேனும், அகரவுருபுந் கொள் ளப்படும் சன்னென மது— தன்னே டொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதென்றது— தன்னின் வேறுகிய பொருளை. எனவே, ஆளுவது கிழமைப்பொருட்டெனவும், அக்கிழமை தன்னுள் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான வந்த பிறிதன்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், கூறிய வாரூயிறறு. இததற்கிழமை எள்ளது குழை என வொன்று பலசுழீஇய தற்கிழமை யும், பட்டையது குழாம என வேறு பலசுழீஇப் தற்கிழமையும், சாத்தன தியறகையென வொன்றியற்கிழமையும், புலிய துகிா என வுறுப்பின்கிழமையும், அரகனது முதுமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திரந்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும் பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமெனப் பிறித்தின்கிழமை மூவ கைப்படும். சாத்தன துடைமை, சம்பந்தன தமிழ், சபிலாது பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறித்தின்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றாகு செய்யுட் பொருட்கிழ மையாம், செநிரது மொழியாற் செயப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காரீ, நிலப்பிறித்தின்கிழமை. வெளியியதாட்சி, காலப்பிறித்தின்கிழமை. வடநூலார் அது வெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தச்சட்டியெனப் இவ்வாறுவது காரக வேற்றுமையாகாது; வினைகொண்டு முடிவதனறகலன். மற்ற ஆளுவது கடவுள னுருண்டி அமிதவுண்டியென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னுந் வருங்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளிலவரு மாற வதைக் கர்த்திருச்சட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளிலவரு மாறவதைக் காமணிச்சட்டி யெனவுஞ் கூறுப.

“ஆளுகுவதே— கன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட திவிடத்திற் காவதனி - னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே.” தட்டுப்புடைக்கண்

வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும் கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடதுவார் கண்ணெனப் பெயரிட வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமெனப்.

வேற்றுமைமயங்கியல்— இது தனபொருளின்றிராது பிற்தொன்றன் பொருட் கட்செல்லும் பொருண்மயக்கமும், தனபொருளிற் தீர்ந்ததெல்லு முருபுமயக்கமு மெனனு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமைமயக்க முணர்த்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிற்று. “யாதனுருபிற் கூறிற் ருயினும் - பொருள்சென மருங்கின வேற்றுமை சாரும்” என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றுன்னெல்லாம் பொருண்மயக்கமு முணர்த்தப்பட்டன.

விளிமரபு— இது விளிவேற்றுமையினதிலக்கண முணர்த்துதலின், விளிமர பெண்னும் பெயராததாயிற்று. “விளியெனப் படுப கொள னும் பெயரோடு - இதரியத் தோன்று மியற்கைய வெனப்.” விளிவேற்றுமை எதிராமுக்கக்குற்ற பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிதுவந்தடைதலும், இயல்பாதலுமென விளி வேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்— இனிப் பெயர், வினை, இடை, யுரியெனனு நான்குசொற்குஞ் சிற பிலக்கண முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டு முதற்கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முண ர்த்துதலின், இது பெயரியலெனனும் பெயராததாயிற்று. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே.” பெயர், வினை, யிடை, யுரியெனனு நாலவகைச்சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே, பொருள் குறியாது நிலலா, முயற்கோடு யானை மயிரக கம்பலமென்பன பொருளுணர்த்தாவாலெனின்,— அவை, முயல், கோடு, யானை, மயிர், கம்பலம், எனத் தனிமொழியாயநின்றவழிப் பொரு ளுண்மையும், அந்நான் தொடர்மொழி யாயநின்றவழிப் பொருளின்மையும் குறித்தலின், அவையும் பொருளுணர்த்துவன வேயாமெனப்பது. பெயர் பொருளெனப்பன பொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயாச்சொல்லெனப்பபும், பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லெனப்பபும், விளையெனப்பது பல பொருளொருசொல்லாயத் தொழிற்பண்பினையும் அசன காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியை யும் உணர்த்தும். அவற்றுட் தொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வட நகிண்மையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயாச்சி விளையை யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச் சொல்லெனப்பபும், பொருளையும் பொருளது புடைபெயாச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தந் குறிப்பானுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயாச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரணவாய் நிறறலின், இடைச்சொல்லெனப்பபும், பொருட் புடைபெயாச்சியாவது பொருட்பண்பின புடைபெயாச்சியெனவே கொள்க. புடை பெயாச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சியெனினு மொக்கும். “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ன்மை தெரிதலுஞ்சொல்லி னொரு மெனமொர் புலவா.” தன்னினவேருகிய பொருண்மை தெரிதலுந் தன்னைமை தானேதெரிதலுமென நிரண்டுஞ் சொல்லாரும். சாத்தன் வந் தான், பணிகாடுமன், உறுகால், என்பனவற்றானே பொருளுணரப்பட்டபுலவாரும், ‘நீயென்கிளவி’ ‘செய்தெனச்சம்’ ‘தஞ்சக்கிளவி’ ‘ஈழென்கிளவி’ என்பனவற்றாற் பொருளுணரப்பட்டாது அச்சொற் ருமே யுணரப்பட்டவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி

திராவிடப்பிரகாசிகை.

“தெரிபுவேறு நிலையதும் குறிப்பிற் றேன்றலு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.” பொருண்மைதெரிதல்—சொன்மாத்தீரத்தான் விளங்கி வேறுகிற்றலும், சொன்மாத்தீரத்தாற்றேன்றது சொல்லொடுக்கிய குறிப்பாற் றேன்றலுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவ்வ பொருடெரிபு வேறுநின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றப்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்னேரன்னபிவமீ, குறிப்பிற்றேன்றலாம்.

வினையியல்—வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “வினையெனப் படுவது வேறுதலை கொளாது - நினையுங் கூறிக் காலமொடு தோன்றும்.” வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேற்றுமைகொள்ளாது எனனாது, காலமொடு தோன்றுமெனின், தொழினிலையொட்டினகண்ணுந் தொழிற்பெயராகண்ணு மதவியாத்தியாய் இலக வமுதவாம். காலமொடு தோன்றும எனனாது, வேறுதலை கொள்ளாதெனின்—இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதவியாததியாய் இலகவனவமுதவாம். தொழினிலையொட்டெனினுந் தொழிற்பெயரெனினு மொக்கும். வினைப்பெயரெனினும் வினைப்பொருளையும் பெயரெனினு மொக்கும். “காலந் தானே மூன்றென மொழிப.” இனித் தொழிலுது கழிவுணர்த்து மிறப்புந் தொழிறெடுங்கப்பட்டு முறறுப்பெறாது நிலைமையுணர்த்து கிழங்குந் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிரவுமெனக் காலமூன்றும். “குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக் - காலமொடு வரும வினைச்சொல்லெல்லா - முயர்தினைக் குரிமையு மஃறினைக் குரிமையு - மாயிரு நினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு - மம்மூ வுருபின தோன்ற லாதே.” வினைச்சொற்கள வெளிப்படையாத காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்தினைக் குரியனவும் அஃறினைக்குரியனவும் இரண்டுதினைக்கு மொப்ப வுரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான, உண்ணுகின்றான், உண்பான் என்பன முறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்படநின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன செய்யன் என்பன காலம் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற காரகங்கொண்டாம். காரகமெனினுந் காரணமெனினு மொக்கும். ‘வினைந் தான’ என்றவழி வினைதற்றொழிலும், வினைநத்கருத்தாவும், வினையப்பட்ட குடமும், வினைநத்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழினிகமுங்காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய துகரி முதலாயினவும், வினையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வினைந்ததனஞாய பயனுமாகிய வெட்டும்பற்றி அத்தொழி னிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேதல், தொழிலின் வேறாயது காரக மாகலின், வினைதற்றொழிலுக்கு அத்தொழிறுந் காரகமாமா நெனையெனின்,—வினைந் தான் என்பது வினைதலைச் செய்தானெனனும் பொருட்டாகலின், செய்ததற்கு வினைதல் செய்யப்படுபொரு ணீர்மைத்தாய்க் காரகமாமென்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இடையெனப் படுபு பெயரொடும் வினையொடுநெடு பெற் றியலுந் தமக்கியல் நிலவே.” இடைச்சொற்க டங்கென வேறோர் பொருளுணர்த்த மும் இக்கணமுடையனவல்ல; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வனவாம். “அத்கொறோழி னாமநோயே” என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெய

'ரோடு வழக்குப் பெற்றியன்றது. "வருகதில் லமமவெஞ் சேரி சேர" என்புழித், தில் அமமவென்னு மிடைச்சொற்கள வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத் துரியியல்புண் னும் பெயாததாயிற்று. "உரிச்சொற கிளவி விரிக்குற காலை - யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுற தோன்றிப் - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - பொருசொற பலபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற் றைப் பயின்றவை சாரத்தித் - தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளத்தல்." தமக்கியலில்லாத விடைச்சொறபோலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும்பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாயப் பெயாவினையோனதும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாயவருவன உரிச்சொல்லெனதும், அவை பெயரும் வினையும்போல நறுபற்றிப் பொருளுணர்ந்தது லாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசார்த்தித் தம்மையெடுத் தோதியே அப்பொருளுணர்த்துமெனதும், உணராதுகொள்க. குறிப்பு - மனததாற குறித் துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுவகுணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி. தவ - வினைப்போலி. துவைத்தல் - பெயாககு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முத னிலை. பலவுமோதினும், இசைகுறிப்புப் பண்பென்னு மூவகைப்பொருளும் பற்றியரு தலே உரிச்சொறகிலக்கணமாம்.

எச்சுணியல்— கிளவிமாச்சுமுதல உரியியலீருகக்கிடந்த ஒத்துக்களுள் உணர்த் துத்த்கிடமினமையான உணர்த்தப்படாது எஞ்சினின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகு ததுணர்த்துதலின், இவ்வோதது எச்சுவியலென்னும் பெயாததாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றதிலக்கணமும், அவற்றற செய்யுள் செய்வுழிப்படும விகாரமும், செய்யுட்பொருளாகோளும், அதுவகைத்தொகைச் சொல்லுமுதலாயின இவ்வியலாற கூற பபடுவனவாம். வடநூலாற தெரகைச்சொல்லைச் சமாச்சமென்பார்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினத்திகாரத்தை யுடையதென வன்மொழித் 'தொகையாயப் படலத்திற்குக் காரணகுறியாயிற்று. ஈண்டதிகார மென்றது பொருளை துதலிலரும் பல்வோத்கினைத் தொகுதியை. இஃது நாணுநீன்பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாபோலவதோ ராகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச்சொற கருவியாகவுணரப்படும பொருளிலக்கண முணர்த்தப்படும். பொருளாவன அறம் பொரு ளினபம் விடென நான்காம். அறம் பொரு ளினபம் விடென்பனவற்றை வடநூலா முறையே தரும் மருத்தவ காம மோக்கமென்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுத் தலின், காட்சியனுமான முறையென்னுமளவை மூன்றனு மளத்தியப்படும பொருளெல் லாம் இந்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாராய்வதெல் லாம் பொருட்பெற்றிதேறி யுறுதிப்பயன்றலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாரா ய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையான் 'ஆராய்ந் துறுதி தலைக்கூடக் கடவராவரென்க. "எண்ணெனப் வேளை யெழுத்தென்ப வில்விரண்

இது தண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு” எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரேயுள்ளியருளியதுவும் இது நோக்கியென்று தெளிக. நன்னெண்—தருக்கம் ; எழுத்து—இயற்றியும். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினர் அது கருவியாக உருவப்பொருளாகக் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல என்னு மெழுத்தமென்னு மறிவுக் கண்ணுடையராயினர் அவ்வணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண்டு மறுபி தலைக்கடுகலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயல்வது அக்கருவி நூலுணர்ச்சி மாத்திரையேயமையுமெனநிருப்பதால், அக்கலவி அவர்க்கு விழுமப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைததா மாநினமென்பார, “சுத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றங் கவைபுகற்றும் - பித்தநிற பேதையா ரில்” என்றார் நீதிநூலோரென்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெனனு மியற்றமிழாராயநதா முதனூற்பொருளுணர்ந்து வீடுபேறு ஒருதலையார் நலைக்கடுவரென்பது, “எழுததநியத் திரு மிழிதகைமை தீர்த்தான் - மொழித்திறத்தின முட்டறுபபா னுரு - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுதத நலலோன்” முதனூற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுதது வீடுபெறும்” எனபதனுணர்.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநது வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பலருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராயந் தறுகி தலைக்கட முயல்வார அரியர். இங்ஙனம் பொருளதிகார மாராயநது வல்லராக முயல்வா ரரியராயிற்று இந்நிகழ்காலத்து மாத்திரமன்று, அச்செல்காலத்து முண்டெபபது. அது “அரசன இனி நாடு நாடாயிற்று ; தூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று எல்லாபபகமும போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாபபதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைபட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைபட்டிலேமெனது வந்தா ; வர, அரசனும் புடைபட்ட கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாபபு மாராயவது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே ! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,— இவை பெறும் பெறநிலேம்” என்று சொல்லிக் கவனநிட்டான்” என நககீரனார இறையனார களவிய லுரை முகத் துரைக்குமாறறு னநிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநதா அவ்வணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராயநது வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் நலைக்கடறபாலரெனப் தொக்குமன ! அவ்விழுப்பமுடைய பொரு ளுளும், இறைவனருளிச்செய்த முதனூல்களும் அவைபோலவனவா மெயநதூல்களுமேயாம், அவற்றினகண்ணறே தத்தவ மாராயுமாறும், பொயப்பொருள்களின வேறாக மெய்ப்பொருள காணுமாறும், வீடு தலைக்கடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும், கூறப்பட்டன ; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாக வின், அதனாராய்ச்சியானே வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் நலைக்கடுமா நியாவனமெனின்,— நன்று வினாயினாய் ! வீடுபேறடைவிற்கும் விழுப்பொருளுல் இறைமுதறகடவு ளருளிச் செய்த முதனூல்களும் அவ்வியல்புடைய மெயநதூல்களுமெனபது நன்மகக் கெல்லார் க்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றியினும், அவ்விறைவன அனனதோர் முதனூ மமிழின் கட செய்தில குகலின், அவ்விறைவ நியல்புள்ளவா றுணர்ந்த வருந்தவக்கொளகை யகத்தியனும் அவர் மாணுக்கரான தொல்காப்பியனார முதலியோரும் அவ்விறைவ ன்ருணர் நமிழுலக முணர் தறுகி தலைக்கடறபொருட்டித் தாமியறநியருளிய தமிழியல் வழக்கு துணைகளைக் கண்ட முதனூல்கள் கூறு துண்பொரு ளியல்களைத் தூலவருந்தநியாய முறைப்பநி, அகப்பொருள் புறப்பொருளென் திருத்திறத்தாற பதினாற்றினைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புணைந்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேலவைத்து இயற்றி மொழிபாக்கொண்டு அங்ஙன மோதியுள்ள ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியர் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு தூலாதலே யன்றி, அவ்விறைவ னருளிய முதலா னுண்பொரு ளுணர்தற்கா மறிவின் மதுகையை பொரு தலையாகப் பயக்கும் விருப்பொரு ளுலுமாமென றுணராதுகொள்க. இம்முறை யிறை யனாற் களவியலுக்கு மொக்கும். இறைமுதற்கடவுள், உயிர்கள் சோபான முறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்மை தேறி வீடுபேற றுறுதிப்பயன் றலைக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முத் தூலகண் முறையே சூத்திரமும் பாடியமும்போலப் பொதுவுஞ்சிற பபுமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்தது உமென வறிக. வாதலூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உணமைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகண் முறையே உலங் யலும் வீட்டியலு றதலி அவ்வாறிருவகையாற் திருவாயமலாநதருளியது உம, இக்கரு தது நோக்கியென று தணிக. அறநே லுத்தகனனமாக, சொல்காப்பியப் பொருள்கி காரம் அகத்தினை, புறத்தினை, களவு, கற்பென நினனோரென வியல்களானே இல்லற மும் பொருளு மின்பமு முணர்த்துத்தலின், அமுதத்திறத் துறுதிப்பொரு ளுலாவதல் லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்த லென றறொடக்கத்து வீட்டிய மெரிக்கு மோகத்துக்கருடைத்தாக்காமையின், வீடுபேற றுறுதிப்பொரு ளுலா மென்றல சாலாதெனின்,— அஃதலகியல் வழக்குதூலாதலின், பெரும்பான்மையா னுலவகை வரு ணைத்தாக்கு முரிய இல்லறம் பொருளினப் முணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்தினை யியலுட் பிரித்தனிமித்தங் கூறுதலானும், புறத்தினையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியலகூறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும் “அறுவகைப் பட்ட பாப்பனப் பக்கமும” எனனும் புறத்தினையியற் சூத் திரத்துங் “காமஞ் சான்ற” எனனும் கற்பியற் சூத்திரத்தூற் துறவு மெய்யுணர்வு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப் பெரும்பயனும் கூறிற்றேயாம். ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதென்க.

அநத்தினையியல்— ஒத்தவன்பான ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற பிறந்த வின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னா ஒருவாக்கொருவா இவ்வாறிருந்ததென்ப புலப்படக் கூறப்படாந்தாய் யானை முள்ளத்தனாச்சி துகாவதாவதோர் பொருளாக லின், அது அகமென்பப்டிம எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற வின்பத்திற க்கமெனறது ஓராகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்தவன்புடையா தாமேயன்றி எல்லாரானா றுயர்நுணரப்படுதலானும், இவை யிவ்வாறிருந்தவென்ப பிறாக்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமென்பப்டிம. இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழுமாவெனின்,— அது புறத்தாக்குப் புலதைன் மறைக்கப்படாமையிற் புறத்தினைப்பால்தாம். மற்றுக் காம நிலையினமையான வருந் துன்பம் யாண்டுகுமெனின்,— அதுவுந் தாபநிலை தபு தாரநிலையென வேறாய் புறத்தினைக்கட்டானே யடங்குமென்பது. தினை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்தினையிலெனறது—இன்பமாகிய பொழுக்கத்தி னது இலக்கண மெனறவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கநிகழ்ந்த கிடனாகலின், குறிஞ்சி முத லியவுந் தினையென்பப்டிம.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய் - முறபடக் கிளந்த வெழுக்கினை யென்ப.” எனவகை மணலு மெகிர்சென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளமைப்

பருவ மதன்கண்ணதாகலானும், கைககிணைய முனைவதா சாமஞ் சால்வழி நிழுமனபுடைக் காமவொழுக்கமாகலின், ஐந்தணைய அதனபின் வைச்சார. பொருடாக சாமவொழுக்கமாகலின், பெருந்தணைய இறுக்கணை வைத்தார இவ்வனவொழுக்கம், கைக்கிணைத்தணை, முலைத்தணை, குறிஞ்சித்தணை, மருகத்தணை, நெய்தற்றிணை, நடுவூர்த்தணை, பெருந்தணைமென எழுபெற்றித்தாரம் சிறப்பொடு பொருத்தக் கணவன் சொற்பிசுழயாது இல்லிருந் தற்குசெய்தன் மக்னாககு மரபாசலாகும், அவிலலறம் புணாச்சிபற்றியலலது நிழலாமையானும், டணாச்சிபயின் ஆராகமபற்றி பூட்டினிசுழலானும், ஊட்டகட் பிரித்திருவது லுணமைமையானும், அப்பிரிவு ஒலபக துணை நின்வாரணமாகப் பலவாய் நீட்டிகுது நிர்ப்பக லுணமைமையானும், முலை குறிஞ்சி மருத நெய்தல பாலையென்று அயவாறு சோதிட்டாரென மணா

கைககிணை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேணமை, முலை சிறப்பு, குறிஞ்சி புணர்ச்சி, மருதம் - ஊட்டியு கூடியும் போகதுகாதலெனயென்ற இரங்குதலென்றாட்சி னாகக்கினியா. பிறா முலை முசலிய பூக்காரே அறநிறங்கடன்குப சாங்கு புக முசலிய நான்கும் அவையு மெங்கப்பட்டன வெடா எவ்வாறெனயெனபொசிய திணையாதலின், பெருந்தணையயிறம். என்ன? கைககிணைமுசலித்தணையு மானகு மணமபெறத், தாலென்று நான்கு மணமபெற்று டட்டத்தலென்க

நடுவூர்த்தணை, “நடுவூர்த்தணை” நண்டலெனினொடு முடிவூர்த்தணை மருங்கின் முனைய பொறித்தே” என்றருத்தலென, அது நடுவூர்த்தணை சாறணச்சார பெற்ற பெயர். ஏனை நாதநினைபு முறைபாடு சிறி, இரத்திசுண ஒது வான. இவ்வாதநின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எழுதி நின்றது பாலையாகலானும், பாப்பொருள் கூறுவதால், “வாணை தானே பாலையு புரினே” என நடுவூர்த்தணை கூற நானைத்திற பாலையெனக் குறியிட்டாரெனலானும், பாட்டிலே நடுவூர்த்தணை மெனபென ஒரு பொருட் கிளவி. அஃதெவாறி நிரித்திறப்பின தவாவுகால், “வாணைத்தணை நடுவண தொழியப் - படுதிசை வையம் பாசிய டணைய” என மெய்குத்தோது வகால், நடுவணத்தெனக் குறிவிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பஞ்ச பபி ‘வெசுவாமாகாது அறநின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நில நடுநிகாத்தரய நிறறபெற்றி அயவாறு குறிவிட்டாளபட்டது” என்றா குத்திரவ்ருத்தகாரா அங்ஙனமாகல், “முலையு குறிஞ்சியு முறைமையிற நிரிநது - நல்லியல் பழிநது நடுங்குதுய ருதுசுப பாலே பென்பே ரா படிவந் கொளரும” எனனுஞ் சிலப்பதிகாரத்தாறு முணாக. இவ்வுணமை யுணரத்தார பாலேசானந் சர நானிலத்து எட்டங்கென வேறுவையெனெனின் ஆசிரியா தெரையபயினுரோடு மாறுகொண்டி நிலமைநெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப

இனி நடுவண்ணத்தணை முதல்கரு வுரியென முறைம இவை பகத்தணைகளை நிற்புறத்தணைக்கு முரியவாம். இனி முதலிற சருவும் சருவி லுரியகு கொத்து வரும இம்முறைம பாடலுட பயின்று வரும. வழக்கனுள வேறு வேறு வருவதனறி ஒருங்கு நிச்சார. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற பயிற்றவாற்றுண வரையறுத்துக் கூறப்படுவதனறி வழக்கு நோக்கி இலக்கணம் கூறப்படா.

முதற்பொருள் - நிலமுதல் காலமுமென முதலிருவகப்படமே மேற்படுத்த முலை முதலாய் நான்கு நிலமுதற் பொருளாம். அந்நான்கு முளையானே சாதினையல

கம, மைவரையுலகம், தீமபுனலுலகம், பெருமணலுலகமென்றவற்று வழங்கப்படும். சார, கூதிர, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழுதாயும், காலே, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழுதைகளும், கால முத்தற்பொருளாம். விடியலெனினு மெற்பாடெனினு ஞாயிறு திவ்யமெனினு மொகரும். பதில—உண்டாதலென்னும் பொருடும். இப்பொருள் காணுதார் ஏற்பாடு பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்றும் விளைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென வுமமைதொகையாகக்கி, வைகறையை வைகுறுவெனவு நாள்வெயிறகாலையே விடியலெனவுங் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படுமென்பா. அது பொருந்நாமை ஞாயிறுவிருத்தியுட்காண்க.

முலலைக்குக் காடுங் சாரசாரங்க விடமு நிலம், பொழுது காடு மாலையும், குறிஞ்சிக்கு மலையு மலைசாரங்க விடமு நிலம், பொழுது கூதிரும யாமமு முன்பனியும். மருதத்திற்குப் பழனமும் பழனஞ்சாரங்க விடமு நிலம், பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடலசாரங்க விடமு நிலம், பொழுது ஏற்பாடு. பாலைக்கு நிலென்று, பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்.

உரிப்பொருள்—புணர்ச்சியும் புணர்ச்சியிற்றும், பிரிதலும் பிரிதலிற்றும், இருக்கலும் இருக்கலிற்றும், இரங்கலும் இரங்கலிற்றும், ஊடலும் ஊடலிற்றும் மென்பன வரிப்பொருளாம் இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முலலை, நெய்தன், மருத மென்பனவற்றிற்குரியபொருளாம் அரிப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃதிருவர்க்கு மொப்ப நிகழ்பலாறு முன்புள்ள புணர்ச்சியும், புணர்ச்சியுடையல்லது பிரிவினமையானும் அது தலைவர்க்குணையாகி சிறப்பானும் அன்பினையாப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கறபாற தலைவி யாற்றியிருந்தன முறையாகலின் அன்பினையா இருக்கலும், அங்குள் மாற்றியிராது பிரிவு நீட்டித்துழிக் காமங் கலையிற்று அருவகால் இயல்பாகலின் அதன்பின்னா இரங்கலும், பிரிவின திறஞ்சிய பரங்கையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவிகலாயத்த வியல்பாலானவது சாம்பற்றிருச் சிறப்பாலும் அன்பினையா ஊடலும், வைகைப்பட்டனவென வுணர்க.

கருப்பொருள்—பொலம், உணர்வு, விலங்கு மரம், புள் பறை, செயதி, யாமென பனவும் பிறவும் ஐ திணைப் ருப்பொருள்களாம்.

முலலைக்குத் தெய்வம் பாலைவனம். உணர்வு விரகுந் சான்றையும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொன்றையிங் குருந் தம் புள் - ஆனந்தோழியு மயிலுஞ் சிவலும். பறை - ஏறுசோடபறையு முரங்கம் செய்தி வரகுந் தைட்டலும் வையறுத்தலுங் கடாவிடுதலு நிரைமேயத்தலும் பண்-முலலை தலைவனை - மூலம்பொற்றாடன. தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பு - முலலைந் தோன்றியும் பிடிவு தளவும். நீர் - காலையாறு. ஊர்பாடியுஞ் சேரியும் மக்கள் - இடையா, இடைச்சியா, ஆயா, ஆபியா.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் - முருகவேள். உணர்வு - ஐவனநெல்லுந் திணையு முறகிலரிசியும். மா - புடியும் பன்றியும் யானையும். மரம் - அங்கு மாரமுந் திமிசந் தேக்கும் வேங்கையும். புள் - கிளியு மயிலும். பறை - வெறிபாட்டிப் பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையுட. செயதி - தோழிக்குலுங் கிழங்குமுதலுந் திணைவின்த்தலுந்

திணைக்களிகடிதலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெறபன், பொருப பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சனைநீரும். ஊர் - சிறகுடியுந் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சனைக்குவனையுந் காந்தளும். மக்கள் - குற வர், இறவுளர், குறையர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உண - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் மா - எருமையு நீராயும். மரம் - வஞ்சியுந் காஞ்சியு மருதம். புள - நீர்க்கோழியும் தாராவும். பறை - மண்முழவு நெல்லளிகுணையும். செயதி - நெண்ணெய்தலும் சனைக்கட லும் அரிதலும் கடாவிடுதலும் யாழ் - மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிணன் தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும் நீர் மனைக்கண் டும் பொப்பையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். உண மீன்விலையு முப்புல்லையும். மா சுருஷு முதலையும். முதலையுஞ் சுருவு மீன்தலின் மாவென்றன் மரபன்நென்றும், உமன் பகிற்போலவன் ஆண்கு மாவென்பமென்றும் கூறினார் சச்சிணாக்கினியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, “மரவு மாக்களு மையறி வினவே” என பொது பபட வோதுதலானும், ‘இடங்காமா’ வெண்ணுமில்லக்கிய வழக்குணமையானும், நக கிரனார் நெய்தற் கருப்பொரு டெரிப்புழி, ‘மா சுருவு முதலையு’ மென்றாக்கலானும், பகிறு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், “எரில மருங்கிற பூவுடி புளளு - மந்நிலப் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என்று மக்க திணையிற குத்திரத்தொன்றென் முடித்தலானே நெய்தற்கணவந் தநிலக் கருப் பொருளென்பப் டவவாது வழங்கப்பட்டதலுது நெய்தற்குரிய கருப்பொரு ளாகாமையானும், அவவுரை கொள்ளற்க. மரம் புனைபு ரூழிலும் கண்டலும் புள - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோடபறைய நாவாய்ப்பறையம் செயதி - மீன்படுத்தலு முப்புவினைத்தலு மவை விறறலும் யாழ் விளரியாழ் தலை மகள் - கொண்கன், சோப்பன், தறைவன் தலைமகள் - துளைச்சி, பரத்தி. நீர் மறைகின்ற முவாக்குழியும். பூ - வெள்ளிதழ்க்கைதழ் ரெய்தலும். ஊர் பட்டினமும் பாக்கமும் மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிறதிலா, வேண்டாமையிற நெய்வ மும் வேண்டிறதிலா, பிறா பகவத்யையு மாதித்தனையு தெய்வமென்று வேண்டியா உண - ஆறலைத்தனவு மூரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும் மரம் - இருபடையு மோமையும். புள - கழுமுகும பருந்தும் புறவும் பறை - பூசுறப்பறையு மூரெறிப்பறையு கிரைக்கோடபறையும். செயதி குறையாடலுஞ் சுரத்தெறித்தலும் யாழ் - பாடையாழ். தலைமகன் - மீன், காளை, விடலை. தலைமகள் எயிறறி, பேதை. பூ - மராவுந் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்கவலு மறுநீர்ச்சனையும். மக்கள் எயி னர், எயிறறியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குமடி.

இக்கூறப்பட்டகரு மயங்கியும் வரடபெறும், என்னே? “எந்நில மருங்கிற பூவும் புளளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என்றாசிரிய ரோதுதலின்.

புறத்தீணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைசறை, காலை, நண்பக லென்னுங் கால முத்தபொரு னேர்தமபற்றி, முலலை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல, பாலை பென மங்கன முறைதெரித தோதிய வாசிரியா, தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முலலை மருத நெய்த லென்னு நான்குமபெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை ஸைக்கினை யெனப்பன பெற்ற விலக் கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாத்தலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞா, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யெனப்பனவற்றை அவற் றிற்குப் புறனாகிறுத்தி அவற்றிலக்கணங் கூறுதலின, இது புறத்திணை யியலென்னும் பெயராதாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முலலை சிறத்தலின் ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினா, புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள இனநி யமையாமையின் அப்பொருண் முடித்தற்குக் கனவொழுக்கமுங் கவகுதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான சருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும்போலு மிலக் கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின், ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினா ராசிரியரென்றுணாக.

வெட்சித்திணை— “அகத்திணை மருங்கி னிற்ப வுணாநதோரா - புறத்திணை யில க்கணந் திறப்படக் கிளப்பின - வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனை - யுட்குவரத் தோ னறு மீரேழ் துறைத்தே.” கனவொழுக்கமுங் கவகுதகாலமுங் காவலா கடுகினூற் தான சருதியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போலவன் ஒத்தலின், வெட்சித் திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று வெட்சி + திணையாவது— ஈளவின்கண் நிரைகொள்ளு, மொழக்கம். இதற்கு அப்புச்சூழிதலு முரிப்பது இவ்வேதினைத் திணைக்கண்ணும் பொரு ந்துவன் கொள்க. “வேந்துவிழி முனைஞா வேற்றுப்புலக் களவி - னூதந் தோம்பன மேவற றாகும்.” களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கருதருவமணம் வேடிவிதி யானே இல்லறமாயினும்போல இருப்பருவேந்தா பொருவது கருதயக்கால ஒருவா ஒரு வா நாடெவாழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யாத தகாத சாதிக்கினை ஆண்டு நின்று மகற்றல் வேண்டிப் “போதற்கு” வெனப் புகறலும், அங்ஙனம் போதருதற்கு அநி வில்லாத ஆவினைக் களவின்ற றுமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமேயாயிற்று. ஆ கோடல் - அடித்துக்கொட்டல் மீட்டுக்கொட்டலுமென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாராசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை பரட யிப்பங்கரவழுத்தலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத்துறைகள் கொளவோரக்கு மீட்போக்கு முரிப்பவாகலின், அவ்வாற்ற னிருப்பதெட்டுத் துறைகளாம். வேத்தியல்வன் வந்தித் தன்னுறுதொழிலாயவரு மித்திணைவழு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய வேலன், வெறியாட்டயாரந் கார்த்தனமுத லிருப்பதொன்றாம்.

வஞ்சித்திணை— “வஞ்சி தானே முலலையது புறனை.” முதலெனப்பட்ட காடுறை யுலகமு மநிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட டலையையப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற் பிரிந்து மணவயினிருத்தலுமாகிய வுரிப்பொருளு மொப்பச் சேறலின், வஞ்சி முலலைக்குப் புறனாயிற்று. “எஞ்சா மண்ணைச் வேந்தனை வேந்த - னஞ்சுத் தத் தலைச்சென றடல்குறித் தன்றே.” வஞ்சித்திணையாவது— ஒருவேந்தன் மண்ணைச் சார்பு மறறொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேறசேறலாம். ஒருவன் மண் ணையான மேறசென்றால் அங்ஙனம் மேறசெல்லப்படுவானும் அம்மண்ணழியாமற் காத்த

தற்கு எதிரே வருதலின், மேற்சேறல இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்
கன மேற்சென்றுழி, ஏனோ எதிர்செல்லாது தன்மதிமுத்தது வருதலையு மிருப்பின்,
அஃதுமிகுநயி னடங்குமெனக். இவ்வாற்றினே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும், ரண்
நிக் கூறுந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலும் கொள்க. இவ்வஞ்சித்திணைத்
துறை இயங்குபடையரவமுதற் பதினமூன்றாம்.

உழிஞைத்திணை— “உழிஞை தானே மருதத்தபு புறனே.” இருபெருவேந்தர்
தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற காற்றாது போய மதிலகத்திருந்த வேந்தன
மதில பெரும்பான்மையு மருதத்திடத்ததாசலானும், அம்மதிலே முறையுமோனும், அந்நில
த்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயிலவேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த வொப்புமையா
னும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல விதற்கும் பெரும்பொ
ழுது வரைவினமையானும், புலரிக்காலமே போரசெய்த தொடங்குங் காலமாகலானும்,
உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று “முழுமுத லரண் முறையுங் கோடலு -
மணியேறி மரபிற ருக்கு மெனப்” உழிஞையாவது— போரமேறசென்ற வேந்தன் வேறறு
வேந்தன் அரண்களை முறையுதலும், இருந்தவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மர
பிற்கும். இது மதினமுறைய புறத்தோனாகுந் நான்கு மதில காத்திருந்த வகத்தோன
கூறு நான்குமென வெட்டுவகையினை யுடைத்து. அவைதாப கொள்ளா தேளங் குறித்த
கொற்றங்குறன் முதலியவும், அகத்தோன செல்வங் கூறுதனை முதலியவுமாப இனி
இவ்விருவாக்கும் ஒன்றாய்ச் சேற்றருமியவாகுந் துறை நாட்கோடென முத்த பன்னிரண்
டாம்.

தும்பைத்திணை— “தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.” தும்பையென்பது
குடும்புவிற்றபெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருளளமாகவேண்கி
தலானும், பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், தலைவாப்பிரிந்தார இராசகாலமுழுதந்
துயிலவத்தையாற் சழிய உணர்வுகூடி எழுந்திருக்குகால முடியமாத்தலானும், பிர
காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. “மைந்து பொருளாக்
வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யுழிகருஞ் சிறப்பிற் றெனப்.” தும்பைத்திணையாவது—
ஒருவேந்தன் தன்வலியினை யுலகமீக்கூறல் வேண்டி மேறசென்றானே, அங்ஙன மேற
செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதியமைந்தே தானபெறும் பொருளாகவேண்டி
எதிர்சென்று அவன் தலைமை தீர்க்குஞ் சிறப்பிற்று நெய்தற்புறனான இது தும்பைத்
திணை வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை, வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பை, உழிஞைப்புறத்துத் து
ம்பைகளு மாம். இது தும்பைத்திணைத் துறை, தானே, யானே, குதிரையென, நோலு
ருடகு மூவகக் கிலைமுத்த பன்னிரண்டாம்

வாளைத்திணை— “வாளை தானே பாலையது புறனே.” பாலைக்குப் புணர்ச்சியி
னீங்கி இல்லற நிகழ்ச்சிப் புறமுயதுதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடாச்சியி
னீங்கி அறப்போசெய்து துக்கம் பெறும் சருத்தினு சேறலானும், பாலை தனக்கென
போர் நிலினிற் ராலவகை நிலனுப்பற்றி நிகழுமாறுபோல முறகூறிய புறத்திணை
நார்க்கும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாளைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று. “தாவில் கொள
னைத் தத்தம் கூறறைப்-பாறபட மிகுதிப் படுத்த வெனப்.” வாளைத்திணையாவது—இயல்
பாங்கிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருந் தாபத்தி முதலியோருந் தம்
முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்தி துறைசெல்லாம், இருவகையாவதும்

தானே தனை மிகுதிப்படுத்தலும், பிறா மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி உலகமுழுது மறியு முயாச்சியுடைமையும் வாக்கைத்தனையாம். எனவே, வலியானும் வருத்தத்தானும் கூறுவிதத்தக்கோடல வாக்கையன்றும். இவ்வாக்கைத்தனை அறுவகைப்பாடப்பியன் முதலாக எழுவகையாற நெருக்கிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்த. இன்னும், இதன் துறைகள் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதும், பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்தனை— “காஞ்சி தானே பெருந்தனைப் புறனே.” எண்வகை மணத்தினு நான்குமணம் பெற்ற பெருந்தனைபோல அமுதமுலாங்கிய முழுமுதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய வாழ்வுள்ளுந் நிலையின்மை மூன்றற்கு முரிதாகிய எல்லாத்தனைகளு சகு மொத்த மரபிற்குக்காலானும், “பின்னா நான்கும் பெருந்தனை பெறுமே” என்ற நான்குந் சான்றோ ரிதமுந் தானுபோல அறுமுதலியவற்றது நிலையின்மை யுணர்நது அவ ததை உவரிமுதலானும், “ஏறிய மடற்றிற” முதலிய நான்கும், தீய சாம் மாயின்வாறு போல நிலையாமையு முல்கிபடுத்கு நற்பொருளன்றாந்லானும், உரிப்பொருளிட மய நகி வருதலன்றித் தனக்கு நிலையல்லாந் பெருந்தனைபோல அறம் பொரு ளின்பமீபற்றி யனறி வேறு வேறு நிலையாமை பெண்படுதோர் பொருளின்றாகலானும், காஞ்சி பெருந்தி னைக்குப் புறமுறிற்று. பின்னா நான்குந் தன பிறமும், பிராசாரத்தியம், ஆரிடந், தெய்வ மென்பன. இவ்விதம் பற்றியபின் ஏறிய மடற்றிற முதலிய நான்காவன— “ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்த்திந் - தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுத்தி - மிக்க காமத்து மிட” லென்பன. “பாவசருகு சிறப்பி” பல்லாற ருறு - நிலை வுலகம் புல்லிய தெறித்தே.” காஞ்சித்தனையாவது— விதிப்பற்றின்ப மேற்காக யாக்கை இன்னம் செவ்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றன முறலாகப் பலதுறைகளே யுடைத்தாம். இத்துன்றன ஆண்பாறுமுறையும் பெண்பாறுமுறையுமாய் இருவகைப் பட்டு நடக்குந்.

பாடாணடினை— “பாடாண பகுதி கைக்களைப் புறனே - நாநிங் காலே நாலிரண் னெட்டத்தே” ஒருநிலைவன பாவலும் புழங்கியும் வேண்ட ஒருபுலவன வீடுபெறு முத லிய பரிசில் வேண்டலின், அவை புமமின வேருகிய வொருநிலை காமமாகிய கைக்களை யோடொத்தலின், பாடாணடினை கைக்களைப் புறமுறிற்று. பாடாண எனபது— பாடு தல வினையையும் பாடுமாணமகனையு நோக்காது, அஃகை பொழுதலாறுகிய தினையுணாத தினையின் வினையுதொகை நிலைக்காத்துப் பிறந்த வனமொழித்தொகை. இதன் துறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன— இப்பாடாணடினைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும், பொதுவியலும், வருசியும், உழிஞர்புர, துமபையும், வாகையுங், காஞ்சியுமாகிய பொருள்க ளேமுமாம். இவ்வேழும் பாடாண டினைப் பொருளாகலால், எல்லாமொத்தவேனும், அவை பெருமபான்மை சிறுபான்மை யாய் வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருதலும், பாடாணடினைக்குக் கூறும் பொருள்கள விராப்பருத்து முளவென துணாக். இப்பாடாணடினைக்கே யுரிய பகுதி கள, தேவாபகுதியு மக்கட்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவாபகுதி—அறுமுறை வாழத் தாகியும் அவாபால் உபாவில்லாத பொருள வேண்டிங் குறிப்பாகியும் வரும். மறறை மக்கட்பகுதி— ஒரு நிலைவன தன்னைப் பிறா பாவலும் புகழ்த்தலும் கருதிய பகுதி முத லிய வாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅப்பழித்தன முதலாகப் பத்தாயும், குற்றேத்திய துவினெடை நிலைமுற்ற பலவாயும் வரும்.

இக்கனவு பொதுவாகவின நான்குவருணத்தாக்ககு முரித்த 'ஒன்றே வேற்ற யெனநிறு பாலவயி - னெனநிறு யுயாநக பால தானையி - னெதத கிழவனுங் கிழந்தயுங் காணப் மிக்கோ னியினுங் கடிவரை யினதே" ஒத்தகிழவனுங் கிழந்தியுங் உமமைக் காலத்தப் பிறப்பினைச்சினு மொருவரை யொருவ ரினநியமையாராய்ச் செய்த நலவினை காரணமாக அன்பான ஒருபொழிவையிற் றமியராயக் கூடுங் கூட்டம், ஈனனிக் களவெ னப்படும. ஆர்வன, இது பிறாகசூரிய பொருளை மறையிற் கொடி ஒருங் களவன்றாய் உறப்பதோ ரறையிற்றது. கிழவோற்ற முகுதி குலங் கலவி பிராயமுதலியவற்றை கொ ளக் கொள்ளவே, அந்நணர் ஆரா முதலிய வருணத்தப் பெண்கோடறக் ணுடாக

தும், அரசர் முதலியோரு மமமுறையே புயர்தலும் தழுவப்படும். படவே, அனுலோம ரதவாகும இவ்வொழுக்கம் உரித்தெனராயிற்று. கிழவனுங் கிழத்தியுமன்றார், பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமையெய்திச் செல்கின்றாரென்ப தறிவித்தற்கு. ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன: “பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ - ஒருவு நிறுகத காமவாயி - னீறையே யருளே புணாவொரி திருவென - முறையுறக் கிளாத வொப்பினது வகையே” என்னு மெய்ப் பாட்டியற சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுப் பிறப்பு—உபா துடித் தோற்றம். குடிமை— குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற வொழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடைவற்றுமை யென்னை யெனின், — பிறப்பெனபது—குடிப்பிறத்தல், அரதகுத தக்கவொழுக்கங் குடிமை. குடிப்பிறத்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும். இஃனை ஆரணமையெனவுஞ் சொல் லுப. இவை சம்முள வேற்றுமையெனக். ஆண்மை—ஆளுதன்மை. அஃதிருபாற்ரு மாம, “ஆயிடை யிருபெய ராணமை செயத பூசல” எ-ம், “ஊராண்மைக் கொத்தபடி துடைசது” எ-ம், “வேளாண்மை செயது விருந்தோம்பி” எ-ம், இருபாறது மொப்பக் கூறுகலின். இனி ஆர்வினையெனப்படு மாணமை புருடாககாம, அஃதன்றிது. இனி, ஜனமை - சட்டபுலனாகு மாளவினைத்தன்மை, பெண்மை - கடபுலனாகு மமைதித்தன்மை பெண்பா நச்சினாக்கினியா. ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டிந தலைவறகுப் பதினாண்நிராம, அப்பருவத்திறுனே பெண்மையு மாணமையும் பிறக்குமெனபது வேதகுடிபாகலின், அதுவு மொப்பெனவேபடும். உருவு - ஆண்மைக்கும் டெண்மைக் கும் வேறு வேறாக வோதிய விலக்கணமெல்லா நிரம்பிய வனப்பு மாட்சியான மனத் தினகட பிறப்பத்தோ சருகது “பெருமையு முரனு மானீ உமேன” “அச்சமு காணு மடனுமுந் துறுத்த - நிச்சமும பெண்பாற முரிய வெனப” என வாகிரியா கூறுதலான அகவுகாம அவிருபாறது மிலக்கணென துணர்க. பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும் புகழுங் சொடையு மாராபச்சியு ம்பண்பு மண்பும பழிபாவ மருகத்து முதலியவாய மெம்பட்டு கிக்குந் தலைமைக்குணம் உரன் - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறிவுத் திடபம். அது “உரனென்னுந் தோட்டியா டோரைந்துக காப்பான்” எனபத னுறு மறிசு. அச்சம் - அன்புக்காரணமாகத் தோன்று முட்து நகண் - காமக்குறிப்பு நிகழ்வுழிப் படுவோ ருளாவொடுக்கம். மடம் - செவ்வப் பர் கொளுத்தக் கொண்டது விடாமை. “முத்துறுத்த” வென்றதனானே கண்டறியாத கண்புழி மனங்கொள்ளாத பயிப்புரு செய்க்குவதறியாத பேதைமையுங் கொள்ளப்படும். காமவாயில் - புணாச் சித்த வாயிலாகப் இப்பறையனபு. நிறை - மறை பிறறறியாம னெஞ்சினே நிறுகதல். அருள - தோடாபு பற்றது இப்பலபாக எல்லா வுயர்கண்டுமெலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. அதுவுங் காமத்திற் கின்றியமையாததோ ருறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃ தாவது - உலகியலாற செயத்தக்க தறிதல். திருவெனபது - பொருளுந் தயப்புமனறி எஞ்ஞானமரு செல்வத் தகவிறறயதோ ருள்ளகிறவு.

இக்களவெனனுங் கைகோட் பாகுபாடு. “காமப் புணாச்சியு மிடந்தலைப் பட லும் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற புணர்வுமென - ருக்கநால் வகையினு மடைநத சார்பொடு-மறையென மொழிதன் மறையோ ராதே” என்னுஞ் செய்யுளியற சூத்திரத்தா னுணர்க.

இங்ஙனங் கந்தருவப்பாறப்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினைய தலை மகன், சளவு வெளிப்படுவதன் முனனாதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னாதல் வரைந்து

கற்பமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தின்பந் துய்ப்பானும், வரைவு இவ்வா றிருவகைத் தாமாது—“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென - ரூயிரண் டெனப் வரைத லாதே” என்கு மிவவியற்குக் குத்திரத்தானும், “களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்புற வரைதலென-ரூயிரண் டெனப் வரைதலாதே” என்கு மிறையனா களவியற் குத்திரத்தானு மறிக்க. இவ்வனங் களவாற காந்தையத்தாரே கற்பொழுக்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது—“முறப் டபுண ராதசொல லினமையிற - கற்பென்ப படுவது களவின வழித்தே” என்கு மிறையனா களவியற் குத்திரத்தினு னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வோத்துக் கற்பென்னுங் கைகோ ளுணராததலின அடபெயர்ச் தாயிற்று. “கற்பென்ப படுவது கரணமொடு புணரக - கொளறுகிரி மரபிற கிழவன கிழத் தியைக்கொடைக்குரி மரபினா கொடுபக் கொள்வதுவே,” சற்பொழுக்கமாவது கொண் டானிற் சிறந்த தெயவ மின்றெனவும அவனை இன்னவாறே வழிப்பக்கவெனவும இரு முதுகுரவரும், அந்தணா திறத்துஞ் சான்றோ டேயுதது மையா பாங்கினு மமரற் சட டியு மின்னவாறு ஒழுதுகவெனத் தலைமகனுங் கற்பி தபடி, தலைமகன் இல்லறம் போற்று முறையாம். வதுவைச் சடயகு நிகழவுழி இவனை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலை மகற்கும், இவறகின்னவாறு குற்றவல செய்தொழுதுகவெனத் தலைமகற்கும், அங்கியங் கடவு ளறிஞறியாக மந்திரவகையாற பெரிபா சற்பிச்சப்படுத்தின, அது சற்பென்பப் டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுங் கைக்காடபாகுபாடு “மறைவெளிப் பதிதலுந் தமரிற் பெறு தலு - மிவவமுத் லாகிய வியனெறி திரிபாது - மலிவும புலவியு மூடலு முணர்வும - பிரிவொடு புணராதது கற்பென்ப படுமே” என்குஞ் செய்யுளியற் குத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியு முதலாயவற்றான மகிழ்தல் புலவியென்பது - புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் சாலங் கருதுகொண் டுபபா ருணா நிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ந்தனைக் குறிப்பா னனதிக் கூற்றாலுரைப் பது. உணர்வென்பது - அந்நன நிகழ்ந்த ஐந்திர திறனாகத் தெருட்டல புலவிக் காமின் உணராததல் வேண்டா, அது குளிப்பக் கூடலுந் தளிப்ப முயலுது முதலாய வற்று நீங்குதலின.

இவ்வாறறற் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு வில்லறவின்பந் துயக்காநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் துறவற நிகழ்த்தி வீதிபெறு கூடுபவராவரென்பது, “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட காலே - யேமஞ் சான்ற மரூளொடு துவனறி - யறமபுரி சுற்றமொடு கிழவனுந் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன பயனே” என்கு மிவ வியற் குத்திரத்தா னுணர்க. துக்காச்சியெல்லா முடிந்தமை தோனாக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம், அதனுனே என்குது வெண்மென்னு மவாவுளதாம், அதனுனே அப்பொருட்கட் செல்லும விருப்புளதாம், அவ்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம், “காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற - மூமங் கெடக் கெடு நோய” என்றிவவாறு அரிதா கற்கக்கேட்டதுணையானே, தலைவாயினார் அதன்கனின்று நீங்குவா, இடையாயினா பெண்ணென்பது எறபுச்சட் டகம்; அருந்துயர்க் குரம்பை; பைம்மரியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத் தென்றித்திறத்தா னதன்நன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவார். கையாயினா எத்திறத்

சாவது நீங்காராகலின், அவா நிறகுநிலை யிதுவென் முணர்த்துவார் காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலேபெனறார். ஏமஞ்சான்ற வெனறன் வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும. இல்லறத்தின் பின்னா இவற்றினகணின்று வீடுபெறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான் தீ வெனறிவ்வாறு கூறினா, இல்லறத்திற்கு முக்கியப்பயன் வீடுபெறென்ப துணர்த்துவார் கிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே என்றா. எல்லாப்பொருளினும் வீடுபெறு கிறந்த தென்பா கிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வாத்துப் பொருளிலக்கண முணர்த்தினமையிற் பொருளியலென்னும் பெயர்ததாயிற்று. “இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையுமன பொருளே யசைதிரிந் திபலா வெனமனா புலவா.” எனையோததுகளும பொருளின் திலக்கண மன்றே யுணர்த்தியது, இதற்குது பெயராயவாறெனனைபெனின்,— நன்று வினாபெயர் சொல்லுந் திறத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், “நிலந்தி நீாவளி விசுட்போ டைந்தது - கலந்த மயக்க முலக மாதலி - னிருக்கினை யைமபா வியனெறி வழாஅமைத - திரிபில் சொல்லொதி தழாஅல் வேணமம்” எனப்பராதலின், அவ்வதாம், ராணத்த தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருள்தகார தது முன்னாக் கூறிய பொருளாகன்ற பிறழ்த்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமை தது, சொல்லுணர்த்தும பொருளுந் தொடர்மொழி யுணர்த்தும பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்திற் கூறுதலின், பொருளிய லெனப்படத்தென றுணாக. எனவே, சொற் பொருளியல் ஓவ்வொரு காரண மெலிதிக் திறம்பி வரிதும், பொருளுடைபனவையா மெனப் பொருள் வழுவமைததல் இவ்வியற் பயனாமெனப்பது. “நோயு மின்பமும” என்பதனான, “இருபெயா மூன்று முரிப்பவாக” என்பதனான நினைமயங்கு மெனதும், “உண்டற குரிய வல்லாப் பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே” எனதும், சொல் வேறுபட்டப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப் பொருள் முத்தலியன் நாடகவழக்கின் வழிஇயவாறும், “த்தரும யானையும்” “அறக்கழி வுடையன்” “தாயத்தி னடையா” என னுஞ் சூத்ரமுதலியன் உலகியல் வழக்கின் வழிஇயவாறும் கூறி, சொற்பொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்ளக் கூடக்குங் கருப்பொரு ணோச்சி. அது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” எனது மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணாக. ராணிக் கூறும் வழுவமைத்யெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவெனப் துணாக.

மெய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோதது மெய்ப்பாட்டெனபன் சில பொருளுணர்த்தினமையின், அப்பெயர்ததாயிற்று. மெய்ப்பாட்டெனப்பது - பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தா ளுள்ளிருக்குச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோறாற றுன் வெளிப்படுத்தல். மேலேயாததுகளுட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத் துள் “ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மெனற - கறப்பு மேரு மெழிது மென்ற - சாயது நாணு மடனு மென்ற - நோயும் வேட்டையுந் துகாவு மென்றும் - சாவியன் வருஉந் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளரி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள் வென்ப” எனக் கூறியவற்றிற்கு மேலலாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலான், இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாகக் மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவற்றி னேனும் இவ்விய லியைப்புடைத்தெனப் தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாகிரிபுக்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வசத
யாம் பதினாறாயும், தொகையா. செட்டாயும், நடக்கும். ஒன்பது சுவையுடைய உருத்திர
மொழிந்த வீரம், அச்சம், விபப்பு, இழிவு, காமம், அவலம், நகை, நெடுநிலையெனனு
மெய்ப்பாட்டையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை அநாதைநகலியாகிய பொறியுள்
வும், அது மனத்துட்பட்டவழி ஆண்டு நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புப் பிறத்தற்கிடனுண்
வுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீருட்புதன மெய்யமயிளிவித்ததன் முதலாக
ஷடம்பின்னக் பரிஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டேனே நிறை
முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விதவெனினும் மொக்கும். வேறுபு முதலிய
சுவைக்கப்படும் பொருளு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை
பிறவாகையானும், இவ்விரண்டும் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறாம்
அவ்வொருமைப்பாட்டானே யெட்டெனப்படும். இனிக்குறிப்புஞ் சத்துவமு முறையே
யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவத்
தானன்றி வெளிப்பாடையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறு பெட்
டெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டிப் பதினாறு மெனப்பது. ஆகிரியா, இவை நாடக
மகளி ராடலும் பாடலும் கண்டுநு கேட்டுந் காமதூகரும் இன்பவினையாடிக் கூட படு
வனவாகலான, இவ்வழக்கு நூலில் ஆராயப்படாவெனப் பிறன்கோண முறகறி,
“நாடையே யழுதை யினிவரன மருட்டை - யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுலகையென
ற்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப” வேண தம்மதம் பிறகறினா, நகை - சிரிப்பு, அது
முதவலித்த நகுதலும், அளவாற சிரித்தலும், பெருகச் சிரி, தலுமென மூன்றாம்.
அழுதை - அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறவலங்களை டவலித்தலுமென ஆகிரி
டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவுட்பட்டு, சுவை
யொன்பதாசனும் முடைய. இனிவரல - இழிவு. மருட்டை - விபப்பு அழகு மெனின
மமையும். அச்சம் - பயம். பெருமிதம் - வீரம். வெகுளி - உருத்திரம். உலகை - மகிழ்ச்சி.
இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் என்ன பிள்ளை முதலிய முப்பா
னிரண்டாயும், உடைமை யின்புறமுதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் யரும் இவை
யெல்லாம் அகத்தினைக்குப் பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம் இவ்விப புதுமுதல்புரிதல்
பொறித்தல் விபர்த்தன் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பல்வுள். அவையெல்லாம் களவியற்
குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டிப் பொருள் கோளராய்ச்சி யுணர்வுட
யோர்க்கலது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பா, “கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணித்
திறியு - முனரவுடை மாந்தர்க் கலது தெரிய - னனையப் பொருள்கோ ளெண்ணருங்
குரைத்தே” என்றோத்திரை, மறுது மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணுனுஞ்
செவியானு முனரவேண்டிவ தெறிதகெனின், — மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிற
ந்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலு முறை வேறுபடுதலு முடைமையின், அவற்றி
னைக் கண்ணுனுஞ் செவியானு முனராதகோடலே அவைத் துறைபொயினாக் காற்றலாக
லின், அவ்வுணர் கூறின கருத்தென றுணரக்.

உவமவியல்— உவமமுணர்த்ததலின், இவ்வோத் துவமவியலென்னும் பெயர்த்
தாயிற்று. உவமமென்பது— ஒருபொருளே டொருபொருளை யொப்பித்துரைத்தல்.
மற்று அகம் புறமென்பவற்றுள் இஃது யாதாகுங்கொலெனின், — அஃவிரண்டுமாம்;
மெய்ப்பாடுபோல. என்ன? “உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந் - தெளிமருங் குளதே
திறத்திய லான” என்றாகலின். தின் ஆண்பொருளில் உந்தது. எனறது - உவ

மத்தினுனை உவமிக்கப்படும பொருட் குற்றசெல்லாம் அறிந்த தெளியும் பகுதியுள் ; அத்துணிபப்படும் பொருட்டிறம் பஸவகை யிலக்கணமுடைய வாதலா னென்ற வாறு. அப்பகுதிசுடாம் - உவமான வடைக்கு உவமையவடை குறைந்த வருவன வும், யாத மடையினறி வருவனவுமாம். அங்ஙனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளை தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவமஞ்செய் துறத்தணர்த்தாத வழியும் அதனே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோரனை கொள்க. உதாரணம்— “களவுடம் படுநிற கவிழந்து நிலங் கிளையா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெரு நகையாகக் களவுசெய்தாரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையாவென உறத்தணரக் கூற்றிலினு யினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றான் எனனு முவமைப்பொருளானே எனளுந் பொருடோனறி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள் உவமம்பற் றித் தெளிமருங் குளாயிறென்பது. “சாறுதலைக் கொண்டெடை - பெண்ணீர் றற் றென” வெனனும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்தான் டிசெக்குப் பல வடை கூறி அத்தே விவமிக்கப்படும் போட. தொழிலினை யாதமோ ரடையின்றி வாளா கூறினாயினும், உவமைப்பொருளானே போதத்தொழிற் குறத்தும் உணரக் கூறினா னும். எனனை உண்டாடிக் கொடையு முரனெடு நோக்கி மறுத்தலு முசலிய வுள் ளக் கருத்தினுனை ஒருகணத்தினுள்ளே பல்வேறதரை யொருங்கு வேறற்கு விரைகினை தது போதத்தொழிலென்பது தெளிமருங்குளதா மாதலினெனக். ஈண்டிப் புறப்பொ ருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளாயிறென்பது. இதத்தி னோக்கியே நியாய தூலார, அளவை காண்டல் கருத் துரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென தங்ஙன முவ மையு மளவையு ளடக்கி ஒதுவாராயிறென துணாக. பொருள் - அருத்தாப்பத்தி. உம மம் உவமானம் உவமை ஒப்பெனப்பன வொருபொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலனெறி வழக்குப்பற்றியனறி மற்திவ விருத்தே பபொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறிதப் பரிதலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இங்ங னம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின, மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப் பாட்டியலின் பின்னா இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற் பொருள் புலப்பட அறித லாவது “ஆபோலும் ஆமா” என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான காட்டுட் போவுழி எதாப்பட்டது கண்டுழி, “ஆபோலும் ஆமா” எனனு முவமைப்பறி இது ஆமாவென துணாதலாம்.

“வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுலமத் தோற தம்.” இவ்வுலமம் வினையுலமம் பயனுலமம் மெய்யுலமம் உருவுலமமென நாலவகை பபடும். மெய் - பிறப்பு. உரு - நிறம் புலியன்னமறவ னெனப்பது வினையுலமம், அது பாயுமாறே பாயுமெனதுந் தொழிலப்பற்றி யொப்பித்தமையின். மாரியனை வண்கை பெனப்பது பயனுலமம், மாரியான வினைக்கும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளு மொத்தலின். துடியிடை யெனப்பது மெய்யுலமம், அலகுலு மாக மு மகனதுகாட்ட வல்கித்தோன்று மருங்கு துடியோ டொத்தலின். பொன்மேனி யெனப்பதுருவுலமம், பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சளிறத்தோடு மேனியின்கட் கிட ந்த நிறமொத்தலின். இவை நான்கும் இங்ஙன மொரோ வொன்றே யன்றி விரவியும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காத்தல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாக வும், கிழக்கிற் பொருணிலைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கிற் பொருளென்பது - கீழ் பபடுக்கப்படும் பொருள். இங்ஙன முவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முசுலுஞ் சினை

யொடு சினைபு முந்லொடு சினைபு குணியெயிடு முதலு முவமஞ்செய்யப்படும் இவை கிரியுமமுந் தொகையுமமுமாம். பவளம்போற் செந்தவர வரட இதுசுட்டிககூற வின விதியுமமாம். பவளவாய். இது சுட்டிக கூறாமையிற் றொகையுமமாம். இன்னு மிதினத்தினை பலவாம்

உவமத்திணையும் உவமிக்கப்படும் பொருளையும் ஒப்பிக்குதலால் இடைவரு முவ மவுருபு பலவாம். “அவைதாம், அன்ன வேப்பப வுழ வொடப - வென்ன மான யென்றவ யெனது - வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென தவை யெனது - வெள்ள விழைப விநப நிகர்பப கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனது - புலப்ப பொருவ பொறப போல வெல்ல வீழ் ஞானவை பெனது - ராட ளளிய ஈடுங்க நந்த - வொடப புறைய வென்றவை யெனது - காற நவையு மன்ன பிறவு - கூறுங கலைப் பலதிறப் பின்வே” எனது மிவ்வித சூத்தரகதா எவையறிக. பிறவு மென உபதனத்தினை, நேர, நோக, திண்ப, மலைய, ஆர, அர, அணைய, ஏர, ஏற, செந்த, அற்று, செழுவ வென்றதொருக்கதா எனக் இன்னும், “கொளுறொ செய வம்” என்றதொருக்கதா என ஆனாண்டு உவமவுருபின் பொருளபட உருவன வெல்லாது கொள்க

இவவுமம் உருவையுமமுத னுமமுமென விரண்டாம் அது “உள னுறை யுமமேன யுமமெனத் தாது திணையுணர் வசை” எனது மகத்திணையிற் குச்சுரகா னுணர். உருவையுமமாவது “உளவுத துரு டொத்துப்பொருள் முடிசென வளவுத உருவ துளருறை யுமம்” எனது மகத்திணையிற் குச்சுரகா னுணர் இன்ன புலவன ருந் கருகிது வெளிப படக் கூறுதவழியு வுடோடு இவை சருப்பொரு ளீசென ருராயது கோடற் ருக் கருவியாகிய சிவ சொற்குடபசு செட்டா டெ ஸ்வனநிமென்பது கருத்தா யிறம். அது “வித்தநீர் வீழ்நீர் பசாபயா வட்டகொடை - ஞாங்கா மலாசுழ தந தூபுருக் கரிவண டோங்குய ரெழிலயாணைக் கண்கடாங் சுமநாரத் த மிக வை விருகாரதப் பல்லகிக் கருதலான வீங்குற வகிகொள வீழ்நாப புணர் பவா - தேங்கமழ் சுதப்பிப் எருப்பவழி நறமுலை பாபதுதிப் பட்டார்து பண டிதா மரீஇய - பூம்பொயகை மாரதளளாப் புனலணி நலுற” எனது மருதக்கவி யுள், வீங்கிநீர் பரததையா சேரியாகவும், அன்கணை வீழ்நீர் நீலப்பூக் காமசெவவி நிர்மூம் பரததையாகவும், பகாபவா பரததையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டிருந் பாணா முதலிய வாயில்களாகவும், அமலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாவும், யானைக்கடா துதினை ஆண்டிறைந்த வண்டிகள வந்தவணங்கு விருத்தாரதுதல் பதற்பொழுது புண ர்கின்ற சேரிப்பரததையா தரலத்தினைத் தலைவனை நுகாவித்தலாகவும், சுங்குவின வண்டு முலைவைய் பூதுதல் பரததையருட னீரவு துயிலுதலாகவும், பணி மரு விய பொய்கையை மறத்த் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருடருது இப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறத் மருதத்திணைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கெட்டொலுள்ளதே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய் முதலியவாக னுன்றிக் கூறுவனவெல்லாது ஏனை யுமமாம். அகத்திணைப் பொருளுணர்ச்சிக் குப னுற நோக்கி யகத்திணை யியலுள் இவை யிரண்டும் வாகக்கி கூறப்பட்டன. ஆய் னும், இவ்விதப்பொருளாகவே கொண்டுரைக்கபடுமென னுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலகண முணாத்திணையால், இது அப்பெயர்த்தா யிற்ற. செய்யுள் - செயல். உள் - தொழிற்பெயர் விசுதி. கடவுள் வீக்குள்ளே பூழிப்போல. மறந்து அவ்விசைகளைத் திற்குத் தொழிலாகுபெயராயிற்று. வழக்குஞ் செய்கை பெறமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியுமுடைய செய்கை விகற்பத்தாலு அணி பெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுகிற சிறப்புநாககிச் செய்யுளெனப்பட்டது. எழுத்திசைரகசுதரு சொல்லிசைரகசுதம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும வேண்டின விராயக் கூறியு, பொருள்கிசைரகசுதம் இச்சுணையும் பெருமபாணமையும் வழக்கிற்குஞ் சிறு பாணமை செய்யுட்கும வேண்டின கூறிவந்த வாசனியா, அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ்வோத்தினகட பொருத்தசுணைகின்றா. ஆகலின், மேற்கூறிப்பேர்த்த வோத்தசுணைகொடு இத்தகையபுறப்பாறு தெளிச

“மாத்நிரை யெழுந்திய லைசுவரை யெனாது - யாதத தீரே யடியாப் பெனாது - மரபே துணிக் சொடைவை யெனாது - மரபே யளவிய லெனாது - தீனியை எச்சேரன் கூற வவகை யெனாது - தோட்டோர் கள்ளை காலய நக யெனாது - பயனே மெய்ப்பாற் செச்சுவை யெனாது - முணைப் பொருளின் அழைவகை யெனாது - மாட்டே வண்ணமோ டாபாபியல் வகையி - குறுக்கே யிட்ட வநா லேந்து - மமமை யழகு தொனமை தோலே - விருக்க யிணைய புலனின் யிற்பெனாது - பொருதக் கூறிய வெட்டொந் தொண்டு - காலநாப பாயா செய்யுளுதப்பென - வல்லிதற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.” செய்ப்புறம் - மரபுசொரும், எழுத்தியல்வகையும், அசை வகையும், யாதத்கீரும், அடியுடையபுறம், மரபு, துணிகு, தொடையும், நோக்கும, பாவும், அளவும், தீனியும், எச்சேர்ப்பும், கூறுவகையும், செட்டோரும், சளனும், காலவகையும், பபும், மெய்ப்பாறும், எச்சுவையும், முணைமும், பொருளும், துறை வகையும், மாட்டும், வண்ணம் மெய்யு மிருபுதா றுதப்புச்சுளும், மறு அம்மை, அழகு, சொனமை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைப்பெனது மெனவகை வன ப்புறுபபும், உடைத்தர்ப நடப்பதாம்.

மாத்நிரையென்பது— எழுத்தியல் மாத்நிரைகளை விராயச் செய்யுள் செய்யு மளவு அது “மாத்நிரையென்பது” என மேற்கூறத் தோதுமாறுபற்றி யுணரப்படும். எழுத்தியல்வகையெனது - து - மேற்கூறிய வெழுத்துக்களைச் செய்யுட்குறப் பட்டறிக்கொள் றுது கூறுபாழி. அசையகையென்பது— அவ்வெழுத்தியல்வகையா லியற்றப்படும் அசைக்கூறுபாழி. அவை இயல்வகையு முரியல்கையென விரைபாம். இயல்வகையா லியற லின் இயல்வகையெனவும். அவை செய்யுள் தொழில் செய்முறையியவாகலான் உரியசை யெனவும். சாணப்பெயராயின், யாதத்கீரெனது— பொருள் லபபத தொடாந்து நிற்குஞ் சீரெனவாறு. எனவே, அசை பலதொடாந்து பாராங்கால் அவ்வகையுற் தத தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிறறலும் அவ்வாறன்றிச் சோமுழுது மொருசொல் லாங்கா லசை பொருள்பெற்று நிறறலு மடங்கின். தே மாவெனது அசை வேறுபொ ருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நின்ற வகையாற் சீர யாதது நின்றது. அடியென்பது— அச்சீரெனநிம் பலவுந் தொடாந்தாவதோ ருறுபபு. யாப் பென்பது— அவ்வடிதோறும் பொருள்பெறச் செய்வதோ செய்கை. மரபென்பது— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் தீர்த்தகாலந் தீர்த்தவற்றிற் சேரப் வழப்பட்டாமைச் செய்வதோ முறைமை. மறுதல் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கு மரபியலு

ஞ்ஞரப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரி
தது; அவை வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. தூக்கென்பது— பாக்க
ளைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது— தொடைப்பகுதி பலவுமென்ற
வாறு. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையிலலனவுமென விருவகைய. இப்
பகுதியெல்லா மடியாற கோடலின், அடிக்கு மிஃதொக்கும். நோக்கென்பது— மாசு
திரை முதலாகிய வுறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். பாவென
பது— சேட்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட
மோதாதுநால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித் தினனசெய்யுளென் றுணராத
கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செலவதோ ரோசை. அளவியலென்பது— அப்பா வரை
யமை. திணையென்பது— அகம்புறமென றறியச்செய்தல். கைகோளென்பது— அவ
வத்திணையொழுக விகற்ப மறியச்செய்தல். அது களவுந் கற்புமென நிரண்டாம்.
கூற்றுமையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்காரை இது சொல்கின்ற ரினனாரென
வுணர்வித்தல். கேட்போரெனது— இனனாகுச் சொல்கின்ற திதவெனத் தெரித்
தல். துளனென்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலா
யினவு முணர்ச்செய்தல். மறுத்த தன்மை முன்னிலை படைக்கையுமாம். காலவகை
யென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதெனனு காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெ
ன்பது— சொல்லிய பொருளாற பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடுஎன
பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது— சொல
ல்படா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுந் குறிப்பினும் ஒரு
தலின், வகையென்றா. முன்னமென்பது— உயாநதோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந்
தத்தம் வகையா னொப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்தபாடச் செய்தல். பொருளென
பது— புலவன் றான நேரறிக்கொண்டு செய்வதோர் டெ ருண்பை. துறையவகையென
பது— முதலுந் கருவு முறைபிறற் வந்தாலு மிஃதிதன்பாற்படுமென்று ஒருதறைப்
படுத்தி கேதுவாகியதோ கருவி யச்செய்யுட் குளதாகச் செய்தல். அவையும பலவா
தலின் வகையென்றா. மாடடென்பது— பல்வேறு பரப்பிறையினு மன்றையினு கின்
றதெனும் வந்ததனை யொரு தொடர்கொளிஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். வண்ண
மென்பது— ஒருபாவிகை ணிகமும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற கின்றியமையாத
விலக்கணப் பகுதிகளாகலான வேறு விதந்தோன்றா.

அம்மையென்பது— குணப்பெயர், அமைதிப்பட்டு நிறநலி மைமையென்றாயி
ற்று. அழகு— திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற பயின்றுவரு மொழிகளாற சீரறுத்துப்
பொலிவுபட யாக்கும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெடுந்தொகை முதலா
கிய தொகை யெட்டுமென்றவாறு. தொனமையிலக்கணந் தமிழின் நெய்வப்பழமை
மரபியது ஞ்ஞரத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல்— இழுமெனமொழியா னறம் பொரு
ளிற்பம் விடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுளு செய்யுளும் ஆசிரியப்பா
ட்டா னெருக்கைமேற் றெடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்துள்ளன
காணப்பட்டில. பிற்காலத் தவ்வாறு வந்தன சிந்தாமணி முதலியன. விருந்த— புதி
தாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு— ஞ்ஞரநமையரவழமுள வென்
னும் பதினொரு புள்வியீற்றினு ளொன்றனை யிறுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராக
வுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சேதத்தைச்சாததனாராற் செய்யப்
பட்ட மணிமேகலையுந் கொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன.

அவை என்காரவீற்றான் இம்மன். புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக் கூறி யாராய்ந்து காணமைப் பொருடொடரானே தொடுத்தச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத் தார் கூததமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெணடுறைச் செய்யுள் போல்வன். இழைபு - வல்லெழுத்தப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியளவும் வந்த வடிவையு மொபித்து நெட்டெழுத்து மநெட்டெழுத்துப்போ லோசையெழு மெல் லெழுத்தும் லகார ளகாரங்஁ருமுதைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற கிள நது தோதல வேண்டாது பொருளபட்டுச் செல்லச் செய்யுளு செய்யுள். அவையா வன்— சலிபும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாடாகிய செநதுறை மார்க்கத்தன் வெனபது.

மரபியல்— “மாறறருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளபிற - பார்ப்பும் பறழ்ந் குட்டியுங் குருளையுங் - கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென - றென்பதன் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.” மரபென்ற பொருணமை பெண்ணையெனின், — கிளவியாகக்கது மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருத்தினைப் பொருட்குணனாகிய இளமையு மாணமையும் பெ ண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயாதினை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபும், ஆல்தினைப் புல்லு மாறும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியனமரபும், தூன் மரபுமென இவையெல்லா மரபெனப் பத்மெனபது. மற்றப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபுகூறினா முப்புப்புறறிவரு மரபு கூறரோவெனின், — அது வரையறை யின்மைபிற கூறரெனபது. மற்று மேலையாதினேரி இவையோதறிதை இயைபென னையெனின், — முன்னா வழங்கிலக்கணங் கூறி அஃவையின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளி யலுட கூறினா. அவ்விரண்டறகும் பொதுவாகிய மரபு கூறாண்க கூறினமையின் இது செய்யுளியலோகி இயைபுடைச்சாயிற்று. மற்ற வழங்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாதின, இவ்வன் பிரண்டறகும் பொதுவாகிய பரபிளையுஞ் செய்யுளியலின் முனவை ஁சுவெனின், — அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமெனும் இரண்டிமல்லாத தூலிதகும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவற்றை யெல்லா மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயா உரித்தெனபது சொல்லு வா. மாறறருஞ் சிறப்பி னென்றதனானே இவை ஒருதலையாசத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமெனபதும, ஈண்டுக் கூறுதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின அவ்வாறு செய்கவெனபதும, கூறிவவாறுயிற்று.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணக்கரான தொல் காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டதொரு புறப்பொரு ளிலக் கணதூல. இவ்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிபடல முதலிய பன்னிருபட லங்களாகப் பகுத்தோதுதலின், அப்பெயராதாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியந் தொல்காப்பி யங்களில் அகம் புறமெனப் பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தப புறப்பொருளினினை மிக விரித்தோதும். இயற்கைநிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத் ரெய்தலும், செயற்கைநில மான பாலைபுமெனது மைநது மகமாம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவ றறின் புறமாயினயந்து நிகழ்தலி னகப்புறமாம். “மக்க ணுதலிய வகனைத் திணையுஞ்

அப்படி யொருவர்ப் பெயர்கொள்ப பெருஅர்” என் றகத்தினையியலு ளோதுதலின், அவ் வுற பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு முடம்பாடேயாயிற்று. என்னை? ஐந்தினையினையு மகன்னவெ யொழிந்த கைக்கிளையும் பெருந்தினையு மவற் றின் புறமா யகப்புறமாமென்பது தானே போதருதலினென்ச. இனி அகத்திணைக்கண் முத்தல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்த லென்பனவற்றிறகு வெட்சி வஞ்சி யுழிஞ்சு தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்பு மைப்பற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித டமககென நில னுடையவாகிய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனிலலாப் பரலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணை யும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்புமைப்பற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்த லின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்ததாந்தசைவாசாரியர் “அகச்சமயம் புறச்சமய” மென விரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, “அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய” மென நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியலபினை, அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென் றிங்ஙன நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றினையே தமக்கு அடிப்பாடாகக் காட்டியருளினார்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற படக் கிளந்த வெழுதிணை யெனப்” எனனு மகத்தினையியற் சூத்திரத்து “முறபடக் கிளந்த” வென வெடுத்தலோசையாற் கூறவே பிறபடக் கிளந்த வெழுதிணை யுள வாயின்: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞ்சு, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டெனருராதலின் புறத்திணை யேழெனற் தென னையெனின்,— அகங்கை யிரண்டிடையாக்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாய வாறுபோல அகத்திணை யேழற்குப் புறத்திணை யேழெனறலே பொருத்த முடைத்தா யிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ்வாறிலதது மக்கள வகையாற் பிற ந்த செய்கை வேறுமையாதலின், ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவா ருயிற்று. கரந்தை அவ்வேழற்கும பொதுவாகிய திணைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது” எ-ம், “வேறுதவிடு முனைஞா வேறுபுடலக் களவி - னுதந் தோமபன் மேவற் றுகும்” என்னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்து “அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சி யாயின்; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின்,— அதனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வரு கின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையெனப்பாரு முளர், மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ் சிக்குப் புறஞாகமை யுணர்க” எ-ம், “காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே” என னும் புறத்தினையியற் சூத்திரத்துக் “கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை யிறுவா யேழ னையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறனாவதனிப் புறப்புறமென்ற லாகாமை யுணர்க” எ-ம், கூறுமுத்தானே, அங்ஙனம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரிபா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “அகம் புறமெனப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகு த்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞ்சுத்திணைகளின் மறுதலை வினையை வீற்றுவினையாதலும் வேறுபாட்டிற் சூதிதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோர் பிறவும் பொருள்முடிபு வேறுபாடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின்”

என்றும், இஃதறியார் “தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் தம்முன் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்று னொருநூலையேபற்றி மற்றொன்றனை யிகழ்வா” என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் யாபபுறுத்தேததினார்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அறநேல், தொல்காப்பியங் கிடப்ப பல்காப்பியனா முதலியோர் நூல் செய்த தெற்றுக்கெனின, அவரும் அவர் செய்த வெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்தலா, செய்யுளிலக்கண மகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததினைத் தொல்காப்பியனா சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரெனக்.

இனிப் பெருநாரை பெருங்குருகு இசைதுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், முழுவல் சயநதவ குணநூல் செயிறிய முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூர்புராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூலக் டோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறநதன போலும். இனிப் பஞ்சபாறதியம், இந்திரகாளீயம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோக்து, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிப் நாடகத்தமிழ்நூல்களுங் கடைச்சங்கத்தின பிறறை ஞான்று தோன்றியன வென்றறிக.

பிரபோகவிவேரநூலா ‘ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன்’ எனத் தொல்காப் பியப் பாயிரத்தின்கண் வருகலின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திர வியாகரண முதனூ லாம்” என்றார். இன்னும், அவர் ‘அகத்திய நின்றந்த தொல்காப்பியன்’ என்னுமையா னும், “கடிநிலையினே ஆசிரியற்க” எனப் பொதுப்பட வோகியதல்லது பெயரெடுத்தோதாமையாலும், அதற்கு அதுவே பொருளெனக்” எனவங் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் பாயிரவிருத்தியுள் “நூலென்ப பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முநறுநூலென விசேடித்தலின், செநதமிழ் தோனறுங்காலத் துடனேறோன்றியநூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றி னவையா மாஃலானும், ஐந்திர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்டிஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்ச்சினை அஃறினை முதலிய சொற்பாக்குபாடுகளும், அகம் புறமெனனும் பொருட்பாக்குபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய கிணைப்பாக்குபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இனையோரன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முநறுநூல் கண்டெனப்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதனூல் அகத்தியமென்பது உம அதனவழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பது உந் துணியப்படும” என்று நிறுத்தியும், “தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிறகாலத்து வீழ்ந்தன சில முநறுநூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்” என்று ஆசங்கித்து, “அஃது ஆன்றோ வழக்கொடு மாறுகொளவா இக்காலத்துச் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோ சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்” எனவும், “அல்லது உங்

கடைச்சங்கத்தாரூட் களவியற பொருளகண்ட கணக்காயனார் மசனார் நக்கிரா இடைச் சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிறுது தொல்காப்பியமென நுரைசெய தாராவின் இடைச்சங்கமாண்முதல இனநூலும வழங்கிவருதலானும், அருந்தவச கொவ்வக அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூலசெயதாராயின இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாலானும், “கூறிய குன்றினு முந்நூல கூட்டித்-தோமின நுணாத நெலகாப பியன்ற - இணையினமறி முறிந்தோர்க்கு கட்டுன” எனவும், “விவகுட வுடுக விய ன்கண் ஞாலத்து - தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்கு விளக்காசென - வாடுன ரேத்தம வாயமொழிப் பல்பு - நூலுப் புலமை யாத் தய நெனனு - மருந்தவ முனிவ னுக்கிய முதனூல் - பொருத்தக் கற்றுப் புரைப் புணர்தோ - நல்லிசை நிறுத்த சொலகாபியன்” எனவும், “மன்னிப் சிறப்பின வாடுனா வேண்டக - தெனடலை யிருந சீசான முனிவரன் - மனபாற நெனமிழ் தாவின் நுணாநச - நுனனரு ருத்த சொலகாப பியன்முதற - பன்னிரு புலவரும” எனவும், எல்லாவாசியருட அகத்தியனார்க்கு முதன மாணாக ராயினுரென்பதுபற்றிய சொலகாபியனார்புப் பெருமைகூறி அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முந்நூலெனக் கூறினாராலானும், அகத்தியனாரோடு முரண்சிச் சபித்தராயின, அதுபற்றிய பெருமை கூறாதும் அவ்வாறே ராசியருங் கூறு மையானும், அது வேதவழக்கொடு மானறோவழக்கொடு மாறுசொள்ளா கூற்றே யாம்” என்றும், “அற்றை அகத்திய நிறைவு சொலகாப்பியனெனது ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென தென்னையென” என்று அகநாடு கூ, “அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியனென தெனியப்பட்டையின் வடமொழியிலும் வல்லையினு னென்பது விளக்கிய அங்கனங் கூறினா” என்றும், “இவ்வாறறி ஐந்திர நிறைந்த தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய ‘ஐந்திர நிறைத் தொல்காப்பியன்’ என்ற ரென பாறை ஐந்திர நிறைத் தொல்காப்பியன்” என்றும், “மறுபுப் போந தார். அந்நூல், பிரதோகவிவோநூலா அசுரோ ககலெய்ம போலியாமென்பது துணிக. நச்சினாக்கினிடாசுரும நுதுவே துணிபா ன மரபிலில் “வினை பி னீங்கி விளங்கிய வறிவின - முனைவன ண்டது முந்நூலாகும்” என்ற ஒரு சூத்ரத்திற்கு இங்ஙனங் கடைவிடைகளான அவா விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணாக.

அற்றைல், நச்சினாக்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் தொல்காப பியனார் தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு அவாபுமையச் சபித்தாரெ னது கூறியதெனையெனின, அவா, தொல்காப்பியனா, தம்மாசிரியராகிய அகத்திய னார்பான முதலாய வன்புலமுழிபாட்டிற் றுணைந்து சீலான நிரம்பக் கற்றுப் பன்னிரு வருட் டலைவராயினுரெனதும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முந்நூலாகிய அகத்தியத் தின்வழித்தாகத் தொல்காப்பியமெனலும் இலக்கணநூல் செய்தாரெனதும், பின்னா மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறர்மதங்காட்டிக் களைதல் வேண்டி அங்கனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுசொன்றச் சிலர் அங்ங னங்கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிவஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற் களை ந்த ஒத்திணைநாகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைக்குப் பொருந டுதிப்புரையென்று போலும் அதுகொண்டு துப் போற்றி அதுகொண்டு அகத்தியத்

திற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயாந் தாரா. அவா அபபதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாந்மும் ஒருங்கெய்திச் சிறக்கும் இறை நூலொருகு முடிவியு முந்நூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழக்கொடும் ஆனரோவழக்கொடும் பீபாந்நீதி இயலும் பட்டாநகு வரலாற்றெனவும், மேலே நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒருசிறுவரையேனு நிறைவாற்றாது தூர ஒதுங்கி மாயுமென்பது கற்றோரெல் லாந் தெற்றென வுணரவா. அதகிடக்க. அவா “தொல்காப்பியா இட்டசாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது” என்று புதுவதாகவும் ஒன்று கற்பித்துப் புரையாட்டயாந் தாரா. அது புதுவதாகதல் ஏதனாலெனின், தொல்காப்பியனா அகத்தியனா ரைச் “சுவாக்ஷம் புகாப்பி” என எஞ்ஞா சபித்தனரென வேதவழக்கொடும் மாறுகொளு துவாரா ஆண்கு கூற்றினாரச், அவா அகனை ஒவியுதுத தொல்காப்பியா அகத்தியம் இறந்துபடக் கோபயிக்குச் சாபமொன நிடைநெனறு ஒன்று கட்டியுரைத்தார்; அத னாலென்க. அவா தாம் அங்குறும் புதுவதாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கட் குற்றம் வருசலகன்றி அது பரிபரிசுசெனனி, “ஆசாரியா வழிபாட்டிற் குறைவிலலாத தீரண தாமாக்கினி அவாவறு சபித்தபாலரோ” என்று வினாநிசுத்தி, “அதுவனறே அவர் ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவாசெய்த நூலைச் சபித்தெனக்” என்றும், “சிவ்வரது சாபத்தனை ஆசாரியா தடுக்கும் வன்மையில்லரோ” என்று தடை நிகழ்த்திக், “கடவுளர் இருபுகள சாபத்தனைத் தடுக்கும் வன்மையிலரெனின்,—இது கடாவனறென்று மறு க்க” என்றும், சில பேராலியாந்விதிகளுச் சாலவுத் தம் புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியா வழிபாட்டிற் நல்கிதை தொல்காப்பியனா குரவாப்பேணமை நன்றிகோற்றென் னா உய்தியில் குற்றங்க டங்கொரு மென்குருதி அகத்தியனாரச் சபித்தல் செய்யா ராயினாரென்று அறிவுநீளனி அறங்கரைநடாரா, பின்னாக் துரபிமானமீதுநாந்து அறி வுகொன்று “அதுவனறே அவா ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவாசெய்த நூலைச் சபித் தனா” என்று மறுங்கரைநடாது, சிறுமையாக்கு நகையினை நிறுத்துமென்க. இது தானெ தித்துக்கொண்ட மேற்கோலைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அகற்றுக கேடுவரப்பேசுதலெ னனு நிக்கிரகத்தானமென்க. இனி அகத்தியபத்தினைச் சபித்தலும் அகத்தியனாரச் சபித்தலொப்பத் தொல்காப்பியனாசுக் குரவாப்பேணமையு நன்றிகோற்றலுமாம். எனனை? “ரகரவாங்கியமாகிய வேதகியாசம் நிகழ்தாந்நினை யொப்பதோ ரதி பாத்தகமாகும்” என்றும், “அரசனீதி நீதநூலினைத் அரசனீனை யொப்பதோர் குற்ற மாம்” என்றும், உண்மைநூல்க ளோதுதலினைப்பது.

அவர் மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இட்ட சாபத்தினை ஆசிரியராகிய அகத்தியனா தடுக்கும் ஆற்றலாளராகாத தென்கொலோவென்று கடாநிசுத்தி, இருபுகள சாபத்தினைக் கடவுளா தடுக்கு மாற்றலுடையராகாமை கேட்டலின், அது கடாவனறெனரா. அது மேற்கொண்டதனைச் சாதிக்கும் வியாததிபுடைத்தாகாமையின் ஏதப்போலியாம், இருபுகள சாபத்தினைக் கடவுளா தடுக்கும் ஆற்றலுடைய ரல்லரா தல் யாண்டும் பிறழாது ஒருதலையாதல் செல்லாமையினைக. அவர் அறவரு மாணு ககருமாகிய தொல்காப்பியனார் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய வகத்தியனா ரைச் சபிக்கவஞ்சி அவா நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டா; அதனைச் சாதிக்க அவராசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்ததற் கஞ்சுதலை ஏதுவாகினார்; ஆசிரியர் நூலை

சபித்தலும் ஆசிரியர் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்போர் மரமோமென்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணக்கர் சாபத்தினைக் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறுபப் பின்னொரு மேற்கோளை கூறினர். அதுனைச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுள் கடக்கு மாற்ற துண்டியராகாமையென்று பிழையில் பிறிதோ ரேதுகூறினர். அவை மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதுவுக்குக் குற்றமவந்துழி வேறொருமறான் ஏதுக்கூறுத லென்றுத் தோல்வித்தான்களாதுலறிக. இனி அகத்தியனா முனிவருந் தேவரும் வணங் கியேத்தந் தெய்வவாறநல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கும பெருமையுடையராசின், அவர் அருளியும் வெகுணடுங் கூறு மறைமொழிகள் இறை வன் அங்ஙனம் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக் ளொப்பத் தேவர் அசுரா முனிவர் முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆகக்கேடுகளைத் தப்பாது பயக்கு மாறலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவாதமமை வெகுணடு கூறுஞ் சாபவுரைகள் காமனை ங்கனை கண்ணுதலிறைவனெதிர் வெந்து பொடியாய் அழிந்தமைபோல அவரெதிர் சத்திகெட்டழியும். அதுவேயுமன்றிக் காமன அவ்வவிசடைக்கடவுள் அழல்விழிக்கெல் ளாய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அத்ததியனா சாபமறைமொழிக் கிலக்காய் ஆற்றல் சிதைநது உபதிபெறுத கெடுவரென்றுந் துணிக. இவையெல்லாம் ஆபநது துணிநதனறே சிவஞானயோகிகள் “அது வேதவழக்கோடும் ஆனரோவழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றையாமென்று மறுக்க” என்று பாயிரவிருத்தியில் அங்ஙனம் ஆணைகூறுவராயினதுஉமென்று கடைப்பிடிக்க. மகாமுசுறபொருளான கறைமீடற நிறைவன நிறுத்திய வைதிகசைவ மெய்நெறிவநத் செய்வபெற்றியாளர் தாரதம மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நனதுணரப்பெற்றமையால் அவர் இவ்வாறெல் லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிப் பழிமலைநாடுநெருழிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் இபறமமிழ் வழக்குநூல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணக்கர்களாகிய மறைப பதினொருவா நூல்கள் இடைச்சங்கத்தாரா தமிழாராய்ச்சி க்கு நூல்களாகாதவா நெனனைபெனின,—அவை இடைச்சங்கத்தாரா தமிழாராய்ச்சி க்கு நூலாகாவாயினவல்ல, நூலாயினவே. அஃதே, அவ்வரலாறு நகரீரனார் களவி யலுரையுட் சொல்லாததெனையெனின,— தொல்காப்பியனார் சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படுமென்பதுபற்றி அவர் ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயினரென்க. மறைவ தம்முளொன்றான இசைதுணுக்கம் ஆண்டிக் கிளந்தோதியதுநங் காண்க. தொல்கா ப்பியம் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிநூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிந்திது முனளுகத் தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மறுபுப் பதிப்புரைகாரா தொல்காப்பியமுத லியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினவெனும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமெக்குக் காரணம் அத்ததியனார் மாறுகொள்ளென்றும், மொழிநதார். தொல்காப பிய முதலியன தலைச்சங்கமேறி நிலயினவேல், நகரீரா அவ்வரலாறு கிளந்து கூறுவ நூலார்; அவர் அவ்வாறு கூறுதொழிந்தமையானும், முக்குணங்கடநது மிக்க செய லுப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறு ப்புச் சேவகுணங் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடும்பட்டிருந்தாரென்று அவர் சடைக்கடவுண் முருகவேள என்பார்க்குப் பெரியதோ ரிழுக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமாநின்றி ஒதுங்கிற்றென்று மாம. என்னை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருந்தாராகலின், ஆனநிம் அது அவர் மாறுகொளுநறு விளக்கம் பெறுதாதல் வேண்டிதலி னென்க. இவ்வாறனால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆணரோவழக்கோடு மாறுபடும் பழியுரையேயாமனறி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அறநெல்தாக, செந்நமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிற்றாய் அதற்குப் பேராசாரமாய முச்சங்கதது நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைஞானறு வழங்கற்பாடினறி மறைகறகுக் காரணநதான யாதெ னின்,— கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுஞ் சிலபிணியும் பேரறிவு முடைய அக்காலத்தார் கற்றுப் பிறருடன பயின்று அறிவு நிரப்புகற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட தொரு பெருநூலாதலின், சினனாளும, அவற்றுளளும் பல்பிணியும், சிறந்தறிவும் உடைய ராகிய இக்காலத்தார், தாம் அந்நேக கற்றலும் பலருடன பயிற்றுஞ்செய்து கல்வி நிரப் புகுன முடியாதென்று கைவிட்டு அன்னவழிச் சுருங்கி தோன்றிய தொல்காப்பியமுத லிய விலக்கணநூலகையே கைக்கொண்டு போற்றிய பயிலவாராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரினறி வைநரிவடிவிறநீர்ந்து மத்திமைவடிவுநேர்ந்து பைசந்திவடிவிறகுதிப் பரமயோகிபட்டே புலனா றகுரிய சுததக்குக்குமநாதமா யொடுங் கிறதென்க. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச சுருதிக்குளாளும் அவற்றின் வழிநூல்களுளளும் காலநதோறு மொடுங் கின்கை பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிடுதலாற் றென்மொழி யிற நேவாரசுருதிக்குளாளந் தெய்வச சங்கமரீதிய நூல்களுளளும் காலநதோறு மொடுங்கின்கை பல. இவையெல்லாளு சாபநதாலழிந்து மறைநதனவல்ல. இச்செந் நெறி தோறுதொள்ளமாட்டாது அகர்த்திர தொல்காப்பியனா சாபத்தினால் அழிவு பட்டதென்று படைந்து மொழிநகாரை அவையெல்லா மழிவுபடுதற கேதுவாய்நின்ற சாபநதாம் யாவையென்று கடாயினாரு, விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புறையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தினமுன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற தென்று சமூககொனறுரைநதார். அம்முதனூலும் வழிநூலு முறையே அரனும் அரன மகனும்பேரல வரமுறுவனவேயாமனறி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான வகத் தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தினமுனனர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென் றல் அரனமகனமுன அரன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றன நெனபத்தோடொத்துச் சிறுமகார்க்கு நகையினை நிகழ்த்துவதோ சமூககுரையே யாமனறி வழக்குரையாகா தென்க.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராயநதார் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம்பூத னாரும், அறிவுடையானாரும், பெருங்குணநூல்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரை யாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென விததொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத்தொன் பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன நெடுநதொகை நானூறும், குறந்

இதற்கு நானும், நற்றிணை நானும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தம், நூற்றைம்பதிகளையும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தம், வரியும், பேரிசையும், சிறுநீசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்களுள் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பத்தறியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீதியினர் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உட்கிர்ப் பெருவழுதி யீராக நம்புத்தொன்பதின்மா. அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது உத்தமதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினா மூவா பாண்டியர்.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பனவற்றுட் கொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுத லின்றுகாறு முளதாய நிலப்பெற, மாபுராணம் பூத புராணம் இசைநுணுக்க மென்பன மறைதற்குக் காரணமெனையெனினு, — அவையும பார்த்துப் பட்டுருண்மையவாய்ச் சிலவாழ்நாட் பலிணிச் சிறுநீரின் மக்கட் குபகாரப்பயாமையின் அவர் தமமாற கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வென்க.

இனி “எண்ணென்ப வேளை யெழுததென்ப” எனவும், “சுடிமுஞ் சோதிடமும்” எனவும், இயற்றமிழாடு சிறுநீர்தெடுத்தெண்ணப்படுகு சோதிடமுதலிய பிறகலைகளு முளவாக முமைச் சங்கத் தமிழாசிரியர்களும் பிறரும் இயலிசைநாடகமெனனுமீமூன்றையுமே விதந்த ஆராய்ந்துகொண்ட தெனையோவெனினு, — சோதிட முதலிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினர் தமிழி லும ஏனையொழிகளினும் வேறுபாடினறி ஒப்பரிக்கத்தின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மெனனுமூன்ற தமிழ்நிலத்துச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டிதலானும், அது பற்றி அகத்தியனாமுதலிய முடிபிழச்சங்கவாசிரியர்களும் பிறரும் இம்மூன்றமே விதந்தெடுத்தாராயவாராயினா. அந்நூல் அஃது ஒக்கு முறைமைத் தென்றுணாக.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத்தாரு முறையே நாலாயிரத்து நானூறு நூற்பத்தறியாண்டுமே, மூவாயிரத் பெழுநூற்றியாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டு சங்கமிருந்த தமிழாராய்நா எனறும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தாரு நாலாயிரமென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறைகளால் மலைவுடைத்தாம். என்னை? பாணினிய மாபாரத்துட்போந்த உத்தமதுரை மீன அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயர்கட்கு இயன்முடிபு கூறி அம்மாபாரத்தின் பின்னதாத லறியப்படுதலின், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யுத்தகணையாத் - தொடர்புடைய தெனமொழியை யுலகமெல்லாந் தொழுதெத்துவ - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாக” ரென்க காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப்பாணினியத்தின்பிற றேன்றிய தென்பது இனிது பெறப்படுதலின், எனின், — சிவபிரான் ஆதிக்கட் டம்பாற் றேற்றமுறைய நடைபெறுந் தெய்வத் தொன்மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனாகுச் செவியறிவுறுத்தருளிய வரலாறு காந்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், காந்தபுராணத்துக் காளிகாண்டத்துக் காஞ்சிமான்மியத்தினும், காந்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான்மியத்தினும், வேறு வேறு ஒதப்படுதலானும், சிவபிரானையன்றி அறுமுகக்கடவுளும் அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டிக் கேட்

கப்பலும், அவைகள் ஓர் காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாத் மெள்ளித் துணி யப்படும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினியத்தின் முற்பட்டதாமா; மற்றதன் பிற்பட்டதாமா. இஃ தென்கொல்லியவாறே வெனின்,— பலவாறாகப் போதரு மக தகியத் தோற்றவரலாற்றுள், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கினை யாத - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தா கொல்லேறுப பாகா” என்று காஞ்சிமானியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக்கண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்தியமுதனூல் அக்காலத்திற்குளே யுதித்ததென்று கொண்டு அவ்வகத்திய முதத்தமிழ் முதனூலின் ரெனமை வரலாறு பிர மாணமாதல யாங்குனமென்றெழுத் தாசங்கித்தல பொருந்தாதெனவாறு மென்க.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக, சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுள் முற்றறிவுடைய வொரு தனி முல்வா. அகத்தியனாரோ தவத்தான மனந் தாயராய் முக்குணங்களையுங் கட ரதல் விற்றவாருள பெற்றுடைய மாமுனிவா. அப்பெற்றியுடைய விற்றவா இப்பெ றறியுடைய அகத்தியனாருக்குத் தமிழிலக்கணம் ஓகாலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமாந்தவா நெனையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முற்காலத்த வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து, பிறகாலத்த வேறுபடப் பிறந்த தமிழ்மொழிச்சைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விற்றவா அகத்தியனாருக்குத் தமிழியல் அங்ஙனங் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள வமாந்தா ராகலின், அது குற்றமாகா தென்க. ஆசிரியரெல்லாம் “இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்ற” லெனனும் உத்தியும், “பழையன கழிதலும் புதியன புக்குதலும் வருவல கால வகையி னுனே” என்னு னூறுபுறனடையும, னூன்மரபாகக் கொண்டு ஒதுமாறும் இகற் குறு சான்றாத் லறிக. இனி நந்திபெரு மான முதலிய கணாக்களும், அயன முதலிய தேவாக்களும், சனநகுமாரன் முதலிய முனிவாக்களும், சிவபிரானபாற் றத்துவபோதம் ஒருமுறையா னன்றிப் பன்முறை யானுஞ் செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயநீங்கி மெய்யுணர்நதாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாண்டிக் கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிறந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆயநது களைந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல வேண்டி, அவ்விற்றவர் பால அகத்தியனா தமிழிலக்கண மவவாறு பன்முறைகொண்டிட நககவாறேயாமென் பது.

இதனை மறோராரற்று நெறிப்படுத்த னுரைத்தும், பல்வாழ்நாளும் பினிதபு ரோனபும அறிவுவலியுமுடைய முற்காலத்தார நீடிருந்த ஆராய்ந்த தமிழ் வழக்குத் தேறி யறுதிசெய்திற்பொருட்டு, அகத்தியனா அருந்தவயிருந்த, இறைபுருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான முதத்தமிழிலக்கண முதனூன் முதற்கண் விரித்தியற்றி யுபகரித்தருளினா. இது முதற்சங்கத்தின் முற்பட்டுப் போந்த வகத்தியவரலாறு. இடைக்காலத்தார அம் முற்காலத்திற குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்தநோன்பும், சிற்றறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவயிருத்து, இறைபுருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான் இயற்றி வழங்குவித்த அம் முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னர்ச் சுருங்க யாதது இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃகிடைச்சங்க ஞான்று போந்த வகத்திய வரலாறு, பிறகாலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் திற குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு

அகத்தியனா மறித்து மருந்தவ யிருந்து இறையனா ருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம் பெயரான வழங்குவித்த அம்முத்தமிழிலக்கண முசுனூலைப் பின்னுரு சுருங்க யாதத்ய மறி யுபகரித்தருளினார். இஃது கடைச்சுளுன்னு போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணு பாணினியத்தின் பிற்பட அந்நன் நிகழ்ந்த வரலாறும். “ஏழியன் முறைய தெசுமுத வேறுறுமை - வேறென விளம்பான பெயரது விளரமென - றேதி புலவனு முளனெரு வகையா-னிரதிர னெட்டாம் வேறுறுமை யெனறனை” என மொழி தரும் அகத்திய முசுனூ லிவவிறுதியதாம் வடநூலாரும், “முறகாலத்திற றைவ வியாகரணங்களு மாரிடவி பாகரணங்களும் பல லுபகின். சலிகாலத்தின் மசகடகு ஆயுரு மறிவுந் குன்றுதலின், அவற்றினையெல்லாங் சற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வட மொழியை வழமலைதர வழங்குவாராயினா. அது கண்ட பாணினிமுனிவ ருருந்தவயிரு ந்து சிவபிரான திருவருள பெற்று அதனைவ வாரிடவியாகரணங்களைச் சுருக்கி ‘அட்டா த்தியாயி’ என ஒரிலக்கணநூல் செய்தருளினா” என்றுரைப்பாராதலின், யாங் கால பேத்தத்தொடு படுத்தோது மிவவரலாறு மறறவரானு மொப்பப்பாலதேயா மென்பது. வட்டொழி வியாகரணம் பலராத சாலத்திற கேறப் விரிந்துரு சுருங்கியு நடந்தது. தெனமொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந் தொழுதேக்துங் குடமுனிவராந் அகத்திய னாரொருவ ராணவழியிறருளே காலங்கட்கேறப் விரிந்துரு சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு அகத்திய மிங்நனங் காலத்திறகேறப் விரி துரு சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற போலு மறத்து “பேரகத்தியம்” “சிறகத்தியம்” என அந் நனம் வழங்கப்படுவதாய் சென்பது. அகத்தியங் காலபேசம்பற்றி யிவவாறு விரிந் துரு சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தா, பேரகத்தியரு சிறகத்தியம் வெவவே ரெருகாலத் தொருவது நல்வினவென்று தமக்கு வேண்டியவா றேதி, வரலாறுமுறை திறம்பிவா. இன்னும் விரிப்பிற பெருகு மென்க.

களவியல்

கடைச்சங்கத்தா காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வறகடஞ்சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புலவரெல்லாரையுங்கூலி, “வமமின்! யான உங்களைப் புறந்தரப்பாலனலென, என்றையம் பெரிதும் வருந்துகின்றது, நீயிா துமக்கறிந்தவாறு புகுநாடு நாடாயினனானு எனையுள்ளி வமமின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்த அவரெல்லாரும் போயினா போய்பின்னாக் கண்களெறிப் பன்னீரியாணடுகழிந்தது. கழிந்தபின்னா நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின், பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிறுக்கலின் நூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று சிங்கரரை எல்லாபகசுமும் போக்கினான். போய்கிங்கரா எழுச்சதிகாரமுரு சொல்லதிகாரமும் யுபபதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணாந்தனா. பொருளதிகாரம் வல லாணை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தா. வர, அரசனும் புட்டபடக் கவன்று எண்ணை எழுத்தது சொல்லும் யாபு மாறாயவது பொருளதிகாரத்தின் பொருட் டுண்டு! பொருளதிகாரம் பெற்றேமேயெனின், இவைபெற்றும பெற்றிலேமெனச் சொல் லாநித்ப, மதுரை யாலவாயில் அழனிநககடவுள் சிந்திப்பான என்னை பாவம்! அரச னுக்குக் கவந்தி பெரிதாயிறு, அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான யாமத்தனைத் திர ள்த்தபிரம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செயது மூன்று செப்பித்தம்கத்தெ றுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிறறைனானு, தேவாகுலம் வழிபடுவான்

தேவர்கோட்டத்தை எங்குநடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினை அலகிடுவென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாறகு அலகிடுமெனும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டிபோந்து நோக்கினாறு, வாய்ப்புடைதாயிறோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. கீட்டிப், பிராமணை சிறித்பான்: “அரசன பொருளதிகார மினமையிற் கவல்கின்ற நென்பது கேட்டுச் செல்லாநின்ற துணரந்து நம்பெருமா நருளிச்செய்தா னாகும்” என்று. அவன் தன்னகம்புகுதாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப் பாககு உணரத்தினுள், கடைகாப்பார பாண்டியற்குணாததினா, பாண்டியன் புகு துகவென்று பிராமணனைக் கூவினா. கூவப், பிராமணை சென்று புகுக்குக் காட்டினன். பாண்டியன் ஏறுகுகொண்டு நோக்கிப் “பொருளதிகாரம் இது, நம்பெருமான நம திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தா னாதபாலா” என்று, அததிசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவிற்று, “நம்பெருமானத்திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகார மிடுக்கை கொண்டிப்போயப் பொருள் காணமின்” என, அவர்கள் அதுகைகொண்டுபோந்து கணமாப்பலகை யேறியிருந்து ஆராயவுழி, எல்லா ருந் தாந்தா முறைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாநு சென்றன. செல்ல, நாம் இவ்வனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோ காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனாறு பொருளெ னப்படத்து பொருளாய அனமென்பபட்டது அன்றாய ஒழியக் காணடுமென, எல்லாரு மொருபட்டிப் பாண்டியனுழைச் சென்றா. பாண்டியன் தெரிசென்று “என்னை! நூலுக்குப் பொருள் கண்டரோ” என்றான். அவர் “அது கானுமாறு மெக்கோர் கார ணிகளைத் தரலவேண்டும்” எனப், “போமின்! துமக்கோ காரணிகளை எங்ஙன நாடுவேன்! நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இம்மையி னின்றே” என்று பாண்டியன் சொல்லினான். சங்கப்பலவா போந்து கணமாப்பலகை யில் ஏறியிருந்து, “அரசன் இது சொல்லினான், காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்?” என்று சிறித்புழிச், “சூத்திரருசெய்தான ஆலவாயில் அவிசடைக்கடவுள் னதே, அவனையே காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து “இவ்வூர் உப்புரிசுடிசுழார் மகனாவான் உருத்திரசன் மனைபான், பைநசண்ணன், புனமயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை யான், அவனை அன்னனை நிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிடுக்குக் கீழி ருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தார், கண்ணீர் வார்த்த மெய்மமயிர் சிலிரக்கும், மெய் யாயினவுரை சேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிற்குக்கும். அவன் குமாரதெய்வம், அங்கோ சாபத்தினா றேன்றினான்” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லாககு முடன்பாடாயிற்றுக், எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்புரிசுடிசுழாருழைச் சங்கமெல்லாநு சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாநு சொல்ல, “ஐயனவான், உருத்திரசனமனைத் தரலவேண்டும்” என்று வேண்டிக், கொடு போந்து, வெளியது உடஇ, வெண்பூசுசூட்டி, வெணசாரத்தணிந்து, கணமாப்பலகை யேற் றிக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனுவான் எல்லாரு முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண் ணீர் வார்த்த மெய்மமயிர் நியுத்தினான், பின்னர்க் கணக்காயனா மகனார் நக்கிரர் உரைத் தவிடத்துப் பதநொறுங்க் கண்ணீர் வாரந்து மெய்மமயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தான். இருப்

பச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்து “மெய்யுரை பெற்றா மிந்நூற்கு” என்றார். அதனால், உப்புரிசுடிசுமார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செயதது இந்நூற்கு உரையென் பாரு முளர். அவர் செய்தலர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க மதுரை ஆலவாயிற பெரு னானபுகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கிரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாரை கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறு மிகையாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதும். மதுரைக கணக்காயனா மகனார் நக்கிரனார் தம்மகனார் கிரவிகொற்றனார்க்கு அதனை யுரைத்தார், அவர் தேனூர்கிழார்க்கு குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க்கு குரைத்தார், அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கு குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருஞ்செந்தனார்க்கு குரைத்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்கு குரைத்தார், அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு குரைத்தார், அவர் மாதளவனா இளநாகனார்க்கு குரைத்தார், அவர் முசிரியாசிரியர்க்கு குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை. இந்நூலுட கூறிய முச்சங்க வரலாறு களவியன்முதனான முகத்த நக்கிரனார் உரைத்தது நிறுத்தியதென நறிக.

அற்றே லத்தவன்மாச்; ஆசிரியர் அக்கதியனா முதறகண் முததமிழ்நூல் முதன்மைபெறச் செய்தனர். அதனால் அக்கதியமே தமிழ் முதனூலாய்ச் சிறந்தது. மறு அக்கதியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவாசடைக்கலுள் செய்தருளிய களவிய நமிழ் முதனூலாகுமா நெனையோவெனின,— முறகாலத்தாகப் பிறகாலத்தாக வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவன செய்தனவே முதனூலாம். அங்ஙனமாயினும், அம் முதல்வன் தன்னருளால் வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவரை அபிவிருத்திச் செயப்படுவனவு முதனூல்களாம். அதனால், சிவபிரா ணுபதேசவழி வினையின்கி விளங்கிய வறிவின முனைவராகிய அக்கதியனாரை செயப்பட்டதூஉ முதனூலாயது. இதனால், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டிப் பெருமானபுகள் செய்த களவியல் வேதா கமம் போல்வதோர் முதனூலையாமென றுணாக. மறநினை மிதனானே, முதல்வன் உபதேசவருளால் வினையின்கி மெய்யுணராதார் முதனமையாக நூல்கள் செய்யினும் அவை முதனூலாகாவென்பது தெளிக. மறநினைவெல்லாம் பெறுவித்தற்பொருட் ன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா “வினையின்கி விளங்கிய வறிவின-முனைவன கண்டது முதனூலாகும்” என நோக்குப் பெரிது புணர்த்து அங்ஙனஞ் சூத்திரம் யாகக்கலு துவா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனூல் “அன்பினைந்தினைக களவென்ப பரிவ - தந்தன ரறுமறை மன்ற லெட்டிஊட் - கந்தருவ வழக்க மெனமனார் புலவ” ரென்பது முதலாகக் “களவு கற்பெனக் கண்ணிய விண்ணையோ - நுளரிக முனி னுயாச்சி மேன” வென்பது ஈறாக அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன சூத்திரங்கள் அறுபதா திட்டமு துட்பமு மொட்டமுஞ் சிறந்தது, அகப்பொருட் டிறனெல்லா மிகத் தெளித்துரைத்தலிற றுமே தமக்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெல்லாங் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய ளிலெய்வன. இஃது உள்ளுதொ றுளருதொ றுள்ள முருகுருவதாம்! நவிரெறு நவிரெறு நாச்சுவை பெருகுருவதாம்! பயிரெறும பயிரெறும பேரினபம் பயப்பதாம்! எல்லாமியப்பி னுணரவல்ல வினைவ னருளிச்செய்த இதனபெருமைகளைச் சொல்லா துரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தன்று. மறநினை பெருமை நிறக; கணக்காயனார் மகனா நக்கிரனார் கண்டு கசடற வகுத்த இதனூரையுந் திட்டமு துட்பமு

மொட்பமுஞ் சிறந்த ஏனோ நுரைக்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய நிலைபெறுவது. இந்நூல் “இறைமனார்களவிய” லென்றும் “இறையனாகப்பொரு” னென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்துதற்குரிய அறம் பொரு ளின்பம் வீடுபெறென நான்கணுந் வைத்து ஐம்பொறிக்காது மொருங்கு நுகாததபாலதாம் அன்புடைக காமவியை நுகலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வியன்பம் அகத்ததுபொருளாய நிகழ்தலின் அகப்பொரு ளெனப்படும். இவ்வன்புடைக காமக்கைகோள் களவென நுந் கற்பென்று மிரண்டாய நடக்கும். இவற்று ளிந்நூ லுதலுந் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமக னுந் தலைமகனும் உழுவலன்பினுனே கொடுப்பாரு மடுப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய ஓர் பொழிலவயிற் றலைபட்டிக் கரந்த வுள்ளத்தினராய நுகர்ந்த செல்வந் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதின மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்ட செனறுணாக.

இக்களவென நுந் கைகோள் காமப்பணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்ன ிடந் தலைப்பாடு, அதன்பின்னர்ப் பாங்குக்குச் சொல்லி அவனாரு கூடுதலும், அதன் பின்ன ர்த் தோழிவழியின்று குறைமுடித்தக கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது ‘காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலை படலம் - பாங்கொடு தழாநூற் தோழியிற் புணர்வுமென் - றுந் கரந் வகையினு மடைந்த சார்பாடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே’ என் னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளென நு மிருவோரும் அஃகாவனபிற் றலென்று பால் வகையாற் றமக்குறித்தாய நிற்கு மின்பந் கரந்த நுகர்ந்த வருவதோ ரொழுக்கமாய் நிறறலானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்த அவை வாயிலாகச் சுவ ர்க்கம் வீடுபெறுதலுந் தலானும், பிறாக்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளந் களவனா ருயிறு. இத்தனைக களவெனந் வேதத்தினை மறையெனந் போலுமென் றறிக. இது மனறலென நுந் கந்தருவத்தினை பாறபடு. கந்தருவ மனறலாவது— இருவரொத் தார் தாமே கூடுந் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறுந் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரா னுட்டப்படுவ தொனறுதலின், உலகவழக்கத்தினுந் இயைய யாதென் றறிக.

அறநே லஃதாக, பெய்வது தமிழ்மொழியினுனே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுத்தகவுளாகிய இறையனாகரு நன்மக்கட் குறுதிபெரிது பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீடுபெறென நுந் உறுதிப்பொருள்கள பற்றி முதலுந் செயதலே மாண்பாம். பொருள் அவவரண்னுஞ் சாதித்தற்குத் துணையாய நிற்பதொனறுதலால் அதுபற்றியு நூல் செய்த லப்பரனார்க்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அமமுன்றையு மொழி த்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாருந் காமப்பொருள பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனார்க்கு மாண்பாமா நென்னையெனின்,— கூறு தும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் தலைமகளென்று சிறப்பித் தோதப்படுவாா உடமைக் காலத்துப் பிறப்புக்க ளெல்லாவற்றினும் அன்பான உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொ ருவ ரின்றியமையாராய் அநநல்வினையா னிமமைக்கண்ணும் அநநீராதி யொழுப்பவ ராவர். இவா குலந் கல்வி முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தமமுன் ஒத்தபாலி னராவர். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிக்காரும், உலகத்திலை. தலை மகளு மநநீரமையினளாம். இடபெற்றியாா ஒழுக்கந் கேட்டன மாததிரையானே

விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளும் விழைவிற்கட் டாழ்வுதும். இத்தரையி லிவர் துய்க்கு மிவ்வின்பம் அத்தகைக்கத்தாரும் விழைவதொன்றும். இதனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவின்பம் இம்பரிற் றுய்த்துச் செல்லு மிவா அறப்பாலெல்லாந் திறப் படைவுண்டயாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந் திறப் படைவுடையாரென்பது சொல்லாமே மெய்தகம். இவ்வனம் அறம் பொரு ளென்னு மிவ்வ சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரு மின்ப துகர்ந்து செல்லு மிவர், எதிர்காலத்து நிலையாமை யுணர்ந்து பற்றறத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து விடுபெ றொருதலையாற்றலுக்கடிகுபவராவர். இவ்வனமாந்லின், இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காம வொழுக்கமாகும் களவியல் காமவியலாதலனி அறவியல் பொருளியல் வீடுபெற்றிய லுமா. மாதலால், அதுபற்றித் தமியுநா லருளிச்செய்தது இறையனாககு மாண்பே யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றே லுத்தங்கனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புடைபுடக் கவனம் பாண்டியற்கு ஆலவாயி லழனிநக்கடவுளாகிய இறையனா பொரு ளதிகாரம் வல்லார் தமமைக் கூட்டிக் கவறசி நீக்குதலே முறையாமனிதப் பொருளதி காரத் துள்ளுறையாகக் களவியல் இயற்றி அருளுதன் முறையாகவொல்லோ வெனின்,— ஆலவாயி லழனிநக்கடவுளாகிய இறையனா பொருளதிகாரத் துள்ளுறுதெளிவாகக் கள விய லியற்றியருளி அதன் மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசனமனாரைச் சங்கத் தார்க்குக் கூட்டி முகத்தானே பாண்டியன் கவறசி நீக்கிபருளினாராதலால், அது கடா வன்மென்று விடுக்க. இனி நக்கிரனா முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொரு ளதிகார மிக வல்லரேயாயினும், அவா தாநதாம் வல்லவாறு பலபட வெடுத்தாரைக் கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருளுட்பங்களுள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப் புடையன வல்லவென்று, ஒருதலையபடுத துரைக்கவல்ல தெய்வப்பெற்றியுடைய கார ணிகாப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவனமுன், இறையனா அக்காரணி கராதற்குரிய தெய்வப்பெற்றியுடைய உருத்திரசனமனாரை அவற்கு உதவியருள், அவன் அக்கவறசி யகனது மகிழ்ச்சி யெய்தினுனென்பது. அற்றேல், உருத்திரசன மனாரை உதவியருளுதலே அது தீர்த்தலா யமையும், களவிய லியற்றி அதன் மெய் யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தால் உருத்திரசனமனாரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள் வேண்டிய தெற்றுக்கெனின்,— அகத்தியத்தினுந் தொலகாப்பியத் தினு மோதிய வகப்பொரு ளிலக்கணங்கண் மிகப் பரந்து கிடந்தன வாக்கால், அவை யெல்லாஞ் சருங்கி ஒவ்வொ டுறைப்பட்டுத் தெளிவுற்று நிலைபெறச்செய்தல் வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்ந்தருளினு ரென்க. “உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க, மாற னும் புலவரு மயங்குது காலே, முந்திறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா, லண்பினைத் தினையென் றறிபது ருத்திரம், கடலமு தெடுத்தக கரையிலவைத் ததுப்பாற், பரப் பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற றவர்க்குத், தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்” என்னுந் கல்லாடத்தானு மிதுவே கருத்தாத் தறெனிக. ஆண்டு உலகியனிறுத்தும் பொருண் மர் பொடுங்க வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருண்களையுந் தழுவ வேண்டியென் னுனர்க. அறம் வீடு பயவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகிய னிறு த்தா வாத்தால், உலகிய னிறுத்தும் பொருளெனவே அவையு முடன போதரு மென்க. இவ்வெல்லியற் பொருளொழுக்கம் இறைய னருளிய வேதாகம் முதலோத்துப் பற்றி

ஆதிகாலநொடங்கி இம்மேதினிககண ஆனரோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா நெனபது குறிப்பிப்பாரா, பொருளென ரெழியாது, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் மிழச்சுவை திரட்டி மறவாக்குத் தெளிதரக் கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண் னூற தொல்காப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலக்கணங்களாய்ப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலினகட் டிராணி துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தறகு. இன்னு மிதனோக்குக்கள விரிப்பிற் பெருகுமெனபது.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின் பிறற்றொரு உரை நொடங்கிப் பிழைத்தற்கு இளம்பூரணர், கல்லா டர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினாக்கினியரென்பாரா, சனித்தனி உரையியற்றி னார். இவருள் இளம்பூரணர் இத்தற்கு முகமாகணுரை வியற்றினமையின் உரையாசிரிய ரெனவவாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இதற்கு இளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகா ரஞ் சொல்லதிகாரமாததிரையி னிககாலத்து நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினனறி, முழுது நிலைபெறக்காணாமையி னிறந்தனபோ லும். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாததிரைக்கே யுரையியற்றினார். நச்சினாக்கினியர் முனந்திகாரங்கட்கும் உரையியற்றினார். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரீய றறிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினாக்கினியரீயற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயேவிளங்கும். ஆயினும், நச்சினாக்கினியரீயற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை துடங்களை ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிறகும். இனி இம்மூவருளு சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை வியற்றி னும், சேனாவரைய ரீயற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்புடைத்தாய விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரீயற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவிய மறுத்துத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரைப்பார். நச்சினாக்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத் தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைத்துடங்களை ஒரோரிடங்களில் விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில ாட்டினார். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்துக்களைச் சிறிசில சூத் திரவுரைகளில் நச்சினாக்கினியர் மறுத்துத் தங்கருத்து வேறாக் நிறுத்தவார். அவற் றுள் ஒரு சில பொருளுவனவு முள். நச்சினாக்கினிய ரீயற்றிய பொருளதிகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோ ருரையாம். நச்சினாக்கினிய ரீதனகட் பூரவாசிரியர் சிலாக்கருத்துக்களை உடம்பட்டும், மறுத்துத், ஆண்டாண்டுத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரை ப்பார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதற்குத்திரவிருத்தி.

வடநாடுகடலுந் தென்றமிழககடலு நிலைகண்ணாரத் தவாசிரியர் சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன் எழுத்ததிகார முதற்குத்தி ரத்திற்கு மாபாடியருபமான விருத்திக் டனித்தனி இயற்றினார். இவ்விருத்திகள், திட்ட துட்பம்வாய்ப்பபொருத்தி மறவவிரண்டன சொற்பொருள்முடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி வியற்றமிழக்கோ ராணைவரம்பாய் நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இள ம்பூரணர் நச்சினாக்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்துக்களைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூரவபக்கஞ்செய்து தொல்காசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திரவிருத்தியில் இளம்

பூரணர் சேனாவரையர் நச்சினாக்கினியியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுத மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதவிளக்கித் துணிவுதோன்ற வேறுரை யுரைத்தார். பொருளதிகாரத்த நச் 'சினாக்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிருத்தியில் ஒரோரிடங்களின் மறுத்த அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளை யு மவ்வாறு மறுத்த வேறுரையு ரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும், “வடநூற்கடலை நிலைகண்டறித சேனாவரை யர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இனனோரன்ன பொருளனைத்தந தோன்ற ஆசிரியர் கருத்தணர் துரைப்பா. அவா சொல்லதிகாரம்போலப் பெரு ம்பயன் படாமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிநதமையின், தமிழ்தூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியா கருத்தாகக்கொண்டு பின்னு ள்ளோரு மயங்குவாராயினு” ரென்றும், “இனிச் சேனாவரையா ஆகுபெயரு மனமொ ழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயற்பெயா ஆகுபெயரெனப் பெயிரிரண்டா யடங்கும்வழிப் பொற்றொடி யெனப் தொரு பெயாப்பட்டது. அதுவே யன்மொ ழித் தொகையாத்து முடைமையான எச்சவியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவும், கூறி னார். அது வடநூல் விகியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளா மற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “அதனினியறல்” எனனுஞ் சூத்திரத்தைத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தனைநெனக். இன்னும் அவா, சாதத்தனை சாத தனத்தோடு எனபுழிச் சாதத்தனைபது துவல்குதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறுக வைத்து ஆறனுருபென மல் பொருந்தாதெனபது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயாககேயுரிய விலக்கண்மென பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறந தொகைச்சொற்க ணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியபின்னெனபது நோக்காது, இமைலலவற்றை யுடனெண்ணுதன மர பன்மென்பது நோக்காது, “பிறிது பிறிதேற்றலும்” எனபதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோரு ருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொககுநிறறலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரை த்தவாறே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண் முனைக் கூறுதும் ஆண்டுககண்ணக். * இன்னுமொரோவிடங்களி லவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அவங்ஙனமொரோவழி மய ன்குதல்பற்றி அவரை யிகழறக், நச்சினாக்கினிபா முதலியோபோல யாம பிடித்த தே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைத்துணை துணணிவாளரு மொரோவழி மயங்கு தலியல்பெனக். இக்கருத்துப் பற்றியனதே, “அரியகற ழசறறா கண்ணுற தெரியுங்கா - விண்மை யரிதே வெளிது” “குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவறுதன் - மிக்கநாடி மிக்க கொளல்” என்றார் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனரு மெனபது. இங்ஙன மாக லின், வடமொழியினும் ஆசிரியா பாணினியா தொல்லாசிரியா சூத்திரங்களுட் சில வற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மொரோரிடங்களி னாசிரியா பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழப்படா ரெனக். அஃதேல், ஆசி ரிய ரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினரு மொரோவழி யவ் வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவா தவத்தான மனநாயாராய் முக்கு ணங்களை யுங் கட்டா இறைவ னருள்பெற்றுடையாராதலின், அன்ன ரல்லரென

விரிந்து பொருளினிது விளக்குதல் பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின,— இலக்கியம் வரையறுக்கின்றழி அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமணியச்சொற்கு அது பொருளனமை யானும், அது வேலியுரையென மறுக்க.

அகீதேல், ஆசிரியா பதஞ்சலியார “ஆசிரியா பாணினியா சூத்திரங்களு ஓசெழுத்த மாதிரையும் பயனில் ஒத்தாகாது” எனறும், “பாணினியா சூத்திரங் களால் இலக்கியஞ் சித்திப சறியமாட்டாதா வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடாப் படுவர், பாணினியா சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதவது பிரமாண மாகாது” எனறும், மாபாடியத்த னெடுத்தோதிய தென்கையோவெனின,— பாணினியா மகேசுவரனா இறைவன ஆணவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமை யின, அவர் சூத்திரவோத்தக கடைப்பிடித்த வடமொழி யிலக்கியமாயதலே முறையா மென்று அறிந்தடங்காது, சிறுமுணாவுடையா, தாரதா மறிந்தவரெல்லாம் அவா சூத் திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒருசில குறைக்கூறலாம், ஒருசில நின்ற வற்றலாம் எனறு, திருத்தங் காணலுநின், அது பெரியதோ ரிடாப்பாடா மென்று அவ்வா ற் ஆணைநருவாராயின ரென்பது தாம் அருந்தவக்தான மனசூடாய முக்குணங்களை யுங் கூடந்த இறைவனருள முறறப் பெறற்குக் கட்டிடனமை யடையராயினமையின், அவ்வாசிரியா முக்குண வசத்தான அட்டாதத்யாயியில் ஒரோரிடங்கனின் முறை மற் றது உரைத்தனவற்றை முறைமையிசெத வழக்கு வழிப்படுத்தவாராயினா வரருசி யார் வார்த்திச தின முறை பிறழ்ந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும் “ஆசிரியா பதஞ்சலியா பாணினியா சூக்சர மல்லாம் பயனுடையனவேயாம்” எனறு மாபாடியத்தக கூறி, அவ்வாசிரியா சூத்திரங்களுள் ஒரோவொன்றை ஆண்டானடு மறு தது வேறு விதி கூறுதன மலையாகு ” மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்தது, “ஆண்டுப் பயனுடையன வென்றது பொருளினமொழி யனதென்றவாறாப் ” எனறும், “அவை இமமைககண் இலக்கியம் பயக்காவிடினும், அத்தியயனவோக்தாய மறுமைபயத்தல் ஒருதலையாகலின், குறமாகா ” வென்றும், சமாதானங் கூறுதலானும், இக்குணமை கடைப்பிடித் துணரப்படு மென்க.

அறநே லஃதங்ஙனமாக, “ஆக்கியோன பெயரே வழியே யெலலை நூற்பெயா யாப்பே றுதலிய பொருளே கேட்போ பயனே டாயெண் பொருளும் - வாய்ப்பக் கட்டல் பாயிரத் தியலப்பே” எனனுத தொல்லாசிரியா சூத்திரத்துள் யாப்புக கேட்போ ஏன்பனவற்றிற்கு உரையாசிரியா நச்சினாக்கினிடா உரைத்தவுரை போலியென மறுத துச் சிவஞானமுனிவா வேறுரை யுரைத்தனா. ஆண்டு அவ்வாசிரியாகண முக்குணமயக் கத்தான முறைமற் றுரைத்தாரெனல பொருந்தாது, அவவுரை இறையனா களவியன முத்தகக் கணக்காயனா மகனா நக்கீரருரைத்த பொருளாகலி னெனின,— அவவுரை இறையனா களவியனமுத்தக நக்கீரனா கண்ட பொருளென்பது சிவஞானையோக்கொ அறியாதா ரல்லா. பொருதமாதற்றி கேலாமையானும், வடநா ன மாறக்கலானும், அவ்வ முக்குண மயக்கான முறைமற் றுரைத்த பொருளென்று மறுத்தது, ஆசிரியா சூத்திரத் தணமைப்பொருள கூறினார்களின், அது பொருத்த முடைத்தாகாம யானுடைய தென்க. அவவுரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியுட காண்க; ஈண்டுக் கூட்டலுநின் விரியுமென்பது.

அறநேல், தெய்வச சங்கப்பலகை மேலீரீஇக் கடைச்சங்கத் தலைமைபூண்ட நக் கீரனா முக்குண மயக்கான அவ்ஙன முறைமற் றுரைத்தாரெனல வேதவறு

கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுமாலெனின்,— அது வேதவழக்கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுவாறு காட்டுதும். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிருந்து தமிழாராய்ந்தார் கடைச்சுவர்ப்புலவர் நக்கிரனார்முத னுபத்தொன்பதினம் ருளா. அவரெல்லா முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வா லுயராதாரென்ற னிரம்பாது. எனனை? அவா “பாண்டியன் வேண்டுகோளாற் களவியற்பொரு டனிதக்கனி கண்டு, தாந்தான் கண்டதே மெய்யுரைபென்று சிலநாளெல்லா மாறாது” ரெனறும், பின்னா “ஆலவாயி லுழனிற் கடவுள்பால் வரங்கிடந்து உப்புரிக்குடிதூர் மகனுவா னுருத்திரசனபனைப் பெற்று, அவனறனனுள் மெய்யுரை கண்டித்தேறின” ரெனறும், ஆலவாயமானியகதங் களவியலுரை முகத்தங் கூறுதலி னென்க. அற்றாயினும், ‘உருத்திரசனமனா நக்கிரனா களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பத நதொறுங் கண்ணீர் வாராது மெய்யமயிர் சிலாப்ப விருந்தார், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெரி தது “மெய்யுரை பெற்றும் இஃதாறகு எனரா” என ருண்டாண்டிக் கூறுதலின், நக்கிரனார் முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து களவியற்பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோ வெனின்,—கொள்ளா ம. எனனை? உருத்திரசனமனா நக்கிரனாருரை அவ்வாறு கேட்டா ரெனறதனா, ஏனைப்புலவரெல்லாங் கண்ட களவியற்பொருள்களை நோக்க நக்கிரனார் கண்ட களவியற்பொருள் சிறந்ததெனனும் பொருள் போதருதலனறி, அவா முழுதனா ராது அது செயதாரொபது அச்சுற பெறப்படாமையி னெனப்பது.

இன்னும், நக்கிரனா மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுடையராய்க் களவியற்பொருள் கண்டாரெனப்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுடையராயினா செய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரையனா உத்தரவேதம் விதிகமுறச் செய்துகொண்கி சங்கமேவிய னானது, அவரோடு சங்கப்பலகை யொக்க வீற்றிருக்கப்பெறுது, ஏனைப்புலவரோ டுழிந்ததெனனை யோவென்று கூர்வி மறுக்க. “திருத்தது தெய்வத் திருவள ளவரோ - நிருத்தது நற்பலகை யொக்க - விருக்க, வருந்தற் சனம் ரெனவுரைத்து வானி - லொருக்கவோ வென்ற தோ சொல்” “மெய்தத்திரு வள்ளுவனா வென்றுயாநதா கலவிரல - துய்த்தசுங்க தாராதாநதா சோமேசா - வித்தறனா, மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப் பிறந்துங் - கற்ற ரனைத்திலா பாநி” எனனும் பாககளானு நக்கிரனாளிட்ட சங்கப்புலவர் திருவள்ளுவரையனாரோடு சங்கப்பலகை வீற்றிருப்புப் பெறுது தாழ்ந்தமை தெனிக.

அற்றே லட்சாக, முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுடையரல்லரான நக்கிரனா முதலியோ ரியற்றிய திருமுருகாறதுப்படை முதலிய பிரபந்தங்களை முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவாருள் பெற்றுடைய நாயனமார் திருவாக்குக்களோடொப்பப் பதினொரந் திருமுறையில் ஆனரோ கோத்துப் போற்றுமா நெனனை கொலெனின்,— அஃவொக்கும் திருமுருகாறதுப்படை முதலிட பிரபந்தங்கள் நக்கிரனார் முதலியோர் உவத்தான மனநனயராய் முக்குணங்களையுங் கடந் திறைவனருள் பெற்றுடையராயின, அவாதமமா னருளிச்செய்ப்பப்படன; ஆகலின், ஆன்மீனார் அவைதம்மையு நாயனமா திருவாகுக்களோ டொப்பப் பதினொரந் திருமுறையிற் கோத்த அவ்வாறு போற்றுவா ராயினுரென்க. அற்றுகலி னனறே, நமபியாநார் பெருமானா “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியென” எனத் திருத்தொண்டத்தொகைச் சுருதியுள் அவாதம்மையுந் தொகுத்து அங்ஙனஞ் சேவைசெய்வா ராயினது உமென வறிக” இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர் எனப்பவற்றிற்கு நக்கிரனாருரைத்த பொருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிலஞானையொகிகள் வேறுரை வகுத்தது பொருத்த

முடைத்தென்பதாலும், அது வேதவழக்கொடு மான்றோ வழக்கொடுமிச வியைவதன்றி மாறுதலால் தில்லையென்பதாலும், தெற்றென வுணர்க

வெண்பாமாலை.

இது ஐயனாரிதனாரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருணூல். இந்நூல், நச்சினா க்கினியா காலத்திற்கு முற்பட்டிருத் தோன்றியதென்பது, “மன்னிய சிறப்பின் வாடோர் வேண்டத் - செனமலை யிருந்த சோசான முனிவரன் - நனபாற நண்டமிழ் தாவின முன் னந்த - தன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகா ர்த” வென்னு மிரநூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரைக்கத்து எடுத்து அவா காட்டுத் தானறிக. இந்நூல், தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதனூலாகக் கொண்டதென்பது, “தானருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகார்த - பன்னிரு படலமழிப் பின் துணர்ந்தோன்” என்னு மிரநூற் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும் “பன்னிருபடலமுதலாக வுழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரு மிது கூறின” ரென்று நச்சினார்க்கினியா மரபியலு ளுரை வகுத்தலானு மறிக இஃது புறப்பொருளினே வெட்சித்தினை, கரந ளைத்தினை, வஞ்சித்தினை, காஞ்சித்தினை, நொச்சித்தினை, உழிஞைத்தினை, துமபைத் தினை, வாகைத்தினை, பாடாண்டினை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்தினை, பெருந்தினை யென்ப பன்னிரண்டாக வகுத்தக கூறும் இவற்றுள், கரநைத்தினை—வெட்சித் தினைக்கு மறுதலைத்தினை. நொச்சித்தினை—உழிஞைத்தினைக்கு மறுதலைத்தினை. பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்தினைக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளவும், பிறவுங் கூறுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கைக்கிளைத்தினை—ஒருதலைக்காம முள்ளிட்ட பல துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற கூறும் பெண்பாற கூறுமென விரண்டாம். பெருந்தினை—பொருந்தாக் சாமமுள்ளிட்ட பலதறைகளையுடையது. ஏனைத் திணையிலக் கணமெல்லா முறகூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இந்நூள் நொச்சித்தினையை உழிஞைத்திணையின் பின் வைத்தது ஓர் முறை பிறழாமெனப்பாரு முளராலோவெ னின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. எனனை? மதிரகாப்பு அந்னை முறறுத்தற்கு முனை நும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாகலி னென்க. “வருமுனைக் காவர்தான் வாழக்கை யெரிமுனை - வைத்தது போலக் கெடும்” என்பதனும அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாதகவிராயநம்பி. இஃது அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுரு க்கிக் கூறு நூல். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழியிய லென ஐந்தியல்களுடைத்து.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினா றெளிவாக வுணர்த்து நூல். இதற்குச் சிறந்தோர் விருத்தியுரையுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளிலக்கண முறைப்பது, இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழி யியலென முனையில்களுடைத்து.

வெண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சணந்தி. இது முதனமொழியியல், செய்யுளியல், பொது வியலென முனையில்க் ளுடைத்து. இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்துப்பொருத்தம், தானப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணுப்பொருத்தம், வருணப்பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத்தங்களி லிலக்கணமும், பிரபந்தங்களி லிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல், பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றில்லக் ளுடைசது.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்துஞ் சொல்லு முணாததுவது.

வீரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகந்தருட்பட்ட புத்தமிழ்திரன். இஃது எழுத்துச் சொற்பொருள யாபபணியெனனு மைந்திலக்கணமு முணாதது மொரு சிறுநூல். “ஏதமு சகாபத மெழுதூற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியா தாம் பாடிய கந்தபுராண மரங்கேறு மிதி “கீடசகர” மெனனு முணாச்சி முடிபிறகு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டினு” ரென்று பதிப்புரைகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையு முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்தூல். ஆசிரியா தொல்காப்பியனா “யரள வென்னும் புள்ளி முன்னர் - முதலாகெழுத்த நுகரமொடு தோன்றும்” என நூனமரபுள்ளும், “யரள வென்னு முன்று முன னொறநக - கசதப நஞ்ரம் வீரெற ருதும்” என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கங் கசதபக்களொடு தனியொற்றயு மீரெற்றயு மயங்குமென ருதுதலானும், “யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருளவயின் - வல்லெழுத் தியையி னவவெழுத்த மிகுமே”, “அவவழி யெல்லா மியல்பென மொழிப்” என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்த அவவிதியை “ரகார விறுதி யகார வியற்றே” “முகார விறுதி ரகார வியற்றே” என ரகர முகரங்களும் பெறுமென மாடெறிந் தோதுதலானும், முகரத்தினமுன வந்து புணருங் கசதபக்கள இருவழியினு மியல்பாயு மல்லெழுத்த இரட்டியும் புணர்ச்சி யுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலின, “பதினைதொ டெண்ணி ரண்டாயத் - தோன்றுதற் பின்னாத தகாரம் வாரினிரண் டிரதொடர்பா - னுன்றவைந் தாழுட் லாமுண்பி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே” எனப் புத்தமிழ்திரன் வீரசோழி யத்து முகரத்தின முனவருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியு மென றுரைத்தது, அங்ங னம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளென்று மறுக்கப்படு மெனக். அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளாயினும் பிறகாலத் திலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவவாறு கூறப்பெற்றாலே வெனின், — சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களுள்ளும், பிற வானரோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவவாறு போந்த பிர யோகம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த லிலக்கியங் காணப்படாது, தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வருவென்று கணியப்படுவ தல் லது இலக்கணமென்று தழுவப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றெழிக. இனிக் கந்தபுராணத்துத் “கீடசகரம்” எனவும், “கீட்டிசை வாயில்” எனவும் போந்த லிலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமிழ்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றா னெனின், — அது கந்தபுராண லிலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய லிலக்கணவிதிபற்றிக் கந்த புராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று பற்

முதலென்னும் சூற்றத்திற் கிடனுமென்க. வடநூலார் ஒன்றையொன்று பற்றுக
லென்னும் சூற்றத்தினை இதரேதராச்சிரயதோடமென்றும், சனனைப்பற்றுகலென்னும்
சூற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றும் கூறுப. இனி வீரசோழிய மு லிய ஆச
னிக் விலக்கணநூல்கள், சிறுநீர்வுப புலவர் நூல்களாகலின், அவைவழமுட கூறப்ப
மிலக்கணங்க டவதான மனநதயராய முககுணங்கையுங் கடந் தீரையெனரு
பெற்றுடைய தொல்லாசிரிய நிலக்கணங்களோடு மாறுகோ னுருதவழியே பிரமாணமா
மென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. அறநேல, சுருபுராணகதத் “திசுட ஈ
ரம்” “கீட்டிசை வாயில்” என்றவனம் போந்த பிரயோகந தொல்காப்பி மு லி
இலக்கண வழுவாமபோலு மெனின, — அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியபரபிய
நுட் சுருபுராண வரலாறுரைப்புழிக் கூறுதும்.

ந ன் னூ ல்.

இந்நூலாசிரியா பவனநதிமுனிவா, இஃகெழுத்துஞ சொல்லு முறைத்து பின்
‘நூலுள்ளுள் வைத்து மிகச்சிறந்ததோ ரியற்றமிழ்நூல், ஆசிரியா தொல்காப்பிய
நூர் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினை சுருக்கி இனிது நனிக் காங்க
உரைத்தலிற் பிறக்காலத்தார எழுத்தாராய்ச்சிக்கஞ் சொல்லாராய்ச்சிக்கு பற்றியினை
விரும்பிக் கற்பாராயினா. இஃது பெருமபாணமையுந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை தரி
யாமல் எழுத்துஞ் சொல்லு முணாததி, அதற்க்கா வழிநூல் போன்ற வொருகும்.
ஆயினும், ஒரோரிடங்களிற் ரெல்காப்பிய விலக்கணமரபு நிலை தரிதரக்கொண் டு கூறிய
இலக்கணங்களுஞ் சில இதன்கத்துளன. அவை “சாந்தவரன் மரபினை மூன்றவ
கண்டேயு” எனவும், “சாந்தவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவென — த்தாரந் வெளிப
படுத்த வேனை மூன்றும்,” எனவும், வரையறுத் தோதியுபாறே, சாபெழுத்து முன்
மென்னுது, சில வயிரெழுத்துக்களையு மெய்மெழுத்துக்களையு முடன சொப்பெண்
னுதலுந் தனமைச்சொல்கை வுபாதினையெனது விரவுகதின்மையெனச் சாத்ததலும
போல்வன. சூத்திரவிரகுதிகாரர் அவையெல்லுத் தொல்காப்பிய மரபுநிலை தரிபாமெ
னமெடுத்த மறுத்திட்டார. இஃதுருது வாய்ப்புடைத்தாய்தொர் விரகுதயுரை சங்
கரநமசிவாயப்புலவரற செயப்பபட்டது. ஆசிரியா சிவஞானையோக்கள் இவ்விரு
த்தியை ஆண்டாணித் திருத்திச் சிறப்பித்தனா. சங்கரநமசிவாயப்புலவர் கயிலா
யபரம்பரைத் திருவாவடுதிறையாதீனத்துச் சுவாமியாகத்தேசிகர் மாணுக்கா. அது “மல
ர்தலை யுலகிற் பலநூ லாயந்து - செயவதுந் தவிரவதும பெறுவது முறுவதும - உய
வது மறியே நெருப்பொரு ளாக - நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோபெறுந் - சன்னிபுத்
தாமரை தந்தெனை யாண்ட - திருவா வடுதிறைத் தேசிக் னாகிய - சுருணையங் கடலையென
கண்ணவிட டகலாச - சுவாமி நாத் குரவனை யனுதன-மனமொழி மெய்களிற் ரெழுத்து
னருளா - பொன்மலை யெனவிப்புவிபுகழ்பெருமை-மன்னிய ளுறுது மலைமரு தப்பன்—
முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர் சுரிமையு - மித்தலத் தெயுதிய விறைமக் குதலின் - நன
னுற குரைநீ நனவயற்ச செயது-பன்னுற புலவாமுன பகாதெயென நியம்பலி-ன்னனா
வுலுந்முக நகைநா னுமே-யெனனா வியனநவை யியறதுமிந் நூலுள்” என நன்னூல்
உரைமுகத் தவா கூறுமாறனுணர்ச.

பிரயோகவிவேகம்.

இஃதுநாம் உறையுஞ் செயத் வாகிரியா சுப்பிரமணியதிக்கிதா. இஃதூல வட
மொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்நுட

படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழியிலகக ணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மிலக்கண மொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாறானால், வடமொழிவல்லா தென்மொழி யிலக்கண மறித்தரும, தென்மொழிவல்லா வடமொழியிலககணமறித்தருங் கருவியு ம் சிறப்பித் திருநூலெனறுணாக.

இலக்கணவிளக்கம்.

இந்நூலும் உரையம் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுத்திராமம், சொல்லசிராமம், பொருளதிகாரமென, மூன்றதிகாரங்களுடைத்து. இதில் எழுத்துச் சொற்பொருள் பரப்பணியெனனு மைநிலக்கணங்களுங் கூறப்படுமீ. வைத்தியநாததேசிகர் இந்நூலைப்பொருள்பான்மையாற் குறையாப்பியருந்நூற்றுகுத்திரவர்கள் சொன்னும், சிறுபான்மையாற் பட்டியலவகாரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியன் முதலிய வற்றின சூத்திரங்கள் கொண்டும், நாயியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தும், செய்தனா. இஃதானே இஃதோ புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டெனே கோட்பாறா தறு. இந்நூற் சூத்திரவுரைகள் ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கணவிளக்கசூருவளியென ஓர் மறுப்பியற்றினா.

இலக்கணக்கோத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதறைச் சுவாமிநாததேசிகராலியற தப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய விலக்கண நூலினூற் தொல்காப்பியங்களிலும் அரு க்ககூடாக்கித்தனைப் பெருகத்திரட்டி வடமொழியிலககணவழக்குஞ் சிலவிராய்க் கூறு நூலாம். இது வேறுறுமையியல், வினையியல், ஒழிபிய லெனனு மூன்றிடல்களாற், சொல் லிலக்கணதுடபற் தெள்ளிதிற றுறைப்படுத்தினாததமோ சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கத்திறவளி.

இஃதியற்றினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கணவிளக்கநூலுரை வழக்களை இனிது விளங்கவாசனகித்து எடுத்துக்காட்டு முகத் தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண துட்புமுஞ் சொல்லிலக்கண துட்புமுற் துணிவு தோனாற் றுணாத்தம. “சிவஞானமுனிவா சூருவளியுள் இலக்கணவிளக்கநூலார் “மலை மக ளொருபான் மணந்தல சளித்த-தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவு வெழுத்தே” என்புழி “மலைமக” ளென்பது மலைவு மகளைனவு மமங்கலப்பொருடாது தொகையார் பொருள் பல வாய்ப்த் தோன்றலின், வருவாமென்று மறுத்துரைத்ததத், தருக்கசங்கிரக தீபிக முகத்து “மலைமகண மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்” எனத் தாமுமவ்வாறு மங் கலவையுடையது அவாக்குப் பெரியதோரிழுக்கா” மென்பா சிலா. அது துணுகியாராமை யாப் கூறுங் கையறியா வுரையாம். யாதிலெனின், ஒதுதம. நூலாசிரியர் தாம் தமது நூற்குரையியறறுவராயின், நூலினிது முடிதற்பொருட்டிக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதற்பொருட்டு மமையுமாகலின், உரைக்குஞ்ஞெறு மங்கலவாழ்த்தக் கூறல் வேண்டாவென்பது, ஒருசா ராசிரியர் தீர்ப்பாடி. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டிக் கூறு மங்கலவாழ்த்து அஃது இனிது முடிதற் பொருட்டாயே யமைக, உரைக்கு வேறுக மங்கலவாழ்த்தக் கூறப்பாற்றென்பது, மற்ற குருசாராசிரியர் கோட்பாடு, பிரயோகவிவேக நூலுடையார், இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினா நூனமங்கல மொன
மமே கூறீ அஃதரைக்குமாமென் றெழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அனனம்
பட்டர் முதலாயினர் நான் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறின
ராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றுமை நயத்தானெனவெனவும் வேறுறுமைநயத்தான
வேறெனவுங்கொண் டவ்வாறு செயதலின், அவவிருகொளகைகளும் வழக்கென வான
ரோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணாக.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனுரையும் தென்மொழியாற கூறப்புகுந்த வாசி
ரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியனமா ரொன்றற்றொன்று மாறுபாடாகக்
கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதணிதலானே முனையதனையே 3 ம
மதமாகத் தழீஇ, “மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவவன் நிறைசை - வென்றதோநமச்
சிவாயுமெய்க் குரவனை வணங்கி - எனறனைப்பொருட மிளையவர்க் கினிதுணா வுதப்பத -
தென்றழிச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்” எனனுஞ் செய்யுளான மங்கல
வாழ்த்துச் செய்தருளினு ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொள்கை தழீஇ யங்கனஞ் செயவாராயினார்க்கு, “மலைமகள்
மணந்த” என்னும் பிறசெய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,-- அறி
யாத கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், “மொழிபெயாதத்தாபபட யாதத்” லெனனும் யாப
பினானே அன்னப்பட்டர் வடமொழிக்க ணியறறிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனு
ரையினையுந் தென்மொழியான் மொழிபெயாதத்தாபபட யாத் தங்கனந் தருக்கநூல்
செய்தருளுவாராயினமையின், அவவடநூலாசிரியா கொள்கை யதுவென்று காட்டிய
அப்பிறசெய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தென்க.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டலவேண்டி அப பிறசெய்யுண் மொழிபெயாதச்
செய்தார் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமனி “மலைமகள்”
என அமங்கலம்பட முதறதீர்த்தலைப்பெய்த அவ்வாறு செயதன முறைமையாகாதாம்
பிறவெனின்,--அற்றன்று; முனனைக் கொள்கையேதமுவி “மன்றவாணனை” என நூல்
உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச்செய்யுண் முதறகட்செய்தருளினாரா
கலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்திடின, தாந்தழீஇய வகுகொள்கைக்கு
மாறாமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய “மலைமகள்” எனத் தொகை
யார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னென்க.

அஃதேல், அவ்வாசிரியாக்கதுவே கருத்தாமாறு ஏற்றற் பெற்றீரென்பாரைப்,
பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார்க் கது கருத்தாமா நெற்றாற பெற்றீரென்று கடாவி
ஈறுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினர் நூனமுக மங்கலச்செய்யுளே யிய
ந்தி யுரைநூல் மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமைமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவ
தீக் கது கருத்தாதல் பெற்றமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூனமங்கல “மன
நவாணனை” யெனமங்கலம்படச்செய்த உரைமங்கல “மலைமக” ளெனத்தொகையா
பொருள்வல்லவாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாரும் அவ்
வாசிரியர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமென்க.

இதனால், “மனறவாண்கை மனகசுடைநிறுவ” எனவும், “வண்ணிறைசை வெணரகை நயச்சிவாயபெருங் குரவனை வணங்கி” எனவும், முறைமாளே தமது சந்தான குரவையினைச் சேர்ந்த மனகை நடராசமூர்த்தியைப் பாரி. தமது குருமுதல்வரையும், மொழிபெயர்ப்புட்டலைபெயர்ப்புட்டலைத் தனிசேர்த்து. பிறசெய்யுள் வடமொழியுட் சீடநவாறே மொழிபெயர்த்துக் கூறுமதுகுறும், அவ்வாசிரியாகத்தவே சுருத்தாதல் இனிதறிப்பப்பி மென்க.

அல்லாறும், ஹந்தாறும், மொலவாழ்க் தொன்றையணிப பல கூறினாரு பங்குமுதற்சா முறையினைப் பாரி, மனகை செய்யுட்குறும் யாப்பறுத ஆராயாமை வழக்கினைக் காணலின், வடமொழிக் தருக்கங்கிரக நூல் முறையுந் சென்மொழிபெயர்த்துப் பெயர் அசு செய்யுதற்கு வாரியாகக், முனைசை செய யுளிர்ப்பாலப் பினைசை செய்வதன் மனகலமையக் முகற்றித் தலைப்பய ஆரைசைதல், வேண்டித் துறவின் அம் மலைமேலேறிப் குறும் இம் மலை மேலேருதோ” வென்றல் கடாவகாமை மொழிபெயர்த்து

அற்றை வந்தாது, மொழிபெயர்த்து யாப்பறு ஆண்குறவாசை பொருள்குட்டலைப் பெயர்ப்பு அகுவாநக கூறு வடமொழிபெயர்த்து, மொழிபெயர்த்தல் யாப்பறு அப பொருள்குறவா மொழிபெயர்த்து ஆண்குட்டலைபெயர்த்து உறவால் அகமொழிபெயர்த்துச் சொல்லுதல், அம் மலைமேலேறிப் குறும் இம் மலை மேலேருதோ” வென்றல் கடாவகாமை மொழிபெயர்த்து

இம்முறை பெல்லா நூறுசை நோக்காது, “இலக்கணவினசைநூலா “மலைமக” என்னெறிச்சுதல் குறும்” மெனச் சொற வடமொழிபெயர்த்து “மலைமக மொருபான மனைத்தென” அவ்வாறெடுத்த இழுக்குறறு ரெனது னுறமது கையறியாமாதா என கடவறென ரொழிக். அது நிறக.

இனி “குடாகாயம் வடநூன் முடி” என்றும், அதனைக் “குடவாகாயம்-குடாகாயமென மரீஇயிறந்து, குடா ஆமலை - குளாமபென மரீஇயிறுப்போல” “எனச் சிவஞானப்பாடிச் சிவஞானியறி சிவஞானமுனிவா உரைத்த தேவாது” என்றும், கூறினாரு முறையிலாவெனின, — “குடம்” எனபது தமிழியற்சொல்லாகலின், அதனோடு புணரு மாகாயம் தீக்கக்கற் பெயர்தல் சாலாதென்பார், சிவஞானியோடிகள் “குடவாகாயம் - குடாகாயமென மரீஇயிறந்து” எனதுரைத்தா ராகலின், அஃது சாலாமை யான் டையதென மறுக்க. குடந் தமிழியற்சொல்லாதல், “குடந்மபட்டி”, “குடக்கதது” “குடமுதா” எனறறொடக்கத்தாற பயின்று வருந் தமிழ் வழக்குரைகளா னறிக. இன்னும், குடம், தமிழியற்சொல்லென்பது, “குடந்மபட்டி” எனவருந் நுருமுரு

காற்றுப்படைத்தொடர்க்கு— “வழிபட்டு” என்றும், “கணக்காபட டெனையும் உரைப்பர்” என்றும், “சூடவென்பது சடவென்பதுபோல களைவணாததலுதிரா ருரிச் சொல்லாகலின் அகனடியிற் பிறந்த பெயருமாம்” என்றும், கச்சினாககினிய ருரை கூறிதலானு மறிச.

வடமொழி அமரநிகண்டின் ஆதாரலா ‘சூடா’ வடசொல்லாகக்கொண் டோ ததலின், அது வடவியற்சொல்லுமாட. ஆயிதும், கலிசாண்டித் தமிழ்தற்போஸப் பெரு வரவிறுராது அருகி வழங்குதலானும், வடதூலா ‘கடாசாசம்’ ‘மடாசாசம்’ என நாமங்குவதனறிக, ‘சூடாசாயம்’ என யாண்டிப் வழங் காமையானும், அதனை வடசொல் லென வைத்து முடிபு கூறாது, தமிழ்ச்சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மருத முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசென றணாச ருடம் பொதுவெழுத்தானாய் சொல்லாதலின், இருமொழிக்கண்ணும் அந்நுணம் வெய்துவது பொருள் குறித்த குமொழி யாதற் சேறகுமாறு அறிச.

அறநே ல்லாத்நுணமாக. ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசென் “சூடாசாயம்” வட நூன் முடிபுமாம் எனக் கூறாததெனையோவெனின் — “சூடாசாயம் வடதூர் முடி பெனக் கொடறு மொன்று” எனச் சிவஞானமொடியியற் துரைத்தாராகலின், அது கடாவனதென ரொழிச

இலக்கணமாயின் முறநிறுது

இலக்கிய மரபியல்.

சமீதிலக்கியம்- திருமுறையிலக்கியம். சங்கலக்கியம், காவியவிலக்கியம், புராணவிலக்கியம், இதிகாசவிலக்கியம், பல்வகைப்பிரபந்தரவிலக்கியமெனப் பலதிறப்படும

வேதத்தையோராரிபாடல், முதுநாளைமுத குருகு, களரியாவிறையெறி பொ டகசத்தததலைசங்க விலக்கியமானும், சலி, குருச, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவ லெனறித் தொடக்கச் சிடைச்சங்கவிலக்கியநாடா, இறந்தனவாழ்லான, அவற்றின்வரலா றறிந்து கூறும் நிலை. சூடசகங்கவிலக்கியநாள் - தொடர்பொகை நாணுது, குதுந் தொகை நாணுது, ராற்றினை நாணுது, ஐங்குறு தூறு, பரிந்துப்படுத்து, நூறெழம்புகலி, எழுபதுபரிபாடல், கூத்து, காரி, பேரிநச, சிறுநிநசயெனறித்தொடக்கத்தன. இவறு துட்சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையம் இன்னொருன்னையுமான கல்கசங்க விலக்கிய வரலாறு திருமுறைவிலக்கியங்களின் பின்னாத்தொது கூறுதும்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு.

திருமுறைவிலக்கியங்கள் சங்கநூன்று அவதரித்தலபற்றியும், அவையெல்லாம் திரு வருளோத்துக்களாதற் சிறப்புப்பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கட்டந்த சொல்லு தும். திருமுறைவிலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகவகுக்கப்பட்டன. ஆளுடைய பின்னையா அருளிச்செய்த தேவாரவோதது முதன்முன்றுதிருமுறைகளாம். திருநாவு க்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது பின்முன்று திருமுறைகளாம். மெய்யாரூரா அருளிச்செய்த தேவாரவோதது அதன்பின் னொரு திருமுறையாம். இவ்வாறருனே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின் வென்பது. வாதலூரிகள் அருளிச்செ

ய்த திருவாசகவிதாந திருக்கோவையு ம, எட்டாச் சிருமுந் தரிப. திருமாஸிசைந
தேவா முதலிய பொன்பதினமரும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும, அருட செந்
னா அருளிச்செய்த திருப்பல்லாணும், ஓன்பதாச்சிருமுநையாம திருமூலையனா
அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பத்தாந்திருமுநையாப. திருகாவையுடைய சிவபிரான
முலையினா அருளிச்செய்த திருமுப்பாசுரமுதற் திருவாய்மொக தேவா திருவோகா
தசமாலை, பீரன நாதபுற பிரபந்தகாரம் பதனொரா திருமுநையாம அருண்மொழி
சேவா அருளிச்செய்த திருசொண்டா பெரியபுராணம் பன்னிணடாந் திரு
முநையாப.

தேவாரத் திருவாசகத் திருச்சுவைய திருவிசைப்பாத திருப்பல்லாணந் திருமந்
திரத் திருமுப்பாசுரமுதலிய நூற்பான பிரபந்தகாரம் மூல மிகைபுறமும் அபயசுவ
சேகரதேவா நவராத்திருமான் சிவனடித் திருநாநாத நம்பியாண்டார்நம்பி பசி
னொரு திருமுநையாந் அருண்மொழி அருளிச்செய்த திருமந்திரம் திருமூலையனா
ருட பண்ணையா, திருநீலகண்டபுரம் பாரி மாபிற் பெணமகொருந், சிவால அபய
சுவசேகர சோழவரசன் சாலத்தாந் திருவாய்மொக தேவாநாதேவாந் திரு
முநையாண்ட புராணத்தாசன அருண்மொழி தேவாரருளிச்செய்த திருத்தொண்ட
புராணத்தினைப் பண்ணிண்டா திருமுநையாந் அருண்மொழிநாதாபெருமா லுனை
யால் ஆனதொரு அயன்காலத்தாந் திருவாய்மொழி நவராத்திருமான் திருத்தொண்ட புராண
வரலாற்றைக் காண்க.

அபயசுவய பின்னொரு வாரத் தேவார தேவாரமுதலான முட்டாத்திருமாந் கால
ததும், நம்பியாருநா தேவாரத்தாந் அயனவழி திருத்தொண்ட மற்து மாபுற கால
ததும், அயசரித்தன. யாபுறத்தாந் திருக்கோவைய யெனது மோததுக்கள
அரிமாதனைமுதி காலத் தயாபுற அரிமாதனை யமுதி, முட்டாத்திருமாந் முற
தொண்டலையுள்ளன அது அலையாப புராணத்தாண்டா. “நிலையக் குதிரையெய
யானது” எனனும் யானொ திருவாய்மொழித் திருவாய்மொழித் திருவாய்மொழித்

தேவார தேவாரத்தாந் திருவாசக தேவாரத்தாந் திருவாசகத்தின சரித்திரப்
பிரியாகமும் அவதகு முன்னுள் சில புராண சரித்திரப்பிற் பாகமும் அவருடபின்
தொண்ட பாரத்காலத்து மன்னா முதலியோர் சரித்திரப்பிரதேசமும், காணப்படுதலானும்,
அவற்றால் இக்காலம் சரித்திரப் பிரதேசம் பாதம் வரக்காணாமையானும், அவை
தால் கலியுகத்தின முற்பொழுதே அவ்விக்கன வென்பது தெளிந்தருளியுள்ளபடிமும்.
இனி அநாரிய பாடை தூல வழிப்பட்ட சிலா, தென்தமிழ்க்கால் வரலாற்றினைத் தமிழா
சரியா தூலரை பற்றி முன்னையதொன்றான, பிழைக்காலை, ஆளுந் தய நையா
முதலிய யுண்ணம் நாயனமார், Christ பிரதேசம் எய்தரித்தயெனது தமக்கு
வேண்டியவாறு கூறுவா. Christ இக்காலத்தின முலாயிரத்தொருமுற
னடினபிற தொனத்தொண்டைத் தநாரிய பாடை தூலகார வினித் தரிப்பபித்தலானும்,
“கடைச்சங்க மீர்திய பாண்டியா முட்டத்திருமாந் முதலாக உக்கரப்பெருவழி
யீருக் நாதபுதொன்பதன்மா” எனனும், “கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தொண்டைத் தபிற
தயாண்டி கிலிவிறு” எனனும், தோலா நாவின் மேலொன்றான கடைச்சங்கத் தலையா
புலவரால் தகிரைத் தலையிலுந் முட்டத்தாக் கூறுவாரானும், “கடைச்சங்க மொட்டி

ஞான்று தொடங்கி இறை நான்மறை யுள்ள காலம் இரண்டாயிரத்தின மிகக் தென்பத சமீபத் தூய்மரகனால் இனி தமிழ் பதினாறாம், ஆண்டப் பிள்ளையார் முடகதிருமாற்றைச் திருப்பதிச்சுறை சுரப்பணி தீர்த்தாண்டருளிய சாயாசாரிய பென்பது திருஞ்சொண்டர் பெரிய புராண மு லியவற்றை பெறப்பட்டு லாஹம், அவர் கூற்று வேதவழக்கோடு மானறோ வழக்கோடு மாறுபாடுறு மயக்க வுரையே யென் றெழிக.

அந்நேலிச்சாசு; திருவாதவூரடிகள் அரிமாத்தன வழுதிக் கனமச்சராய அவ னைத்தெய்வவாறறலால் ஆட்கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரெனபதுறம் ஆளுடைய பிள்ளையார் முடகதிருமாற்றைச் கூனிமீட்துச் சமணமட நீர்த்ததயயக கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரெனபதுறம், புராணநூல்களா னறிப்பபிட்டுலின், திருவாசகத்தையுங் திருச்சுரையையுந் தேவார வேதவழக்குக்கு முன்னதை தோதுதலை முறைப்பெனின், — அதனே காலமபறதிய முறையயிறும், திருநாணசாபுரம் உணவைநம்பனமாச்சுண்ட டுமுத் தவராய முடையன் பிரையசலாகது டபால் நானுருள, முடிபண்ணுங்குன்றமி டது முதலிய வுறப்பிறற்ப முதல், முழிண்டாதத நின்ற தனையறகவுமேயு முடிவாங்காட்டி முன்னின்று வேயனித்து தனைருட சத்தியாகிய உமைடுமுட ப்ரப டியைச்சொணித் திருமுனைபாருரு முதுடொன் வளவுதாடுங்கிச் ஷண் திருச்சைம பதராய ஆளுடைய பிள்ளையார் வளவுநகைவத்தகைசைச் சிருந திபு தெரு லைமர யெய்து சமயாசாரியராகலான, ராபி ண்டொருபிடி அவருள்ளசெய்யட்டு, வர திரு வேதத்தை மறந்து திருமுறை யொதுக்கொடுக்கலா முடிவாக வுத்து அந்நவந திருமுறை வகுப்புச் செய்நடுவாராயிற் றெறுதனா

இனி வரதீசா வனறெண்டா திருநெல்வாறு கச்சுள், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருநீலா த்தபுடொறு மியது மிசைய முடையவாய், தேவாற பெண்டை முனமா லின், அவை தமமை மறமவா திருமுறைகளுக்கிப் பிறநிபுமுறைகளுக்க கொண்டவொறு வுர்த்த தருளிச், சமயாசாரியா த்ருவாகசாகித் தமிழ் தேவத மாடு கொணமயாற திருவாசகத் திருக்கோவையனை அவற்றின் பிணமுறையாச்சொண்கி அவ்வாறு வுர்த்த தருளிணர். திருவிசைப்பாது திருப்பல்லாண்டெனு டோடுதகசுள வேதபொருளபலி ன், ஒத்ததூரிய விசையமைசயமுடையவாய் அருளினா தொப்புறையுறுதலுபற்றி அவை தமமை அவற்றின் பின் னென்பார திருமுறையாக்க கொண்டவொறு வுர்த்ததருளிணர். திருமுத்திரம் வேதப்பொருள் விராய வேத வேதாந்தக் கூறியான சிவாசம் நாற்பாதுப பொருண் மலிந்து நிற்பதொன்றதலின், அண்ணை அவற்றின் பி ண்குகொண்டபுத்தாறதரு முறையென தவ்வாறு வகுத்தருளிணர். திருமுகப்பாசுர முதலிய நாற்பது பிரபந்தகதளம், தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த உண்மை நாயனமா திருவாகக்குகளாய் அருடபா வேத தலக்கண் முறுதலின், அவை தமமை அதன் பின்னாகக்கொண்டு பதினொன்ற திரு முறை பென தவ்வாறு வகுத்தருளிணர் மறமுத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயிலவாச்சடைக் கடவுளானவிறையனா திருவாககூடலின், அண்ணை திருமுறைகடச்செல்லா முதலாகக் கொண்டு வகுத்தலை முறையாம்பிறவெனின், — அஃதப்பெற்றித் தழியும, டாணப் தம் ரென்னு மன்பாக கெளியவந்து அவா வேண்டிற்று அருளுதற்பொருட்கி கட்டளை செய் தோர் திருமுப்பாசுரமாய முழு தூறறணமை யெய்தாடையின், அதனை அவ்வயல்புடைப் பிரபந்தக் களா டொனறெனக் கொண்டவற்றின் முதற்கட்டை தவ்வாறு வகுத்தருளிணர்

ரெணதரிக பெரிய புராணத் திருவருட்பாவாய்க் திருமுறைகள் ஆகியருளிய நாயன் மாரும் பெருப்பான்மையார் சரிசுரன் கூறி, அநாயன் மா அமுலொழுக்கின்ற சோரிஸகியாமாய் நிறைந்த சிறப்புடைமை பற்றி. அனை இறுதிசுட்டாக உடனே ரண்டாக திருமுறை யென நவ்வாறு வகுத்தருளினார்

இனி : ஒருசொண்டக தொசையுட்டாநா தனியடியாரும் சண்ணப்பநாய னுநா, சண்டைசுரநாய னுநா, சொச்செநகட்டாழகார னுநா, சாசகி ராடி னுநா, புருந்தினைநாய னுநா. சாணரசகல்லமையாரினா, காலுரடிச்சுட்டால் ஆளடையி ளையாநுத்துச் சிருநாவகமரசருக்கு முற்பட்ட நாயன்மாராக் கொண் றணாக் அது 'வேயனைப் கொள்ளுமையொ பாகமது வாகவிடை'யுதிசடை'மற - னாய்மகி குடிக்கி கடமிடை மடியிலே எண்ணி வினவின - வாயகஞ்ச பா வழி பாச்சொய் டெடனமல ராகுநாயன் - சாயசனையி னுவிடந தீசடைக் கூடியா ன்சுட்டிலே'ய' எ - ம "பிரைட் நக் பாலதாட்டப் பெணு தவனறாது - வேரடைநக டாயாந னனை வேரடிந சான்ற னகச்சுட்டாநடைநா மாகுடையிலேமை வகுப் பெண்ணை - சேரடைநா 'காயினமல்கு சேயுடையா 'மெய்னை' " எ - ம "வாயனவனையி லுத்திரபலலியி - னரிதிரி பானிடை நட டாயாநா - ரிசில மொருபுணமைபாயநகா - சரிசிலெயுறையை வன'காயிலே'சுரவறே" எ - ம வாய்மல்குடையிலானை பாா தேவாறவோட்டகசுளாஊம். 'புலாநசுரல பூவுநீரால் சொண்டி ப்பாற்றாட்டா - வலஞ்செயது வாயி னுலால் வட்டனை - பநகாசெயசு - சில நகையாடிசுரு கிசு சோமைக் கருவாயல்லா - சலநசுட்டி 'சோலை குழாத்த நனி' எளியடி சனாறே" எனவா "புகுசன மறவா டோடி - பெரிசுலலி புத்தமலாக் வாககி னுனகான" எனவும் "ஆக அடி மைசெயு மந - ணைநா னரிசுபுணல் கொணவிரை காடங்குணுன" மிச்சுட்டா மெய்க்கித் துடையதுபுது டுடி புமலலிபு - துடநந்க குதலும் - வகுத்தில னு கருகி - பபடியா வகுமெனறொரு நுடகினை சினநகனிப - புத்ததனை வகுப்பு - ச செய் துகருகிப் பெழிலா சிருப்புகனூப புனிச்சு' எனவும் வகுந்ருகி வுச்சுரகா தேவாறவோ ததுச்சுளாவா. 'இராணயிலே புலியுள்ளார யாருநா கவண் - வேமுலுநா டோரநிசுடப மெய்மலம் பாரு - மமல்குருத் தலையாலே நடந்து போது மமலையடபா தருவாலு காடா மென்று - கமலையடையயாழுதா மிதக்க வஞ்சி சண்டைநா கிசுபணியா சாரச சென்று - செம்மைநெறி மழுவாத பதியின மார்டாா செழுப்பசியி னநிறவு பள்ளி சோநா" எனவா மருணமொழிபுத்தவா மெய்யுடாணை 'தருவாகாஊம், பிறவற்றாறு மறிக இவா தம கிமுற்பட்ட நாயன்மாரா பிறருள் றாதல் உசரயவலையாந டெறபப டுற பொளக் மறதியா மமு - கண்ணப்பநாடி னுநஞ் சண்டைசுரநாய னுநா வாத ஆ ரடிச்சுருஞ்முனை விளக்கியுள்ளினா அது "கண்ணப்ப னுடையோ ரைபினை சண்டி - பெண்ணப்ப னென்னொ பி லெனையுமாட கொண்டருளி - வண்ணப் பணித்தத னனை வாவென வான்கருணை - கண்ணப்பொன னீற்றறிக் சென்று - வ கோதது மபி" எ - ம "திதிலை மாணி சயதுருமஞ் சிதைத்தானைச் - சாதியும் டெத்தன னுதைத்தனைத் தாளிரண்டி - செதிப விசை நிருயருளாற தேவாறொழி - பாத்தம் சொறு டற்றி னவா தோனோச்சு" எ - ம வரும்அவா திருவாசரசுருக்கள்ளாநிசு. "கண்ணப்ப னுடைய தோரணபிணை" எனபுழி, ஒப்பு மறுதலைப் பண்பினகணவந்த வுயமம். மறந்து 'வனை பவன மெய்யுரு' வெனந் நான்குள்ள யாதுபாறப்படுமெனின், - அலபு மறநைபின் மையும் பொருட்டணபாசலி, மெய்யின் மாலசா பதனுடாக், மெனக.

“ஆளுடையபிள்ளையாரும் வாசேசுரர் தம்மு ளருடபுலமை நட்புடையராய் வவதிகைசுவத் திருநெறி வளாத தருளிஞ ரெனது அருண்மொழித்தேவா முதலியோராத்ருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவர் சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அச்சமயாசாரிய ரிருவரும் ஓர் காலத்து விளங்கியருளிஞ ரெனபது ஓதாமே விளங்கும் இனி நம்பியாரூரர் “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியேன” எனது தருத்தொண்டத் தொகையுட் சேவித்தலின், அவராதந “தரணியிற பொய்மமை யிலாத தமிழ்ச் சங்க மதிக்கபிலா - பரணாக கீரா முத்தொப்பத் தொனபது பலபுலவோ - ரருணமக் கீபுர திருவால் வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவாகன” என்னு நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியினுனை மதுரைக் கடைச்சங்கப்புவ ரெனபது வெளிப்படுத்தலின், அந்நம்பியாரூரராக கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைஞானது அவதரித்து வைக்கசைவம் வளாத தருளிய சமயாசாரிய ரெனபதும, “தம்பிரானருளிஞரிலைவத்தினிமிககார்பபெற்று - நம்பியாரூரரெனநேராமமுருசாற்றிமிக - வைம்படைச்சதங்கைசாததியணிமணிச்சுட்டிச்சாதிச் - செம்பொண்ணையி னுமினை செருவிறிறருருந்நாள்” “நரசிங்கமுனையரென்னுநாடுவாழரசாணடு - பரவருங்குதல்குரப்பயந்தவாதமபாறசெனது - விரவியநண்பினுலேவெணுகுளபெற்றுத்தங்க - ளரசிங்ககுமாரதேற்பவனபிணைமகனமைகொண்டார்” எனது திருத்தொண்டாபுராணத்துள் அருண்மொழித்தேவா கூறியருளுதலின், அவர் கால நநிராடரசு புரந்தருளிய நரசிங்கமுனையர் காலமெனபதும, தெள்ளிதிற பெறப்படு மெனபது

மறதுக் கடைச்சங்கப் புலவர் தமிழாட்டு மூவேந்தர் முதலியோரையும் பாடினாராக, அவர் தம்மை நம்பியாரூரர் “பொய்யடிமை யிலலாத புலவர்” எனதும, நம்பியாண்டார்நம்பி “அருணமக் கீபுர திருவால் வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவாகன” எனதும, அருண்மொழித்தேவா “செய்யுணிகழ்சொற்றெளிவுஞ் செயவியதுல பலநோக்கு - மெய்யுணாவின் பயனிதுவே யெனதுதுணிகது விளங்கியோளிர் - மையணியுங் கண்டததார மலரடிக்கே யாளாரூர் - பொய்யடிமை யிலலாத புலவரெனப் புலமிக்கார்” “பொற்புமைத்த வரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லாத - சொற்பதங்கன் வாயத்தவாத தொண்டநெறி தலைநிறை - பெற்றியின் மெய்யடிமை யுடையராம் பெரும்புலவர்” எனதும, போற்றுதல, பொருந்தாதா லெனின்,—அபமூவேந்தர் முதலாயினா மையணியுங் கண்டத் துறையுளா மலரடிப்பததி வழிபாடு தலைநிறை செய்கொணமையும் வரையா வீசையு மவிண்ணுமண்ணும போற்ற நண்ணிய பெரியாரால் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவர் அவரையும் பாடினார். அப்பாட்டெல்லாம் அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு முறுதப் பொருணுகின் றிறனும் விளக்கித் தமிழிலகிற குறுதியே பவவர் நிற்கும் ஆகலின், அவர் தம்மை நம்பியாரூரர் முதலியோர் அவ்வாறு போற்றியது பொருத்த முடைத்தையர் மெனக்.

சமயாசாரியர் சொற்பநிறுபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலவ ன்ங்கன திராதாரத்தாத சிவஞானமருளப் பெற்றாரென்பது, “அந்நிலையிற திருத்தோணி கீழ்நிறந்தா ரருணுககான - முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டி முன்னியவாக் கருளபுரிவான் - பொனமலைவல் விழந்தாமும

பொருந்நிலைம லெழுந்தருளிச் - சென்னியினம் பிறைதிகழச் செழும்பொய்கை
மருங்குணைநாா ” “திருமறைதூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகு
வா நினைந்தோதான நம்பெருமைக் கழல்பேணு - மொருநெய்யில் வருளுனது கொடுப்
பதனுக் குடனிருந்த - வருமறைபா ஞடையவளை யளித்தருள வருள செயவாா ” “அழுதி
எற பிள்ளையா தமைநெககி யருட்கருணை - யெழுதினத திருவுள்ளத் திறையவாநா
மெவவுலகு - தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பாடித்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழிக்
கற பாடிசில் பொனவள்ளா ஈாட்டுகென ” ஆரணமு முல்க்கமு மீனறருளி யனைத்
தினுக்குற - காரணமாய வளம்பெருகு ஈடுணைக்கு வடிவான - லீரிணங்கு சிவபெரு
மா னருளுகளுகு சென்றனைந்து - வாரிணங்கு திருமுலைபா ன வள்ளத்துக் கறந்தருளி
“எண்ணிய சிவஞானத் தினைமுதது குழைத்தருளி - யுண்ணுகி லென்னுட லுமை
யமமை பெசொநோக்குந - சண்டமலாரீர் துடைத்தருளி” கையிற்பொற கண்ணமளித்
தண்ணிலைபக கழுகைத்தித்தகண்ணு ரருளாபுரித்தாா ” “யாவாக்குந் தருந்ததா பெனு
மவரிப படியளித்தாா - ராவதரு லாளுடைய பிள்ளையா ராமகில் - தேவர்க்கு முனிவாக்குந்
தெரிவரிய பொருளாருந - தாவிறனித் திருஞான சம்பந்த ராயினா ” சிவனடிப யடை
விக் குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமபுனை யறாறதும் பாங்குனிவேங் கியஞான
முலாமையிலாக் கலைஞான முணாவரிய பொய்களுால் - பவமுதல்வா சம்பந்தா தாயுணா
நதா நற்கிலையில் ” என வருந் திருத்தொண்டா புராணத் திருப்பாட்டுக்களா னறிக.

“முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவாக் கருள புரிவான ” எனறருளிச்
செய்தலின, பிள்ளையாருமமையிற் சிவஞானப் பெற்றிறக்கேதுவாகும் அருந்தவ முயன்று
வைத்தன குறிக்கப்படும் பட்டுவ, “தவமுதல்வா சம்பந்த ” ரெனதுடம்பொடு புண
ரத்தருளிச் செயத்து மறதற்றகு ஞாபகமாயிற்று.

“திருமறைதூல் வேதியாக்குந் தேவியாக்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவா நனைந
தோ ” எனறதனால், “மனைடறத்த வினபமுறு மகப்பெறுவான ” விருமயிப் “பரசமய
நிராக்ரித்த நீருங்கி ” வவத்த சைவம் வளா கந்த கிரிப் “புனைமணிப்பூண காசலனைப் ”
பெறுத்தபொருட் ழுவரு முமையிற தவமுதற்கா ரெனபதூஉம், வேண்டியார்
வேண்டிற்ற யருடும் பரங் கருணைத்தடங்கடலான சிவபிரான ஆண்டு அவாக் கவவர
நோங்கருளினு ரெனபதூஉம் பெறப்பட்டன. இனி அவா அந்நிலவே டிலைக்கிடாக
இமையி லின்னிலை நின்று “பெருத்தெழு மன பாற பெரிய நாச்சியா ருடன்புலித் -
திருத்தோணி லீர்திருத்தா தேவமுத்தெ வுழிபட்டிக் - கருத்தமுடிந்தப பராயினா ”
ரெனதும், அவங்னம் பராய்ச செல்கென்றுழிக் “காசலியாா மணிவயிறிற - னுருத்
பெரிய வருமபெரும்பே துலகுயய வுளதாயிற நெனதும், “ஆளுடையா ருடன
ருேணி யமநாப்பிரா னருளப்பாற்றி - முளுங்கிழச் சியிறறங்குண முகன்மறைதூன
முறைசசடங்கு - லாளுடைய லீரைந்த திங்குளினு நலஞ்சிறப்பக் - கேளிருடன செயல்
புரிந்து பேரினபவ கிளாவுறா ” ரெனதும், அவங்னங் கிளாவுறு நாளில், “அருக்
கனமுத்த கோணைத்து மழுகியவுச் சங்குனிலே - பெருக்கவலி யுடனிறப்ப பெருகிய
லல லோரைபெழுத் - திருக்கிளரு மாத்திரநாட டிசை விளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழி
யச் சைவமுதல் வையக்கமுந் தழைத்தோங்கு ” “அவம்பெருக்
கும் புலலறிவி னமண முதலாம் பரசமயப் - பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள பாழபட
கல் லாழிதொறுந் - தவம்பெருக்குஞ் சண்டையிலே தாவிலசரா சரங்கெல்லாஞ் - சிவம்

பெருஞ்செய்து பிள்ளையார் சிவவதாரஞ்செய்தார்” ரென்றும், உணர்ச்சு, ஒ—செநிலை, “திரு, சொன்னமுன்னியே” “பெருகு வரநிலைதோ” யாதுநோக்கி யெனது பெரிதற கண் வருதலின்.

“உணமாபணம் எண்ணிய சிவநு னர சின்னமுதந் (சுழை முளி எது) நோக்க னுஞ் ணையா னா டு டு டு, குளிச் சையிற் றொற சிண்ண மளி டு, டு டு, உண ணை ன டு டு டு அங ணனா அங்கு அண்ணலை யுறா தோ தருளபுரிநரா ரெனப் பொருந்நியப் பிற தேறப் பக் கொண்டு கூட்டி ள்ளை முடிவு செய்க.

“யாவர்களுந் தந்தைசகர யெனமவ ரிப்படி யளித்தார்” ரெனறது—சகல ராச்ய சிவபாத விருந்தார பகவதாரா மாதவதாரின் அற டனை டை பூனை டாத லராயத் திருவவதாரநு செய்த பிள்ளையாருக்குச் சகலாட்சரிய படை யுடையானை நிப் பிரதாராலாச்சரிய முன்னிலையால் அகநவரு விஞ்ஞான மயாச்சுருத்தல் சாலபாமோ வென்றதாகி, தப, பிள்ளையார் தவமுதனமை நோக்கி, சிவவாறு அளித்தருளின, அது சாலப்பாமென்று விடுத்தவாறுயிற்று. அண்ணையுடைய மடங்க யாவைகது மென்றோரா ராயினா, தசதுவ ஞானமெய் தசார பரிபக் குலம் உபாதினைக் கண்ணதாச் டோது கொன்ச. இப்படியளிக்கா ரெனப் தப, - அப்ப மயில் அளித்ததற்குரிய பீடத்தினை இப்படியில் அளித்தருளின ரெனது பொருட் கூறுபுலு மொன்று ஆவ ஞ லாஞ்ஞாபய யி ளையாராயத் திருஞான சம ரதராயமுறெனது - அகநவரு திருமுலைப்பாலுண்டையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராயத் திருஞான சம ராயினு ரெனப் ததில் தவாரும் “செயற்கைப் பொருளை யாரசமொ டுபால்” ஆக் கந தானே காரண முதற்ற” எனபவா லின், ஆதலினு, லாஞ்ஞாபய யி ளையாராயத் திருஞானசமபந்த ராயினு ரென தவநவரு காரணமுதற் கிளந்து ஆரகநயை பீட தோதினரெனக் பரஞான சதக் பிள்ளையார் அறிவினக் ணிபறையா டு, ளையா டு, அநிலையில் அபிவிருத்தக் முறு லின், ஆக்கப்பொருளாக உபசரித்தே, பட்டைய ஆளுடைய பிள்ளையா ரெனப் த - ஆளப்படுத்த லுண்டைய பிள்ளையாரெனது விநிக் சப பட்டம். ஆளப்படுதல் - பண்ணப் பட்ட நிலை விண்ணொழியாமாறு பரஞான சப ன னுமை செய்யப்படுதல். இவ்வாறுவித ஞான ஒதுறுமைபா ின் பிள்ளையார் பரமசிவனுக் குரிய முதற்றிவுத் தொழி லோ டி சிவானந்தந் தமதெனச் கொண்டு அனுபவிக்குஞ் சுதந்தர மகனை ஆண்டுற ரெனபது “ஆண்டவரசு” முகலிட வாகப் போ. ருங் குறிவழங்கிறும் இவ்வா பொருளாகக் கொள்க பரமசிவின் சமச்சுவாயி யாய் விளங் துதலின், அகமுமா ளையாயியோகு இப்பிள்ளையாருக்கு வேறுபட்டு தெரிப பா” “ஆளுடைய பிள்ளையார்” என்று அகநவரு பிறித்தினையு நீசமும் விசேடணம் மத் ததோத்யருளினு ரெனபது. கந்தசுவாயி பரமசிவின் யெனபது, “நச்செய்வ னுடலான ம லையா யின்னகா - ணுகிலாவவ னுமுகத் துணைமயா லறிநீ - பேச்சிலாக வன பரனெந் பேதக் லல்லன் - தீறசலாவகன மணியிடைக் கதிவாரு த் தாமடோல்” எனவும், “அருவமா யுருமாமிக் யானுத்யாயப் பலவா யொனறாயப்-பிரமமாய நின்ற சோ த்ப் பிழம்பட்டார் மேனி யாகிக் - கருணைகூ முகங்க ளாறுங் கரங்கடபன னிரண்டுங் கொண்டே - பொருத்தரு முருகனவந்திக் குதித்தன னுலக் முய்ய” எனவும், “காலயாயக் கால மனதிக் சருமமாயக் கரும மனதிக் - கோலமாயக் கோல மனதிக் குணங்களாயக் குணங்க் னன்றி - ஞாலமாய ஞால மன்றி - யனுத்யாய நககட் கெல்லா - மூலசா ரண மாய் கின்றுண் டூவிறு முகக்கொண் டிறுறன்” எனவும், “மானிடத்தரில் விவகுகினிற்

புடகனின் மறவு—மூனெடுகதழல யாக்கையிற பிறந்துளோ ரொபட டீ தீனெச்சலை பருகு
சுடா நெற்றியந் தலத்திற - குறுகித்தனை பனையுளங் சட்டத்தீவா டிலைவல” “தன்னு
ருளாது - மொருமகன்” என்றறொடக்கத்தான யருங் கத்தபுராண வசனங்களா னதிக்.
சோமஸ்கந்தமுத்திரம் குமாரசுவாமி பொன்னுடய நிலவுச்சலின், தன்னுருவாகு மொரு
ம்க் னென்ற. சோமஸ்கந்தமுத்தி அபன மட ஹருகிச்சட்டவு னென்னு மூவரை
யுட தீதாறுய்க்கு முத்தொழிவினு திறத்து” திரிப முட கட்டவாண பரமசிவனை
பத, தீவாதாமயக் கிரண்டிந்து மொபப முடி கத் தணிராஸின், அம முத்தவந்ருடொன
புன கத்தசுவாமி அப பரமசிவனின் வேறுகத் பர மொரு னென்பதனும், கயயிரு
முத்தவந்த மொபப முடி கத் தணிராசு ருனை போசுருமெனக்

வெரிபு புராணம் இவ்வாறும் பிறப்பித்தவன்” “கவல” “பரமசிவ” “பரமசிவ” “பரமசிவ” “பரமசிவ”
அவதரித்த சிவஞான மெய்சி வைத்துக் கைவர வாய் பதிக் திருமண உக்ர சிவபரஞ்சோதி
யிற போதநிலை முடிசெய்திப் புத்தொளிப டமந்த சட்டசுடப் லைக்கூறுரெனும்,
அரங்கயாசு தன்னவா உத்தொழிவென்பவாநிறைவாச நிலா யுறையாது கூறுதலின்,
இவ்நிரவகாச வுரரீபாதி மாறு செல பரமசிவனொட புராணத்தும், பிறுண
யும் பிள்ளையாறைய சிவ குமார பொ கூறிப் வசனவட்டப் பொருள போ
வூர முறைபாமெனச இயவ மந்தலிய, “கருபிற பு மொபபனம் யுள உடார் சமனம்”
“சுற்றித் திருஞானசம்பந்த” “சமநிலையிலுமடாரிப் பச பாகசுயத்தர” “பி
னதனை மயாந - தோகிச்சுக்குறையுறவான” “என்பனவற்றிற் - தீனிபிறப்பொகை
மெ தாநற புனடயா தமனம் பெல நம, திருப்பெருமணச சிவபரஞ்சோதியிற போத
நிலை முடிசெய்திப் புத்தொளிப டமந்த சட்டசுடப் லைக்கூறுரெனும்,
இயசலிலலாக ஞானசம்பந்த ரெனும், பரமசிவ பிறிதலாநிலம், பரமசிவ குறு
மடி கிழாதி சுவந்தனநிருவருணநிகர” “புத்தி வரநத்தர” “பரமசிவயாராய சர
ணசுரான இப்புண்ணிப் பூநிறிப் போகநிகர தருவருவா னவாநிசத் பிள்ளை
ரெனும், இவ்வாறு அய்ரோ, “பொருள கொளக் துணை வசு” “தாபினதனைமயா
னென்ப பினவருவலின், பரமசிவநில ரென நருளிக் செட பர ஆலையிறும், “மற
துபபநறெனசுகின்றி” “மறநாண பரநிலை கண்டாய” என்புதிப்பொல பிறிதென
னும் பொருடா பநின்ற சுவந்தனநிருவருணநிகர, “பரமசிவயாராய சர
பவந இவ் சத்திசுப்பிபர” “புத்தி வரநத்தர” “பரமசிவயாராய சர
“தற்குமுளாச்சுலபடயாதுருத்தியாயதருந்தி யுறத்தொழில” “வெண்ணெய்மலசெட
திமமண்ணினமே - பிறத்தாறுகாடிகுப்பிண்பபமுடமடிவல் - பிறத்தாறுகாட
பிண்பபமுடமடிவல்” “புத்தி வரநத்தர” “பரமசிவயாராய சர
புறமயாநிறக்கவ” “செம்பொருளாத றெளி” “பத்தானான முனிவன்” என்றது
தலைவனான நானசம்பந்த முனிவ னெனவாநிற யாக்கலின், பூதத்தீனியி முரணுமை
யதிக், தலைவன் - சிவஞானபாலடிசில் உலம்பொன வாளத்தாட லுண்டிருளிய தவ
மேமபாதி. மறந யாக்கோ வனறெனட வாததூரகந்த மிநீராரண சமயாசாரிப்
ரெனபது, அவா சரித்தரங் கூடம் புராணங்களும், “கொண்டெனபிறகதுவா
தொலவீனக் குழியிலவீழாது - பிண்டம்சமநதனைகத்துப்பொகீதாநாதிபுறமாணென்”
“பெறாதுமபிறத்தீனினிபநியாததனைமவ” “செடத்தீன” “பரணடபிறப்பெனநிலவ
யிறனடிமமயக்கத்து - தருணசுட” “என்றறொடக்கத்தாட யரு மயா திருவாசு
கொள” “மறி”

‘‘புரமெரிதநா திருமகனா’’ ‘‘செய்யமேனியா திருமகனா’’ ‘‘இறைவா திருமைந்தா’’ ‘‘சேவிறழிக்குந்தவா மைந்தரான திருஞானசம்பந்தா’’ ‘‘ராசாபிழை யிதை யவாபா விமையப்பானை திருமுலைப்பா - ‘‘மேதமுயய வுண்டவாசாந் திருமாமகனா ராசலி’’ ‘‘ஆற - காசுவாசியுடனபெற்றா னைத்தொண்டாகு மடிமையினால் - வாசிபிலலாக் காசுபடி பெறுவந்தா வாசிசா’’ என்றறெட்டக்கதான ஆண்டாண்டிப் பெரிட புராண் , தருணமொழித்தேவா பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாக் திருச்சேதான் னீற்றிருந்த சிவபிரான திருவருளாத பெரிய நாயகியா திருமுலைப்பான னூயவடிசை ண்டடியரு வா லுண்டு ஆளுடையபிள்ளையா ராபிணமை பற்றியேயா னாசலினை, அவை மேல் தனேறி மாறுபடா வெண்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்ளத் தருச்சேயருளு ரெச்ச தத்த குமாரா தாதை சிவாபராதகங்குண்டு அவனைப் தாறவச்சிவகாரணத்தானே சிவ பிரான அவரை அநிலையில் ஆண்டு பிள்ளையாராக்கியது போலக் கவுணியா தலைவராய் உத்ததருளிய பிள்ளையா முணிலைமைத் திருத்தொண்டு முதலமை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப்பாலடிசில் ஊட்டிவித்துத் திருஞான சம்பந்தபிழாறி, ஆளுடைய பிள்ளையா ராக்கியருளினானை. அருணமொழித்தேவாக்கு இதுவேசுருபுராடாஸ்’’ பாயதையாளா வண்புதலிப்பிள்ளையா - தாமெழுந்தருளித்தந்தக் பிள்ளையா காமருமபத்யினினில் வக்கண்டை - ராமகிழைப்பைப்பணிந்தாடிப்பாத்தனா’’ என்றித பனரு செய்யுளுறாப் பிள்ளையாரோடு புசலிட பிள்ளையாரை வுபித்தாநெச்சவாறுபுறியுணர்ந்துகொள்ள ஆசிரியா சிவஞானையோக்களுக்கும் இதவேசுருத்தாமாறு ‘‘ஆளுடைய பிள்ளையா முதலிய வுணமைநாயனமாரக்குத்தவியின்றியுள்ள நிசுழந்தவாறெனையெனலுக்கடாவைவித்த தற்கு ‘‘மேறசெயதுழி’’ என னனடும் வலியுறுத்தனா’’ என்று சிவஞானையாடிபுத்தன அவா ஓத்யவாறுநுணர். இவாறுனே ஆளுடைய பிள்ளையா, உக்கரபாண்டியனா உருத்திரசனமனா போலவாரோ அபர சுபிரமணிய ரென்பது போத்தவா னுணாக, ஆளுடையபிள்ளையா இவாறு அபர சுபிரமணியா பெருநுமை பற்றியே ஆனறேறும் புராண் தாலுடைபாரு மாண்டாண்டி அட பிள்ளையாரைச் சுப பிரமணியப் கடவுட குரிய குறி குணங்கொல் விசேடத்து அவ்வாறேதுவா ராயினா, ஆகலினை, அவை குணவாதந் துதிவாதமரீன யாமெனச் அருணகிரியா முதலியோர் தருபுகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையா அற்புதச் செயல்களை அருமுகக்கடவுள் செயலாக ஓத்யதுமே பிள்ளையா உரைமுலைப்பாலுணர்அருமுகக்கடவு டிருவருளமிச முறுதல் பற்றி அத்தனை, அத்தனை வைரவக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுண் முதலியோர் இடபுறியருளிய அயனதலைகோட மக்களையெவ்விதகாததன் முதலிய செயல்களை அவா சிவபிரான அருளமிசமுறுதல் பற்றி அமமுதல்களை செயலாக ஓதவது போலவாரோ உபசார வழிகளென்று னுணிக விசாலாககன றுணு சங்காரவுருத்திரரெ னனுமபிசவுருத்திரா குணிருத்திரக்கடவுடகுரிய குறி குணங்களான அங்குணம் விசேடிக்கப்படிலும் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிருத்திரக்கடவு டிரியமுதற்கவுட ளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான அங்குணம் விசேடிக்கப்படிலும் அமுமுதலவனாகாத வாறு போலவும், ஆளுடையபிள்ளையா உருத்திரசனமனா உக்கரபாண்டிய னாரென்று மமிச சுபிரமணியர் பரசுபிரமணியக்கடவுட குரிய குறி குணங்களால் அங்குணம் விசேடிக்கப்படிலும் அச சிவசுபிரமணியக்கடவு ளாரை நென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்ள

[illegible]

இனிச் சிவஞானச் செய லுடை, நாயனமாள் தாமுற சாகி குல நிலைகளான வேறுபாடுமில்லா, பக்திய சிவஞானத்தானே பொருளுமை யுடையதே யாவா, அது “உவாதுதெகவண்ணாநாநா க்ஷீராவ்யா ஈடெய் கவண்தா-க்ஷீராவக்ஷேப்யுதெஜாநம் விருதிதவா-உவாபவாஜா” எனவாறு சரஸ்வா ஞானேந்திராகம வசனத்திற் காண்க.

மற்ற ஆளுநரையிடமிருமிருந்து, முதலிய சமஸ்கிருதப் பாஷை நிகலகத்திற்
நிகலகத்திற் முதலிய, பரமசிவன் அளித்த முறையிற் பரமசிவன் அளித்த முறையிற்

யதிட்டிக்காது, முறையே கருநேரணி யம்சமயப்பரமபும, திருவதிகை வீரட்டாள
மூர்த்தியாபும, திருவருட்குறை யாத்தலுளையும, தருப்பெருத்தையிறு நருந்தனருடைய
பரமாதாரியாபும, தானே முன்னின்று, நான்குசமையினே மதற்காக்குத செய்கும
கட்கொண்டருளினு ரென்பது. இது நிராபார திகையெய்யப்படும நிராபார திக
கையாவது - விஞ்ஞானசுலா பிரளயசுலாகுரு திவ்நக திவ்நகர மென்னு மிருவகை சக
திக்கிபாத்தாறு பரமசிவன ஆகான மூர்த்தியை உதிட்டித்து நின்ற செயல் தலநி
தானே முன்னின்று செய்வது. இது நிராபார திகையெய்ய சக்திபாத்தாரான அகநி
தேவா முதலெய்யா பகவத்கை யதிவகுதுகரு திவ்நகர சக்திபாத்தாரான பிழையும
கூட மென விருவகையப்படும அவற்றுட சமயாதாரியா நான்குருக்கு செய்குநி
யது பின்னே சென்னுணைக திகையெய்யுஞ் சொந்திய பொருள் - எய்யுந்
தது நான்குசமையினேய் செய்கும

[illegible]

இனிசு கேட-60 வடிவான உலையும், திசு-60 வடிவான உலையும், அபருணா
மெனவொன்றாயினும், சிந்தனைசகலே தன் செவிகே புலப்பந்நு எத்தமனவ-நியாயுண
ணிலவும் விருத்திக்குறையாக கேட-60 உலையே தன் செவிகும பிறா செவியுடைய புலப்பந்நு
தூலனவாசிரியாய புறகது நிலவும் விருத்தி மேம்பாந் நுடையுண வொட-60. அ
குறையாகவு வடிவான சிந்தனைசகலையாவியே உணமாகியும், திசு-60 வடிவடி வடிவான
கேட-60 உலையைய விசேடியாய் மாசகியும், அவ்வாறே நுத்தியருளினா. தெளிதலையி நிடை
யதிலும் பரஞானமென வொன்றாயினும், தெளிதலையி நிருவருணானசகி குறையாயு
நிடையினிறையாயும் வினகுதலையி, உசு-குறையு நிதரையுபற்றி. தெளிதலையிவை
விசேடணமாகியும், நிடையதிலையி விசேடியாய் மாசகியும், அவ்வாறே நுத்தியருளினா. ஆசிரி
யாய சகலாகமபணமதா கேட-60 உலையே சிந்தித்தலே தெளிதலையி நிடைகிந்தலையி விர
ண்டாயு கிந்தகிந்த ஞானம் எனக் கேட-60 சிந்தித்தலையி யொன்றாகியும் ஒன்றித்தலையி
தனிடையகிந்த மதிறொன்றாகியும் சொண்டோத்யருளுதலையி, அந்நான்கும் இடவனமிற
ண்டிறண்டோரினமாமெனபது அவா தமக்கு முடம்பாடாதலெபெற்றும். “கேட-60 உலையி
சித்தித்த தெளிதலையி நிடைகிந்தலையி விரண்டாயு” எனபுதி உடன என்குஞ்சக
பாத்தித் திருதிய தெளிதலையி நிடைகிந்தலையி யெனப்பினனும் பிரித்துக் கூட்டி யுணரசகதபால்தெ
ன்பது, “நிரண்டா” மெனநகநனம் வகுத்தோத்யவாயுபற்றி யுணரப்படும் இத்திருபா
ட்டிறகு இங்குந கோககுதபபு பெரிது புணர்த்து நிறனிறைப் பொருள கோளுக்கிட
னாக வாகிரிபேராகிய சரு-தணரமாட்டாதா இடாடபட்டித் தமக்கு வேண்டியவாயு
உதரையானவ மாறுதப போலியுரை பல வாயுரைசகலா சனநி யாமுரைதததே ஆசிரி
யாய சருத்தரமாயும், அந்நுரைதகனவெல்லாம் போலியுரைகளாமாயும், ஞானகு-
மணி மெனனாகித்தருதகல விரித்துக் கூட்டினா, ஆண்கிசு காணக.

இதனை நிறுவாய் மொழியான வீரசுத முதலிய நான்கு முதற்கொட்டு வேக
மென் வடிவப்பபிடு ஆளுகையுடையாயா முதலிய வண்ணம் சாம்பலா நருளிச
செய்த தாராவிட வோசுக்கை மருமுதற்கொன்று வடிவப்பபிடு மறநகவழிமகம்
வேதமென்ற வடிவத்துள் மரபாமோ வெணினி — “எழுது பாமநற பாம்புதி கதகிலை -
முழுதலு பாடி முதலையாரை போற்றி” மிகச்சொற் பழித்துவை வேசமும பாடினா”
“சுருதுபுனை பாட விசைசுடா” வேதந் தமிழான விரித்தா” “திருக ழோணிமிசை
மெல்லாக - டாகு மருமுத புரது” செழுந்த தமிழ்சேதலு பாடினா தாம்பெற்றா”
என்கிற சொடகத்தாற் பண்ணிண்டாரு திருமுறையுள் அருண்மொழி-தேவ ழோதி
புளுடலினை அளவதன்மைய தமிழ் வேத மெனவவாறு வடிவத்துள் மரபேயாமென்ற
விடமு.

நீவி. பரமனமாவாகிய பரமசிவர்த்தனுடைய மாதா சக்தி குமுடையை நோக்கிய வந்திக் குமுடையினின்று ஈரதவடிவாகியும், உதனபின் விந்தை வடிவாகியும், அதன் பின் னக் ஈரவடிவாகியும், வேந்தாகமவக் டோனனியவாகுமபோலப், பாசமனைத்தினு நீக்கி விளங்கிய ஆளுடையபிஷையார முறைய சமயாசாரியா தூயவதிலின் மோம்படுகி விளங்கிய சிவசக்தி அத்தகவிற வினயபான மறததனைப் பிழேறி-சுலுமதுழி, ஆனலி நின்று ஈரதவடிவாகியும், விவதுவடிவாகியும் ஆதனபின் எனசர வடிவாகியு் டோனனின் கடவுண்மொழி யாகலின், சேசுரந் திருவாசந் திருந்கோனவ யெனனு அருநோந், அசசனைத் 'சமீழ்விவ' மெனறுக் 'திருமுறை' மெனறுக் 'திருவருடபாசக்' மெனறுக் அவவாறு, ஆனரோ வேறுகொண்கி டோறநி வழங்குவாராயிமெனறுக் 'நது கொங்க. அவ்வாறு, 'எனதுரை நனதுரைபக் நீதனின டேறுசாதேறிய நிமலன்' எனறு மாளுடையபிஷையார திருவாசநாஹம், 'பன்னியநுற நமிழமாலை பாடுவிதென - 'சிவதமயச கறுத்ததிருவருளினுனை' எனறுமவாசோ திருவாக்காஹம், 'எல்லைலிவ மறுமுதனமை யுடனெடுத் தெவெருதமனை -மல்லெனடுந் தமிழாலிம மானிலத்தோநக் குரைநிமப' எந்வுக் 'திருந்கெடுல் வீரடா நாததிருந் தெருக்கன - வரைசசிலையா பெருங்கையி ரெழுதுவலவ் கொண்குறவாஹி -சந் ரதலத்தின் மிசசமீழநது தமபிரான திருவருளா - லுரைததமிழமா லைகசாதது முணாவுபெற வுனாநதுரைப்பா' எனவுக் 'பம்பெருமான கொங்கமொழி முரலாகத் தமிழமாலை -செம்பொருளாந் திருத்தொண்ட நொக்கயான திருப்பதிக - மும்பபிரான ழுளணரு முணாவுபெற வுலகேத்த-மெம்பெருமான வனமுண்டா பரிடியவ ரெதிப்பணிததா' எனவுமவரும அருண்மொழித் தேவா திருவாக்குகளானும், 'சிவனவனெனசிறையுனினதுதன -வவனருளாலேயவன ழுளவனவகிச - சிவனாமகிழ்சசிவபுரானந்தனை - முந்தைவினைமுழுதுமோயவரைப்பனியான' எனறும வாசஹ்ரடிக் திருவாக்காஹம், 'வண்ணிபோறபுண்ட நிசமலினிவ்விசிவானந்தமதுவைவாரி - யுண்ணிவாசகம்பாடி' எனறு மாலவாயப்பராணவனததாஹம், 'ஐபாநதந் மிசசெயட்டுத்தலையிட - மையிலவானகலைமெய்யுடன பொருந்தி - தலைமுதூர்ப்பொதுவினிரேருநி - மெலையிலானந்தாட்டப்புகின்ற - பரமகாரணன திருவருளதன - திருவாசலாமகிழ்செழுமறைமுனிவா - ஐம்பொநிசையகரதநியாயநியாச - செம்புலசசெலவராயினராதலி - னநிவனுறப்பொருளுமலகதூல்கழக்குமென - விருப்பொருளதுதலியெடுதுசொண்டனா' எனவுக், 'மாணிக்கவாசகரநிவாறங்கென யென்பது துண்ணம். அந்நியும், அங்கிய திருசசிறநம்பலமுண்டயா அக

வாகுகதலந்த (திருவாகத திருக்கோவைகளை) இரத்த ஆருமைத் திருநாயா லெழு திரா' எனவும் வருமானத்தேருநரகமானும், வெளிச. ஆணை 'மனமுமுதன்மை' யென்றது - பிரணவத்தினை, முன்னமை யுடையதனை முழுமையான உபாசகா புண்டூரிகமல ரென்றது - தத்துவசமஸ்தத்தினை, தத்துவபங்கா சினை முழுமையான மானபு யாகலின், அதன் கண்ணதான வரு-சததி சயானந்த மதவென உபா மருவகரு செய்பபட - தென்பது. இவ்விதபலகண்ணதான, வெளிச. தீப முகந களும் இவ்வாறரு மோத்ததால் மொளச. இவ்வொன்றெனமுடித்து வென்னு முகந

இனிச. சபயாசாரியா மாலவா திருநீவாத்தகன் தீவா வி ல்க்கசபபொரு ளும் புரண விதிகாசமுசலிய வைதக நூல் பொருளும் பெருங்குரு வாகுப்பொரு ளருங்கும விளங்க வருளிசசெய்யப்பட - திருமுறைகளாய்க்க, அம் திருமுறைத் தயிழ்ச்சித் தென நயவாறு வருகப்படவன மாயினவெனமுடித் துததரவே மான திருக்குறளும் திருமுறைகளும் போலயேதா மருநேரத்தாம். அதுவ வறலாறு முன்னச சுமதுக.

வேதா கம பி ரமாம ணியம்

வைதகரி லொருசாரார 'வேதம் பிரமாணதூல' எனது, "சிவாசமம் பிரமாணதூலன்" எனதுவக நுயா. சையரி லொருசாரார "சிவாகமம் பிரமாணதூ" லெனது, "வேதமத்தபொலயேதா பிரமாணதூலன்" எனது, சுமவா நீலகண்ட வாசிரியா அப்பபதிகத்தா முதல்ப சிவாததுவித் சையாசிரியாகள், நீலகண்டாடியும், சிவாதத்தபணிதிசை, சிவாதத்தவவிவேக முசலியவறதில், அவ வைதகசுரமதுததச சிவாகமப்பிராமாணியம் வலியுதுகததாரத்தார அமத்தத்சிடாசாரியா உமாதிகொ சாரியா முதலிய வைதகிகத்தாரத் சையாசாரியா சதாவேதகாநபியசங்கிரகம், பவுடகரவிருத்தி முசலியவறதில், வேதா கமப்பிராமாணியம் வலியுதுது துரைத்தார. அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியா சிவநுனயோகிள் சிவநுனமபாடியத துபொறத்ததது னெடுத்தககாட்டித் தத்துணிபு கிலேயிட கரைத்தார அம் மபாடியவறதையே யவ வாறே ண்டெடுத்தத கட்டி முகத்தால், வேதா கமங்க லொறதுமையுடைய முத ளுல்களாதல் விளக்கித், திருமுறைகள் அவவிரண்டின சாரமான வருநேரத்துக்களாத னிதுதுதது.

"வேதங்கலொருவராத செய்பபடாது கிலேயேதுடைமையானும், ஆனத்தேராத மமுவப்படுதலானும், குறறமனிதப் பிரமாணமெனபது துணியப்படும ஆகமங்கவ வாறு நித்தமனி மொருவராத செய்பபட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன ருனே யுணரப்படுமெனப தெல்லார்க்கு மொபமுடிந்தமையானும், அகவனமாயினு மிருதி தானமுதலியானபோல் வேதமுதனுலாகக்கொண்ட டாகமங்கள் செய்பபட்டன வெனின், அது துமமடுலாக்குக் கொள்கையனமையானும், அகவனவ கொள்ளின், வேதப பொருளுணராத தூல் செயத மனுமுதலியோரபோல் வாகமஞ்செயத் விசுவவனுக்கு முறதுணாவின்மை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறனறி முறதுணாவியலபகவுடைய விசுவவனு செய்பபட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கனின், முறதுணாவு டைய விசுவவனுண்மை துணிந்தபின்னா அவளு செய்பபட்டமையி னுமம் பிரமா ணமெனத்தணியப்படும, ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னா அதுணாவின்மை ண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றையொனமபததுத் லென்னு குறறமாமகலானும்

ஆராம பிரமாணமென்பது தெய்வியப் பிரமாணம் அல்லது தமர் வாசிட லரிங்கத்தற
 “பாருசராத் திரம புரமுதெதித சொருசுலா பகாவா” என்பது முழுவாகத் தந்திரவழி
 பொழுதுவிவரை எடுத்துக்கூறி “அவ்வாறமுட” ரெனவுட, பாறம்புராணத்தில் வசிட
 —னுக்குத் தீவெனுக்குங் கூறு நிகழுவழிக் “திராவிடீசசங்கனனி” சித்திரசேனுவெ
 னபா” நெனநெரிதுதக்கொண்டு, “சித்திரசேனுவெனு மரசன பாசண்டா கூற்றெ
 பற்றி வைதிக வொழுத்ததைத் தைவிடப்பா பாரவழியொழுத ரகத்தல வீழ்த்தா”
 நெனவுட, வாரிடடலயிங்கத்திற “சாண்டிலப்ப நெனபாநெருவன றுக்கண்ணையுப
 பிராமண நயநது வாசிடீசவனைத் திங் குநெரியாநெ பதிப “நி கிராயத்தல வீழ்த்தா”
 நெனவுட, சூசகங்குதியின “மொழிபாளுச ராத்திரங் காபாலங் காளாமுக்கு சாநு
 தம பவுத்த மாருத்த நனனி” — கழிபாசு பத்தூல சாமபவத்திற நீகணக் காத்தலிப்பீர்
 வேதியறி கையா காளீர்” எனநறொடக்கத்தா “புத்திரவழியொழுததல பொய்க
 தொழிலுண்டது வெகுண்ட கவுதமன சாப்படி” நெனவுட, சாமபுராணத்தில் “அனை
 வருமரணனை யரினய யனயி” யெனநெரிதுதக்கொண்டு “அறுமுனியரிட சாப்பயத்
 தாளே யெடபித்தன முதலியவற்றி னதகார மிணையான விருத்தியினி வருக்தீவோ
 சகு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செயர்ப்பட்ட” தெனவுட, அதுனு “மோக
 நூலிருவொழுஞ் செய்வோம் விடைக்கொடிபா” யெனபுக்கு லாகங்களை மேகிப்பிக்கு
 நூலெனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெற்றென விளங்குமாக
 யின, அசுவலீர்பேறு முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறெனையெனின, — கூறுதும்.
 வேச நித்தமென்பகுதப பிரமாண மிணையானது தோற்றக்கேடுகனகாணப்படுதலா
 னனித்தமென தெறுனியப்படுகலாஹம், “அநநககாமயி” வெனமூறித்தனாவு
 அநநசுடரேயிதவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழுவதேயாமாகலாஹம்,
 அவ்வாறனி யொழுத்துக்கணித்தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொ
 டாபாபிடுறுவருஞ்சொறக் எனித்தமேயாகலாஹம், உலகத்திறகுத்தோற்ற வொடுக்கங்
 ளுணமையிற் பிரவாக் தித்தமென்பதும் பொருத்தாமையாஹம், எல்லாவுயிர்ணமாட்டும்
 பேரருளுடைய பரமசிவனாசெய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாண வுண
 மை கொள்ளப்படும் அமுமுறையானே சிவாகமங்களும பிரமாணமாத் துணியப்டும்.
 அது “வேசமுதலுலகாயதநூலிதுதியாகிய வெல்லா நெரியும் பரமசிவனா செய்யப
 ட்டமையானும், இறுதிக்காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கியவேதம் படைப்புக்காலத்து
 முன்போலவே தோனதுதலாஹம், “நித்த” மெனதுபசரித்துக் கூறப்படும். ஆகலின், சிவா
 கமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யெனக் அங்கன மல்லாகலால், “வேதம்
 பரமசிவனாசெய்யப்பட்ட” தெனனுஞ் சுருங்கினோடும், “அட்டாதிச வித்தைக்கு முத
 தருத்தாலாகிய சூலடணி” யெனநறொடக்கத்துப் புராணசனங்களுடும், என்
 டிக்கூறும் அதுமானவனவையோடும், முரணுமாறற்க.

ஒருவனினேன வந்தேனென்புழி அவனு மவன வாயமொழியும்போல, முதல
 வனு முதலவனா செய்யப்டும் வேதாசமங்களும சமமுட சாரகவேதவு ஞாபகவேது
 வுமாகிய வேதபாதிடமையின, இன்னோரனனைவ யொன்றனை யொன்று பற்றுத்
 லெனவாகுதமமாகா வெனக். இனி யானேரோற்றமுலப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவா
 கமபிரணமும் பிரமாணமெனத்துணிகதினனா அவற்றானே பவை பரமசிவனா செய
 யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமகலாஹம் மொனநையொன்றுபற்றுத் லாகாமையு
 மணாக். ஆனேரோற்றமுலப்பதி லாகமப்படுகதினினி னுலெனின, — அறந்து, “தற

க்கம் வேண்டியோன் சொகிட்டோமத்தான் வேடக” என்றற ரெட்டச்சத்தம் சுரு திகட்டு அவை வேட்டுமாறு வகுத்துக் கூறுஞ் சுருதிகளு மத்தன்மையவாகிய சரப குத்திரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்பயோறுபோல் வேத்ததுள விதிக்கப்படுஞ் சுவாசு முதலிய விதிக்கும அவற்றைவகுத்துக் கூறுங் சாமிக் முதலிய சிவாகமங்க ளின்னியமையாது வேண்டப்பட்டு நிறுத்தி, அவை யானரோற்றமூவப்படுகு லொரு தலைபாகலானைக். இது சதா வேத்தாறபரியசங்கிரகத்தின் அரத்தாசாரியா கூறிய வாறானறிக. அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைப்பே ருனரோற்ற தழுவப்படாமையின், அப்பகுதியிற் பிரமாண மாற்றெனனை சொன்ன—அதனது, சுருவோன் உபமணனி. என ஆத்ததியுமுதலிய யோககுத் தீக்கைப்பேறு காணலாலெனக்க. உபமணனியை ஆகக் கியன் முதலியோர்பாற கண்ணன் இராமன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரி வஞ்சம் பாரதம் பாறம்புராண் முதலியவற்றின் விரித்துக்கூறியவாறுங் காண்க. அஃ தெல்லாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மலப்பிராக் மின்மையாறு, பரமசுருச் சக்தி யாசம்போல், அதற்குரியவதிகாரிகள் சிலரோயாகலானென்பது. அதனல், வாமநூல் முதலியினவும் பரமசிவனாறு செய்யப்பட்டமையின், சாமிசமுதலியவற்றோடுபட்டப் பிரமாணமாதல் வேண்டப்படுமபிறவெனின்,—படாது, அவற்றுட் கூறுஞ் சுவரக் குடந்தாபித்தன் முதலியவாசாரங்கன் வேத்தது ளெறித்தோறி விலக்கப்பட்டமையிற், சவுத்திராமணியாகத்திற சுரையேற்றல் வேத்ததுள விதிக்கப்பட்டதாயினு மேனையோர்க்கேயாய்வாறுபோல், அவையும் ஏனையோர்க்கே யுரியவென்பது பெறுதுமாசலின், அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற பிரமாணமாமெனக் கொள்ளப் படு மெனக். அங்ஙனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணாமலோவெனின்,—அவ ற்றுட் கூறுங் கிரியைசுடரு வேதநெறியிறப்பிய மாந்தரத்தாரிகளென்ப பிரித்து வைத்தலான் முரண்தெனக். இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கண் முரணியவழி வலியவற்றான் மெலிபவை கண்டிச்சுப்படு மெனக்கொள்க. எல்லாநெறியு மிறைவனாறு செய்யப்பட்டமைபான் விசேடமின்மையின் அவற்று ளொன்றறவொன்று வன்மை மெனமை கூறின, இதுவே மாறுசொலக் கூறலாமலெனின்,—அதனது, அவ ற்றைப் பின் வழிப்படுத்தி நூல்செய்தோர் தாரதமமியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதலமையமாகலின், பின்னால செய்தார அவ்வநெறியிற் கூறும் பொருள் களை யம்மொழியின் றாறபரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகு ததும் விரித்தது செய்தாராகலின், அவை மெனமை யென்பட்டன. மாறுபோலில் கூறறினெல்லாம் பிரமாணமேயாமெனக் இனி வேத்தத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிக்தரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது, வேத்தத்திற்கு வியாசா முதலியோரும் ஆகமத்தகுடப் பிரணவா முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாயமாத்தி ரமே விளக்கிராகலின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மெனமைகள் கூறுதல் பொருந் தாமையின், அவற்றுளொரோவழி மாறுகளேபோலத் தோனறியவழி, வேதவாக்கி யங்கடம்மூண் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந் துரைத்துக்கொள்வதுபோல், அவை முரண்தவாறு தெரிந்துரைத்துக்கொள்வதன்றி அவை பொருளு னெனது மறுக்கப்படாவென்க. இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாற றான் விடுக்குமாறு சாருவாக முதலிய வெல்லாச்சமயமும் பரமசிவனாறு செய்யப் பட்டமையிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவற்றுண் முதற்கண் மிகவுமருகவுணா வின்ராயுலகவின்பெம்பெருமபய னெனவுந் தமக்குப்புறமபாகிய மக்கண் முதலியோரே யான்மாவெனவு மபிமானஞ் செய்துமுதுமதாராரிசுருட்பு, பரமசிவனிரங்கு, அடை

புறநிலைய சிவாகமங்கடிகுப பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாற்றிக. 'பாசுபத' மெனபது யோசுப பெயராத சைவாகமங்கடிகும் உருடப்பெயராத பாசுபதாசமங்கடிகு மாமாறுபோல, 'வோசாத' மெனபது யோகப்பெயரான வேதத்தின் முடிபாசிய வுபகிடதவகீனச கூறும், உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்தசெய்தல் மகாசைவமாகதுலைக் கூறும் ஆகலின், அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிதுணரந்து கொள்க.

வேதிமோததறணணுந் வைதிசாசாரதினசனணுந் உபயாபபேறுதடையாரணநி யதிசாரமினமட்பாலச சைவாகம மோததறணணுந் சைவாசாரத திவசனணுந் சிவதிகைசப பேறுதடையாக்கனநி யதிசார மிலையெனக்கொள்க.

இவ்வாறு சிவஞானமாபாயித துறைப்பபட்டது.

தமிழ்வேதநதல்யதிநுழைகள்ளவைதிசைவவோதீதாமாறு
விளக்கல்.

இனித் தமிழ்வேதங்கடிகு வேகாசம் முதலுலீரணமீனையு மூலமாகக்கொண்டவற்றின் சாரமட ஆவதிருத்தனவெனபது, "ஆதமத்தொடு மந்திரங்களுமைந்த சங்கத பங் சாராய" எ-ம, "மந்திரமாவதநீய வானவாழ்மலதநீய - சந்திரமாவதநீய ததிக்கப்படுவதநீய சந்திரமாவதநீய" எ-ம "மந்திரமாவதநீயவானவா - சிந்தையுணினவநாதமமையாவன" எ-ம தொகையாடில்கொளவாதுவாகக்கூறக்கொட்பாதுதழுவநாதாமச்செலவருநரையலாதுறுதலுசாரணமா" எ-ம வரு மாளுடையபிளையார திருவாகஞ்சுக்களானும், 'சூலபடையுடையாரதாமேபோலுருகடாத்திருக்கணையுடையாரபோலு - மாலே மகிழ்க்தொருபாலவைதநாட்போலுமச்சாழ்ந்தக்கிரமுமாறாபோலும" எனவரும் வாசீசா சருவாககாணு, "தொண்டாதமர்கெளியசோதியையவேதியனைத் தூபமறைப்பொருநாததையவாழ்மலதரு - கண்டதலுக்கிவாருனமும்ருந்தவனையூழிபடைத்தவனெடுவொளியிழமுணராவனடனையண்டா சமக்காதமுனமொழியுமாங்கய" எனவரு நம்பியருநா சருவாககாலும், "ஆகமமாகிதினணைப்பானருளவாழக" எ-ம "கேவேடராகிச்செறிதுபடுத - மாகேட்டாகியவாகமமவாகசுய - மறைவதமமை மகேதிரகத்திரு - அதுமவை அருகுகளா மபணிசுருளியும்" எ-ம "மறையுமாயமறையின் பொருளுமாயவகெனமனைத்தலமனைப்பமனை" எ-ம வரும் வாத்தூரடிக்கருவாகஞ்சுக்களானும், "வெடுநெறியைதந்தொய்யிசுசையுதலுவிளங்க" எ-ம "தவமபெருக குஞ்சுணையிலெதாவிலைசாராசங்குலொரு --- சுயமபெருக்குபிளையாரதருவவதாரஞ்செயதா" எ-ம "வேசமொடுகையெந்நிலைநகவந்தெனணியு" எ-ம "மன்னுபுத்தத்திருத்தொண்டாபுதாத்திணுந்மறைவாழ்வந்தவாதா" எ-ம "மறைவாழ்வந்தணாதமவாயமையொழுக்கமபெருகுந் - துறைவாழ்ச்சுதறத்தாதமக்கருளி" எ-ம "தென்னறமுயிழ்நிழ்நிழ்ச்செய்கமலத --- தன்னையையாக்குமமைச்சாசுமபைநருதி - தன்னெந்நிலைதிருதினனெந்நிலையாககுதலான" எ-ம புந்நியிலைவருநரத்தபொருளொருநான்றமபடியனபாபொருநதகூற - மந்தவுணாவுடையவரைநோக்கிசைவமலலாதமறஞென்றுமிலையென்ற --- யந்தமிலசாமறைசளாகமவள்ளையில்கலைப்பொருணராதாரருளிசெயய" எ-ம "ஆககினைமீழ்விரகாசொல்லிந்தருநாமறைதேசுருசுருவாயாறசெப்பியருளசெயதா" எ-ம "வந்தனைநதமாதவத்தோர்வணங்கித்தாமநதமறைவாழ்வேசைவசிகாமணியே" எ-ம "இன்னதன்மையிலிவாசிவநெறியினையெய்த" எ-ம "மறைகளையாரனகுமெனமலாதசெருசொற்றிருப்பதிக - நினையுக்காதது

னெடுத்த" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந் தமிராஞ்ஞைத் தலைபடக்கடை" தாயினை சைவ - வாண்டகையாருக்கடுத்தவாநிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழிநீதேவா திருவாக்குக்களாறு மறிக. ஏனைத் திருமுறைக்கு நிகமாகம் சாரமாத லாயந துணைச.

மந்திரம் - வேசம், சந்திரம் - ஆசம், "தாவிலசராத் தவகனெ லாநு-சிவமபெருந்
கும்பிள்ளையா" ரெனறா, சமமை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியா முதலியோருக்குந்
திருவோதனாராண்பனைக்குந்ரு சிவப்பேற்றருந் திறமநிலிசத்தரு, ஆனூடையபிந
னையா வளாத் தருளிய வைத்தொளி, பூவாய்மொருசு, சாமாயம், சிவாயம், வைசே
மிகம், பாத்தூசலா, உத்தரமீமாருசையென நித்தந்தது வைத்தசமயங்கடகுமேலாய
அவைதம் உண்ணுகொண்டு துண்பொருளுடைத்தாய் துண்பவயுறு "வைத்தகசைவ" மென
நிற்குமாட்சி யுணர்த்தவார, "துணைநெறிவைத்தித்தெனநெறியேயாகுதலான" என
நவ்வாறெடுத்தேத்தொரென்பது அறிவினாமிக்க வறுவைச்சமயத்தொசுமவைத்தி
தினநெறி கடைபிடித்துச் சிவபாதவந் தேறினோசும வேறு திருவருளினால்
வீடுபெருமுயனறோக்குந் திருவொத்தெழுந் துபிச்சப பிரமஞானம் பிரசுத்ததருளி
வைத்தகசைவவாநிபுத்தலைவராய் நின்றொரென்பது ஸீச சுவார, ஆனூடையினை யாரை
"மறைவாழ்வை சைவநிகாபணியை" மெனநமனப்ப போற்றிசைத்தார பிரமஞானமெனி
னுஞ் சிவஞானமெனிது மொசும "நானமொபெறி யானையாக்குநாமச்சிவாய்சொலா
மென-ருணசாரமச்சிவாய்த் திருபத்திச்சைவ கரண - வானமுநிலைநாக்கசைவந் செயதி
மமணத்தினைவநோ - நீனமாபிரவிறையாரு புதுக்கவென" "ஆறுவைச்சமய" து
லருநதவருமடியவருந்-கூறுமறைமுனிவாச ளாகுபபிவ உநனைநாரும் - சிவருத்ருவரு
ளினால்வீடுபெறவநாரூ-நிலிபெருஞ்சாத்திலுனெல்லாருமபுகத்தினை" "சா லியைக
கைப்பறதிகொண்டுவைவகொண்டருளித் - துத்தறவாசுந்ருந்ருந்ருந்ரு - மடவா - நாத
னெழிலவளாசோதநெண்ணியதனுப்புசுவா - போதினோமுடிந் துத்திபுகொளையுடனா
னு" எனனும் அருண்மொழிநீதேவா திருவாக்குக்களால் ஆனூடையினை யாராசு
த்ருவஞ்செழுத்தினை வாய்சியமான பிரமஞானயுபேச வாரிநியுத்தலைமை மத்தித்தார
கணனெல்லா முணமை கடைபிடித் துணைத்துகொளச் ஆனூடையினை யாரா
பரஞானபாலமுதனுந் பிரமஞானசாரியாயினோ, "ஆறுவைச்சமயத்தலருந்-வரு
மடியவருந் - கூறுமறைமுனிவா" முதலாயினோ மலபரிபாக் செறுபாடமுந்ருதபு
சிவ சரியை கிரியாயோக ஞானநெறிநின்ற விடுபெறு சாத்தித் தவா பொண்ணு பொண்ணு
ராதலின், அவருளாய் திருவஞ்செழுத்தருமறைத் திருபத்திஞானவாரிச்சாரணத்தினை
மறைவரொப்பப் பமுத்தியான சிவசாய்சியம் ரதில பெருஞ்சாத்தி புக்கையதனா
ரென்ப தியாந்நமையியுமெனின்-—நன்று வினாய்ருபு சுத்தருக்கூட்டத்தொரெல்லா
மீதில் பெருஞ்சாத்தியுட்புகு வீடுபெறுகடினாந்ரு ஆனூடையினை யாரொப்பப்
போதநிலைமுடிந் தவழிபுகொளையுடனா ம பரசிவசாய்சியம் தலைக்கடினா மல
ரென்பதே சேக்கிழார்முனிவாக்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியுந்ருபத்ய வீடு
பெற்றினைச் "சொபெருந்ருந்ருந்ருத்ருமுந்ருமுந்ருந்ருந்ரு-ஏனெழுந்ருசிவபாத்ருபத்ய
நம்பாண்டி-ஆததிருமெய்ப்பெருமபாணாமறமெனையோரனைந்ரு நெளா-பாந்ருவருகினை
சூழப்பன்னிகளோடுபுகுகார்" "அணிமுத்தினைசிவிகைமுதலணிதாங்கச்செனெரு
கண் - மணிமுத்தமாலையுனைமடவார்மங்கலமபெருகும் - பணிமுறுமெதித்தாரகடபரிச
னங்கள்வினைப்பாச - துணிவித்தவுணாவின் ராயத்தொழுதுடனபுகுகொடுங்குணா" "ஆறு
வைச்சமயத்தலருந் தவருமடியவருந் - கூறுமறைமுனிவாக்குந்ருமபிவநனைநா

நம் - செங்குருவருளிலுள்ள தெருவருநாரு - ிலிபெருஞ்சோதியிலுள்ள லாருபுக்க
தற்பின்" என்றங்ஙனம் பொதுவாகவு, ஆளுடையபிள்ளையாரா தலைக்கடிய விநிபெற்றதி
னைத் "தேசத்தாறுவதருநருநருநானசம்பநதா - நாநெழிலவனாசோதிண்ணியதுட்பு
ருவார-போதநிலைமுடிநகவழிபுச்சொன்றியுடனா" எனநிநகனாரு சிறப்பாகவு மெநிநி
கூட திருப்பாட்டருள் செவ்வாறறு னுணாக, சேராபெருமான முசலியோரா நம்பியாரு
ரேரோ திருக்கயிலை தலைக்கடிய மாரவா பசுபபேறுறுது தததம் பரிபாகவறிவுச்செய
கிக்கேற்ற பசுபபேறுச ளாண நிறுதுபுறியு மூறிது தெளிந்தகொள்க. வாஜீசா
நம்பியாருரா வா ளுர தததம் ஆளுடையபிள்ளையா ரோபபப போதநிலை முடிநதவ
ழிப பசொன்றியுடனா லாருதம் பாமுததயென்பநிஞ் சிவசாயுச்சிய விநிபெறு தலைக்
கடியுரென்பதி, அவா பரநாநவொருக்கங் கூறும புராணவரலாறுகள பற்றி யுணா
கது கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய விநிபெறு தலைக்கடியநாயனமா பிறருமுளர்.

அறிந்தல்கங்கயனாரா, நம்பியாருரா சிவபிரானுல விடுததருளபபட்ட வெள்ளை
யானே புரட்ட அரியபன் இத்தரணமுசலிய தேவருநா சணங்களு மெதிகொண்டு புடை
சூழ்க் தததெடுபபசு கருநமனியோடே திருக்கயிலைசென்றெயது அணுககததொண்டரா
யப பணநிபோல அமங்கதருளிது ரென்று பெரியபுராணமுசலியன் வோததலின், அவர்
ஏனைச்சாமயாசாரியா முவாந்ராடொபப பரசிவசாயுச்சிய விநிபெறு தலைக்கடியுரென்
றல பொருநாதாம பிடுவென்ன, - தரியாது கூறியும், நம்பியாருரா இறவா டனரி
தலைமேறொண்டி திருக்கயிலைவி சீங்கித் தென்னாடிது திருவவராராது செயது திருந
தொண்டசொகை நகல வைத்தகசையம் வளாக் தின்புறு வைத் அவலிற்றவா அருளு
பாட்டானை கேட்டதனையானே திருக்கயிலைபந தலைக்கடிய பணநிபோல அணு
ககத்தென்னடராது ஆண்டு மேலிருா ஆய்நுய, ஆணகிறவா திருவருளாற போதநிலை
முடிநதவழி அவா சிவபரிபுராணம் புகொன்றியுடனா லொருநிலைடாகலின், அவரும
பரசிவசாயுச்சிய விநிபெறு தலைக்கடியுரென்று தருநததததகாம. ஆதலின், அது
பொருத்தமையானெனச், இனி நம்பியாருரா திருநமனியோடுததததத திருக்கயிலைதலைக்
கடியுடனா. அது "நானேமுறைபடைத்தான தரித்து தனபொன்னடிக்க - நாநென்பாடலந
தோநாயின்னைப்பொருட்பிதுதுவானெனைவந்தெதிகொள்கமகதபானையருபுரித்து -
உளனுயிர்வயறுசெவ்வாருநுடித்தானமலைத்த மின்" எனவரு மவா தேவாரவோத்தா
னநிக். கொடிததல அழித்தல அது "நொவாதுநொக்கொடித்து" எனபுதுனநிக.

முதகணவசத்தானதமிழ்ப்புலவார்பாக்க
நருவருட்பாவுத்திருமுறைபுராணமநிற்பீத்தல்.

இனிச் சமயாசாரியா முசலியோ ரருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களு மற்றைக் கலை
புலவா பாட்டுக்களுகு சொல்லடியு பாவடியுக்களாற தமரு சொருட்டை யொப்பன்
போன்று காணப்படினும், அது திருவாக்குக திரோமானியகிய வருணா வொலியும்
இவை மாயநாதவொலியுமாமலின், சிநிதும் தமமுளொபபபெறு வென துணாக.
இது மெய்யுணாநத் ஞானிகளுந கையறியாமாக்களுந தமமுள வடிவா நெரோவழி
யொப்பிது முறையே யுணணிநறவருளறியும் பிராகிருதயுணாவும் பற்றித் தமமுட்
சிநிது மொவவாமை போலவும், இயற்கைமாணிககமுளு செயற்கைச் செங்கலும
வடிவுநிற மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடாருண முடைமையும் அக் குணமின்மை
யும் பற்றித் தமமுட் சிநிது மொவவாமை போலவுந் காண்க.

இனிப் புல்லறிவாளர் சிலர் மூக்குண் வசத்தான இக்காலேத் தமிழ்ப்புலவரை “அருட்பிரகாச வள்ளலார்” என்றும், “அஞ்சாஞ்சமயகுரவார்” என்றும், அவர் பாட்டுக்களைத் “திருவருட்பாக்கள்” என்றும், அப்பாட்டுக்க டொகுத்து புத்தகத்தினைத் “திருமுறை” யெனவும், சமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிரதித்த திருமுறை வரம்பழித்துக் கொள்வாய் நிரயக்கிற் றாளாவா. “செயற்கிரிப செய்வார் பெரியா சிறியர் - செயற்கரிய செய்கலா தார்” “பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தக்கவ - சுருமேம கட்டளைக் கல்” எனத் செயவப்புலமைத் திருவள்ளுவரையுணர் கட்டளைத் தருதலின், “காழிற் றச்சிவபாதவிதபாதந் தகவுணியார்” என முதுமைபாடாருத்தியூட்டி - மேழிசையின் முதுண்டுதாளம்வாங்கியிலங்கியரித் தலை - சிலிகையினை யுதிவதி - வாழுமுயலகன்கதறிப்ப ந்தரேய்ந்துவளாகியுதிபெற்றாறவினவிடமுதரநீர் - து - வீழிநதாக்காசெய்திபெற்றத்தகவுமடவி ணித்துமினவன்மேனியின் வெப்புவிநிவிதசான்ற” “ஆரெரியிடெடுகதவேடவைமுன்னெ ற்றியாற்றிலிடுமேடென - பாயனைப் பிவறதி - யோரமணரொழியாடுமகமுலிலேற்றியோ துதிருப்பித்ததாலோடமேறதிச - காருலயுழிப்புத்த நலையிலேற்றிக்காயா - மையின்மு துணைக்கேற்றி - பீரமிலாவகமுயிரெய்செயாறியிலககுபெருமணத்தரனை யெய்தினார்” “போற்றுதிருவாழ்மூரிலேவள்ளன் டொன்மைப்பொருலில்கொறுககையர்திர - புசுமுனாபான் - மாற்றமுண்பினிற்றிலகவதியாமாதுவந் துதித்தபின்புருணீக்கியாரூந் - தோற்றியமண் சமயமுறுதுயர்நிகுத்தனைவாருடரவா - தலைநோயாத - பாற்றருநீரிடறெய்தப்பாடலி புத்திரத்திற்பாழியொழித்தந் தைக்கடப்பதிலவந்தார்” “வந்ததுதமககையரருளானிது சாத்திவண்டமிழாடுபேர்திரைதுவாக்கினமனனாய - வெந்தபொழிவிடமவேழமுலேநீர்தி வியன் குலவகொழி யிடபமவினங்கச்சாத்தியாந் தமிலப்புகிமகனரவுமாற்றியருட்காசபெற துமறையடைபுநீக்கிப் - புந் திமகிழந் தையாற்றிதாயிலைகண்டு புமபுசுலுரனபாதமபொரு நதினாரே” “தண்கயிலைபுந் தந் திராவலூவாழ்நதவனாசடையனாசனையனாராய - மண புசுமவருட்டுறையாடுலைசாட்டிமணமவிலக்கவனொண்ணாய்ந் தகையார - நலையினுட னருள்புரியவாருமேவிலைககிளருமபரவைதோணயந் துவைக்க - தண குலயுழிமுந் தமின டர்ந்திலக்கனடே சந் தருத்தொண்டதொண்டையருளாறபெயினார்” “செய்வருங்கு ண்டைபுந்நெல்லதைத்துத்திருப்புணாசெகாந்நெழுமுப்பொண்டாசெய்யது - பபிழு துக்குந் தாந்நெழுமுபொருளாற்றிட்டுத்தட்டித்தெடுத்ததசகங்கலித்தாளசாராந் தாந் - லெப்பிற் றித்ததுதவந்தாந்ந் திநியுறுமுதலைசிறுமுதலைபுயிமுந்நெ - மெய்ப்பெரியகனித்தறியருளாற சேரவேந்தருடன்வடகயிலேமவினார்” “வைக்காந்நெழுமுபொருளாற்றிவந்தாந் - தையலொருமுறைகதானபேசு - கையாதாம - ஏதவுரைதுறக்கப்பிசா - நுநிலெழுத் - வாதுபீச்சா செயதாமாணபு” எனநினைய செயற்கருந் தெய்வச் செயல்களாற சிவபரத்தவந்நிலை யிட்ட உண்மைநாயனமார் திருவாக்குக்களே திருவருட்பாக்களாமெனக். இவ்வருளாறி வாற்றல சிந்தி மெய்தப்பெறுது அவை யெய்தப் பெற்றுடைவார்போல வாயிந்தித்துக் கைதவப்பழிபாவச் செய்திக் ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கலக்கான சயமைப் புலவா பாட்டுக்கள் அருட்பாப் போலிய யாமெனக். இவா கைதவப்பழிபாவ வரலாறு போலியருட்பாமறுப்பானும், “வெள்ளைமாநதியிலுமாடேவினககவொருக்கண்டுழா - ளுள ளுயிர் துறந்தோயாக்கையுருதப்புகுதப்பித்திட்டு - கொள்ளையாமாநதாக்கட்டி யுயிர்ப பிப்பலென்பொயகூறி - வெள்ளிடியொடுகோயுண்டு வீச” தொழிந் பரிபவக்காட்சியா ளும், நன் றுணரப்படுமெனக். இவர் அருட்பெற்றியேயனநிக் கலைப்புலமை தானு நிரம்பினு ரல்ல. ரென்பதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுகளுக்கி ளுள்ள சொல்லவழுவும் பொருளவழுவும் யுறுகியா மெனக். அவ வழக்கள பலவாம். அவற்றுண் முன

முறை வழுச்செறி சில தாலிபுலாக நியாயத்தாற போலியருட்டா மறப்பிற காட
டப்படன பிளமுறை வற அருள ஒரு சிலவற்றை அந் நிடாயமே பற்றிப்
“போலியருட்டா வழுத்திரட” டென்ப பெயர்து, வேறெந்தைக காட்டுதும். இன்னும்,
தமிழ்வேதங்க ளேவாகம் புராண விதிகள முறைய வடகலைய பற்றியும், அத்தி
யந் தொல்காப்பிய களவியன முலிய செண்சலைய பற்றியும், திருவருடகண்ண
லாயந்தமிழ் பதாலன். தமிழ்ச்சங்கச் செய்யுட்க் கொல்லாம அத்தியந் தொல்கா
ப்பிய முலியன பற்றிப் பெருபாணமையா னுடைய ததியறபாலன். ஆகலின்,
சங்கச்செய்யுட்கள் சொனமாடபிற தமிழ்வேதங்ககட்டா டொரோவழி யொப்பறினும்,
பொருணமாடபி னொப்பப்பெறு வெண்ப நணர்த்துகொளது. இனிச் செய்வச்சங்கப்
புலவா செய்யுட்கள் தமிழ்வேத வெடபுலம் பெருவெணின், முருணவசப்பட
முழை விக்கலைய சிறுதமிழ், தமிழ்ப்புலவா டாடப்க்கண மதற்க தமிழ்வேத முத்
லையதற்கு டொருந் தருவருடபுலவா பெருந் மதமாண முறெகொணநி கொள
தகல, புலவையுப்பெறட்டையாபென ருருடலையா னதி அகொளந் ராணிக் சவ
சச்செய்யுட்கொளவறறுட மருமு மதற்கு) பிரப - மச்சொழிந் தொழிந் தவெ
கொளது. அத்தற்குக் காரண மிலா ண மரபியலுட கூடுதிர, கலையடபிக்கு.

ஆரியனாகந் தமிழ்வேதமுத் தமிழ்மொத்தந் துலையனவெப்பதானித்துநல்.

ஆரியநானமறை யுட்குட பத்தித் தமிழ்வேதமுலிய திருமுறைகளு மொழி
யான வேறுபாறியுட, பொருடா நுறைநுடபுலைய சுருதிநாடம் அது “தேவா
ருநதந்திருநானமறைமுடிவு - மூவாபரிமுமுனிமொழியுட - காலை - திருவாசகமுத்கிருமூ
லாபொலு - மொருவாசகமெனதுணர் ” எனநுட ஓவவை திருவாசகா னுணர்க.
தேவா துற - திருவா னுறநாயனு ரருளிச்செய்ய உதர வேதம். திருநானமறைமுடிவு -
உபகிசும திருநானமறைமு முடிவுபெண் வுமமைபொணங்கயாகக் கொண் நிறைத்தலு
மொனது. மூவாபரிம - ஆரூண்டையினையா முதலிய சமயாசாரியா மூவருமருளிச்
செய்த தேவாபரிவாது - க - முனிமொழியுட - காலை திருவாசகம் - வாத்முனிவராகிய
சமபாசாரிய ரருளிச்செய்ய நுருமொலைய திருவாசகவோதகங்கள். திருமூலர்சொல -
தருமூலநாயனு ரருளிச்செய்ய திருமூலதர்வாது. வாத்முனிகளை முறைத்தற
நய முழுதணாந் தவநாணர் பிராணணியாதலின், முனியென தெறித் தோதப்படடா.
பேராசரிபரு “தருவாது புலமவழ செழுமுறைமுனிவா ” என நவநனம் வழங்கியது
காணக் ஆண்டையபினையா வாதொ முதலியோரும “பிரமாபரிததுமுறைநுனருன
முனிவன்” “தருவாதுகருதவொதருத் தோணடினெறிவாழ - வருருனத்தவமுனிவா”
என நவநனம் வழங்கப்படுமா னுணர்க. பொழியுமென்பது முன்னம் பின்னுங்குடம
யுறைக்க கினதுவாபின் நமிகிலே விளக்கு. இச செம்பொருள்காண மாட்டாதா, முனி
மொழி - வி. ரசுருபர மெனது, ஓமுறையுமெறி யுரைத்தா. முனிமொழி வியாச
சுசுதர்மென நவநன முறைத்தாரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள்
குறிப்புப்பொருளெனது மூன்றுன யாதெனக் கடாயினாகு, அது செம்பொரு
னெனதல் பொருந்தாது. எனனை? வழக்கினகண்ணுல செய்யுட்கண்ணுத னிக
ண்டுதால்களிலுன முனி - வியாசமுனிவரை யுணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர்
சுதந்திரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோக மிணையா னெனது. இனி இலக்கணப்
பொருளெனதும் பொருந்தாது. எனனை? கவகையின்கணவேடச்சேரி யெனபுழித்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேட்ச்சேரிக்குடனாகல் செல்லாமையின், ஆண்டுக் கரையென நிலக்கணைப்பொருள் கோடல் வேண்டுகிறது. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி பொன்றனைப்பொன்ற விரவியுந் தகுதியுறு மன்ன மைமுகொண்டு நிறுவின், அவற்று னொன்றனை யியற பெயராக வைத்து மற் றொன்றனை யிலக்கணைப்பொருள் செயசல் வேண்டற்பாற்றனை றுதலா னென்க. இவ்விச் சொன் னொத்திரையா னன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொளி படுத்துணர்ப்படுவ தாகிய குறிப்புப்பொரு ளென்றலும் பொருட்கூறு. எவ்வளை? ஆண்டு ஓளவைக்குந் துறையுறதல் காட்டிமுகலானும், வியாசமுனிவரையு மவா சூத்திரர்க்கிளையுந் குறிப்பான விளக்கத்தகுறிய சொற்றொடரான டினைமையாறு மெனக் “வியாசநூல் ஓகாமைவாக நூதலு” என்று சித்தாரதப்பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபடியத்த முடியே சாவரணமசம்புசிவாசாரிபரும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுங் டுதுதலின், அப்பனை அவற்றோ டெனெனனி ஒரு வாசக மெனல டொருநதானமய முணாக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளுதலியபரம்பொருள்

பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளுதலிய பரம்பொருள், அயனியரன்னென மூவரையந் தோற்றுவித்து நடத்தந் துரிய முழுமுதற் சடவுளாகிய பரமசிவனும், அது, “தேவராயஞ்சுமராயஞ்சித்தாசெழுமறைதோ - நமவராயுண்ணுபாருமவிண்ணெரி சானிரு - மேவராயவிரைமலரோனசெங்கணமாஸ்செனெ - மூவராயமுழுமுதல் பொரு வனமேயதுமுதகுனதே” “வரிவாயமலரானுமவையந்குனை - யுரியதாயவளப்பாறு முன்னுதற்க்க - கரிபானுறியாதகள்ளினமேபாண - பெரியானென்றறிவார்களபேச வாரே” “மானவயுரித்ததன் கொண்டங்கமணிதவனைவருசாமனை தனையொருசுணுகடி வனை - மூவருருத்தனதாமுலமுதற்குருவை” “படைத்தளிச்சுழிப்பழுப்பூத்திக்குள யினை” “தேவாகோவறியாததேவதேவனசெழுமபொழில்களப்பயநதுகாததழிக்குமுற றை - மூவாகோனயநின்றமுதலவன” “முத்தநிஷ்டுமடிவாமகட மூவரறியாச - சிந்தா ரச்சேவடியானே” “முந்தியமுதனகிலிவறுத்யுமாருய மூவருப நிலையாவாமாற்றுவா” என்றற ரெடக்கத்தான வருந் தேவார திருவாசசச் சருத்தவா னறிக. இவ் வேறுபா டெனராது மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனை - குணஞ்சுத்தரனாக வைத்துண னுவோரை நோக்கி, “நமமவரவரே - மூவரெனநேயெப்பிரானுக்கெபெண்ணின்ன ண்டுமெனமே - நேவரெனநேயிதுமாநதெனபாவத்திசுவரே” என வாழ்வுரடிகள் இரங்கிக் கூறியது முணாக. “தேவரினொருவனென்பாதிருவருச்சுவனைத்தேவா - மூவராயநின்றதோரா” எனனுஞ் சிவஞானசித்தியு மது. இவ்வே சருதி மிகுதி புராண வித்காசங்கட் செல்லாக் கருந் தெனபது, சிவநததுவவியேசுநாலுடையா “ருணதீதன்” எனனுஞ் சுலோகத்திற மடைவிடைகளான விளங்க விரித்துக் காட்டிய வாற்ற னறிக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதந்திரியவதிக்கள்.

உபாயனப்பேறுடைய தவிசர் மூவரும், சிவதிக்கைப்பேறுடைய சதுர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதிக்கைப்பேறுடைய அதுலோமா முதலிய கன்னம்சரும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளோதுதற் கதிகாரிகளாவா, மறநிவா

இங்ங். மந்திரதர்ச சரிஞ டீவானம் வரகாக்க மாயினும், அசனமாவிற விதன
கண் ணறி விச்சை சொழில் வியாபாபம் அந்நியாயியான பரமாமாவை யின்றி
யமையானமயின், அபுருத டறதிப் பிரமபரமென்று அவ்வாறு பரிசரிக்கப்பட்டதென
முணர்க. இச்சுபுராத்திலுட்கர புலகீக் முடி. சசரபுண்டரீமெனினும், இருசய
கமலமெனினு மொக்கும. இத்தகரபுண்டரீ மெடமுல அம ரமெனினும், ஆகாப
மெனினுப், வெளியெனினு மொக்கும இவ்வுமடரரர ச 91 லி, சிதம்பரமெனப்படும.
இவ்வாதே விராடபுருடசரிமரமயிரம் ணடமு பிரமபுரமம் இ னை சணனுத தகர
புண்டரீக் முளது. இது விராடபுருட ருசயகமலமார இச்சமலநாளு ராசமேரிகை
கித தோனது முலச்சதகமலப் பாலாது பி முகலக்சுமீமோரகி பே னநியகோ
திப்பியகமலமெனக் கொள்க இதுமுனயேயிருசய மலபதுக்கு மம் இவ்வாறு சார
தோககியத்திற கூறப்பட்டது.

இனித சகரவி கை பரவானமாவான சிவபரமடொருளாரமும், அசனியபுடும்,
அதனையுபாசிகுரு சீவானமா னியபுடும், உப சிதமுடையு, அவ்வாறுசனையானைய
தும் வீரீபேதும், வைவலி முபலிப் புபகிடசுர ணி பொத்தவாற்ற னெநிதோசப்ப
டும. மறதிப்பிண்ட வணை டிருசயபுண்டரீக் முப ராணைபடப் பாரதததவகமார
மாறு, இத்தததவகமலபீட கணை விடபி துவித தேசமனினி விரசம பரமசுவ
ததீகை சீவானமாககண்டு வழிபடுமாறு, அவை நிபாட்டானெய்த முணைமருளததி
னது வித பாலனையகைவிட்டுச் சிவாகமெனவசு தேதிடவனை செ டயுமாறு, அவ
வத்துவிதருளபாலனையாற சிவபரம பொருளினதனனுட்கண்டு முபு மவ்யாகமாய
இன்றறியு முறதுணாவுடைடனாப பொருளினையையுளரது மலவசனை நவகிக தேவ
மாய நின்ன முடிவுகானைகலாப்பேரினபம் பெறமாறு, எசவாகமராதிர சிறபாதாறு
னெநிததோசப்படும. இத்தத தகரபுண்டரீ புரமான ரி ம ருஞ் சாணுச்சகைப்பிர
வஞ்சகதோனி நினறொடுவசமிடனு முதானம் நீர சடான 44 னப்பெ துவுபரம்.
இதுவே திலைபதிருச்சிறமபலமெனப்படும. இ த் தேசசருசு மமல பீடமனம்
பரமாதாரப் பொதுவாகலின், சமயாசாரிப மறதிசனையெல்லா சிருபதனகருக்குமே
லான "திருக்கோயி"லென வவ்வாறு வழங்கிடருளவா ராயினு டீவார முறதிருச்சிற
மபலம் பிரணவவுறையுளாமாறு தெற்றெனவுணாந்து கொள்க

தேவாரம்.

தே ஆரம், தேவாரமென ருயிறு தெய்வததனமை பொருது பரமமெ
ன்றவாறு. தேவாரமெனபது செய்வததனமைபொருதய பதகப் பாரமாவேயு டுடப
தென வனமொழித்சொகையய மூவா திருமுண்டாசருள சாரணை 42 நிதியிற்று.
ஆளுடையபிசனையார திருப்பதிசும பதருயிரமும். வகிகா த்ருபதக நகபதொ
பதனாயிரமும், நமயிடாருரா திருபதிசு ருபபதசேஷ யிரமு மாம் இவ் வபமுனோ நு
கின்போக வெஞ்சிமிக்காலத்து நினைபெறு மூவாபதாங்கணை முறைபே முதாநதென
புத்தநான்கும், முறதுறதுபதினெனும், தூறுமாம் இவ்வெழுதுறதுது கொணனூ
ற்றைநது மடங்கிய திருமுறையடங்கணமுறையென வவ்வாறு வழங்கப்படும. இவ்வு
பண முறையாகவுந் தலமுறையாகவு மோதப்படும.

சீவாலயமுனிவா தேவாரவோதது முருகுதபு நிகுததும் மாரணருசெ: ம
ட்டா திடர்ப்பட்டி அத்ததி ஞாரச சரணடைந்து அசகனா தி: ம: க: ,

[illegible][illegible]

“கருணினுள்” வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப் பதங்களுள் வைத்த இச்சால்சுத்கு வேண்டி மணம் மலம் தீயிற்று, ஏனையவற்றைச் செல்லுணைச்செய்தாம்” என்று ஓர் திருவாக்கு அந்தரங்கத்தே. அ சேட்ட வேந்தர்பெருமான மனக்கவலைமாரிச் சழித்தெரி யுழந்து நம்ம பிழையாண்டாரை பிழைத்தொழாது எயிராணை! தேவாரச் சருபத்தகம் தந்த திருமுறைகளாக வந்த முறை” வெளிப்பட, நமயிடாண்டாரைப் பிழைத்தம்மையு மறந்த திருவாசக முத்திலிவற்றினையு பசுநெருஞ்ஞமுறைகளாக வகுத்தருளினார். அன்றுதொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டிடல மாண்டு நடைபெறுவ தாயிற்று.

திருவாசகம்.

திருவாசகமென்பது திருமயமான வாசகமெனப் பொருள்படும். எண்ணித் திரு அரு ட்கரு. எனவே, அருணாகலையானவாசக மெனவொருபிறகு. திருவாசகமென்பது அழகியவாசகமென யுடையவென வனமொழி மெனயுடைய வாசகவாசகம் என்று சொல்லுத தமியிவந்ததற்குக் காரணத்தாலியுடைய. இனித் த வாசகம் பின்மே ழியாகுமெய ரெனவரைப்பாருமுளா. உடைய வாசகம் அசையுமென மெனக்கிடையா. அவ லுற நெல்லாப்பிடச் சூரதரமெனச் சபட சாரை. வா லுறமென “நமச்சிவாய வாழ்க” வென்பது முதலிப் பதையுசருவ வாய்முதலென, திவச்சுத, திருவெண்ணபடம், திருவெம்பாவன, தரும ரீன, சருபெ நகைமை தருக்கொத்தபி, தருடெள்ளை ணம், திருச்சுழல், தருடபூவல்லி, தருவந்த, தருடே ருணச்சும, திருப்பொன்னாசல், அண்ணப்பசுதி, குயிற்பத்த, தருடச்சாடம், தருடபு ளியெழு தி, கோயிலமுத்தத்தருப பதிரம், கோயிறுநி நுப்பதசும, சொகல பத்த, அண்டபுலப்பத, ஆகஸ்பததி, அதியப்பததி, பணாசப்பததி, வாழாப்பத, அருபாத, திருச்சுழல்குறப்பதி கம், கண்டபததி, பிராபுணைப்பத, குறாப் பத உயிருணைப்பததி, அசுப்பததி, திருப்பாணையப்பதம், பித்த பததி, தரு வசு, தருபுலமபல குலப்பததி, அற்பு தப்பததி, சென்னிப்பத, தருவா ண, எண்ணபதம் மாதிரைபத, தருபப டையெழுச்சி, தருவெண்பா, டண்டாபநாணமெ தருபப டையாட்சி, ஆனந்தமலை, அச்சோப்பததிருப்ப பவலக்கப்பததி, செழுமியு டையுளச்செய்தா இம்மீழ வேதப்பததிக்குள்ளிச்செய விடும் அவதரித்தருத்தம், அனாதை முத்ததிக்காரணக், வாழ்வுருக்கண மறந்த தமியுடைய, “நமச்சிவாய” வென்பது முத்தலக் கெடுத்தருள்ச் செய்வார், தருவருந்தித் தருவருளைய அந் சருவாரெ முத்தி வேதாந்ருவாசு கெல்லா மேலாயு முயிராயு நிற்கு பக்கம் வாசக யென. (மதாபமு லிய நாலக ணெல்லா மித்தருவாரெ முத்தனை பொரு ளுது லியெழுத்தனை வென்பது “அருணா லு மாரணமுமல்லாத மைத்தனைபெ ணுத்திரியப்பதிக” என உமாபத்சிவாசாரியா தரு வுருப்பயனு னோகிடவாறு பற்றி யுணாச. தருவாரெத்தே, பெருவாரத்தை, மகாவாச கிய மெனப்பன வொருபொருட்கென இது சித்தாந்தமசாவாக்கியம். சித்தாந்தமசாவாக் கியமும் வேதாந்தமசாவாக்கியமுந் தமமுள்ளாத சருத்தனடைய வென்பது சிவஞான மசபாடியுத்தட காணக். ஆளுடைய பிண்டையா “தோக்டையசெவின்” எனப் பிரணவ முத்தலக்கெண்டு தமியுடைய தருவாய பவாந்ருளினார். வாழ்வுருக்கண “நமச்சிவாய” வென்பது வாசக முத்தலக்க சொண்டு தமியுடைய தருவாய மலாந்ருளினார். அந்நே ளுத்தன்னைமாக; வாகீசர் “கூதருயினவாறு” எனம, நமயிடாருநா “பித்தாபிதைருடி” தியுடைய, தமியுடைய தருவாய மலாந்ருளியதயாதபற்றியெனின, தருவருள், குலை

நொம்பும்தறுத்தும், ஆணவொலிவசாரமுந்தறுத்தும், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முன்னாகக் கொண்டு அச்சமபாசாரிபரிநுவருந் தமிழ்வதமங்ஙனம் தருவாய்மளர்ந்தருளுவாராயிறென னுணர்ந்துகொள்க. அவை அபரிநுவலாக்குங் குருவருன்முறை யாயவாறு “தொடுக்கறபடி காழறறுபீங்கடை, சேச்சுனபேரருளாகு” மெனருள் றேரெரித்தொதியவாறு எனிக் இத்தமிழவேந்தன்னைனடோ டோதவாரைப்பிற விசுடலிவெடுத்தி அவாச்சு சிவானந்தபாக்கவல்ல பென்பது “தொலை யிரும்பிற விச்சுழந்தலைக் கிடவல்லவறு தானநா மாசுசெய்த - மெலை - மருவா நெதியளிக்கும் வாசுறு மெங்குகான - நிருவா சுகமெனறுந் டேன” எனனு மானேற்றாதுபவத் திருவாக்கா எனிக்.

திருநீலோவை.

வாத்தூழிகள் இச்சமிழ்க் திருநீலோவை நூலை அறிவனாற் பொருளு முலதூண் வழக்குமென விருப்பொருளுந் விழிந் தறிபுருளிளா. அறிவனாற்பொருளாகம்பொருள். ‘உலகிபயவெவாநூலொழுங்க’ மென வாசலின், அகந்தயாதினூத தொல்காப்பியத்தி னுந் களவியலினு ம் வெவாரபுறநி நெய்நீதொசுப்பபட்ட சளவு சுறபெனனும் பாரு பாமி டைய அசுனைந்தணையினை வறலாற்றாணிலாநூல் வழங்காம, வாத்தூழிகள் இந்ந னை தூலாநுத்தி கிபாய்ப்புறநி யறிவனாற் பொருளு முலதூண் வழக்கும் விராய்த் தமிழ் வகாருளிச்செய்து துச்சாரணம் இங்க ணையிட்டலிற் கூறினும், இந்நூ லிவவிரு திறனு நுத்துவலோக இயா நமிழாராயச்சுகித் திபாயவாராயச்சுக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கு மொருவழங்கும் இனிந் துத்து நனனுனுமாம். அது “ஆரணங்கா ணென்பந் ணர் பாக்கபாசாரிபரிநுவருந் துணைநுக் ணென்பதா முகாசாமநனனுல்தென்ப- ரேரணங்கா ணென்பந் ணெனொழுகு ணென்புலிவார - சேரணங்காய்சிறுதம்பலக்கோ வைவை செட்டிபிடு” எனருளாநா அன்பாடசி யெடுத்தப போற்றிசைத்தலான் இனிந் திறநபாறது, ஏரணம்-சியாயம், எழுத்தம் - இடந் தமிழ் இந்நூல் இவ்வனஞ்சொன் மாடசி பொருணமாடசி கனதுமொருத்தசு கற்பபுறுத் திருக்கியனே “வருவாசகத்திவி னமுறமுணர் பிபாணைவெழி லைமலை - திருவா வுச்சிவபாதத்யயசெய்திருச்சிற்றம் பலப - பொருளாராருந்ரு டோவைவெட்டியுறநபபாருளை - செருளாதவுள்ளத்தவர் சவிபாடிச்சிறிபபட்டே” என வயிப ணைநாநபபிபு, “உருவாருந்தமிழ்ச்சங்கத்தடம் பொயவைந் தாநிபுடா - தோருமெபுருளவொன் னையுண்டதாருமருவாருக்கினவி யி, முகாணுருகிமதுபொருள் வாய்மதுபுலவாயை டாயுண்ண - தருவாருபுலியுரினலு ய்பக சூனிப்போனது நபாருணையெட்டி ரலித்தசத்தா லெருந் திருவாத்தூராளித் திருச்சிற்றம் பலவனநிருமடி - தாமரைச்சார தூதருவளாராமரேய” எனவபியுத்தனும், “பங்காற் பழகிதுற - ரியாயுளிவா - குலகாபபியந்திருவா னுவாகோவையா - மூனறிதுமுழங்கு மாணடினும்மீடெல-வடபொழிவெள்ளெழிந் துருகுமென” எனச் சுவாமிநாததேசிகரும், இதன்பெருமை அவவாறு போற்றி கசத்தா ரெனக் இது “திருவளர்தாமரை”யென்பது முத்தலாகக் “தாரணித்தபக” மென்ப தீருகக் களவுதபெனநிருகக்கோளா லியந்நைப் புணாச்சி, பாங்குக்கட்டம், இடத்தலைபாடு, மதயுடனபடுத்தல், இருவருமூள்வழி யவன்வரவுணர்தல், முனதுவபுணர்தல், குறைபுறவுணர்தல், நாணநாட்டம், நடுகை நாட்டம், மடல், குறைநயபபித்தல், சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித்தன் ததல், உடனபோக்கு, வரைவருங்ககம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புணர்த்தல், ஒத்தபிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப்பிரிதல், வேரதற்குமுற்றுப்பிரிதல், பொருள்

நீக்கிக் குணம்பெரித்தது - மருட்டியவன் - மனமபுணர்ந்தானே” “எவ்விடமுந் தவல்லிய நன்மனமபுணர்ந்தி - யானுந் தயந்தருமபொருள்வழங்கியிறவாவிடமிலிருந் துக் - குறை யாச்செல்லவொருகூடிகுமகிழுகிறே” என்றற றுடக்கத்தும் திருவாக்குக்களு மிவ்வுண்மை செளிவித்தல் காண்க பெருந்திற சிறுநினைபாரணமாய் உறைநது டக்குவது செய்துவந்த சிவசுத : முடிசியில் அபவியலவி நீங்கி வெளிநின்று பேரின்பகாரண மாய்ப் போதருபமாய்த் தென்பாரா “தேரினப்பான்விநாக்கி” யென்றா. உயிர்க் குப் பரிபுருவஞ்செய்துதற்பொருட்நி மலத்தி னவழிச் சிறுநையுறறு நின்றனோக்கித் திரோ தானசத்தியை “இருட்டைந முலைநுநதமுரி” யென்றா ஆனமாவை நாயகியாகவுஞ் சிலனை நாயகனாகவு மருளிச்செய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆண்டா னடிதமமுறை பற்றி யெழுந்தன. இவ்வ றுபாவான றுரபபரிம பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தது. இவ் விருவழக்கினு மானமா அடிமை. சிறுத்திறுத்தி னுக்கலானும், சிவ முபகரிச்சு மிறை மைகருணைத்திறுத்தி னுக்கலானும், மருகசெருட்டினுமான சிறந்தம்பலம் பென்பகற் படுதிறுத்தப்பட்ட தலைய நுடராசுடர்ப்பொருள் டெனப்பாற்படுத தோதப் படாமையா னும், தம்முனை முரணுதமயிற். இனித திருக்கோவைப் பேரினபத துறைக்கட் கிழவி கூறுதற்குள் ஒரோரிடங் கிற டனின்மொழியானும் வருந்தமொழியானு நிகழ் வன ஆனமாவின் பிறகம் அருடசையறவிறகு மெளிவருங் கருணையுமிறக்கமுமாகவும், கிழ்வான் கூறுதற்குள் பெருமித்ததானுந் தலையளிப்பானு நிகழ்வன இனப்பேற்றி விது மாய்ப்பு அவவின்பவழித்தவனுபவ மொப்பரவாகவும், கொண்க. இன்ன மிதன்றிறம் விரிபிற்பெருகுமென பது.

திருவிதைப்பா.

அழகிய வினாபொருந்திய பாக்களையுடையதென அனமொழித்தொணையாயது. திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இது திருமாளிக்கடதேவா, சேந்தனா, கரு ளாததேவா, புருதருத்தமபிகாடமபி, கண்டராஜத்தா, வேண்டட்டிகள், திருவாலியமு தனா, புருட்டாகதமநமபி, சேதிராய ரெனனும் அனபதநாயகமாரானு மருளிச்செய் யப்பட்டது. இவை யருளிச்செய்யப்பட்ட தலையளியின்பொ அடிமைப் பதிக்குத்தக காண்க.

திருப்பல்லாண்கு.

இவ்விதம் முத்தகவுள்ள பரிமகிவர்ப பல்லாணியுழக்கென வனிபிறை பாட்டருளிச்செய்தலின், பல்லாண டெனறுயிற்று. பல்லாணியுபத்தகைச் செய்வதயானு அது பல்லாணென அனமொழிபொணையாய்த் திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இவ்வித திருக்களையினமேல வையத்துச் சேந்தனார திருவாயமலாந் தருளப்பட்டது. “செல்லாண்டிருதிப்பொருளொத்தததுபயனது பொண்டருள் சிலலாணடிற்சிறை யுஞ்சிலதேவாதிதருநிச்சரமே-வல்லாண்டுகங்கு தர்ணமேருவிடங்கனவிடைப்பாக்கன்- பல்லாணடெனறுமபதங்கடததுனுக்கேபல்லாணடுகூறுதமே” எனச் சேந்தனா இன்னுட் டிருவாயமலாந் தருளுதலின், சிலலாணடிற்சிறை யுஞ் சிலதேவாக்குப் பல்லாணடுகூறுத ஆபகாரமெனம, அவாக்கூறுதம் பல்லாணடு மக்கம்முனோருவரை பொருவார் நீடு வாழ்க்கெல்லாகவும் அழகுதவியெல்லுமென மறிக.

நீருமந்திரம்.

இந்ததபான்மும்மை நாயன்மாரு னொருவரான திருமூலநாயனார லருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற நானமறையோடுகளிலொருவர். அணிமா மூர்த்திக்ரு மென்பெருஞ் சித்தயும் பெறுதலையார். சித்தயெனினு முத்தியெனினுச் செல்வமெனினு மொகரும். அணி மமுதலிய வென்பெருஞ் சித்திகளாவன: உறுவியு மதி குக்குமவடிவுற்று நிரற ஸ்ணிமாவென்னுஞ் செல்வம். பேருலிநுமிசுடபெரிப வடிவுற்று நிற்றன் மகிமாவென்னுஞ் செல்வம், விடயங்களை நுகராத மலாதிற்றமுதக் குண்ணமை கெரிமையென்னுஞ் செல்வம். சேது முரலிபவற்றி னிப்பங்குறு மழுததலி திக காற்றினும் கடுநதையுடைதகா மெல்லியவடிவுற்று நிரற கெரிமாவென்னுஞ் செல்வம். மனததான் விசுழப்பபட்ட வளை, தம் வினை, நதவாரி நெறுவல் பிரா தியென னுஞ் செல்வம். சந்திரமமாசுதிரைய ஸூரீரங்கனி ரப்பகடத தவ்வாயிற்றொளிர்நொரி மாயிரம் வடிவாய்நின்று கீரிடிசுதல பிரா மியிடுமென்னுஞ் செல்வம். பிராமமு லி யோர்மரட்டித் தன்னுண்செலுத்தி யவறாது பூச்சிப்பாற் லுநாசுதலி னென்னுஞ் செல்வம். உலகமுழுவதையுந் தனவசமாக்கூறு முலகமுதலியுண்டிது உலக வுலகமென்னுஞ் செல்வம். இவ்வெனவசச்சித்தயுந், முனைப முனை முடிமப ஓடி, பிணை, வைந்து மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுமெனவென துணாக் சிவஞானி, கருணை மற திவர் முனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனிமாடா லுதற கொருந் ணையினு னறாழிழப பொதியுமலையை நண்ணி யகாதிபனாநுடன சிலாநுதறவந்த செண்ணத் தொழவ னார் திருக்கயிலைமலையினு நீங்கித் தருட்சோராய், பசுபதேவனாய், அலியு ம, திருக்களத்தி, திருவாலவகாழ், திருவிசாப்பரர், சருவாகாச தருடலிழை, இவ ளை வழியில் வணங்கி யாண்டாணங்கற்புந் தியாசமுனிவரான நாயன்மா காவிரியின னறையனைந்து, திருவாவதிதறைப்பத தலைக்கடி, ஆண்களின் பசுபத்தடா சிவாலயம் வலம்வரது பெருங்காதலிநா பணிந்த விருப்பி டவகுந்தபுறாளி, சோபமுலகானை யான்டன்பான் மேயததவருஞ் சாத்தனாராழ் னென்பா ிருளிடகூறுவாகா, வழுநாள் உலர் திறதொழிந்தானாக, ஆனிவரக ளவதுடாபினை வந்தனைந்து சுமறிந்க்க திசு ளுன்று மோந்து தயருமுதலை ஆந் நறவாய்நாயகபா கணர், நடபாரு ளாய்ந யிப வானிறகநறற தயரினை பொழிப்பவென்று தமமுடமபுக் டாண்செயத் டமுடனற பவனவழியினற நமமுயிரை யவனுடல்த டாயுத்த பெருநா ன ஆகாடை டசு க னெல்லா மனைநத நாசதமுமபுந் நகற் மோந்து கனைத்து நயந்து களிப்பிமுல வாலெந்த தத் துள்ளித் தயாநீத்து நிகரந்தபோய மேபரான, அயா, அவை தமகையம்மய த்து, அவறேருந்நடபோந்து, அவை மனைகடோதம புதத்தற்பினை, திருவாவதிதற சேர்த்து, காப்பினில்வைத்த முகையுடற பொறை காணாராய முழுதுணர்ந்த பெயபுலா ன்ச்சிந்தையினில் வந்த செயலாராயநத செளகிதாரா, தண்ணிலவாசடையாநாந தந்தவாகமப்பொருளை மண்ணின் மிசுசத்ததருவாகுகொழி பூவகுப்பக் கண்ணையத் திருவருளினற கரப்பித்தாரென றறிந்து சருவாவதிதறைத் தருக்காய்க்கை வனைந்து பாம்பொருளை வணங்கி யததருகோயிற் புறக்குடாலின் மிக்குடாந்து வரசுகிழிநு ந்த சிவையாகந்தலைநின்று ஆவலருபிதயத்தப பொருளாகிய பரமசிவஞ்சோ ருணர்ந்து சமாதியில் வீற்றிருந்தருளினா. அந்நகளுஞ் சமாதியில் வீற்றிருத்தருளா நின்ற நாயனார் ன்னுடையிற் பிறவிகடநீர்ந்து தம்முலக முடிய ஞான முகலய நான்கு மலாக்கிற நற் திருமந்திரயாலை யோரண்பித் கொனருகப் பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை ஒன்றவன்

சுதவாபதி, அச்சுச்சி, பதாத்தபாவனை, திரியதை பெண்பனவா ம இமமுதாசெய்
யுள், தாற்பொருளை யிருவனந தன்னகா தடங்குகொண்டு நிறழில், உருொருடெரி
கரு' மவசலமா ம. அததிம விரி பிறபெருகு மனணுணாவாற சுணிடெரளசு.
இரத்தலின்கண வேதப்பொருள் அருகுவருமாறுது கிவாகம ராறபொருள் பெருகி
வருமாறு முறதுணாதகொளக இரதா பாரிர பூரபபட ணபபு சரசிரகசுரு
தது. இரதாற்பொருள் பெருமபானமையான ஆதமதா னனகுணாந ராககே இனிது புல
னாதபாலதாம.

பதினொருநாழைப் பிபிநீதங்கா

இஹ திருமுதப்பாடி முடிந்திருந் தா ராநி ரு னாரா டிராநதமகளைக்
கன்னுடகொண்டது பெருநட யுநமு ராநா சரு பவ உரு திரவாமிஸ
நாதருளிபத திருவவகாட்டி மூ டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
திருவநதாள் யெனது மூறா சாநா ரு டு ரு னை ணி லை உரபுத
வெண்பா ஐயமுசுரோடவரிச் சூபுர ரு னை ணி லை உரபுத
வாருமும்மணிகோலை, திருவகா பவாரு உரபுத ரு னை ணி லை உரபுத
மாண்புனா அருளிச்செய்யுள் டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
யெழுபது, திருவாருச நிழமமணிச்சாரு வ, ரு னை ணி லை உரபுத
பாணி, கோப்பிரசாசும, காருடடு, டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
படை, திருக்கண்ணப்பதேவா திரும டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
தன். திருக்கண்ணப்பதேவ திரும டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
திருவிருடையமணி லை. கிவெருமா திரும டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
வநதாதி சபிலதேவருளிக் கெடா சவ டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
ச்செயதது. கிவபெருமானறிநமு ரு னை ணி லை உரபுத
தது. மூத தபினைபாரதருமு ணை டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
னாமணி லை, திருக்கூறு மும டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
வை, திருவேசப்பமுடையா திரு டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
மைநதம் பட்டணா டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
கோயிறிருபணணி டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
யா திருவந்தாதி, திருச்சுணை பட்டணா டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
ககலம்பகம், திருச்சுணை, திரும டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
நமபிபாண்டாரா மபிடருளச்சு ணை டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
டடாநதபாண பிரபாசுரு ணை டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
றதுபடையினை பபது பாடெருச சுவ பாடடு டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
வாறெனனைடெனின — அச்சுருச டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத

பெயற்பு, பப.

புது சேச்சிதா ரா டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
வம், திருத்தொண்டாபுராணமென வம் டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
றகு ஆசு பாரமிடனவெனபது "கங்கும1768" பெனவ புது தருநு ரு னை
செருகது பவன்பா லீபகு திருக்கொண்டா புராண மெரு டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
ரத்தாலிநிக. டெரிடபராணம் பெருமையையுநிவுதுகும புராணி டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத
மைபெனது மவாபநிகைகட திருத்தொண்டா பெருமையெனபது தாண் போரு
பிமனபது. உரபாடுபெனனது டு ரு சா திர ரு னை ணி லை உரபுத

திராவிடப்பிரகாசிகை.

—அம்மற்று; வடநூலுள், “கொகலு-ம ஸ்வநெஜுதெ”
 என நூற் பொருட்டு முரித்தாக வோதப்பட்டமையின், மககடொருத்யை யுணர்ந்
 வதியு முரியபெயரே யாகலின், ஆகுபெயரனெனக். இது “காலமுலக்” மென
 தக்கிரத்தச் சேனாவையர் கடாவிடைகளான விளங்க வெநித் தோத்ய வற்றூறு
 க. அவ்வுயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலங் கனம் மென்னு
 ன்மமுடைய பிரளயாகலரும், மலங் கனம் மாயை யென்னு மூன்று முடைய சகல
 முனை மூலகையராதலின், எல்லா மெனரார். மலரடி வினைதொனக். சித்திதிரபரஞ்ச
 மெங்கு மலருகின்ற சிலம்படி பெனக். சிலம்படி-ஆரணதாபுரம். அது சிலம்புதலிற் சில
 ம்பெனப்பட்டது.

தேன் பொருள் — அம்பலத் தாரிந் துரிய வத்சார விவருந் முழுமுசுவன
 தல்கெலா முணர்ந் தோததகரிய சொரூப சிவமாயும், அல்கில சோதிமயமான விலய சிவ
 னுயும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவரூப நிசுஞ்ஞானி, யாம் இவ
 னுருடகாவிய விலக்கிட மினை முடித்த பொருட்டி னென மலா சிலம்பமயினை வாழ்த்தி
 வணங்குவா மெனவாறு. யாம் எனது மெழுவாரப் பெரிப்படாது நினைந். நிலவு
 னானசந்திரகலை, நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற உலாவியவெனபதனைச் செய்யிய
 வென்னும் வாய்பாட்டு வினைபெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுலாபடி நீர்மாரிந்ந வேணி
 யுனைப்பொருளுதாதது மொனது. வேணி-ஆசைசுரையு மோரியலபா நெருங்கதியுந்
 சருவஞ்சுதவமெனப்படு மொரு பெருந் கூடாமுடி. அளவெனிலும் அல்கெனின் மொக
 ளும். அம்பலஞ் சிதாசாம ஆடல்-ஐரத்தொழிந் தது. அது “தொழந் துடியதனின்
 நேருய் திதம்பைப்பிற-சாறுறியிற் மங்கியில சங்கார-முறதமா-நூற்று மலாபதத்தே
 யுத்தத் தோதமுத்தி - நானா மலாபதத்தே நாம்” எனபதனானிற் றுந் திவவிந்
 நான்கு திருவஞ்சமுத் தருட கூடதுயாம் அது “செகா னு” தாரிந் துசெனவா
 வீசுநர் - மார்க்கும் யகர மாயகரம் - பாங்குவி ளுப-சுநர் - ர மெக - முயல்குணா-
 தங்கு மகரமது தான்” எனபதனானிற். இ தருட கூட தாரிந் துசெனவா மருட முடமல
 தீக்கமெனப்படு ம பாச விந்தியு, சிவபுதுவ விக் க மெனப்படு ம பரமாரிந், வந் துதி
 யுங் கைகடும். அது “மாயை தனையுதறி வலவிலைபசு டுமிருட, பா வும்கு
 யருடானெயித்து - நேயததா-லாமைந் றாரிதயி லாசமாலவக் தானமுதரு” எனெனத்
 யார்ப்பதத் தான்” எனபதனானிற். இவ்ருதயமல பதபா டன ததரவிதை
 வாரமாம், இதனையுபாசிசு முறையுந் சாந்தோகியவ கைவலவெழுசலிப் வபதி-
 ந்கின்ற கண்கொள்க. இன்னு மியவிருதய புண்டரிகியலபு சிவபாறுறந் வரிதெ
 த்தோதாமாறு ஆகமங்குந் காண்க.

இறைவன் தன்னிப்பெனப்படுஞ் சொரூப ஸ்வரூபம் பொதுவியல்பென
 பிற தத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாசமங்கு னோதுதலின், அவருந்
 தன்னிப்பெனப்படுஞ் சொரூபவிலக்கண மிதுவெனபா உலகெலாமுணர்ந் தோததகரி
 னென்தும், பொதுவியல்பெனப்படுந் தத்த விலக்கண மிதுவெனபா நிலவு லா
 விய நீர்மலி வேணிய னல்கில சோதிய னம்பலத் தாரிவான என்று மோதியுருளினர்.
 தன்னிய நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமெனி மேலுள்ள அருவ தத்துவங்
 அருவ தத்துவங்களையும் வியாபித்து நிறகுந் திறப்பு போககி, அதனை
 தன்னிந், அங்குனங் கூறிலும், அல்கில சோதியுய் நின்ற நிலவுலாவிய

நீர்மலிவேனையனுப் ஸம்பலத்தாடு மெனப்பது கருத்தாம். இனி யியவிரண்டு திருமேனி களோடும் அம்பலத்தாழ்வாரென வட்டமொடு புணர்த்து விண்முதலாக வோதிய மதே சத்திருமேனியங் கூட்டித் தட்டாத திருமேனி மூன்றாமாறு காண்க. சேக்கிழார் முனிவர், தாம் “உலகெலா முணராத போதற சரியை”ன்னென்று உடராசப்பெருமான சிதாசாசத திருவாம்பல வெளியில் அசரீரி பாக்கா னுடே திறநருளக் கேட்டு மெய்யுணர்ந்து இவ்வருட்காவிய விலக்கியரு சொல்லி னாமை உலகிற குணாததும்பொருட்டு, அதனை மூதலடியாக நிதிஇ இங்கனா மதால் பாடி யுந் திருநீலா. அது “ஆருளி னீர்மைத திருத்தொண டறிவரு - தெருளி ிரி ய செப்புது சாமெனின - வெருளின மெயமமொழி வானிழல் கூறிய - பொருளி னுரு மெனப் புல வாமெனே” என ஆசிரியா தாமே பாடி ரத்தும் கூறியவாறற்று முணர். அதிவருட-அறியவரும், வெருளின மெயமமொழியாகிய வானிழலென வானிழல்-அசரீரி திருநாட்டு, ஆமெனப்பது-குறிப்புமொழியாய் ஆகாமைவிராகியினை, “உடமொடு கிடையாது” எனப்படுபவால்.

இவ்வாறு ஞானமுதலிய நான்கு தெரிந்து மொழி வழிபடற சூரிய சொருப மும், பிடகாமுடி, கிடகாசாபுடி, சாருநாமென நான்கு மின்னகட பொருந்தி விளங்குக கொண்டசூரிய மாலைப் பாய்ந்து டப, தாரு பா - வெந்தது. கொண்ட செந் தமிழ்ச்சூரிய விளங்கிய சூலவரான உணவாறு பாய்ந்தாடுநான்கு திருமேனியும் பறநிறாறபாத நெதிரிடு பொழுதிட டாருந் பழுதக் டலைகடிய டெறிமை விளக்க டேருக்கிமென. இவ்வாறு ஸ்ரீ, ஸ்ரீமநகலு தருபபாட்டு வாழ்த்து வணக்க மடிப பாடாக வருபொருடெழுந்தவாய் உணர்க.

இத்திருப்பாடலில் மவாறதறி வந்துகாண முகலிய மவருக்கும் ஆருள வழுநாறுதூரிய வலைய வருநுருவ திருப்பினா பொருளாகக் கொண மிளப்பாரு முள. ஆவா டுலா சிதாத்த கொணனை ஆமலா பாய்வாறுக்கு விசேணமாக குப ஆரணா, ஸ்ருளா மருபரும குவமென மவமனா டுத திருமேனிகள் பெறப்பட்டனநி மவபா டப பட்டாபக சபையனா கொருபத் திருமேனி பெற பட்டாமையா டு, மெனபாணக பாய்வுண டாரசப்பெருமானேச சகலா வழிபடறசூரிய மூத்தி பெருபா டப மவமபா டப, ஆவா பொருளா மவமனா. இனி உலகெலா முணராத போதறசூரிய வாய்ந்து “சூருரு-அறித வகுநாணதாறு இவ்வியல்பின னெ வறிஞ்ராத யுணரமுடிப பட்டாபக சபையனா “ஆதறாய்பவனி” என்று ஆமருக முனிவருவாத்தா. மவபா டப மவமலா மவபதமுன வாச்சாண மறறுகுறை விலா வனவிலுணு கட்டுரு நாய் பிவற ஸ்ரீமவருந் கமல பாத” மெனவெடுத்தோ திய வாசிரியா சகலா மவமனா டப, பின்னா “ஆருளி னு லாகமாதே யறியலா மனவி னுலா - தெருளாரு சிவனை ஸ்ருளக் செயதுயாற சிவதை யுளா மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாப பிறவி பாயா - விருளெலா பீரி க லாகு மடியரோ டருகக் லாமே” என்று கூறியருந் தா. இதுனனே, இறைவனிடல்பு சிவருளததா னுணரப்பட்ட டதனனே யோதவம் பதவா மெனபது போருதல், ஆவதுனா பொலியாமென் றெழிக. இனி யுணராதகு மோதறகு மரிதாய பொருள சூனிடமாமாலென வாசகக் கெழ்ந்துழி, ஆனமெனா டுதாதறகரிய நெனா கருத்தப பசுபாச ஞானங்களுள் முறையே சிந்தித்ததற்கும் விவகரித்ததற்கு மெயதா னுணர்விய நென்ப தாகலில், தன் னருளானே உள்ளத்தின்கண் வைத்தாராய லுமவார்க்கு முதற்பொருள் அவ்வாறு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

நான் யுணர்வு மீதாவும் பரிவதாகி யுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விசிப்பார், அலகில் சொதிய னம்பலம் தாவிவான் - மலாசி லம்படி வாழ்க்கி வணங்குவா மென்று சொல்கை. இது 'பாசஞா னபதா லும் பசுஞா னந்தராலும் பாபபரிய பரமபரிபை பதி னுடைய தாலே - நேசமொடு நாடி' பென்னுஞ் சிவஞானசித்தியினுறு முணாக.

ஆதமுக்குனிவா இவ்வாறே ஆசிரியா சொற்பொருட்டுப்பெற்றி தேற மாட்டாக, துண்டாணிப் போலியாக வுணர்வுகளும், வழுமலை வுணர்ச்சனைவு மிகப்பலவாம். ஆதமுக்குனிவ ருணா கூறுதொழிந் புராணங்கள் ஸெவற்றிற் கிராமலிங்ககொண்பா சொருவர் கிருவிருத்தகடோறும் ஆசிரியாகொண்ட சொற்பொருள் விருத்தமுற கூறா கூறி முடித்தாரா, லுயரொலலாத கொல்காப்பிய முல்லிய கல்லியநபுலமை நிரம்பி யுணா கூறின ரல்லொன்பதற் சிவா வாகநிய வியலும் முக்கலே யுருசானுட்மென, இனி கூடலார் இராமலிங்கர் 'உலகெலாம்' எனபதற்குப் பலவாறு விதப்பித் துணாகுதன சொல வழுவிவாய ஸேதாகம் வுணாயானவை மாறாகலி, உலகங் கொள்ளா தென்க, 'என்றாத வெண்ணிச் செபலாயனந் தமமொயி - கொலலாத கொள்ளா தலகு.' திருவாசகச் சொதமிழ் ஆறும் தைக்கு இவாபோல ஒருநா போலியும் பொய்யுமலிய வுணா பொன நெழுதி வெளியிடலார், இவை கூடப்பறி பா மாக்கா புல்லலையினனிச் செநதமிழிலக்கிய விலக்கின வைக்கி சைவநூலுணர்ச்சினை முறந் சாறுவலுமழுதுவோர் நல்லவை யிற் செல்லப்பெற வென்பத. இவரிடையாறும் 'அவர்பயி மொன்றோ புச்சுபுணுங் கையறிபாப - பேதை வினைமொ கொள்ள' எனறும் பொய்மொழிக்கு இலக்கியம் புதிக்கொண்க. இது செநதமிழ் சந்தச் செடியு ரானே வேதாகம் வருணெறி யறிவுறு க்கு முததமகாவிய மாண்டின, சொல்காப்பிய முதலிய பழைய விலக்கணங்களும, தேவா ரத்திருவாசகமுதலிய கிருமுறை யிலக்கியங்களும, கிருசுருநிலக்கியமும், பத்திப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முல்லிய சங்கவிலக்கிப்பாட்டும், வடமொழி வைக்கி சைவ நூல்களு மரபார் கற்றுவலல வாகியியர் இவை மெய்ப்பொருளுணர்க கல்லுந்கொண்க

பெரிபபுராணம் பரமரிய னருப்பதி ரு னொறிச்சென்று விசா தான வுணமை காயன்மார்க் கருமஞான வருணொழுதுரு சரிய கதாச்சல வைசு னுணாததற் திருவரு - காவியமாம். இக்களண கூடப்புறமென நிருத்தராதப் பத ிறினை வழக்கும, மூல முதலிய வானுறோ வகுமு, வருணவாச்சுரம் வழக்கும, பு வெறிச்சமயப் பூவாபசுக் வழக்கும், அகவெறிச்சமய வாசாரவழக்கும, வைத்திசைவ மொப்பொறி வழக்கும, உண மைச் சரியை வழக்கும், உணமைக்கிரியை வழக்கும், உணமையாழ வழக்கும், உண மைஞான வழக்கும், குருவிங்க சங்கம் வழிபாட்டு வாழ்க்க, ஒப்பரும் தீபமு துடப ழும் பொருத்தி யுவமனினறமா ரோதப்பட்டன. இவ்விதப்பெருமையெல்லா மொருநகு டைத்தாய்ச் சிறப்புறுதலினனறே இச்சுதை திருசுசிறமபல மகா சனனித் யாரங்கிருநது கேட்ட வளவாரிரானுகிய அநபாயவேந்தன இவ்வுருணமொழி யெனது கொண்டு இவ் விபந்தியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருணமொழித்தேவ னெனது சிறப்புப்பெயா வழங்கி யினைப் பதினொரு திருமுறைகளோடொனறென வைத்துப் பன்னிரண்டாம் திருமுறை பென்று போற்றினுணைபது.

இனி இக்காலத்தொரு சிலர் "சேக்கிழார் தெய்வப்பலமை நிரம்பி யிதபாடிற் தவர்" எனறும், "பலநூலாய்க்கத் புலமை வலியானே யித பாடினார்" எனறும், "அவர் பழைய நூலுணர்வர் சரிக்கூர்ங்கள் ஒரோரிடங்குளிறு குறைவுதமன" எனறும், "அக்குறை

களை நாம் சண்டிதீராம்" என்றும், "ஆவுதறையு மாண்டாண்டுக் கூட்டிப் பெருஞ் கூறல வேண்டும்" என்றும், தமதுசுவேண்டியவராயு பிற்றிக் திருமுறை வரம்பழிப்பர். மிகுதக் "களித்தானைக் காரணை காட்டுதல சீழ்நீத—குளித்தானைத் தீ.சுளிஇ யற்று" எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவா.ஞவநாயனார் புலலறி வானமையு னோதியருளுதலின், இந்நீரணைக் காரணை காட்டித் தெளிவித்தல் கூடா பதலானும், எவனிக் கச்சை வரன் முறை போற்றுகுதமிழி நல்லாசிரியா உ டுபட்ட நனமசுக் னிவா பிதறுதலாயாற் பேது றராகலானும், இவா புலலறிவுந் தானும் மெய்மொரு டேறா வேண்டுகிறல் மென்க;

[illegible][illegible][illegible][illegible]

திராவிடப்பிர்க்காசிகை.

இந்த அகாலவாழியை னறிவுக்கவர் தந்திருப் பாநாநந்த-பெரியசிறி தியானநி நீர் காலமும் பிடியென்பால்” என வாகியர் தாமே யோதிய திருப்பாட்டுகளானும் இது கண்டபிடிக்க அன்தேல், திருவருள் நாயனமாருட் பலர் மரபு ஊர் பெயர் சேக்கிழாரு டுக்குண்டிற் சிலர் மரபு ஊர் பெயர் அவருக்குகாட்டாழொழிந்த தென்னையெனின், நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிச்செய்தது திருவாரூர் காட்டிய வாயியானே யானது யாவர்க்கு மொப்ப முடிந்த பொருளாம். அசுதிருவருள் சிவிரான திருவருளா னின் வீரபேறுதலைக்கடிய நாயனமா ரினனையசுக்கில வாத்தாழ்மகன் மகற் றிட்டு முன் நாகவும், அறுபத்துமூன்று திருப்பெயராயே செறிந்தசொண்டலாக்குக காட்டித் திருத் தொண்டத்தொகை பாடுவித்தருளியது, யாதகாரணம் பற்றியெனது வினாவுழிப் பகிம் விடையே, ஈண்டும் விடையாமெனெழுதின.

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையுட் போனது அறுபது அறிவுநுபட்டி புராண வுக்களோடு அத்திருத்தொண்டத்தொகை கருநாடகிய நாட்டினா டு, “அவர சாதையா சை யனார் அவர் தாயா இசைஞானியா தமையாந் கூட மன தனித்திருப்போ புராணம் அறுபத்துமூன்றுமாம, அவ்வறுபது மூன்று புராண பாசினால் திருக்கூட்டப்புராண மொன்பதுங்கூட்டப் புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாமும், கண்டுசொகை.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொகையுட் போனது நாயனமா முன்னே வரலாதியாதஞ் சேக்கிழா நாயனாருக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாநின்றது. மறுத்து அத்திருத்தொண்டத்தொகைப் பதிக மருளிச்செய்த திருநாவுடைய பெருமாடார் வரலாறு மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளினது இவ்வண்ணமருந்நிப் திருத்திரிபு யாதெனின், அந்நறுவினியுய திருத்தொண்டத்தொகையுட் போனது நாயனமா முன்னே வரலாறுக் டனிதனி கூறு வின ஆறுபது புராணம், அறுபது கூறுமையாற பெரியபுராணத்தவவவா சரித்திர பொழுத்க் வாரா சரிபு நுநா நுறையொன தின் னையானும், அது அநநாயனமா முன்னே வரலாறுக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று மறுது நம்பியாரூரர் புராணம் அத்திருத்தொண்டப் புராணத்தி ற்கு உபோதகாதப் பிரகரணமாய அளவுபட்டப் புறத்தூறு நிற்புகடமைவான், அவர் மு ன்னே வரலாற்றினை மாத்திரம் அது சேக்கிழார் நாயனாருக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளவ னாயிற்று. இவ்வெனசொல்லியவாறெனெனின், திருத்தொண்டத்தொகை யுட்பட்ட நாயனமா பல் சாதி குலம் பிறப்பாற சிறந்தா ரல்லா, சாதி குலம் பிறப்பாற சிறந்த நாம அவர்தஞ் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாவ லை அஃதமம் மிழ்படக்கடவ மாவ மலலெமன்று உலகத்தார தம புலலிவா லவமதது நிரயத்தார்களாயா; திருத் தொகையக்கோயிலிற் சேகண்ட சிவபெருமானாக் ஸ்ரீரங்கர் கொண்டராயமாந்த ஜலாலகந தார் சிவத்தவிச வேதியா தருமரபில வந்தவதர் துச் சிவிரானுற நிறத்தாடொளப பட்டு அவர் அடிமியுதித்துக் கொடுத்தருளாத “தில்லைவாழ்ந்தணைத் மடியாக்குமடிபென திருக்கணைத்ததுக் குயவனாக் கடிபேன” எனறிவவாறு தவிரினி திருத்தொண்டா வியாபொத்தோதி அவரடியார்க்கெல்லாந தாமடியாரெனது சேவச் செய்தருளியமுறை யேயின், அவ்வலகர் பொயமமாயச் சாதி குலம் பிறப்பு, தருக்கறது அவ்வடியா மெய்யருளாமபேணி யுய்தி கூறத் லொருதலையாமெனது கடைப்பிடித்தது, திருவருள் திருத்தொண்டப் புராண முன்னே வரலாறு மாத்திரையே எடுத்ததுச் சேக்கிழாருக்குக் காட்டிப் பதிவித்தருளிய தென்வாராறுமெனக்.

உமாபதிசிவாசாரியா பெரியபுராண மகிமை வரலாற் றெல்லாம் இனிது நனி விளங்குமாறு திருத்தொண்டரீபுராணவாலாறு எனப் பெயர்த்து ஒருதால் இயற்றியரு ளானார். உமாபதிசிவாசாரியா அவையேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரிதகிரம எளிகின்றி யும் பொருட்டித் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவு மோதூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இச்சிருத்தொண்டர் திருநாமங்களைப் பத்தியோடு என்றும் பாராணஞ் செய்வதாக குபதாரமாசக் திருத்தொண்டர் திருநாமங்கோவை எனக் கலிவெண்பாவால் ஒரு தால் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத் திருத்தொண்டர் திருநாமங்கோவையினையு மத்திரமாசக்கொண்டு பத்தியோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்யுமா னொருவரு மல்லறியுந் தற்பனையு மையலுந் தீரந் - தத்துவிதான் நத வந்நடைபரிபூரண பத - னித் தியமாத வாறுசலொருதலைமாம். திருத்தொண்டர் திரு நாமபாராயண வழிபாட்டாகுந் திருத்தொண்டத்தொகையே யமையதாகவும், சிவஞான யோகிகள் அவர் கருநாமங்கோவை வேறுதொருவையது ஏறுகக்கெனின், — திருத்தொ ண்டத்தொகையுள் அடங்கு தொண்டரொருகை திருவாய் மலநதருளிய சமயாசாரிய ரான திருநாவலூரார்பெருமாமுருகு அவர் நகத்தை தாயராகிய சடையனார் இசைஞானியா னென்பாரும் அடங்காமல் இவ் வாதற் றுநாம பாராயணமுமுட னெய்தலவேனெனச் 'சிவஞானயோகிகள் அருள்வொண்டர் திருநாமங்கோவையெனது அமையும வேறுதால் அருளிச்செய்தாரென.

இனித் திருநாமங்கோபுராணம், அநுபாண முமமை நாயனமார் பரிபூரணமெ யகிய திருநகத்தாங்கோவை, திருப்பபுரம் பெற்ற திருப்பத்தங்கோவை, திருப்பத்திக் கோவையெனப்பல குருமுய்யாராட்டிசைக் கன்னிமையமாக னூல்களாம் இவையரு ளிசெய்த பெரியார் திருநாமமுமுய்யலலை இவை அருளிச்செய்தார் உமாபதிசிவா சாரியா னென்பாரு முய்ய.

திருப்பதி.

இவ்வாறுமுதல் அருளுரு செல்வராண வருணகிரிநாத ருளரிச்செய்தது. இது அறுமுகக்கடவு டுருப்புக்கூறப் பொருளாகக்கொண்டமையின், திருப்பபுரம் என்ற அங்ங னம் வழங்கப்படா னின்றது திருப்பபுரம் என்பது - திருப்பபுர முய்யுடை செப்ப பிரபந் தத்தனமே னிப்பலின், அனமொழி சொன்ன யாவா தருப்புக்குழை மவாடங்கிலக்கண் அறுமுகக்கடவு டுருப்புக் கருணைபு, பனை போதற்குமெனச். இவ் வசந்தொண்டச் செவ்வியுந் திருப்பபுரம்செய்ய வகிறஞ் தவலிய பிரபந்தம். இது சொற்களைப் பொரு ட்கூறவ மிக் திரமயிபது இது, அறுமுகக்கடவு டுருப்படைக் கண மேலதாயும் பொது வாயும் விவரமும். இத்திருப்பபுர பதஞ்சிரமென்பது, “அருணகிரி நாடா பகிலு யிர மென - னுனாசெய் தருப்புகளது யோநா - பந்த உகோரேணி யருக்கடவுட் கேற்ற மன த்தளாசரிக்காணி பிறவிக் கரம்” எனனு மாவேரூர் வாககா னறியப்படுமே. இத்திருப்பா வாகலின், முருகக்கடவு ணித்திய னைமித்திக வாராதனைப் போத்தினெல்லாம் அப்பி ரான மருகிரமொழிப்பாலகொண்டு பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருகக்கடவு டுருவடிப்பத்தினுனவா னப்பிர வளாதற்ற கிது சாலச்சிறந்த சந்தப் பிரபந்தமாம். இத் திருப்பபுரம் னூலுமிதம் விருப்புடனேயுல கேட்டலானா னுதால் செயது அறுமுகக்

திருவருநாட்செல்லவாய் வாழ மிம்பர் மாநிலபுலவர் அறிவி லக்கட லமித முண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வருணசிரிசுநாதர் இதுவேயன்றித் திருவருடபுக் கந்தரலங்காரங் கந்தரனுபூதி முதலிய பிரபந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழிலுடைய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லெப்புமையானே திருப்புத்த வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிறுதிக்கட்டாது கூறி னும்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமா திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமா திருவடிச் சாம கைக் கன்பாற் றாததைய பா மாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கும். கருதி மிருதி புராண வித்காசங்களி னுராயணங்கடவுளைப்பற்றி யோதிய வசனத்தொகுதிகளின் செம்பொருள்களாக மீழலா மந்தையக இருமா திருவடிகு தொண்டராக் கெய்யுணர்ந்த ஆழவாகன இவ்வருஞ் செவ்யமிழப் பிரபந்தமாக அடிகள் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவ்வதமந்தை எய்தி நெய் நடைமையுடையவா. அவருளொருசாரா இவ்வாயிரப் பிரபந்தமெனப் பித்திராவிடக் கொண்க கொளப். மறறொரு சாரா வடமொழி மாமறைந் தாயொப்புபவியே மென்கொளப். இம்முறையானே முன்னையோர் மென்கலை வைணவக் கொளவார், பின்னையோர் வடகலை வைணவர்களெனவும், இப்பாலையினார். அவ்வதமந்தை, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருவருடபாக்களான சமீழ்வேத மெனறவண வைணவவல்லாரை மொத்தக் கருத்துடையதெனப்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இவ்வரு திருவருட சருகையா ஸ்ம திருமால் ஆரத்தையினும் ஏனைக் காமாண்டானக ஸ்ம திருவதமந்தை வைணவா திருமந்திர மர்க்கக்கொண்டி பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசாரியான ஆழவார் திருவருக் களைத் திருமால் சமயக் தானறோ திருமா தீவலியத் தளிகளிலும் வேறு புனித தலங் களிலும் பிரதிட்டைச் செய்து அவர்தகுப் பூசத் திருவிழாப் புரிந்து உதிப்பது இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியா திருவருடரபணமும் எய்துப பெருத திருமா திருக்கோயில்க் கொவலிதவைபவ முடியவேறும், திருமா திருவருட்பொல் லதிக முகையவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தா கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்தினான வான பயிர் வளாக் கருத சைவாசுந்தர கின்றி யமையாத ஞானமாதமென்பது நனமக்கட செல்லா மொப்ப முடிபுப் பொருளா னத் போல, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருமா திருவடிப் பத்தினான வானபயிர் வாரத்தற கின்றி யமையா ஞானமாத மென்பது நனமக்கடக்கெல்லா மொப்ப முடிபுப் பொருளா மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்துண முதலாயிரம் பெரிபாழவார், குடிச்செய்து நாசகி யார், குலசேகரப்பெருமான், திருமபுக்கைப்பிரான, பொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமறைக்கையாழ்வார் ருநா டெய்யா துபறபா பொய்கையாழ்வார், பூத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமதிசையாழ்வார், நமமாழ்வார், திரும க்கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதலா ரருளிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நமமாழ்வார் ரருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற்கு வடகலைதென்கலை வல்ல வைணவ வாசாரியா னியாக்கையான்கள வடமொழி தெனமொழி விரவிய நடையாற் சிறிதாகவும் பெரி

வைணவர் தமிழ் 'வீடு' மாக 'வொடபுடை' (உடல்) எனப் பிரதிபலித்த வரலாறு திருமுறை வரலாற்றைச் சார்ந்தவதேயாகும்.

தமிழிலேயு் வெட்டியுள்ளிருக்கும், அங்குள்ளிலக்கணங்களுக்குச் சிறந்தான மாகி
நிந்து மேற்பாட்டிருக்கிறது. அந்நுழுவது யிலு் கூறப்படுகருகு சுவக லிலக்கியத்திற்கும
இருட்டியு் வைத்துக் கூரு நுள்ள யரலாயு் கூறுகிறதும் திருத்திரா திருவள்ளுவு
நாயனரு ரருள்ளு் செய்யு், அந்நுழுவது ()யு் நுள்ளவெண்பாவா லுருள்ளு் செய்யப்பட்டமை
யினு், திருத்திறானு் யு் ()யு். திருத்திறானு் யு் - திருத்திரா திருவெண்பாவை யுண்டய
தென அனமொட்டி கூறலையாயு் துள்ளு், கூறுண்கூறுதியாயு்.

[illegible]

திராவிடப்பிரகாசிகை.

காய்கள் போலப் புலப்படா திருத்த நலம்பி பொருள்க் கொல்லாவற்றையுந் தலகத்தாக்குக் கொடுத்தத காரணத்தானே திருவள்ளுவ னெனும், பாவ துறுதுதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்தபயப் பாறப்பட வெடுத்தது அந்நி அருட்டலைமையுடைமையானே நாயனா னெனும், அறம் பொரு ளினைப் புதுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழுலக தெளிந்தபய அருள் வினோதத்திற் கூறினமையானே தெவனெனும், முழுதுணர்வாற சொற்பொரு டெரிந்த தூல செய்து எப்பாவலாககு மெலாய் முதல்வராய் நிறமலிழைநுன நாலவகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களும அவற்றின் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய் நிறநலின் அகத்தன வெண்பாவானே தமிழ்துலையறநிய அறிவுவலி யுடைமையாற்றின முதற்பாவலானெனும், தெய்வ வரு ணானெய்திய புலமை யுடைமையிற் நெய்வப்புவல வொனும், மலராயனே வளநுவலைய மறைந்து நான் மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருகலி னுனமுக்கனென னும், தலைமக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாலைத் தன்னுள்ளிற் பார சுந்தருளுதலின் மாதானுபங்கி யென்றும், அறனும் பொருளு மின்புமாத தெளிந்தனை அறிந்தசொரி தருஞ்செநநாப்போதுடைமையிற் செநநாப்பேந்தா ரெனும், அறத்தப்பாலும் பொருட் பாலும் காமத்துப்பாலும் தனித்தனிகொண்ட தூலச் சிறியநிப ப் பாவலாகின் வியப்பற அம் முப்பாலும் ஒருவகுகொண்டி அறம் பொரு ளின்பம் லீடெனது நாளுக்கு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத தூல் செய்தலிற் பெருநாவனெனும், பொறியடங்குதலால். திவ + வினையாட்டு. மாதானுபங்கி-மாதாவைப்போல மொழுக்கன.

இவ்வுத்தர வேதங் கடைச்சங்கத்தா ளாலு, தவாரிபுது நுவ ராநகேநிய சென பதற்கு அச்சங்கப் புலவார்களெல்லாந் தனித்தனி இதுவ பெருமை நீலையி டியறநிய சிறப்புப்பாயிரச் செடியுட்களே யமைபுரு சானரும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத் திருந்தி கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, பாண்டியனுட்கடைச்சங்கப்புல வரும் வணக்கி கீழிருந்து கேட்புத் தெய்வப்புலமைந் திருவள்ளுவரோடொரு உருத்திரச் ன்மனரோடு சங்கப்பலகை றிற்றிருந்து திருத்திர நாவகேநியு) அப "சுருத்தித் தெய்வத் திருவள னுவரோ - இருத்தி நற்பலகைப் பொக்சு—வீருட்க - பெருத்திர சனம் னெனவுரைத்து வானி - லொருக்கீவா வெறைத்தா பொல" என்னு மசரி யானைவாக் கான் அறிப்பபிம். இவ்வரங்கேநிய பொருந் "காடா முரளுந் மலை பாள் முகனூயிற் பாடா விடைப்பா ரதம்பகாந்தேன்—கடாவி - யென்ப வொநி யிரவாலைவன் மா றுதின்-வள்ளுவன் வாய்தென் வாகு" என நாமக்கரு, "எனும் புலவா தியாணாராட் செல்லுகி-கின்றலாநது தேனபித்தறு நீரையய பாடிய—துறைச்செந்நாரிக் கற்பகத் தின் தெய்வத் திருமலர்போன் - மனப்புலவன் வளநுவனவாபச பொல" என விலை யுறும் புகழ்ந் துணாததருளிநர், உக்கிரப்பெருவழுதி ஆரவகென்ற திருக்கேடு வந்த "நான்மறையின் மெயப்பொருளை முப்பொருளா நானமுத்தான-ருன்மறைந்து வள்ளுவனுய்த் தருதுரைத் - தூனமுறையை - வந்தக்க செனெனியாய வாழ்த்துக் கன்னெஞ்சுஞ் - சிந்தக்க கேட்க செவி." எனது உலகந் கைக்கொண்டி வழிபட்டோகி யுய்ய இன்னம் வழிபாடி கூறினன், மறநுக் கபிலர பரணா நக்கிரா முதலிய கடைச் சங்கப்பலவெல்லாந் மாண்புதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெய்துதுப் போற்றி யிதனறையல னாதி கிண்பிட்டார், அத்திருப்பாட்டெல்லாந் நனடெடுத்தான்கிற் பெருமும். இதன் திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

திருக்குறள் உருத்திரசனமூல நக்கிரனா முதலிய சங்கப்புவாக்களுங்கூடப்
அரங்கேறியதுவாயமையே. அஃகாங்கேறுதற்குமுன்னர நக்கிரனா ரியற்றிய சளவியு
ளாயுள் அஃகை மேற்கோளாக எடுத்தச்சாடபபதில பொருந்தமா நெனையெனின்,
திருக்குறள், நக்கிரனா களவியுளை யிபற்றமுன்னனோ அவதரித் தலகினிலவிப் பின
நச சகமிரித்த ருசலி, உ, வெடுத்தககாடப பொருத்த முடையதேயாம்; காலமாய
பாடாண்டுப் போசுமா நிலையெனக் அறநே லஃகா, வாசீசா “கனியிருப்பக் காய்
கவாந்த காவன்னே” என்று அருபத்தித்ததி லருளிச்செய்தா. நாயனார் “கனியிருப்பக்
காயகவாந்தது” என அந்தரீகத்தில் லருளிச்செய்தார். இவை தமமுன் யாது முன்
னவதரித்துப் பின் மேற்காளாயத்தெனின், —வாசீசா கடைச்சங்க மிரீஇய முடத்திரும
றன் காலத்து விளங்கிய சமயாசாரியா பாயனா கடைச்சங்கத்தினுடையி னத்தனை நடாத்த
ய உக்கிரப்பெருங்குதி காலத்து விளங்கிப் பெயர்ப்புலவர். ஆகலின், “கனியிருப்பக்
காயகவாந்த காவன்னே” எனவொருந்த வாசீசா திருவாக்கை முன் னவதரித்துத் திருக்
குறளின் மேற்காளாய தெனறு விடக்

திருக்குறள் டெயவ மொழியான் உத்தரவேதமாகலின், உத்தம மறைநூலென்க.
“நாலடி நானமணி நானுப கைநதினைமுப் பால்க்கிசங் கோவை பழமொழி—மாமுல
- மின்னிலைசொல் காஞ்சுபுட னெலாந்தி யெனபயே - கைநதிலைய வாந்திழை கணக்கு.”
எனவும் வெண்பாவி் லெல் டோதாபட்ட முப்பா திருக்குற ளெனற்கொண்டு, திரு
க்குறள் பதினெண் புத்தகங்கள் லொனருமென நச்சு யவற்றோ டொப்பிப்ப ரொரு
சாரா. திருக்குற ள்பெரிப் பழிழுவேகமாசலின், அத்தனை நாலடி மு லியிப் “திருநூலக
ளோ டிடெண்ணெந்த தொவச்சாடல் சாலாமையின் புணர் முப்பாலென்றது திருக்
குறளன்னென்று மறுக ளாயாபிவர் மறொரு சாரா ஆண்டு முப்பாதிருக்குறளெனக்
சொல்லினும் ஏனையவற்றோ டொப்பப் பெறவென்பது, கடைச்சங்கப்புலவர் கோங்கு
ழா “அமுத நூனது மகலெடுத்தா லெல்லாம் துழமுற் றோந்து தெளியக்—குற
வெண்பா - பன்னிய வாய் டுா பானமுறைந் தோவவாந்த - முனை முதுவோ
மொழி” என்ற திருக்குற டெயவமொழி என்பதோடாயபற்றி நனகு தெளியப்
பரிம. ஆண்டு முனை முதுவோ மொழி என்றவை வடமொழியின் மனுவ மற
றை முனியரும் புறநதிய திருநூன் மு லிட்டவட தெனமொழியிற் சங்கத்தாரும்
பிறு மியற்றிய நச்சு முடல்பண்பு மாடம், மறுத்த தேவாரத் திருவாசகத் திருக்
கோவை திருமந்திரம் என்பன இரிறவு, பின் மனையாய முக்குண வவத்தை
முற்றம் டடத்து பிசத் தெயவப் பதற்கு டெயவ வுணமை நாயனமா திருவாக்குக்
ளாய நிறலின், அ, திருமுறைநோங்க இவ்விருட நருக்கொப்பு நோதல் செய்பமொ
மெனச. அறற்கலின்னோ, ஒளல்வ “செவா குறநூல் திருநான் மறைமுடிவு-மூவர்
தமிழு முனிமொழிபு-கோவை - திருவா சசமுந் திருமூவர் சொல்ல - மொருவர் சக
மென நுணர்” என்று அவையா டித்ததுச் செய்யுள் செயவாண் ட நெனக்.

தெயவப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனா போகமும வீடும் பொருந்து நெறியு
யறிந்து மேவுதற்குரிய நனமக்கட் குறுகியென இறைவனும் அவவிறைவ னருளபெறு
டையாருமோதியருளிய அறமுதலிய புதுகிப்பொரு ணைகளுள் அறம் பொரு ளின்ப
மென்னு மூன்றம் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செயதருளினா. மறு நாயனார் திருக்கு
றட் டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாதகியமாகப் வீதி கூற்றில் ராயின், அது

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தான் மெய்யமுதுவாழ்வானதெனின், — “தானே முமுதுணாநது தண்டமிழின் வெண் குறளா-வானு வறமுதலா வந்நானகு-மேனோருக-கழி னுரைத்தார்க்கு மொண்ணீ முந் துக்கும்-வாழியுல கெனனும் மறுது” “அறம்பொரு ளின்பமவீ டெனனும பாண்கிண- திறந்தெறித் து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும் - வளஞவ னென்பானோ பேதை யவன வாய்ச்சொற் - கொள்ளா ரறிவுடை யார்” “இன்பம் பொருளறம் வீடெனனு மிகநானகு- முன்பியச் சொன்ன முதமொழிநான - மனபதைகட் - குள்ள வரிதென தவைவள னுவருலகக் கொள்ள மொழிந்தாா குறள.” “இழமை மறுமை யிரண்டு மெழுமைககுஞ் செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-முமமையின்-வீடவற்றி னுண்கிண விதிவிளங்க வளஞவ னார் - பாடின ின்குறளவெண பா” “ஒருவ ரிருமுறண முப்பால் னோதந - தருமமுந் துணகுஞ் சாது - மருமறைகளைநதுஞ் சமயநு லாநும வளஞவனா - புறத் து மொழிந்த பொருள்.” “அறநிறந்தே மான்ற பொருளநிந்தே மின்பின் - திறநிறந்தேம வீதி தெளிந்தே-மறநெறிந்த - வாளார நெடுமாத வளநுலா தமலாயாற - கேளா தனவெலலாக கேட்டி” என மூறையே நக்கிராருந், மாமுலாருந், நரிவெருதலையாருந், முழிகு பெருங்கிண்ணாருந், களத்தாக்கிழாருந், கொடிநாழனாணிபூசுநாரு முகலாயினுந், நாயனார் வீதிமுளப்பட வெடுத்த அசுப்பொருளுணைஞ் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தா ரொன்றெடுத்தோதுதலின், திருக்குறள் வீதிப்பாறு அதுதிப்பொருளுஞ் கூறிற்றோ நாலையா ம். நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியுல யாவநானக கூறினானெனின், துற வறமாகிய காரண வகையாற கூறினானெனக் கூறமுடியு னெனையெனின், — வீதி சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத் தாகவின, இலக்கணவகையாற கூறும் பாண ம்மத்தனதென்றுணாநது அநவனக காரண வகையாற கூறினானெனக். ஆசிரியா சொல் காப்பியனா “அநநிலை மருங்கி னைமுத லாக்கிப் - முமமுதற் பொருட்டி, முப்ப வெணப்” எனச்சூத்திரஞ்செய்தது உம இக்கருகதுபற்றியியபாம். இனி வீதிப்பாறுதலையு ளொழுந்த வேதாந்த சித்தாந்த தூலகாலம் வீட்டியுற பொருட்டியுஞ் சிவவண மனை மெனவ மிருகிறத்தாற நடத்தமாக்கவுஞ் சிவவண மனை நிதி துப்பாசன் நிடை பெனாநாறத்தி, த்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற கூறினெனையாமெனக். திருக்குறள் வீட்டியு ளு சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த தூலகாலம் விரிவாகக் கூறப் பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இவ்வனபாண்கிண, திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனனும் உறுதிப்பொரு ளுண்குற த்ருமபடை அமுமுதுவாழ்வானெனும், நக்கிராநர் முதலியோர் அப்பெற்றி தோறச்சே அத்தா முதலும் வறுதல் பொருளுண்குற் தெளித்தனாக்குற் தமிழ்மறை தூலாமென நவ்வண மூளைச் சிறப்பித்தப பாயிரஞ் செய்தானென்றும், உணாக. திருக்குறள் வீதிமுளப்பட அறம் பொரு ளின்பம் கூறுமாறு மூன்றர் விளக்கத் தெரித்தும். “வீடென்பது சிவதையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகவின, துறவறமாகிய காரண வகையாற கூறப்படுவதலெது இலக்கண வகையாற கூறப்படாமையின், தூல்களாற கூறப்படுவன ஒன் மூறாறுமேயாம்” என்ற பரிமேலழக ருளையானும் மேலது தணிக. நச்சினாக்கினியா இப்பெற்றி தோறுது அத்ததையனா தொ ளையப்பியனார் திருவள்ளுவநாயனா தமிழான வீதி கூறானெனும் பொருள்பட்ட தொ ளையப்பியனாறவற் மமக்குவேண்டியவாமெல்லாமுறாததா.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துபா ளு பொருட்பால் அறத்துப்பாலென மூன்று பாலாற கூறுவான றொடங்கி, உயிர்க்கு ட்டாகமும் வீதி

மேவொறியறிந் தயயுமாறு அனுகிகண முதனூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ
 னுமுதற்கடவுளை வழுத்தவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுள்
 தானையான் உலகமும், அதற்குறுதியாகிய வறம பொரு ளினபங்களு நட்சத்த கேதவா
 கிய வாணசிற்பும், அம்முதற்கடவு ளுருளிச்செய்த முதனூனெறி யொழுக்கி அருநதயாங்
 குரம்பை யெனப்படு மகட்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றை யுயக்கப்படும்
 புறப்பொருளாகிய புவனமும் போகமு நிலையாமை நாடி முதற்த திறந்து மெய்யு
 ணாநடி அவாவறுத்து முதற்கடவு ளுருட் பெற்றி தலைக் கூடினமையானே அவவற்றமுதற்
 பொருள்களை முதற்கடவுளுள்ளால் உலகிற்குள்ளாவா றுணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத்
 தார்பெருமையும், அநாண் மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு
 ளினபமும் போலாது, அறம் இமைய மறுமை விடென்னு முனதும் பயததற் சிறப்
 புடைமையின் அஃதேனையவற்றின் மருமை பெரிதுடைத்தென அசன வலியுறுத்த
 லும், முறையானே பாயிரமாக முதற் ட் கூறியருளினு ரென்பது. நாயனா அறம்
 பொரு ளினபங்கண் முறையே இமைய மறுமை விடென்னுமுனதும் பயததலும் இமைய
 மறுமை யிரண்டும் பயததலும் இமையையே பயததலமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மைக்
 ளோகி அநாதபாலை முனதும், பொருட்பாலை அசன பின்னும், காமத்தபாலை
 இறுக்கியு முதறியே வைத்து, அவற்றிப் பெரி, தற் சமாதருளினானாக. இனிப் பொ
 ருடான அறஞ்செய்குறச்சுக் காமம் நயப்பதற்கு முபசாரமாத லுடைத்தாகலின், அதன்
 முறை வைப்புச் சங்க நோக்கா ரெனா

இல்லறத் துறவற மென நு மிரண்டற்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகடி
 வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு மின்பமுக் கனககம்பாசக்கொண்டே யியலும்
 பெற்றித் தாக்கலானும், பொருளு மின்பமும் வேறுபடுவனறி அநாதினவழி நிகழு நீரனவா
 யத்து ஈடங்கு மியுறையவாழும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பம் - மறத்தின்
 வழிப்பட்டுத் தோற்றம் போல” எனா தும் இப் ருதப்பற்றியேயாம். இவ்வனம் அந
 தற்கண்கள் அடங்கும் பொருளினபங்களை நாயனா ளேது பிரித்தப் பொருட்பாலெனத்
 காமம் தபா லெனதும் தனித்தனி பற்றிப்பது, பொரு ளின்நிறதலும் அதன் பாதுகாப்பும்
 பற்றா ளுனருசெய்தலும், அசன காம லோடாது, சமுதாயமென நுத் துணைக்காரணம் பற
 மயல்லது செல்லாமைபின், துணை வியுறையாப லய நயப்பொருளுடேமலிட்டு அரசுநீதி
 விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருபத் திருவும் பருவமுங் குலனுங் குணனு
 மனப் முறையியவற்றை மமமுனாந் தான மயுடைய சலைமடலான அறக்கிழவனுங்
 கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா னிறப்பி னைம்பல நுகாதற் சிறப்புடைய காமவிரு
 வகைக் கைக்கோள் வரலாறு விரி, துச்சுநயப்பெறக் கூறல்வேண்டியு மெனறுணர்க. இனி
 பபொருடும் இன்பமும் அவ்வாறு கெண்ணமாய் அறத்தி னடங்குநலின், திருக்குறண்
 முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய நூலேயாதல் காண்க.

இல்லறம் இறவகைப்பற்றின் முறுகிப் மந்த வதிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு
 அபபற்றுக்க ணனுதாசகியா னறுந்து சித்தஞ் சுகி யெய்துதற் பொருட்டு விதிகப்ப
 டத்தோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்காற்றான முனிவருந் தேவரும் விதழத்தரும்
 போகம் ஈண்டித் துயத்துச் செல்லாநின்றா, அசதுப்பயினுனே பொய்ப்பதறறு மெய்
 ப்பதறுநாடித் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க யேவாதற் பொருட்டு விரத மனுட்டித்
 தலை யுறுதியாகக் கைக்கொளப். ஆலின், நாயனா இல்லற வியன முன்னும் துறவவிய

திராவிடப்பிரகாசிகை.

திராவிடப்பிரகாசிகை. அற மேற்கூறிய நியாயம்பற்றியே இல்லறத் தறிவற் றுணர்வாய்தென்பது “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே - யேமஞ்சான்ற மக்க ளொரு கவனநி-யற்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்சிறந்தது பயிற்ற லிறந்தது” என வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினுனு மறிந்துகொள்க.

இனித் துறவறதான் வினைமாசு தீரந்து அந்தக்கரணங்க டையவாற்றொருட்டுத் துறந்தாரார் காக்கப்படும் விரதவந்நும் அவற்றான் அவை தூயவாய் வுழி உதிப்பதாய் ஞானமூமென இருவகைப்படும். இனி விரத மவாழ்மு ஞான மங்கிய மாகலின், விரத மூன்றும், ஞான மதன்பின்னும், நிறுத்தியருளினா. இவ்வுணம் விரதத்தான் அந்தக்கர ணக்கத்தி செய்தி வீதி பயக்கு முணாவெய்தப் பெற்றா, நேற்றறமுடையன் யாவு நிலை யுதலிலவார் தன்மை யுணர்ந்து, ஒரோவழிச் செல்லப் பெற்ற சடவட்புனை கடவுண் ஞான முடையார் கைத்தான முகலிய ஞானக்கிரிபையே புரிந்த, புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய யாகக்கயின்கண்ணு முளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமையுண் டுந்து உயம்பெறத் தவறத் துறந்து, யானென தென்னுஞ் செருந்தாங்குதப், பரம்பொரு ளான இறைமுதற்கடவுள் ஓகிய வீட்டு நெறியினை இவ்வே நன்னெறியென்று மனத்துட கொண்டு, அகனக னுபாயமாப தியான சமாதிக்கை மனத்தாற் செய்து, பிறப்பு விகினை யும் அவற்றின் காரணங்கனையும் அவிசனையான வினையும் ஸ்ய விபரீகுகுகளானனறி உண மையானறிந்து, அனுபவமுடைய சேசிதாபாற்றாதுவ உபாட்சே மொழிசனைக் கேட ளாகிய சிரவணமும் அவவுபதேச மொழிப்பொருளை அனகவயானும் பொருநதுமாற றுணர் தெளிய வாராயத் லாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற் ச முதற்காரணமாய் வலி க்குசகெட வீட்டிறகு நிமித்தகாரணமாகிய செயலிய பரம்பொருளை அனுபூகியிற் காண டாகிய நித்ததியாசன சமாதிக்குறது, மேற்சாரங்கடவன துறவவா ளிலவாபக, சாமம் வெகுளி மயக்கமெனனு கற்றவகனை மூன்றனுடைய பெயருந் கூடக்கெடப் பெறுத லானே அவற்றின் காரியமாகிய வினப்பதுபதுகாசு நி முற்றக்கெட் து, எந்ததவுடையபு ம அதுகொண்ட வினைப்பயனு நின்றமையின் நினைவு பயிற்றப்பெற்ற பன்முப் புலன்களை மேற்சேறலுறின், இடையருத் மெய்யுணர்வி னுறைத்து நின்று அகவவா ளின் யாற்றவறு த்து, மலவாதனையு நீங்கிச் சீவன முததராயிருந்து உள்புடிக் சவதாங்குந்நும் பிறப்புப்பிணி முப்பிறப்புக்களு மின்றிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு காண்கிலலாப் பரவீடாகிய நிரதி சயவின்பம் பெறுவனென்று, இவ்வாறு நிலை பாடையுந் துறவு மெய்யுணர்வு மகாவதுசத் துமாகிய ஞானசாதனக் கூறுமுத்ததானே உங் பேற்றுறுதிப்பொருட் பெற்றறி நன்குவிள க்கி யருளினார்.

இங்ஙனமாகலின், திருக்குறளபொருளினப மதப்படக் கொண்டறங்குறி நிட் டியுலபு நன்று நாட்டிய தத்துவஞான தூலா முததரவேசமெனபது தெற்றென வுணா ன்கொள்க.

அறமே சீலத்தாக் நா னுந் தத்தரவே சத்தியுத்க மு த்து உரு பிப்பெறுஞ் சூரியங்கன கூறுங்கடவுளருள் வைத்தும் வீம்பேறுகருள வைத்தும் யாவவெனவும் யா தெனவுஞ் சிறப்பாற்றனறியுங் குதகலம் பெரிதுடையேன, கூறல்வெனடு மெனைப மறுந்நாயனா முழுமுதற்கடவுளிலவெனபதும, மெய்க்கிப்பே நிதுவெனபதும, கிண்பு லோ டெய்பு புலவர் சிறப்பாற்றா குறிப்பானறிந்த வைத்துக் கடவுளிய நம் கிண்புமேறியதும் ஆத்திக சமயங்கட் கெல்லாம் பொதுவாக வெளிப்படையா னெய் இவ்வாறு நிறுத்தாறில் அங்கனஞ் சிறப்பியலபு அறிவுறுத்தன் முறைமனமுயினும், இக்

காலத் தேகான்மவாதிகளு ளொருசாராரும் பிறரு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய லீரிபேறுத் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகளோ டுபையுமுறு நிற்குமெனச் சிலபோலியுரைகட்டி யெழுதித் தமமுன வைத்தப பாராட்டித் தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அபிபோலிக் கட்டுரைகொண்டு மயக்கித் தநெறியினீர்க்கக் கேடுபல குழுதலானும், பரிபாதிபாகிய நீ அவவிரண்டன சிறப்பிய லறியலுறு வினா நிகழ்த்த லானும், “அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம்” என்னு முற்றிறுக் குறளின மெய்ப்பொருள் விரிக்குமுத்தானே அவவிரண்டன மெய்மமைத் தன்மை சிறி திண்டுத் தெரிக்கலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

மு த் றி று க் கு ற ன் வி ரு த் தி.

அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி

பகவன முதறநே யுலகு.

எனபது திருக்குற ளென்னுதலிற் று வெனி ன்—உலகிறகு முதற்கடவு ளொருவ ளுள னென்பதாஹம், அமமுத கடவுடான ஆதிபகவ னென்பதாஹம், உணர்த்தத் தனுதலி றறு. உந்நரீவத் துறையாசிரியரான பரிமேலழகியார் மறறிமமுத குறளினுக்கு இய றறிய பிண்டப்பொழிப புரையும் அகன விச்சடவுரையும் வருமாறு —எழுந்த எல் லாம் அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன முற்றறு —எழுததுக்கள்ளெல்லாம் அகரமாகிய முத லேயுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முலையுடையது என்றவாறு. இது தலைமைபற்றியவர்த எதித்துக் காட்டுவமை அகரத்திறகுத் தலைமை விகாரத்தா னன்றி நாதமாததிரையாகிய இயல்பாற பிறத்தலானும், ஆதிபகவறுத் தலைமை செயறகை யுணாவானன்றி இயற்றகையுணாவான முற்றுமுணாதலானுங்கொள்க தமிழ்முத்திற சேயன்றி வடவெழுத்திறகு முதலாத னோகி, எழுத்தெல்லா மெனறா, ஆதிபக வன என்னு மிருபெயரொட்டிப் பண்புத் தொகை வடநூன்முடிபு உலகென்றது றான டுமிகளுமெனினறது. காணப்பட்ட உலகத்தாற காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதிபகவன முதறநே யென உலகினமேல வைத்தது கூறினா, கூறி னாரேனும், உலகிறகு முதல ஆதிபகவ னெனபது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரத் தேற றத்தின்கண் வந்தது இப்பாட்டான முதற்கடவுள் துண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோலவெனபதிகை பசசம், அது வருவித் துரைசெய்யப்பட்டது. அகர நாத மாததிரையான வியற்றகைத் தோற்ற முடைத்தாய் நிறைந்து முதனமைபுமுறு நிற்ப ஏனையெழுத்துக்க ளெல்லாம் அதனிபக்கத்தான விகாரமுறமசியிற் றேனன்றி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்திர முடையவாய நிலவுதலபோல, ஆதிபகவன இயற்றகையுணாவிலானே முற்றுமுணாதயானடு நிறைந்து முழுமுதல்வனாய் விளங்கி நிற்ப, உலகனைத்தும் அவனானையான வியாபிக்கப்பட்டிப் பரதந்திரமுறுவின்னக் கிடாக வுடல் கரணமெய்தித் தோன்றி டுடவிய வியாபாரமுடையவாய நிலவாநின்றனவென்ப தினை கருத்தாம். இடம்-புவனம், விடயம்-போகம், இத் திருக்குறளினுக் கிடவே பொ ருளெனபது, உமரபதி சிவாசாரியார் “அகர வுயிர்போ லறியாது யெங்கு நிகரிலிறை நி றகு நிறைந்து” என்றிதனபொருள் எதித்தோதிய வுப யிருக்கணத் திருவாக்காணுக்கை. அகரவுயிர் முதலாதலபோல வெனக, முதலாத லெனபது அவாய் நிலையான் வருவித்த முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவித்த முடிப்பதனை வடநூலார் அத்தியாகார மெ னபர். முதலாதல் - முதலாய் நிறைல். முதலாயென்னுமுவமையடை பொருளினு நிறைத் தென்னும் பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெ

திராவிடப்பிரகாரிகை.

மூலமேய்மென்னு மொக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவானுய முதற்கடவுள் எழுந்தருளினிறைத் தலைதமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியலப்புறறி அகரத்தோடொப்பித்தருளினும், அப் பரம்பொருள் அறிவுநவா யாங்ணு நிறைந்த எப்பொருட்கு மாத்திரமாய் நிறகு முழு முதலான வுடையா ளுலின், உண்மையிற் மன்னுடைப்பொருளாகிய புகழாசங்களு ளொன்றினோடு முவமிக்கப்படா நென்பதே நாயனருக்குக் கருத்தெனத் தறிவிப்பார் “அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிறகு நிறைந்த” என்றசுருத்பொருளின இங்ஙனத் தெளித் தோகியருளினார். இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகப்படும. அவற்று ளுயிர வருக்கமெல்லா மாதிபகவானுய விறுவனுக் கடிமை யெனவு மாபை கணமங்களு மவற்றின் காரியங்களு முடைமை யெனவு முணர்ந்தகொள்க.

நாயனார் ‘அகர முதல் வெழுத்தெல்லா மாகி பகவன் முதறநே யுலகு’ என நங்ஙன மெடுத்தக் காட்டிவமையாற் கூறியருளிய பொருட்பெற்றி யினித்புலப்படும பொருட்டி உமாபதி சிவாசாரியர் இங்ஙனம் உவமாலங்கார-தல்வைத் தப்பிருங்கணமாக வெடுத்தோகியருளினார். உபயிருங்கணமாவது—முதலால் வசனங்குளின் மெட்ப பொருளினித புலப்படுமாறு வேண்டிஞ் சொற் றல்பெய்து அகவ தம்மை ஆண்டிக் கிடந்தவாறே யெடுத்தனருக்கும் வாக்கியமாம். இது முறையுமையாமாறு முன்னர்க் காட்டினும்.

எடுத்தக்காட்டுணு முவமையினே வடநூலார் நிதரிசுனாவகார மெனதுரைப்பார். நிதரிசுன ஸங்காரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு யாடு. னின்—உவமான வுலமேயங்குளிரண்டன சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருப்புறறி வெளிப்படையால் விளக்குவ துவமாலங்காரம். அவ்விரண்டன சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியாற் குறிப்பி னுணர்த்துவது நிதரிசனம் இதவே தமமுன் வேறுபாடு என்க. உவமத்தொகையில் அதிவிபாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானேனும், குறிப்பினென்றும், உரைத்தாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் பல்படபடுத்த உவமவுருப்பு விதியானெப்திவதரகவுக கவி தொளசயிலகண டேவ வேண்டி அத்தொகுத் தோதுவதாம். நிதரிசனம் கவி அவவுருப்பு வேண்டாது அபேதம் போதற்கு சருதிப் பிரயோகிப்பதாம். இங்ஙனமாகலின், இரண்டற்கும் வேற்றுமை டெரிதாதலதிக. அறநே ஸ்தாக; திருட்டாநதாலங்காரம் உவமான வுலமேய சாதிருசியம் அ-வாய் புலமவுருபினறிக் குறிப்பா னுணர்த்துவ தாகலின், நிதரிசுன ஸங்காரத்திற்கு அ-ன்கண அதிவிபாதத்தவரும்பிறவெனின்— திருட்டாநதாலங்காரம் “வேந்த நீ காத்திமான வெண்மதியங்காரதிமான்” என்றங்ஙன முவமான வுலமேய சாதிருசியம் பேத நெறியா னுணர்த்தும். நிதரிசுனாவகாரம் அவவாறன்றி அவ்விரண்டன சாதிருசியம் அபேத நெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண அதிவிபாத்தி வருமா தின்றென்க. கீர்த்தியுக் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப் பண்பு இரண்டன்கண்ணு மொத்தலின், அவ்வொப்பினுனை திருட்டாநத் மாகா நின்றது. மற்று எழுந்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிபகவன் முதலாத லும் அவ்வாறு பேதமுறது அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அறநேய, முகமதி யென்னு முருவகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்தி ன்கு அதன்கண் அதி விபாத்தி வருமெனின்—அறநனது; உருவகமாவது உவமான வுபயோகித்தகியங்குளினுள்ள ஒவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுமேய வாக்கிய முழுதான் கொண்டு அபேத சாத்ருசிய முணாததுவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனலங்காரம், திருட்டாந்தாலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உதபரேட்ச்சீலங் கார மென நிததித்ததனவற்றிற்கு உவமான வுதபபு உவமேய வுதபபுச் சாத்ருசியதரும் மெனபன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லா மடியாதலும், சாணக. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண ஁டபம் நண்டு விரிக்கப்புகிற பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற கண்டுகொள்க.

ராமனிக் கூறியவாற்றா சாத்ருசியதருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்தககாட்டுவமை சிறத்தல இனிதுவெளிப்படுத்தலின், நாயனார் அவவடிவமை யளவைபற்றி முதற்கடவுளதுணமை இவ்வாறு சாதித்தருளினு ரென்க.

நாசுமாவது நூல டுடலின்சண் மன்னும் அருவுடப்பி னுள்ளான் பரசரீரத்தின் ன்றுஞ் சந்த மாபா விருத்தியாய் தோனும் விப ரூசக வொலி யெனப் ஆகரம் அதன் விருத்தியா யுத்தியினி ன் றெழுத்தரும உதானென்னும் வாயு வேகத்தினு றுரக்கப் படிக சண்டாருவி முயற்சி விசார மினி இயலிடுகின் வைகரியாய்த் தோனும் தீலின், அதனை விகாரத்தா னன்றி நாது மாத்ரையாகிய விபலபாற பிறக்குற தலைமை யுடைத் தென்றா ஆதிபரவன தனக்கொ ருத்தா மினி எப்பொருட்குற சாணதாரமாய இய லபாகவெ பாசங்களி னீங்கி யாவகளு நீங்கமினி நின்றத அனைத்துயுஞ் சுட்டிநர் சொருங்க யதியு முற்றி யுடை யுலின், அவனைச் செயற்கை யுணாவின் னன்றி இயற்கை யுணாவான முயற் முணருத் தலைமைப்பா டிடைய னென்றா இங்ஙனங் கூற வே, ஆகார முத்திய வெழுத்துக்கொ ஆகாரக் காரிய வ்ருத்தி யுறது அவ்வாயுவாற ஁ற பபுண்டு உரங் ஁ண்ட முச்சி ஁த்தென்னு மிடங்கன பற்றியும் இதழ் ஁ப பல ஁ன மெனப்பாறின் றெழின் முடாது பற்றியும் வேறுபாறறு ஆகர ஒலிவிரயத்தோனநித் தலைமையினி நிற்கும், அதுபோல ஁லகு ஁னாதேய பாசத்தையுறது ஆதிபகவனை யாதாரமாக்கொண் டவருளையான் ஁னைடோம் வெய்துற ஁னகரணங்கள் பற்றித் துடக்குறதுத் தோனி அறிவியைத் தோழி ஁றித் தீவ்ளங்கிச் சிறுணாவச் சுட ஁றுவுடையவாபுத் தலைமைப்பாடினி நிற்குமெனபது தானே போதருமென்க. செய ஁கை யுணாவென்றுஞ் சென்னிய ஁ரானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணாவெனினு ஁காக்கி ஁ரானமெனினு மொக்கும் முற்றுணாவெனினு சாவளஞ்சுவமெனினு மொக்கும். சிறுத்திவென்று ஁குசி, ஁ருத்தவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமுத் தமிழ்வு கடவுண் மொழிதளாய நடத்தலின் எல்லாமெனபது பற்றி ம்வவிரண்டையுத் தழிஇயனாரேளும், ஏனை மொழிகளின்கண்ண வாகிய வெழுத்துக்க ஁டமும, ஆகர முதலவாய நடக்கக் கரண்டலின், ஁வையும் எல்லாமெனபதறா ஁றுவப படுதற செற்றவாமென்க. இனி எழுக்கெல்லாம் ஆகர முதல எனபதற்குத் தமிழின் சணுள்ள ஆகாரமுதல ஒளகார மீறக்க கிடந்த பதினே ருயிரெழுத்துக்களும, ககாமுத் தகர மீறக்ககிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும், ஆகரத்தை முதலாக்க்கொண் ஁தனேடுகிவணி இயங்குவனவாமென்று பொருள கோடலுமாம்.

அற்றே ஁ல்தகவனுமாக, ஆகர முதலிய மெய்யெழுத்தப பதினெட்டிற் தனித்தி யங்கு மாற்றலுடைய ஁னமையின், அவற்றிற்கு ஆகரத்தை முதலாக்க் கொண்டத

இவ்வாறுதான் பொருத்தமாம், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக டனித
மற்ற இடையனவாகலின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலனி
சிவனின் இயக்கமுறமெனவல் பொருந்தாதாம்; “மெய்யி னியக்க மகரமொடு
சிவனும்” என்ற வாசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அததன்மை யொன்றும் கூறியொழிந்
தாரவரலின், ஆகார முதலிய வுயிரெழுத்துக்க டனிததிறங்கு மாற்றவழைய வென்ற
தற்குக் கூறத்த மெய்யெழுத்துக்களபோலச் சடமாத லின்றித் தமமியலபின் உயிர்ப்பு
யான வென்பதேயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பு அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவனாத
லாற்றின செம்மையுறுவதாம், யாங்ஙனமென்றி, —காட்டுதம். இஃக ராகார உகர
ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியொடு சிவணிப் பிறக்கும், ஏகர ஏகார
ஒகர ஒகாரங்கள் முன்ன ரகரக்கூறும் பின்ன ரிஃக வுக்கூறுகளு மியைந்து பிறக்கும்.
ஐகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா இஃகக்கூறும் இடையில் யகரமுந் தலைக்கூடிப்
பிறக்கும். ஞகார முன்னா அகரக்கூறும் பின்னா உகரக்கூறும் இடையில் வகரமு
ந்தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர்ப் பதினென்ற தம் மியக்கூற்றது அகரமாகிய
முதலை யின்றியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரமுதலியன வன்னவாதல் மாபாடிடங்
கையுட்குன்றி காண்க. இஃக ரகார உகர ஊகாரங்க ளன்னவாதல் சிவனானமாபாடி
யத்துக் காண்க. ஐகார ஒகாரங்க ளன்னவாதல் “அகர விகர மகார மாகும்” “அகர
வுகர மௌகார மாகும்” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவசலா னிற், இது தொல்
காப்பியச் சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுசொல்க. இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
“மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்” என்ற கூற்றைப்போலப் “பத்தேருயிரி னியக்
கம் அகரமொடு சிவனும்” என்று கூறராயது, அச்சன்மை பிறாசகு டணாதததல் அரி
தாத்நோக்கியபாம் நச்சுளாக்கினியரு “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்” என
னுந் சூத்திரத்து இவ்வாறே யுறாகது, “இறைவன் இயங்குதல்” என்கணனுந் ல்லத்தனைக்
கணனும பிறவற்றின்கணனும அவற்றின் தன்மையாய் நற்குமாய் எல்லாங்குமொப்ப
முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் சனிமெய்ச்சண்ணுந் கலந்து அவற்றின் தன்
மையாய் நிறகுமென்பது சான்றோர்க்கெல்லா மொப்ப முடிந்தது அகரமுதல் வென்
னுந் குறளான்—அஃக மாகிப் முழலைபுடைய வெழுத்துக்க ளெல்லாம், உதுபோல இன்
வனாகிய முதலை யுட்படது உலகு என வளளுந்நா உலமை கூறிய வாரற்றும், கண்
ணன் “எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றன யானே” பென்க கூறியவாரற்றும், பிறநூல்
களானு முன்னர் “வென்றிவவாறு விளக்கினா, கண்ணன் எழுத்துக்களில் யானே அக
மாகின்றே னென்றது, சிவ்வாகம் பாவனை தலைப்பட்ட வொற்றுமை பற்றியே யென
பது, சிவனானமாபாடியத்துக் காண்க “அகரங்க ளின்றி மகர வுயிரின்றே - லக்கிரமத்
தென்னு மிருக்கு” “ஒன்றென மறைக்கொல்லா முரைத்திட வுயிரக் கொன்றி, நின்றன
னென்றுபன்மை நிகழ்த்தவ தெனனை யெனினி, னன்றவை பத்தானென்றென தன்றயு
மக்கங்க டோறது, சென்றிடு மகரமடோல நின்றனனை சிவனுந் கோந்தே” “எவ்விட
த்து மின்றையுடைய யின்றியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிரக் ளின்றவன் றுனுந்
செவ்வீதினி னுள்ளபுகுந்து செய்கியெலா முணாந்து சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செந்
நது கிற்ப், எவ்வுயிரக் டோற்றமபோ தவனையின்றித் தோற்ற விறற்றினுக்கம் முதலெ
ழுத்தக் கெல்லாமாய் நிறகு, மவ்வுயிர்போ னின்றிவ் வுதலானு மரனடியை யகன்று
நிற்ப் தெக்கே யானே” என்றததுவித் சித்தார்த்த சைவ சருதிகள இவ்விவரப் தெருட்
பிதலுங் காண்க.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

அவற்றால் "குத்திர" விறுபெயர் திரிபுட னுடைத்தே " என்னும் தொல்காப்பியத்திற் குத்திரவிதியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பின்னை பென்பன்போல் ஆதிபகவனென வல்லொற்றுமிக்குப் புணர்த்தபாலது அங்ஙனம் புணர்த்த ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. குடி? என்னும் இகாராந்தப் புல்லிங்க சுத்தம் பகவத்சுத்தத்தோடு புணருங்கால் ஆகமம் ஆதேசம் லோபம் என்னுந்திரிபுகளுள் யாதும் பெறுது ஆதிபகவனென அங்ஙன மியல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி வியாகரண வழக்காரும், இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பீழ்ப்து தொக்கக்கணிலைமொழியீற்று ஸு (விசாக்கம்) 'வஃவொயாஃஃபுராதிவடிகயொ?' என்னுஞ் குத்திர விதியால் லுக்காயிற்று. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த குத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேகதேச பதங் கீழே போதருஞ் குத்திரப் பொருட்கு உபகாரமாக வந்தியைவது. மறந்து அதிகாரமூன் றேவெனின,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போந்த குத்திர முழுதங் கீழே போதருஞ் குத்திர விதிக்குபகாரமாக வந்தியைவ தாகலினென. ஆதிபகவ னென்பது கர்மதாரடசமாச னென்றே; சமாசன் பிராகிபதிகமாமோவெனின்,—'சூதுஜிதவஸா லாஸு' என்னுஞ் குத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராகிபதிகமாத னோந்தா னென்க. ஈண்டுப் பிராகிபதிகச் சொல் 'சுயாவத்யாதுஃபுராதி வடிகு' என்னு முற குத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், மற்று ஆரியமெழிக டமியில் வடசொல்லாய்ப் புணாசசி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும் ஒரோவழிப் பெறுமென றுசரியா தொல்காப்பியனா தொல் காப்பிய வெழுத்தச்சாரதப புணரியலி லோதாஸம் அந்நாறக்குக் குன்றக் கூறலென் னுங் ஞாறமாகுமோ டேனின்.—"நறியன் மருங்கி னிவையிற நியல்பெனக்-கூறிய கிளவிப் பலலா நெல்லா-மெயத்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி-யொத்தவை யுரிய புணாமொழி நிலைய" என்னுற் தொக்கமர போத்தப புறனைச குத்திரத்தி லிவ்வாறு வரும் வடநூற் புணாசசி முடிபும் அடங்குதலின், ஆகாசேனக், தொல்காப்பியனார் இன்னோரென வடநூன் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்க வென்றென்க கிளந்தோதாரா யினா, "வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ-மெழுதொயி புணாந்த சொல்லா கும் மே" எனச் சொல்லத்திராத தெச்சவியலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்க வங்கனமெ டித தோதுங் கருத்தனரா யெனக், வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ யெனவே, சொற் புணாசசி ஆண்குக் கிடந்த முடிபானுமவற் தெழுத்தொடு புணாந்த சொல்லா மென்பது தானே போதரு மெனக்.

லோக மெனனும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தப்பவமாயிற்று. அது புலனத்திற் கும் உயிர்களுக்குற் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புல னம் அசேதனப் பிரபஞ்சமு மாகலின், ஆதிபகவன் மமக்கருள் வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதல்வெனென நறிக் தவருணைவழி யொழுக்கிப் போகமும் வீர்பேதம் பொருந்தங் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிர்களுக்கே யுரித்தா மென்பார், முக்கியவிருத்தியால், "உலகு ஈனெயிர்கண் மேனினற" தென்றவ்வாறுரைத்தார். அங்ஙன முரைத்தாரே னும், அசேதனப் பிரபஞ்சமும் கௌணம்பற்றி உலகென்னுஞ் சொல்லால் ஆனம்க்கொ ள்ப்படுவதேயாம். என்னை? அதன் றேறறமும், நிலையும், ஒளிகமும், ஆதிபகவனுள்

முதல்வண்ணியினற்றானே நிகழ்தலா என்க. உலகென்னுஞ் சொல் லிருவகைப் பிரபஞ்சத்தினையு மிக்நன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மெனதது முற்றுவம மாயிற் றென்க. இஃதென்கொல்லியவாறே வெனின.—எழுத்துக்கள உயிமெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம் அசேதனமென விரண்டாய் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைய தெனறவாறு மென்க. உயிரெழுத்துச் சீவானமா லிற்சூ மெய்யெழுத்துத் தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம் ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமெனபதி.

உலகந் தோனறி நிறைடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னதீயப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்நனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாத கருதலளவையின லவதது ண்கித் துணரற்பாலாசலானும், சாணடபட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற காணப்படாத வுடையானதிப கடவுளி னுணமை சாத்தக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவனமுத ற்றே யெனறவவாறேதியருளினர் அவ்வாறேசினும், பசுபாசங்குளாகிய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாடபிவாடேயவவுடைமையாயும் இறைவன னுடைச்சிலேழிக வியாபக் வாதார முதலுமாகலினை, ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வனெனப்படுத நியாயமெழியாம்.

சூனியம மான மாவென்பாரும், சேதம மானமாவென்பாரும், இருதிரியமே யான்மாவென்பாரும், அசச்சரணமே யான்மாவென்பாரும், சூனமசேதமே யான் மாவென்பாரும், பிராணவாயுவே யான்மாமென்பாரும், பிராடொருளே யுபாத்வச த்தாற சீவானமாவென வியசரிப்படை நிறுதமென்பாரும், பூசமுலிய சித்தவமனைத் துங் கூடியசமூகமே யான்மாவென்பாரும்மென வானமான்னிப்பலு சதுமகாதகா பல திறந்தா. அவரெல்லாகூ தற்கு சூனியானமவாக முல்லை வளை, தல வந்துளவை யான வின்ககி ஆனமாச சூனிய முல்லைபயவழினை கெறுபுறா மெல்ச சைத்தொடந்த தங்களுக்கு ஸசவாகமவாழ்ந் நிறுதி துப டேதுவீசெழுதலாம், துபதுமான வாகம வாராயசசி தோனறி நிலைஞ்ஞவச் வாராந்தரு பூவச செசெத்தயாகிய சாடல் பற்றிடேய யறுதி யுறுதலினை, காணப்பட வுலகத்தாலென தவ்வாறுவாழ்பார, இறைவன் சேத் துசேதனப் பிரபஞ்சங்க்களா டொனறி யகவியையாய மனறந்து இப்பெற்றிய நென றுணரவு முரைசகவடிவ வாராச திறிவுருவாய நிறுதலினை, அ முலையனை காணப்படாத் கடவுளென தவ்வாறுதரைத்தார. காட்சியளவையெனினுப பிரபந்தயசுடபிரமாண மெனி னு மொககும், வழிபுளளவை யெனினும் அருபானப்பிரமாண மெனினு மொசசுப உரையளவை பெனினும் ஆகமப்பிரமாண மெனினு மொசகும் ஒவ பச்சிலேழிக வியா பகமாவது—எள்ளினையேபல யாணடு நீக்கமற நிறுதநற்குதல் இறைவற்கு விச வாரந்தரியாமியா மியல்பும் விசகவாதிசுரு மியலபும சொருபவிலசகனை மென டெவாசகி ங்க ளிரண்டு மொபப வெந்நுதுககூறுதலினை, இறைவன் உலகிற்கு முழு முதலாதல் என்று முள்ள வியலபேயாம். எனறமெனதது—பெத்த முத்தி யிரண்டினு மெனற வானும். விசவநதரியாமிபெனினும், விசவானமாவெனினு மொசசும, பசுனொ ணியாதஹதொறஹீயா நாதாஸு ஜகொகிஹிதொ மஹூயாப 1 தற்குதம் டேவஸு திவீதசொகொயா தஹு ஹாஹுதஹிஜாதாதுதக 11 எனினுங் கடவலவ் மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது நெருட்டுதல் கணடு கொள்க, இனி விசகவாதிசு வியல

தெய்வாயயர்வதூஉஃ || ஸராகெவ்வுகெதவடாஹெஹாநிஹெநாநீஸாயாஸொவதி
 உஹ்ஹிஹாஃ ஜஃஷ்டயஹாபஸ்யத்யத்யஸிஹவ்யுஹ்விஹாதலிகிவீதஸோகஃ || ஸகாரண
 காரணாயிபாயிபஃ ” எனறற் றெடசகத்தப்பிரபஸ்கருதி வசனங்களும, பரமானமாச்
 சீவானமா இருவருநதம்முள டேருசலு நிர்நீயராதுலுமபரமானமாச சீவானமாவிறகநத
 ரியாயியாதலுநியமிப்பவளுஃ லுமாயையால அசேதனப்பிரபஞ்ச காரியஞ்செய்வோனாத
 லும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும வீரீபதருளுவோனாஃ லு நனது நிறு
 ததமெனச, அற்ற்ல், உபநிடதங்கள் “ஏகமே” யென வெநித்தோதிய தெற்றிற் கெ
 னின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யெனனுந் சருத்தால் உபநிடதங் ளுநவன மோதின.
 ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்கடோடு முரணுமா நிலை யென்பது. “விண்ணுமண
 னுஞ் சோற்றமலிகருந் தேவ னொருவனே” “ஒருவனே யுருத்தீரன் இரண்டாமுதற் கட
 வுளில்லை” “பரமப்பொருளொன்றே” யெனறற் றெடசகத்தச சருத்தகட்போல் ஏகமே
 என்பதுஉம் பதிப்பொருளொன்றென்பது நாட்டிதற்கெய்யமுநததென்பது,அறமேல், “பிர
 மப்பொரு ளில்லையாயி னொரு பொருளுமில்லை” என்று சுருதி கூறிய தெனனை யெ
 னின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரத்தை யினை யமையா
 மையின், சுருதி யகவன மோத்தது. இங்ஙனமாகலின், அதுவு மேல் வசனங்கடோடு
 முரணு தெனக. அறமேல், உபநிடதங்கள் ஏகமாகிப் பிரமத்தை யேகமெனறல் பொரு
 நதும்; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமெனாது, சில விடங்களில் “பிரமமததுவிதம்” என வடே
 தகூறுவ தெனனை? அதுதுவித் யிருப்பொருட் கண்ணதெனக கொள்ளின், ஒரு பொருளை
 யத்துவிதமெனறல் பொருநதாதாஸெனின்,—ஆண்டுப் பிரமமததுவிதமெனறதுபிரமமுயி
 ராளின் வேற்றுமையினை நிற்பதெனலும் பொருட்டாகலான ஆஃது ஏகமென்பதோடு
 முரணுமா நிலையெனச. நகரம் அப்பிராமணனென வருமொழிப் பொருளின் னனமை
 யினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளி னினமையினையும், அதனமென வரு
 மொழிப் பொருளின் மறுதலையினையு முணர்த்தி நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவிதமென
 னுஞ் சொற்கண்ணதான நகரம் வேறன்மைபுணர்த்தி உண்மப் பொருட்டாம் அறமேல்,
 ஆகியா பதஞ்சலியார மாபாடியத்து ளொந்ந்தோதிய நகரப்பொருள்களான ததகாதிரு
 சிய முதலியவாறனுள் அனமைப் பொருள் யாதாமெனின், முதல்கண்ணதான ததகாதிரு
 சியமா மெனக, அதுதுவித் சொருபஞ் சிவஞான மாபாடியத்துத் தடைவிலைகளான வ்ரி
 ததோதப்பட்டது. ஆண்டு இனமை மறுதலைப் பொருள்கள் சுருதி வீரோதமாமாறும்,
 அனமைப் பொருள்கருத் சமதமாமாறு நனதுநாட்டப்பட்டன. சிவபு பேதலப்பொரு
 ளிரண்டுந் தமமு ளபேதமாத்த குரிய சாபநத் வீசேட முணர்த்தல் அதுதுவித்
 மெனனுஞ் சொற்குப் பொருளென்ப தானகை முடிபுந் யாமெனதுணர்த்துகொள்க.

இனி ஏகானம் வாங்கு ளொருசாராரான மாயாவாதிசண மாயையாஃதமெய்யப்
 பொருளெனறுஞ் சொல்லப்பட்டது, பொய்ப் பொருளெனறுஞ் சொல்லப்பட்டது, அந்ரு
 வசனமாய் நற்படுதொன் றெனவும், அந்ருகலின்னதே மாயை யெனப் பெயர்பெற்றதெ
 னவும், அத்தனமைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணுடியி னிழை
 போல் அத்தியாசமாயத் தோன்று மெனவுப், அங்ஙனந் தோன்றியவழிப் பேயத்தோ
 நீராகவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற் சாணப்படுமாறுபோல் அத்தோற்ற மண
 புன ஸனல் கான முதலிய பிரவஞ்சமாய்க் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்
 தனுடைய விவர்த்தலமே சகமெனவுங் கூறுவர். மெய்ப்பொருளு மன்றிப் பொய்ப்பொ

ருளுமனி நிம்ப்தொன் றுண்டென நெடுததுக காட்டுந் கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் செலாமையான, வழியளவைக் செலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதா கலானும், பேயத்தேறி நேருறு லீ மாத்திரையே யசத்திய மாவதனி யளபொருளா யத் தோன்றுவாகிய பேயத்தோ அநிருவசன மாகையின் அஃதாணடைக் கெடுத் துக் காட்டாதல் செலாமையானும், பாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க் குங் கொள்கை யனமையானும், அஃதொன்றாக் வைத்து மறுக்கற்பாற் றனறென யோ. முக. அலலதுஉம், விவாததனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பா. அஃ தசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சு சத்திய மென்பது காட்சி முசலிய செல்லா வளவைகளானுந் துண்யப்படுத்தலின், அத தன்மைத் தாகிய பிரவஞ் சஞ் சித்தனுடைய விவாததனமாமா றியாண்டைய தெனக. இத்தனு மாயை யநிருவ சன மனறென்பது தெற்றென வுணாக. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன காரியபா கிய பிரவஞ்சு சூனியமாதல் வேண்டு மாகலா னென்பது.

அறநேல், பிரவஞ்சு சத்திய மெனறகுப் பிரமாண மெனனை ? காட்சி யே பிரமாண மெனின், — அறநன்று, காட்சியானே நிகழ்காலத்தப் பிரவஞ்சு சத் திய மென றுள் ரப்படு மாயினு முகசாலத்தினு மொருதன்மைததாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்சு மெனப் ததனதுணரப்படாமையின். அன்றியுந் காட்சி யளவையான இது சூடம இஃதாடையெனவந்திமுக்கத்தாற் காணப்படுவ சனநி, இஃதாடையன்று இது சூட் மனறென மறுக்கே முகத்தாற் காணப்படாமையின், அனமையாத லுணர் தனநிப் பேதற் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்சு முண்மைதருக் காட்சி பளவை பிரமாண மன்று அறநேல், அகட சூட ச்தன லேவு சூடமடையின் வேறு என்னுங் காட்சியெல லாககு மொப்ப முடிந் தாசலிற் பேதப் பிரவஞ்சு வுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிர மாணமொரு ஈதல் பொருளுதாரெனின் — அறநன்று, அதன்மைத்தாகிய காட்சி சவிக் தப்பமாகிய, சவிக் தப்பமெல்லா மய சமாகலானெனக் பேதப்பிரவஞ்சுவுண்மைக்குக்காட்சி யளவையிரமாணமினருக்கே, அஃதொபாயமா மெ வேதவுணாதற் றுடமின்மையின், வழிய ளவைபிரமாணமன்று. அவ்விரண்டிற் சூடமடையின் சூடமவளவையும பிரமா ணமாகத் தெனக. இன்னும், இஃதத்தினின் வேறென்றுந் சவிக் தருக் காட்சி பிரமாணமெ னபாக்கம அபேதவுணாவு நித்தாத்தனநிப் பேதவுணாச்சி நி றாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின் அவ்வளவாக்கே, முற்படத் தோன்றும் அபேதவுணாச்சி பிரமாண மென்ப பொருளுடையாகக் கோடல் வேண்டிம் வேண்டில், பிற்பட்ட தோன்றும் பேத வுணாச்சி உத்தே யவா றெறலிற் பிரமாணமாகாமை யுந். அபேதவுணாச்சி காட்சி யளவையானே பெறப்பட்டலின் சூடமடையின் வேறன்று, திரவ்யமாகல்லா, ஆடை போலுமென்கு பற்றுமானமும், வேறதுமையினதிக் கூறும் வேதவாக்கியங்கடும், அதற் குப் பிரமாணமா மென்க. ஆகவே, வான் வளி தீ நீர் முதலியவனவாக நீர்வற்றுமை படுக்கூறும் வாக்கியங்கடெல்லா மியவளவைகடெனப் பிறுந்துதல்க, உபசாரமே யன நிப் பொருளாபா வென்பது கண்டுக்கொள்க. இவ்வனம் பேதவுணாச்சிக்குப் பிரமாண மின்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சுமாகிய பிரமேயமின்மையுற் தானே போதரும். அவ்விர னாரி முளவெனக் கொள்ளினும், பிரயித்தியுப் பிரமேயத்திற்கு சம்பந்தமெனனை ? தா தானமியமோ ? காரணகாரியத் தன்மையோ ? கையோகமோ ? சமவாயமோ ? வே ரெனறோ ? எனக் கூடியிருக்குத், தாதானமியமாவது ஒன்றுதானே யொருவாற்றுகிற் வகைப்பட்டுப் பிரிப்பினி றிறற் குறித்தாதலாகலின், அதன்மைத்தாகிய, தாதான்

மிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கு முண்டெனின்,—குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலுங் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாத்து மெல்லார்க்கு மொபமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான மியங்குறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தனமையே சம்பந்தமெனின்,—காரணகாரியங்களி னொன்றுவழி பெறநின்றதல பொருந்தாமையின், கனவினகட குட ஞான முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்புளவாதல் வேண்டும். அஃ தின்மையானும், விடயமும் விடயிபபதுமாந் தனமை சம்பந்த மெனின்,—விடயமாவ திதவென்றறிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேசுப பிரவஞ சம் பிரயிதிக்குப் புலனுகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப பொருளே யாசலான, அவ ற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன் மெனநல் பொருத்தமுடைத் தென்று, இங் கன மாயாவாதிக்கள் கடாவிகட்களாறசாதிபராசலின், ஆணபுடிக் கெனனை பெனின்,— கூறுதம், பிரவஞ்சஞ் சத்தியப பொருளெனபதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை யரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற்போல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலின் மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொக்குமாகலானும், நிருவிகற்பக் கா ட்சியின் விதிமுக்கதாற பேதமறியமாட்டா தாயினுங் குறியியோ மக்குள வெனனுமைய த்தின் பின்னர் இது குறியியே மகனனறென வெதாமறை முக்கதாற பேசவுணர்வு காட் சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவு மாலைபோலவு மொவ வொருவர்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றேனதும், அதுபோலநி மாசறுகாட்சியின் எல லார்க்கு மெக்காலத்தங் குடங் குடமேயாயத் தோன்றுவதலலது வேறுபடசு தோன்ற மையிற் சலிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அனறியுங் கயிறுமக்கு மறவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தன முதலிய விலக்கன வொப்புமையா னுண்டொன்றை யொன்றா கத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும், அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அத்தையு மவவாறு திரிவுகாட்சி யெனநல் பொருந்தாமையானும், சலிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினு முண்மையாற பெயா சாதி குண முத லிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சிய் னின்றறியிற் சலிகற்பக் காட்சியினு மின்றறிய முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூக்குமமாயப் பேதந் தோன்று மாசலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காகலிற் பேத முணார்த்தனிப் பேதமின்மை யுணர்தல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேதஞானத்தை யவாவி நிறறலின், அபேத ஞான முறபடத் தோன்றுதலபற்றிபு பிரமாணமெனநல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத் திற்கு வேறென்ற றொடக்கத்தப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறென்றென்ற றொடக்கத்த அபேதவுணர்ச்சி யெத்காலத்தின் வே றுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமெனதும் அபிரமா ணமெனதும் கோடல் பொருத்த முடைததாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணர்ச் சிக்குப் பிரமாணமுத லறிக். ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முறகூறிய வனுமினமும் போலியாயவாறு காண்க. அங்ஙன மல்லாககால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக்கச் சென்றான குடத்தை யெடுத்த வறுதல் வேண்டுமென றெழிக், இதனானே யபேத ன்வுறு மாமகங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் துணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினார் க்கு, மெய்யெனப் பிரவஞ்சத் துடப்பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யமமுறையாற பிர

வஞ்சமுமெய்யேயாம். பொய்யென்றிப் பொய் பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்யப் பொருளென்பது தானே போதரும். அறநேலு, பிரமித்திக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்த மெனனை யெனின்,—அறியப்படுவது மறிவதமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென றுணாக, விடய விடயித் தன்மை சம்பந்த மனநெனப்பையாயின், நீ பிரவஞ்ச மித்தை யெனறுணரு முணாவிற கதுவிடய மாணமையிற் பிரவஞ்ச மித்தை யன்றென்பபட னுனகடே வழுவாமென ரெழுக.

அறநேலு, விடயமாவதியாசெனின்,—எவவுணர்வு நிகழ்ந்ததுழியெப்பொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமெனக. விளங்குதல் விளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இவ்வளவு கூறியவாற்றாற் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமு முணமையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்யப்பொருளே யாகலான அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெய்யப்பொருளாவதென யநிருவசனமாநல் பொருநநாமை யறிக.

இனி வேதத்து னோரிடத்தம பிரமப்பொருளை “உபாதான”மென்னுஞ் சொல்லா லெதிததோதக காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமெனக. இன்னும், அவ்வமுதற் காரணங்களின் குணமெல்லா மவவக்காரியங்கட்கு முனவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத் திறற்றோறிய பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டுமெனநிச் சடமாநல் பொருநதாதெனக. அறநேலு, பாலிலுண்டாகிய தயி, நுகுபு பாபின் குணமு நெல்லிலுண்டாகிய பதா பலா லங்கட்கு நெல்லின் குணமுங் கொமி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ் சிலம்பியிலுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கொம்பத்திலுண்டாகிய தேளுக்குக் கொம்பத்தின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத் திற்குங் கொடுமெனனு நியமம் பொருநசாஸலெனின்,—அறநேலு, ஒன்றன்குண மொன்றாகாநிலிமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதற்குத் தாமபரியம், காரணத்தின் குணங்கட்கொ டொத்த குணங்கட்கொ காரியத்திற்கு குணவாதலென யவற்றிற் குறு மறுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான, ரண்டெடுத்தக்காட்டிய வற்று ணியமத்தக கிழக்கினமையறிக. சிலம்பியிலுந் வருத்தற்குக் குக்கும் காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுண்மையானுங் கொம்பத்திற் றேனறியது தேளினுடம்பேயாலானும், இன்னொ ரன்னையெல்லாம் பிறவிப்பத் மாகலானும், ஆண்டையப்பாடினமை கண்டு கொளக.

ரண்டுக் கூறியவாற்றான மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்பதூஉம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின் ததிடடித்தலான முதலவ னிமித்த காரணமே யாவனென்பதூஉம், தனிப்பொருளாயினமை கானக “மாயையான விசேடிககப்பட்டு விசிட்டமாய் நின்று முதலவனு முதற்காரணமாம்” என்ற நீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்த சென்று முடிவின்னை இவ்வாறு நிகாடலே சித்தாநதமாக வலியுறுத்தலா. அது சென மாதகரணத் திருத்தியிற் சிவாதத்தியமணிதிபிகையினுங் காணக.

அறநேலு, “பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லா முணர்ந்தோன்” என்றற் றொட்கத் து வேத வசனங்கள் பயப்பா டிலவாமெனின், உடையானிப்படினாநதவழி, உடைப் பொருளான உயிர் மாயை கனமங்கரும் அவ்விசக்கண்டது ளகப்பட்டு விவரப்பியமாய் நிறறலின், அவையு மினிதுவிளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

இனையனவேயாமென்க. நான்மணிமாலையில், “நுறையுந் தினையு நொய்யுந் கொட்டும்-
வ்வாவில் சேகர வாரியுந் குணாகடந் - பெருததஞ் சிறுததம் பிறங்குவ தோனறி- யெண
ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் - தனமை போலச் சராசர மனைதந் - நினைநிடைத
தோன்றி நிண்ணிடை யொடுக்கும்” எனறது, முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் நிறை
பற்றி யாகலின், ஆண்டையபாடினமை யறிக. இது கிழங்கினின்று தோன்றாத தாம
ணையப் பங்கசம் என்பது போலவதோ ருபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத்
தாரகமாய் நின்றல்பற்றியே யவ்வாறுதாத்த செனப துணர்ந்த கொடறகே, நீரிற் றேன
றியொடுக்கு நுலா முதல்யவறநை நீர்க்கிடனாகிய கடலிற் றேனறி யொடுங்குதல போ
லென்றுவமை கூறினா னென்க. கடலெனறது—நீர்க்கிடங் கொடுத்த நிறகு மாகாயம்.
நின்ற திருத்தாண்டகத்தும் பிறுணமும் “இருங்கினுபத தியாகி - எமமடிச ணினைவாறே”
என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வுத்த திருவாகுக்களும, “அறிவாறுந் தானே யறிப்ப
பான் றுனே, யறிவா யறிக்கென றுனே—யறிவென, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரி
பொழிவா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” எனனும் அம்மை திருவாகும உல
கெலாமாகி வேறு யுடனுமாய் முதலவன் நிறைபற்றியாகலின், ஆண்டாசுவசை யினமை
யுந் கண்டுகொள்க. இங்ளுடன், அபேதங்கூறும் வசனங்ளு முபசாரமேயன்றி யுணமை
யன்றெனபது கண்டுகொள்க. இவ்வாறறி முாலவன் மாயைபோல முதறகாரணமாவ
னெனின்,—அது மேற்கூறியகுற்றங் டு கிடருதலன்றிப் “நிருவிகாரி” பெண்ணுஞ் சூருதி
ளோடு முரணுத்து முடைத்தென்க. இங்ஙனங் கூறியவாறாலு, “காரிய கார ணங்ங்
முதறுனை நிமித்தங் கண்டாம் - பாரிசமனை யுரிசு பண்ணு மவன்முத றுனைநி மித்த
ந் - தேரினமனை மாயை யாகத் திரிசுத்தன சத்த யாக - வாரியன் குலால் னு, நின் றுக்
குவ னகில மெல்லாம்” எனனு மத்துவித் தைவசரித்தார்த வழக்கே சூருதி யுத்தியலுபவ
மூன்றற்கு மேற்றதாயத் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற் குரிய மெய்ப்பிரசங்கமா
மென்றறிந்தகொள்க.

அற்றேலத்தந்நனமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதலவன் முதற் காரணமாகிப்
மாயைக் காதாரமாவனின், உவம்பொருளாகியகுயவனு மண்ணுக்காதாரமாதல வே
ன்றிமெல்லெனின்,—அறியாது கடாயினுய, உவமமெல்லாமொருபுடை மொகத்தேயன்றி
முழுவது மொத்தலின்று. முழுவது மொக்குமென்பாரை முகலவனுக் குரிய வியாபக
முரலிய குணங்களுந் குயவனுக்கு முளவாதல வேண்டுமெனக் கடாயினுக்கு விடை
யெனையெனக் கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானன்றே யொருபொருளுந் கொடே
ரிப்பபுறறி வேறு வேறுவன்ம் கூறியது உமென்க. அற்றேல, இவ்வியலபிற் குவமை
யாதோ வெனின்,—நன்றே கடாயினுய, குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய வுக்கரசு
கிலங்களுக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலப்பியாதனு மறித்தாயனன்றே!
இவ்வாறு பலவுந் வெனக் கொள்க. பிரமலிவாத்தன வபேதவாத்திராகரணம் ஆகியியர்
சிவஞானயோகிகள், சிவஞான மாபாடியாதது விரித்தரைத் தருளினா. சிவஞான போத
த்தப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டாமபாத்த திரண்டாமதிகரணத்துட் காண்க.

ஆகிபகவனாகிய முதலவன் எவ்வின்னெம்போலப் பசுபாசங்ங்ளிற கலந்து நீசகமற
வெளபச்சிலுக்க வியாபகமாய் நிறகுமியலபின்னாலின், அவன் பிரபஞ்ச காரிய மியற
குதியிற்றுத்தற்குக் குலாலனை யந்நன் முவமையாக்க கூறுதல் கருத்தாவாதன் மாத்திரை

க்டேயன்றி வேறில்லையென்பது தெரிந்தகொள்க. இயற்றுதியற்றுதலாவது - கரணத்தா னனறிச் சங்கற்பமாததிகரையாற செயதலாம். மற்றுக்குலாலன் சங்கற்பத்தானைநிக் கரணத்தாற காரியஞ் செய்யும் வினைமுதலாகலின் சங்கற்பத்தாற்காரியஞ் செய்யு மாதி பகவனுக்குச் சுருத்தா முறையினுஞ் சிறிதொடப்புபற்றியே யுலமமாகின்றனெனறுணா க. ரணநிச்சங்கற்பமெனறுது- வியாபக சிறுசத்தி சன்னிதப் பிரேரகத்தினை. காத்திருந் தவமவநன் மிருவகையாடறு : “கதூக்ஷுவிதவிபுரஸுங்கஜாசுகானா தீவீரி துலிவங்கஜாபுராதெணகாபுரவெஃகியவெவாஃ | சரிவஸுங்கஜாபுராதெணவி டுபுசெநாபகரஸுபா” எனனும் பவுடகராகம வசனத்தானறி.

இதறுவ னெள்ளினையே போலப் பசுபாசகுகளிற கலந்து நீக்கமறுவெளபச்சிவே டிக வியாபசமாய நிறந்து நிறகுமெனனு மத்துவிச சைவ சித்ததாந்த நிருவசனவுறைய, இங்காலத் தேசானம் வாதிசுரு னொருசாராருட்டபட்டா, எள்ளினைய கோதிலை யுற்றுப் பிரிந்திருக்க சாண்டலின், உவமெயமா முதலவனு மொனனனிலை யீற்றறுப் பிரிந்து வியாபகமாகுங் கொலென ருசங்கக நிரழத்தவா. ஒரு பொருட் கொரு பொரு ளுறவம் மாபுலொருபுடை யொத்தல் பற்றியே யெனபது மேற்குறினாமகலின், அவநன் மாசங்ககித் லுவமம் மிலக்கணமதீயார கூற்றயா மெனறொழிக் பசு பாசகுகளின் முத லவன் கலந்து நீக்கமறு வியாபசமாய நிறற்றது எள்ளினையைய யுலமானமாகக் கூறு வது, செய் எள்ளி உளஞ் புறமபுமாயக் கலந்திருக்கல் பற்றியேயன்றிப் பிரிதிலை யெனக். இவநன் மாசங்ககிப்பா ஆவிரமபுப் பொன்னுடொக்கு மெனறுவழி யுத்தருக் கியடித்து நீட்டவும் பங்கொலெனவும், இவனுல் பிறறுமதி போலு மெனறுவழிக் குறைபு லுற யாபுலு வாருறி பகருத்து மெனறி கவயும் இவனுத குள்கொலெனவு மா சங்கப்பாறாசலின், அவைய யவா வெள்ளறிவு வியாபாரமாமென றொழிக்கப் படுவன வல்லது மறுத்தற் கிற்பன் வல்ல வென்றி. ரணநிக் குறைதன் மறைதலும் வளாதல் வெளியாதுமாம். இன்னும், அவா பசுபாசகுகண் மெயப் பொருளென்பா முதல் வன் விபாபத்தற்கு நூன்தை கூறுபவராவா. யாதினெனின், பசுபாசகுகளுள்ள விடங்குகளின் முதலவனிருப் பிட்டையறுறு அவன் விபாபகங் குறைவுறுதலா லெனறிந் தன் மாசங்ககை நிகழ்த்தாநிற்பா. இன்னோரென் வாசகுகககளை அவா பிராக்ருத அவ யவ சண்டப் பொருட் பயிறசியு னிழ்த்துகின்றா எனனை? அவயவமுடைய கண்ட பபொருளெறி நிரவயவவசுடை சச்சிதானந்தப் பொருண் மறொனறு னிடையறுற் றுக் குறைவுறு தாபுலானெனக். ஆதிபகவருகிய விறைவ விரவயவவகண்ட சச்சிதான ந்த முத்தொருளாகலின், அவன் அனாகிய தன்போல் நித்தியமாயத் தனக்கு வியாப் பியமான சித்தித்துக்குகளில் யாணடுக கலந்து நீக்கமறுத தன்பூரணச்சிறகு நூன்தையா துமினறி யவையே தானுய நிறகும பெற்றியுடையரு மென்க இனி அபபெற்றி யுயிர் களா லிறென் வறியவு மோதவும் வராத சொருப் மாம. அறறுகலின்னறே சுருத்குரு மவன் சொருபவியபு “வாகு மனசாதீத மெனறு” “அநிததேசியம்” என்று மகந் தமெடுத்து முறையிட் டோயந்தன் வெனபது, “வாக்கு மனங் கழிய் நிற மறையோ னே” எனனறு தம்பிழவேதமு மகருதே பற்றி யெழுந்த. வளி தீ நீர் நில மெனவொ ன்ற கொன்று தூலமாகி நிலைபெறும பூங்கண்ணுக்கிருஞ் சூக்கும் பூதமான வாகாய மி டங் கொடுத்த விபாபகமாய நிறகும பெற்றியே மக்கட குற்றறித்ற கரிதாயதுன்பொரு ளாம். ஆனபின், நிரவய வவகண்ட சத்தாயுரு சித்தாயு மாணந்தமாயு நிறகும பரபபிழ்

முதல்பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாயியாயும் வியாயியாயும் பூரண மூற்றுநிற் றுஞ் சொருபவியல்பு, மாயா தனுக்ரணங்களாற் கட்டுந் தவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேசமுதலிய கலையறிவு மினியினி விளக்கத் தானுஞ் சிவிரிவிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்கிரையானே, நாம் பிர மமென்று தருங்கி, இறைவன் நிருவருட்கயலாயக கேவலமூற்றுமலும் பசுபோதப் புல்ல திவ்யரீகங்கள், நாமநிந்தாமென் றொருப்படுத்தலும், பசுபாசங்கண்மெயட்பொருளாயின் அவ த்நினைருப்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற கிடையறவு மூட்டுற்று ஹானதை புதுதருமெ ன்று பாண்டித்தியம்போல அபிநயித்தாக குதாக்க நிழ்த்தலும், புலலறிவு முதிர்ச்சியா வதல்லது மற்றியாதாமெனக். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் “அகர முதலெழுத்தே ஆகா ரமுதலிய வெழுத்துக்களாயத் தோன்ற நிற்கும். அது போலப் பிரமப் பொருளொன் றே அவிச்சையினுற் சிற்சடங்களாய்க் காணப்படும்” என்னும் பிரமவிவாதன் ஏகான்ம வாதக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரமபோல வெறும் போலியாயாத, தெளிந்த கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, “அகரம் அங்காததன் மாத்கிரையானே பிறக்கும். ஏனைய வெழுத்துக்களும் அவவங்காப்பே காரணமாகக்கொ ண்டி பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காப்பு முயற்சிவிலழி யவற்றிற்குத் தோ ற்றரவு கூடாதாம் இங்ஙனமாகலின், அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரிய மே”யென் நிங்ஙனம் கூறுநிற்பர். அகர வக்கரம், நாதகாரியமானவோ நரவியம். அங்காப்பு, அண்ணத்தின் றொழில். என்றது—சீழ்மேலுதடுகளி னீக்கவியா பாரம். திரவியமூற் தொழிலும் வேறுகளின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல் திரவியத்திற்குத் தொழிலுக்கும் வேறுமை யறியா கூற்றேயாமென்று மறுக்க. இன னும், இதனை யோர்திருட்டாரத்ததில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதும். ஒரு வாயில் ஓ ரரண்மனையில் அரசன் புறம்போதரர்களை வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப் படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதராநிற்பன். அவன் புறம்போதருநகால் அவ ற்குரிய ஊர்திப்படைவீரரும் கானடப்படைவீரரும் அவ்வாயிலாற்றினே பட்டையமைந் துடன்போதராநிற்பர். அங்ஙனம் போதருலபற்றி அரசன் படைவீரராகான், படை வீரர் அரசனாகா. அதபோல, அங்காப்பு முயற்சினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தியவதையினீங்கி வைகரியாய வெளிப்படுதலபற்றி அகர மேனையெழுத்துக்க ளாகாது. ஏனையெழுத்துக்கள் அகர மாகா. அரண்மனைவாயிற் புதுவனீக்கமென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற் ச்சிப் சிறப்புடைத்தாயப் படைவீரர் புறம்போக்கிற்கும் ஏற புடைத்தாம். அற்றே யுதடுகளி னீக்கமெனப்படுநதொழில் அகரம் புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏறகு முயற்சியாம். இதில் அர சன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரா ஏனை யிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற் புதுவ னீக்க விரண்டுமேல சீ முதுகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திரு ட்டாத்தமாயினமைகாண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரண்மனையுள் னீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காத்துடை னீன்றார். அதபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினுற் புலனாகுதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கட் சத்திமாத்திரையாய் னீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிகக் ப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்திரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலெபற்றன். இவ்வெழுத் த்ச்சத்திக் ணித்த மாதலால், அக்கரமென் நங்ஙனம் வழங்கப்படும். இத்தானே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகுஞ் செவ்வியிறுனே, அங்ஙனஞ் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகு மேனையெழுத்துகளுக்கு முதலாய், நிறையுயிரி முயற்சியி னுதமாத் தினாயாய் விகாரமினி அங்காப்புமுயற்சிபற்றி யியலபான வெளிப்படு மென்பனா உம், ஏனையெழுத்துகளும் அதனசத்தியான அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால் அதனேற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அசனுவாப் பானே விகாரமுற்றுத் தோன்றுமென்பனா உம், அமமுனறயானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பனா உம், எழுத்துக்களுக்கு முசுநகாரண நாதத்தின்கட்கு மவவசசத்திக் னென்பனா உம், அண்ணத்தின் ரெழிலாகும்ங்கா ப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பனா உம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகரமுதலிய வெழுத்துசசத்திகளெல்லாம் வெவ்வேறு யிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலன்றி ஒன்று மறநேரனறுகித்திரிந்த பொருள்களெல்லவென்ப துணாக. ஈணங்கூறியவாற்றால், அங்காப்பு முயற்சியேகொண்டு “அகர முசுநகாரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாயுத்தோன்றி விளங்காநிற்கும். அதுபோலப் பிரமமுசுநகாரணமாகி நிற்பச் சிறுசடங்குளெல்லாம் அதன் காரியமாய்த் தோன்றி விளங்காநிற்கு”மெனவும் பிரமவிவாததனவாதம் அளவை கட்கணிப் பொருளுதமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடநூலார் பொருளுத மாற்றினை யுத்தியெனப்பா. உயிராகு அந்நியாயியாய்நிறகு முதலவன் சிறுசத்தி உயிர்க் கிழவன் சிறுசத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழவன் சிறுசத்தி நாதத்தினை யியக்க, நாதத் தன்விருத்திருப்பான அகரத்தினை யியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை யியக் கித் தோற்றுவித்தலன், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு நீகல்லா நிமித்தகார மாமென் றவன் முராததாம். உணையில எழுத்துக்களின் னேற்றத்திற்கு அகரம் அவாநதர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதலவன் சிறுசத்தியேயாமென்றும், கடைப்பிடித் துணாநுகொள்க.

நாயனா ஆகிபகவனுன் முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதனுசேதன் விருவகையுலகு மியவாறு மெய்ப்பொருள்களென நிர்ணயவுவமையனவையான முதற்க ணித்துத்திக், “கரத்தன லாய பயனென்கொல வாலநீவ - னற்ற டொழாஅ றெனின்” “மலாயிசை யேகனுன மாணடி சோந்தார - நிலமிசை நீநீவாழ வார” “வேணுதல் வேண்டாம மிலாண்டி சோந்தார—கியானெடு மிச்சமை யில்” இரளசே நிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் - பொருளசோ புழமுநீந்தார மாட்டு” “பொறிவாயி கைநவித்தான பொய்தி ரொழுக்க - நெறிநின்றா நீநீவாழ வார” எனநிங்ஙன மெய்ப்பொருளான வான் மாகக் டந்தலைவனுன் வாதிபகவனை யவனருளிய மெயநதால் சுறதுணர்ந்து மனமுதவிய முக்கரணங்களை யு மமுதலவன் பணிக்காக்கின், அவன் நிருவருட்பேறெய்திப் பேரினப் வாழவு தலைக்கூடு மென்றும், “தனக்குவமை யிலாதான றுள்சேந்தாராக் கல்லான— மனக்கவலை மாற்ற லரிது” “அறவாழி யந்தனை றுள்சோந்தாராக் கல்லா - பிறவாழி நீந்த லரிது” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யெண்குணத்தான - றுளை வணவசாத தலை” “பிறவிப் பெருங்கட லீந்தவா நீந்தா - நிறைவ னடிசேரா தார்” எனறவ்வாறு வழிபாடாற்றுவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற்பட டதனு ளுருந்தமென்றும், ஒருதலைப்ப டித்து, ஆணமாக்கள பொருளினிபந தலைக்கிடாக்கொண டறஞ்செய்து வீடுபெறு கூடு நெறி உத்தரவேதத்துச் சத்தியமாக வெடுதித்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மர்க்களும், அவை வினைப்போகமபுசிக்குமுத்ததாற பசுவுவமெய்தற்குக்குவியாய்நிறகுஞ் சகமும்,

நீறுபயங்குமிறைவழிபாடான சாதகமும், பேறமென்னு மிவையெல்லாம், வெறுங்கற்பனை யென்றகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதஞ் சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக் கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நம்பானபிரபந்தங்கள், பெரியபுராணமென்னும் திருமுறைகளும், தங்கொளக்கைக்கு முழுமாருகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாக்கக்குதி பொதுக்குநீரான எகானமவாதிகளுட்பட்டாசிலர் இக்காலத்து அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குகளில் ஒராவொன்றைப்பெரித்து இங்ஙனம் போலியாகவுரைசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயாரதோலொலாந இத்தராவிடச்சூருக்கெய்வமொழியாததோரது பாராயணஞ் செயது திருவரு டலைக்கூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தழுவாது ஒதுங்குதலால், நமமைப பரமசிவன திருவருட் கயலானவரென்றும், நம எகானம் வாதக கொள்கை தம் உண்மைநாயனமாவைக்கைவத் திருவருனெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தமிழுலக நமமேனாக் கணும் பொழுதெல்லா மிகழந் தவமதித்தணுகாத செல்கின்றது. உத்தரவேதந திருமுறையென்பவற்றின்கணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை பெரித்து நமமதமாகியுரை செயதுபோற்றின, நமமை இழாது மதித்த நமமோ டினாயாடவரும். அன்னுழிய தனை நம மதத்தலீர்த்தக கொள்ளலாமெனக் கொண்ட துரபிமானமே பிறிதில்லை யென்றறி.

நாயனார் “கறநீண்டு மெயப்பொருள் கண்டார்” “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்” என நிவ்வா ருதிப்பகவளுகிய முதற்பொருளை நித்தியசுத்தென நெறித்தோ தியதுபோல, ஆன்மக்களையு “மன்னுயிரோயி” “மன்னுயிராக்கினுசெயல்” “மன்னுயி ரெல்லாந் தொழு” “மன்னல் மன்னுயிரக் காக்கம்” என நிவ்வன நித்திய சுத தெனநெறித்தோதுசலின, உயிரக ணித்தியப் பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து வெளிப்படைப் பொருளா மெனக், “மன்னுயி ரோயி” மென்னுந் திருஞ்சுறஞளாயிற பரிமேலழகியார் “உயிரக ளெல்லா நித்தமாகலின மன்னுயிரெனரா” என நவ்வாறுரைத்தார். “பொருளல்ல வறறைப் பொருளென துணரு - மருளாளு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்-மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்கை தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, எகானமவாதிகள், அவற்றையெடுத்துப் படித்துப் பிரவஞ்சமித்தை யென்பதே நாயனார்க்குந் சருத்தாமென்பார். ஆண்டு “பொருளல்ல” வென்றதம் “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” மென்றதம் சாரியப் பிரவஞ்சுத்தனை. தத்துவப்பிரவஞ்ச மெயப்பொருளாயினு காரியவவத்தையினின்ற வுன்ன துலவடிவம் இத்தனைப் பொழுது நிறகுமென நமமேனார ஸதியவாராது நீர்மெல்லெழுத்துங் கனவும் பேய்த்தேருமேபோ னிஹெறுவதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புல்லுய வினா வக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைத்து. அங்ஙன மறைந்துபோகு நீரையுடையதனை நிலையுதலுடையதென்று திரியக்கொள்ளுமுணர்வு பிறப்பிற்கேதுவாதலால், அம்மயக்கவுணர்வை மெய்யணாவாற கின்றது பரம்பொருளோடு ஒற்றமையுறுத்தற்கு வாகிய உணர்மொளாநிட்டுடை கூடுகவென்பார் “பொருல்ல வறறைப் பொருளென துணரு—மருளாளு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்—மெப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றங்ஙன மோதியருளினார். ஆசலின, அத் திருக்குறள்களும் அவைபோலவனவும் அவாக்கிட்டவிகாதுசெய்து நமக்கணுக்கலம்புரிவ ன்வாமெனக், “பொருளல்லவறறை “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” எனவவற்றும்

காரிப்பிரவஞ்சமே கருதப்பட்டதென்பது” “நிலலா தவற்றை நிலையின் வென்றன
 ரும-புல்லறி வாண்மை கலட” எனனுந் திருக்குறளா னறியற்பாறது. “தோற்ற முடை
 யனவற்றைக் கேடிலவென்று கருதுமா புல்லறிவால் அவற்றினமேற பற்றுச்செய்தல்
 பிறவித்தனைபடுத்தி கேதுவாகலின் அது விடையதவாக கிரும்கென்ப தீதனா சூழப்
 பட்டது” எனும் பரிமேலழகருளையும் இத்தனை கரிபோகக் கிறுத்துமென்க. இன்னும்,
 “இரந்து முயிரவாழ வேண்டிற் பரந்த - செந்ச வுலகியற்றி யான” எனனுந் திருக்குற
 ளிற்போக “உலகியற்றியான” எனும் பிரபோகம் ஆதிபகவ னுலகிற்கு னீமித்த
 காரணினயாழை என்று கிறுத்திற்று யாவாண்மெனின்,—அது மாயையிடு வலவுல
 கியற்றியானெனத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்தி விட-முதலாஷ
 நிமித்தகாரணத் தன்மை விளக்கி “ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு” எனனு முபகீர
 மக் திருவாசகினை வலியுறுத்தலி னென. இன்னும், “மாயையைய பிரகிருதி
 யென றறிக” “மாணயபுடைபு வன் மயசுர னென றறிக” என நிமித்த காரண
 மைய முத்தகாரணசகையும பகுத்து வேறு வேற்றது முபகித்த வசனங்களும்
 ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணனை யாமெனனு முதற்கவேத மகாவாக்கியத்
 திற குறுசான்றது லறிக. மாயையைய பிரகிருதியென றறிக வென்பது - மாயையைய
 முதற்காரண மென றறிக வென்றவாட்டம் பிரகிருதி முதற்காரணம் உபாதானஞ்
 சமவாயிகாரண மென்பன கொருபொருட் கிளவி. “மா வென்ப தொடுங்குதல்
 யா வென்பது வருதலாகலின், எல்லாக காரியங்களுந் தனபால் வரது ஒடுங்கு
 தற்குத் தன்கண்ணிது தோன்றுவற்கு காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாக
 லான, ஒன்றற்கொன்று நண்ணித்த செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற
 சூக்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்பலே பொருத்தமுடைய யறிக” என்றா
 சிவாரூபமானபாடியகாரா, இனி முதல்வன் பாயையக் காராமாய விரவி நிமித்தகாரண
 னாயினும், மாயையான விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டரூப முதற்காரணமு மாவனெனச
 சிவாத்தவியைசுவா கூறுவா. அது பொருந்தாது என்ன? தோன்றி நின்ற றழியு
 முடம்பொடு கூடியவழி விகாரப்படுதலபற்றி யுடம்பொடு விசிட்டரூபுகின்ற சீவான
 மாவச் தோன்றிநின்ற றழிவெனப்பது பொருந்தும், அதுபோல மாயையொடு விசிட்
 டரூப முதல்வது முதற்காரண மாவென்பாக்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசே
 டியமு மவ்விரணமுனியையு மெனது மவற்றின் வேறன்மையான முதல்வனு மவவாறு
 விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, ‘திருவிகாரி’ எனனுஞ் சுருதியொடு முரணுமாதலா
 னென்க. விசிட்டமாவது அமுமுனற்றுகும வேறெனக்கொளவாக்கு, முதல்வன் முதற்
 காரணமென்பதே பெருந்தாதாய முடியுமென றறிக அல்லதுடம், நிமித்தகாரணமே
 முதற்காரண மென்றெடுத்த கால்கிறுத கொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக்
 கேலாமையானும், வழிபள்ளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,—அற்றயினும்,
 வழிபள்ளவை யாகமவளவை பொடு முரணாகலானும், ஒரோவழி, முரணுமாயின்,
 அதுபற்றி யாண்க்க் துணிவுபெறுமையின், வழிபள்ளவை பிரமாணமெனென்பப்ட்டி,
 அதுபற்றியோத்ய நிக்மாசமவசனங்கள் பயனிலவாய முடியுமாகலானும், நிக்மாசமப்
 பொருளாக் டமுமுன் முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மைமெனமை
 யுணர்ந்த பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அடுத்ததேரி முர
 ணுதல் பொருத்த மின்மையானும், அது விடையன்மையறிக. இனி இவ்விரண்டும்
 பொருதோமையானும், வேறுவிரக்குமா நின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம், அது

இனி மெய்யுணர் வெய்திய தேவா முனிவராதீயாரை பகவப்பெயரால் வழங்குதல் அவாமாட்டு விளங்கும் பரமசிவ முபூதவியைப்பற்றி யாதலின், அஃதபசாரமே யா மெனக். நாராயணக்கடவுட்குப் பகவனும் பிறந்தை யாகாபோவெனின்,— நாராயணக்கடவுள பரமசிவனைக்குறித்து அருந்தவ முழந்த ஐசுவரியம் கிரிய ஞான முதலியன எய்தியவரலாறு, இதுகாச புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலின், பகவப்பெயர்வழக்கு அவருக்குச் செயற்கையாளுபதனை யிறந்தையா னுயதன் மெனக் அறிதல், நாராயணக்கடவுளடியார பாகவதரெனவும், அவனபெருமை யெடுத்தோதம் புராணம் பாகவதமெனவும், அந்நன்மை வழங்கப்படுமா மெனையெனின்,— எச்சரமடியார சிவ பாகவதரெனவும், கௌரிமகிமையெடுத்தோதம் புராணம் தேவபாகவதமெனவும், வழங்குவங் காண்காமலின், அவ்வழக்குக் கொண்டுதானே நாராயணக்கடவுட்கு அஃதியுந்தைப்பெயரென்ற னிரமபா தெனக். இனி நீகண்டுதலான “பகவனே வீசன மாபோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்” எனறுகூறியது, அது முக்கியவிருத்தியாத பரமசிவனுக்குங் கவுணவிருத்தியான மாயோன முதலிய கடவுளருக்கும் வழங்கப்படுதல் பற்றி யாகலின், ஆண டையப்பா முல்லைமெனக், அது முக்கிய விருத்தியாத பரமசிவ

னைய யுணர்ந்தமென்ப தறிவித்தற்கு “பகவதேயசன” என்று அங்ஙனமுதற்கண் ணித்தியினு, நெனா.

இனி அபரிசுசின்னையவிப முணர்த்து மீசான்பெயர் பரமசிவனுக்குரியதா கலின், அதிலே பகவதெயா அம்முதலவ னுமென்பதற்கு அமையுஞ் சான்ற மெனலி, ரசரபதம் ஐசுவரியோகத்தாற் பொதுபெயராம் பிறவெனின்,— அற்றன்று, ரசர பதம் யோகமபற்றிப் பொதுவாயினும், யோகஞ் சபற்றிப் பரமசிவனுமேயா மெனக். ரசரபதம் பரமசிவனுக்கு யோசருடியாமெனத்தற்குப் பிரமாணம் யாதெனின்,— “ஈஹ ஈரூபவாஸாநஸூகாஸூரூபஸௌரூப” எனவரும் அபிராண கோசமிருதி பரமபவா யே பிரமாண மெனக். அவயவசத்திபொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவ் சாகி சமுதாயசத்தி பென்னு மிரண்டு மொருங்குடைய யோகருடி பரபலமுடைத் தெனக். இக்கருது மீராமசை தூலாகரு முடனபாடாகல் அருதுவற் காண்க. அற முகல்னனன்ற பிரமமீமாஞ்சையில் “ஸஹோபெவபுரீதீழ்” எனனும் அதிகாரணத்தில் “அவருடமாத்திரனா புருடன புதையிலாத அனலைபொருட்கு, இறந்ததாலத்தி நிகழ் கலந்து முளன்பொருளாகு, ரசானை, அவனே யின்றுமுள்ள, நானையுமுள்ள”மென றெழுத்து கடவல்லி மந்திரித்தும், அநருடமாத்திரனென்ற பரிமாணலிங்கத்தினுற் சீவானமாய் பொருளாக னோந்தவழி, ரசானென்னும் அபிகாசச் சுருதிவழிவான சொல் லுணையறி சீவானமா ஆண்டு பொருளாகானென விலக்கிப் பரமானமாவே ஆணிபுபொருளாகப் பாலுமென்று தணிபு நோந்தவாழ்மெனக். ரசான பதக்கிறுக் றெல்ல பெளதீசகனமைய யுநதாயின், பரமானமானையுணர்த்துஞ் சிறப்புச்சொல் லாண்குணென்பபாடும், இப்பெதாவி னுள் ளனவற்றிற்கு ரசானென்னு மிலிங்க மாசத்திரயாற் பரமானமாய் பொருளாக மூணியாட, “ஸஹோபெவபுரீதீழ்” என னுஞ் சூ சிர நின்றுவருவாய் முடிபுனைக் இனி ‘அபிரித்திற் சீசானை’ எனப் புருடன சத்தினைநிற வருசலின், அதன்னுள் புருடபதமும பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டென்பது காண்போரு மெனக். அஃதெல், புருடசூத்த “நாராயண” மென்றவனும் வழங்கப்படுமாமெனனெனெனின்,— புருடசூத்தத்தற்கு “நாராயணம்” என்றும் பெயர் நாராயணம்கடவுள் பொருளாதல் பற்றிப் போந்த வழக் கதாம். மந்திராபுபற்றிப் போகக் வழக்கெனின்,— அவனிஞ்சுயாசுபற்றிப் போந்த வழக்கா நெனக் ரசானபதம் போகப் புருடபதமுஞ் சிவ மூர்த்திசை சிவசத்திவ விவ்வுகநூலுடையா சிவசத்திவவியேகமாதஞ் சிவகாரணமியுத்ததாந் டடைவிடைகொண் டிம் விளக்குகாதுமா. சண்ணபிராண அருச்சுதற்கு “கரேவவாஜ்யூபவாசூரூபவபெய்யதே ஸுரூபிஃ ஸுரூபகாபவாண” என்று னெதயில் எடுத்தருளினசெய்யு முடித்தால், புருடசூத்தாற் சூருப் பொருளாயுள்ளான பரமசிவனெடுபெனபதை நன்று நினைத்தினு னெனின்” தான் பரமபுருடனுயின், “ஆதிபுருடனை நான் சரணடைகி னேன” என்று கண்ணபிராண அங்ஙன மோதாஸாலினெனக். அல்லதுஉம், பாரதம் இலேங்கம் ஆகத்தபுராணமுதலியவற்று ளோதப்பட்ட சிவநாமங்களு ளடங்காத விண்டு நாமங்களிலையாகலானும், “தாஜாதிதவமொலிஸ்யாதிமொகெஜஹாந்தித்|தாதேய வஜகாராதிதாருகாயாதிவிராணா” என்றெழுந்த அரிவஞ்சுதில் “உபெயாகரு மகி மைபொருடைய பிறா பெயாசனும் என பெயாகளேயாம், இதன்கணுராய்ச்சி வேன்

பாவென்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனும், பகவப்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாத் தெள்ளிதிற முணிப்பபற்கென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே “படைப்புச்சுடவு டிக்கடவுள் சங்கரக்கடவுள்” எனவும், “சாக்ரமூர்த்திச் சொப்பனமூர்த்திச் சமுத்தமூர்த்தி” எனவும் கூறிப், பரமசிவனைத் ‘துரியமூர்த்தி’ பெயர் வுபநிடதங்களெல்லா மூவரின வேராக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவனே நாயனாரால் “ஆதிபக வன்” என்று அவ்வன்ம் விசேடிக்கப்பட்டானென்பது தெற்றென வுணர்ந்தகொள்க இன்னும், மாலையனுத்திரனெனும் மூவரையு முறையே சாத்தவிக்ருணமூர்த்தித் திராசக் குணமூர்த்தித் தாமதகுணமூர்த்தியெனறோத்ப, பரமசிவனைக் “குணதி” என்றைவவா துபநிடத முதலியன வோதுதலானும் அம்முழுமுதலவனே ஆதிசத்தத்தால் விசேடிக்கப் பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்கரவுருக்திரனுஞ் சங்கரித்தற றெழிலின்பொருட்நித தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதலென வுயல்பாகத் தாமதகுண முடைபனலென, தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டின்மையின் துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனுகுளவாசல் புராண இநிகாசங்களிற் கேட்பபிதலின், அகசுடவுக்குச் சாத்த விக்ருணக் கூறியது காத்தறெழிலின் மாத்நிராக்கேயெனக் கொள்க இன்னொரு ரணனை யெல்லாம் பிரம தருக்கத்தவதுதன் விரிந்தக் காட்டியவாறறு னதிக. மாட்டானுக்குக் காத்தறெழி லும் பிருதவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் விடாபிதது ந்றதும் பிரதிட்டாபலை பரி யாதமே பென்க. எனனை நிவிததிப் பிரதிட்டை வந்தத சாத்தி சாந்தபந்தத யெனனு மைங்கலைக்ரான விடாபிதப்பட்டுத் தத்தவ புலனங்களுக்கே முண்டிப் பிரமன் மா லுந்ததிருன் மக்கேசுரன் சதாசிவன் எனனு மைவரு மதகாரி என்ன ஆகமங்க ளோதுதலி னென்க. பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்தவ புலனங்களுக்கென மைக்கோட நிதத்தவள்ளுந் கேட்கப்பிதலின், அது சைவாகமப்பொருளெனது புரவகூடத் தல்லாநென்க. புரா ணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனாக் கும பிரமனுக்குக் காத்தவரு புகுத்தரப்பெயராத கூறப்படுவோர் காத்தறெழிலும் படைத்தறெழிலும் தினிது படைத்தறப்பொருட்சை சங்கரவுருக்திரன் கூறிய அவாபாற றெனதறிப் நீலலோக்கன் முதலிய வவாறமூர்த்தி களே யா மென்க. அது பாரதத்தாற ரிபசங்கரக் முதலியவறுதல் காண்க ஆசாய சினை முதலிய வுபநிடதங்களிற் “பரமசிவன் முரமூர்த்திசனையும் படைத்தான” என்பது போலக் குணமூர்த்திகளை அகவன்கு கூறது தாமகம் யொழிற் தொழிற் வ்ருவனாயுட படைத்தார் எனலே கூறத்தலின், அவா முழுமுதலவர் நாகாமை க்கடை பிடிச்சு “ஆயனை முன் படைத்ததிற் மொருகற்பத் தரியை முன் படைத்ததிற் மொருநாட - துயருருக்தரன் தனைமுனம் படைப்ப றெருகற்பமற றெருகற்பத் தனனின் - மூல மூலயணி பெருங்குத் டன் படைப்பன் முன்பிறந்தவா மறநிருவனாயுஞ் - செயலினா படைச்சவு மருள்புரி லன் சிவபிரானெனி லேற்றமிகக் கெவ்ரு” எனச் சிவசுத்தவவிலேகத்தற் கூறியதனை யும் ஈண்டு விரித்தனாததக்கொள்க. பாரதத்தில் “அளவில்பே ரொளிப் பகவானுஞ்சிவ னுஞ்சுச்சுத் துணமாவாம்” எனத்து அபேதமபட வுபரித்தக் கூறியதாம். ஆனடி ஆன் மாவென்றது அந்தரியாமியெனும் பொருட்டெனக் கொள்ளின், அளவில் பேரொளிப் பகவனென் துயாத்தக்கூறியதெனறி முரணுயாறறி. பாரதத்தின் போசக் கருமத்தில் “ஆதலாலெனக் கானமாவே யாமுருத் திரனை முனனாக்-காடலாற பூரிக்கண் தேனயான்” எனக் கண்ணன் கூறியவாக்கியத்தற் சிவபிரானேத் தனக்காவமா வென்றது அந்தரியாமி

யெனனும் பொருட்டேடும், தன்னுற பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்றநிய ததனேயாகலா
னெனக்.

இனி வேசத்துட கூருமகாண்டகதல் “விண்டு பரமன், அங்கியவமன. அவவிருவ
ருக்கு பிங்கடையெல்லாததேவரும்” என்றத, ஆண்டுச செய்யகதொரு வேளவி விசேட
ததில் அவிப்பாக மேறகுமுறையின விண்டு முருதனவன, அங்கி பிந்தினவன; அவவிருவ
ருக்கு மிடையெயனை சேசவ மெல்லாமெனனும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் பரமமவம
மெனப்பன ஆகியருதமெனில பொருளபரிமா வகாணக். அவவாறன்றி ஆண்டு வின்
பரமனென்றதற்கு விண்டு எம் லாகக்கடவுளருக்கு மேறப்படவனெனமும் அங்கியவமனெ
னறகற்கு அங்கி யெல்லாககடவுளருக்கு கீழ்ப்பட்டவனெனமும் பொருள் கொள்ளின்,
“அங்கி கடவுளாக்கு மேறப்படவன” என்று ஆண்டாண்டிக்கருந் சுருதி மிருதி புராண
களை பலவகிற்றி முாணமென றொழிக. இவ்வாறு முனபின் முரணமைப் பொருள்
கொள்ளவரியாது “விண்டு ஆனமா” என்றதபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றத
பற்றியும், விண்டு வசகு முதனமை கோடல் பொருந்தாமை உறிக. இன்னும் வருவன
வெல்லா மியவாறே யோராதணாக. ராணடுக் கூறியவாறொரு தரிய மூர்த்தியான
பரமசிவனே ஆதிபகவனென வவவாறொதப்படா நெனது தெளிந்தகொள்க.

பாருசரா சதிரிசுன்னனுவ கூறுமாய ஆரசனுலாப் போதுங்காலேத் தொகுதி
சொகுத்பகசு செல்லாருள ஆரசனுவா னிவனென்பது ஆடை யணி யானே குதிரை முக
லிய வைப்பவம் பற்றித் துணியப்படாசாம். எனனை? அவை அமைச்சா படைத்தலைவர்
முதலியோர்க்கும் பொது, அல்லது உயர், ஆரசனுவாகியுற மறுதி யமைச்சர் முகலாயிலோ
ர்க்குத் துணியு மிகக் வரிசையளித்தலு முண்டாகலின். அதுபோல வேதத்தட்
கூறப்படுங் கடவுளருட பரப்பிரமப் பொருளாவா னிவனென்ப தேனைப்பெருமைகளாற
துண்டப்படாசாம். மற்றுக் கூறுகவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருகலொ
ன்றேபரரி யாசனுவா னிவனென்பது துணியப்படமாறுபோலக் காரணவாகியங்
சூட்ட படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுத லொன்றேபற்றி யவனே
பரப்பிரமென்பது அணிப்பபரிம. காரணப்பொருளாகான நாராயணனே யென்பது
சுபால முதலிய வுபநிடதங்களுள் காணப்படும. அந்நேல், சிலவுபநிடதங்களுள் கார
ணப் பொருள் ‘சத்’ கெனமும் ‘பிரம்’ மெனமும் ‘ஆனமா’ வெனது மகநனம் பொது
வகையானும் ‘இரணியகருப்’ நெனதுரு ‘சிவ’ நெனது ‘முருத்திர’ நெனது மிக்
கருநு சிறப்புவுடைகையானும், வெண்கெய் பெயரா னெந்ததோசவும பரிமாலோவெ
ளின்,—அதனன்று, சுபாலமுதலியவற்றுக் காரணப்பொரு ளுராயனெனென தலகந்
கொனது முதனமை பெரித்தது மகநனம் உட்கூறப் படாக்கலான் அதுவே யுன்னம்
பொருளெனவுரு சக்துப் பிரம் மானமா வெனறறொ டக்கதப் பொதுடையாகன
சாக்கந சியாயம்பற்றி நாராயணனைய யுணராதத்திற்கும், அவநனமன்றி இங்குறிப்
பெயர் காரணத்துவதிலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயராயத்தான், மாயோனுடைய
யாயிரம் பெயர்களுட் சிவன முதலிய நாராய னும் எந்ததோதுதலின் இங்குறியாய்த்
தான், நாராயணனையயுணராதத்திற்கு மெனவங் கொள்ளப்படும் அதனேல், நாராய
ணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங் காரணகருதியாய் சிவனைய யுணர்ததிற்கு
மாகலின், காரணப்பொருள் சிவனெனனு முபபிசுங்குகள் வலியுடையவென மாறிக்
கொள்ளிற் பரி பிழுக்கெனையெனின்,—அதனன்று; மாயோன்டையருள் ஏனையவெல்
லாக் காரணப்பெயராய வேறொரு கடவுளை யுணராததுமெனக் கொள்ளினும், நாராயண

நென்னுடையார் இந்நூற்பெயராதலையனறி ஏனைய பெயர்களப்போலக் காரணப்பெயராகுமென்றற் கேலாது, அஃதெவ்வனமெனின், --நாரமென்பது நீர், அயனமென்பதும்; நாரம் அயனமாகவுண்டயவ னாராயன்னென அனமொழி உதொகையாய இருமொழியும் புணர்ந்தவுழி, நகரத்தின் முன்வந்தநகரம் ஒருமொழிக்கண்ணையின், ணகரமாயத்தியும்; உயிரெழுத்தக்டும், யகர வகரகளுந், ககர பகர வருக்ககளுந், இடையே சிறப்பினும், அங்குந் திரியும், நகரநிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல், இந்நூற்பெயராயின், ணகரமாயத்தியுமென்பது, பாணினிக்குத்தரமாகலின், நாராயண நென்பதனைக் காரணக் குறியாதகுவாராகு நகரம் ணகரமாகத் திரியுமென்றற் கோத்திலையென்பது. அமற்கலி னன்றே சிவனமுதலிய பெயரப்போல அவயவப் பொருள் பற்றிக் காரணக்குறியாய் மறநோ கடவுளை யுணர்த்துதல் பொருத்தாராயணனை னுஞ் சிறப்புப் பெயராத சுபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதானென நிவ்நும பிதறுவர். இவையனைத்தஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலியவுபநிடதங்களை யோதியுணராமடவோராகுந்தேயாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகவொன்றே பிரமதத்திற்குச் சிறந்தவிலக்கண மென்ப தொக்கும். அதபற்றியன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனென்பதைத் தணிந்தாமெனக், சுடாவுமுதலிடவுபநிடதங்கள் உலகநீர் தானறி யொடுக்குமுறைமை யுணர்த்தப்படுந்நவனதிக் காரணப்பொருளை யுணர்த்தப்படுந்நவனவல்ல. இடையே இயைப்புபற்றிக் காரணப்பொருளு முடன் கூறப்பட்டது. அவேசாச்சுவதரத்தின் அவவாறநிச் சுபால முதலியவற்றுட் பொதுவகையா னுணர்த்த காரணப்பொருளைச் சிறப்பு வகையா னுணர்த்தப்பொருட்டுக் 'காரணமாய பிரமம் யா' தென முனிவா வினாவும் வினாவமுதற்குணெடுத்திக் கொண்டு, உபநிடதமுழுவுதம் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களாத பரமேசுரன பெருமை விளங்கக் கூறுதலானும், இடையாரேனை யுபநிடதங்களுண் முதற்க் ணெடுத்திக் கொள்ளாமையானும், ஏனை யுபநிடதங்களுட்ரு சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாகலான, அகணுக்கூறப்படுந் காரணப்பொருளாயியுபரமசிவனே பரப்பிரமமெனவு, ஏனைக் காரணவாச்சியங்களுட்கூறும் பெயர்களுடையஞ் சாகபசுநியாயத்தாற் பரமசிவனையே யுணர்த்தி ந்து மெனவும், இரண்டுகருப னாராயணன் முாலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராயத்தான், அவ்வனமன்றி ஆகுபெயராயத்தான், பரமசிவனையே யுணர்த்தி ந்து மெனவு, உணர்க. எல்லாப்பெயரும் பரமசிவனென்பொன்பதே வேந்தின் மூனிப்பெயர் தானாக் காண்க. நாராயணனெனலும் பெயர் மாயோனாக் கிந்தியாச்சலின்னன்றே இடைப்புறநிப பரமசிவனையுணர்த்துமவழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கருவையினிடச்சேரி யென்புழிக் கண்கையென்பது இந்நூற்பெயர் வொளத்தனை யுணர்த்திந்நாரனன்றே கரையை யுணர்த்துமவழி இயைப்புபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டானெனக். கரையின் யுணர்த்துமவழியு மாற்றலா னுணர்த்துமாயின், ஆகுபெயர் ரென்றற் கேலாநாயதிக். இவ்வன நாராயணனென்பது மாயோனாக் கிந்தியப் பெயராயநின்ற கருவையினிடச்சேரி யென்புழிப்போல இயைப்புபற்றி ஆகுபெயராய் பரமசிவனையுணர்த்துமெனக்கோல்ன். ஆன்ற ணகரமாயத்திரித்த கிழக்கிணையின், நாராயணனை னுஞ் சொல் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற் கேலாதெனக் கொண்டவழியும், அவர்க்குத்த நிரமபுமநிலையெனக். இவை சிவரத்தவலியேகத்தது விவ்நானமாடாடியத்த மோதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னுஞ் சிவஞ்'னமாபாடியத்துள் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், 'உண்மையானோசுக்குங்கால், நாராயணனென்பது அவயவப்

பொருள்பற்றிக் காரணக்குதியாய்வினதே பரமசிவனை யுணர்ந்ததென்பது காட்டுமது. எனறெடுத்திக்கொண்டு, “நருகூடயதொகுதி நாரமெனத் தொகுதிப் பொருள்பற்றி ஆணவிரிந்தும்” என்றும பான்னிருத்திரத்தால் அணவிகுத் பெறுமறித, அதன்மேல் ஐசாரிப்பொரு ளுணராதது ககரங்கர விரதக்களையுடைய யசரவிகுதவாகத் தீநிறு நாராயவென அடனீனமி நாராயவென நின்றவழி, அதலும் பகுத்ததன்மைப்படு தலின், அதன்மேல் வினைமுதற் பொருளுணையுணராததம் கசரகரவிதத்தக்களையுடைய யசரவிகுத் யநவெனத்தீநிறு நாராயநனை நின்றவழி, “வினைபெயர் விகுதியி னின்ற ஈகரம் ணகரமாயத்திரியும்” என்பதனால் அநவனநத்திருந்து, நாராயணனெனவொ ருமொழியாய உயிரதொகையையொத்து நிறடனெனனும் பொருடாயக் காரணக் குதியாயவாறு காண்க. இங்ஙன நாராயணனைப்பது லகரடகர விதத்தக்களையுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாதலின்னதே பெண்பாலி னாராயனீயென நகரபகரவிதத்தக் ளையுடைய ஈகரவிகுதிஈரண யாணநிம் வழங்குவது உமென்க. அகரவிகுதியீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளக்கால், ஈராயனீயென வீகரவிகுதி பெறுதற்கு விதியின் மையுணரக் காராயணனெனனும் வடபெய்துத், இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதியுணர்த துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லாராவாகக் கேட்டுண ராக இஃனும் விரித்திற் பெருகுமென்றெழிக். இசதாவத-செய்கை செயதன்முதலியவற் றிற்குக் கருவியாக முத்துணாபாசிரிப்பறு படைத்தட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை, “இரணியசுருபண காரணப்பொருளென்பானாயும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க” என்று, இவ்வாறு நாராயணநாமங் காரணக்குதியாய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்தமாறு சாதித்தாரா.

[illegible]

இதகாறும் கூறியவாற்றான மூவரையுந் தோற்றுவித்த முத்தொழிலினிற்றுத்தம பரமசாரணக்கடவுளு மகாசங்கார காரணனுமாகிய பரமசிவனே ஆதபகவளென்று அங்குநன் குறிக்கப்பட்டா னென்ப தொருதலையா னுணராதகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மாயாபந்த தெளிதனறே, “சீர்கோளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றேப்பாற் - சோர்விலடை யாற் றெளிந்தோந் சோமேசா-வோரில், அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முத ற்றே யுலகு” எனறு முதமொழிவெண்பாவில் சுவை, நெறித்தோதியருளினு மெனக, அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முதறறே யுலகு எனஹ திருக்குறளினே யோரின, அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒப்பாற் சோகோளிறை யொன்றுண்டென பதனும், அடையா னததெய்வநீ யென்பதனும், தெளிந்தோ மெனக, ஆண் டடையென்ற தாதி சத்தத்தனை. இதுகாறும் உலகமுத பரமசாரணனாகிய முதற சடவு னொருவனுள்ளென்றும், அவன் உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி னிறைந்தோருகி யிலுந், மாதிபகவனென்றும் எழுந்த முதற்றிருக்குறட் சொற்பொரு ணுடப மொரு வாறு விரித்தனாததாம். இனி நாயனா உத்தரவேத்தது இந்நன்ம போந்த முதறசடவு ஒருவடி சோதலென நெறித்தருளிச்செய்த விடின் சிறப்பியலடி சிறிது தெரிந்தும்.

நாயனார் முதறகண்ணித்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக கேர்ப உத்தரவேதாரந்த மாக நிலையிட்ட நிலையாமை துறவு மெய்யுணர்வு அவாவதுதத லென்னு நானகங்கார ங்களால் வீதிபேற்றின் சிறப்பியலடி அறிவுறுத்தவாறு மேற்றொகுத்தெடுத்த விளக கினும், நாயனா அங்குந நானகவாகத் தொகுத்த ஞானவதிகரணத்தப “பிறப்பெ ன்ணும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் - செம்பொருள் காணப் பற்றிவு” “சாரபுணா நது சாரபு கெடவொழுக்கின் மறற்றிதனச - சாரதார சாரதரு ரோய” “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு ரோய” எனஹ மகாவாக்கியங்க ளிற் “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க” வென்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீதிம, “சாரபுகெட” வென்றதனாற் கருமமலவீதிம, “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங்கெட” வென்றதனாற் மாயாமலவீதிம, குறித்தருளிஹ, பேதையைப் பினைக்கு மூலமலத்தைப் பேதமை” யென றுபசரித்தார, இம்மூவகை வீரக்கியாம நுகள் அம மூம்மலங்களின் மேலவாமாறு பரிமேலழகியார அவற்றிற்குரைத்த வுணர்வுகளா மறிக்க, காமவெகுளி மயக்கங்கண் மாயா தனுரண புலனப்போக்குகள் பற்றியே யானமாவின் கண் மிக்கு நிகழ்தலின், அவற்றினீக்க மாயாமல விடா மெனக, அது ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள் “காரிகையா ரைப்பொண்ணைக் காட்டவுங்கா மாதிமுமமைச - சோர் விழந்தும் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்காற், காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு ரோய” என்றவவாறு முதமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியத னுஹ முணர்வு. இதனானே, ஆன்மாப் பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆண் டுங் கண் மாயையென்னு மூமலங்களின்க்கி வேணுதல வேண்டாமையிலாத அவ வாதிபகவன் நிருவடிச்சாரபு தலைக்கடி யானந்த சொருபியாய வாழுதலே வீதிபேற்றின் சிறப்பியல்பென்பது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்கொள்க, மல நித்தியமாகலின் நீக்கவுள்ளதுங் கெடவென்று மவவா றருளிச்செய்தார், நீங்குதலாவது-ஆன்மஞானத்தி னைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம், கெடுத்தல் மப்பொருட்டு, ஏறும் பிழலும் மாயாமலமும் ஆகத்துக்கமாகலின், சகசமலவபாதி நீக்கத்தின் அனையும் விண்டொ

ழியு மென்பார், “சார்தரா சார்தரு நோய்” என்று “சாமம் வெகுளி மயக்க மிவையு
 னை - னுமங் கெடக்கெடு நோய்” என்று மவ்வாறருளிச்செய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்து
 வாபிவியத்தியுறு ஆதிபகவனோடேகமாயநினை முததானமாவை முமமலங்கரும் வாதி
 யாவெனபத “அவனே தானே வாகிய வநநெதி - யேக னாகி யிறைபணி நிற்க - மன
 மாயை தன்னெடு வலவினை யின்றே” எனனுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக.
 செம்பொருள் - பரமானமாவான ஆதிபகவன். “சார்புணாநது” எனபுழிச் சார்புமது.
 பரம்பொரு ணிருவிசாரியா யென்று மொரு பெற்றித்தாஃலிற் “செம்பொருள்” என்
 றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாமாய நிறைவிற் “சார்பு” என்றும், அவ்வா ரேறப்
 பட்டது. ‘செம்பொருள் காண்பதறிவு’ “சார்புணாநது” எனவே, முததிநிலையின்.
 ஞாதிருவான முததானமா ஞேயப்பொருளான செம்பொருட் சிற்சத்திபெனப்படு
 ஞானத்தொ டொற்றித்தது அத்துவிதமாய நிலைபெறு மெனவா ருயிறறு. இதனானே
 பாரமாதக்கமான முததயிற மவம்பதவாச்சியனான சீவானமாக கெட்டுத் தற்பதவாச்
 சியனான பரமானமாவா பொழியுமென்னு மேகானமவாதிகள் வீட்டியலபு நாயனாக்
 குக் கருததாகாமை செனியாயிறறு. அறநேல, வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” “சீவோ
 கம்” என்றங்ஙனம் பாவிகக் வேதிய தெனையெனின், — பசுக்கள் பாசவிமோசன
 முறறுத் தமக்கநநியாயியும் வியாபியுமான பாசிவத்தவந தங்கண் அபிவியத்தியுறும்
 பொருட் பிபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அவ்ஙனம் அத்துவிதபாவனை விதிகப்பட்டது. ஆக
 லின், அதுகொண்பி தானே ஏகானமவாதஞ் சாத்திதல் சாலா தெனக். “பிரமாகம்”
 ‘சீவோகம்’ எனனு மத்துவிதபாவனையால் ஆனமாக்கள் சிவஞானக டங்கண் விள
 ங்கப்பெற்றச் சிவமாயிருப்பனவனறிக கெட்டொன்றா யொழியா. அரததாசாரியர்
 கரு மிதவே கருததாஃல “வேதத்தல் ஆண்டானடுப் பிரம்பொருளாகிய சிவபிரா
 னுக்கும் ஆனமாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா நெனையென ருசங்கித்தெ
 ித்துக்கொண்டு, கருடனு மார்த்நிகனுந தமமுள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினுங்
 கருடோசமென்னு மத்துவிதபாவனை விடநிலித்திப்பொருட்டி வேண்டப்படும; அது
 போலப் பிரம்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆனமாஷிற் தமமுள் வேறுதல் வெளிப்ப
 டையாயினு மலநிவாச்சிப்பொருட்டி வேதத்தல் அத்துவித பாவனை கூறப்பட்டது;
 அதுகொண்டுதானே நிருபசரித் தைக்கியங் கூறுதல் சாலாதென்பது” என்றங்ஙனஞ்
 சதாவேததாஃலியசுவைரகத் தோதியயாற்றா லுறிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சுருவஞஞத்துவமுதலிய வெண்குண
 முடைமை சொருப்பியலபெனப்படுஞ் சிவத்துவமாம். இவ்வெண்குண சொருப்பிவத்
 துவப்பேறே முததிதையில ஆனமாவிற்கு ஆனமலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும்
 பேறும். ஆதிபகவன் என்குண முடையவனாதல் “கோளில் பொதியிற குணமில்வே
 பெண்குணத்தான-றான வணங்காத தலை”என்னுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானறிக.
 அறநேல, “ஆதிபகவன்” என்குண சொருப்பியின், அவனறனை “நிர்க்குணை” “குண
 தீதன்” என்று வேதாகமங்க ளோதுதல் பொருநதாதெனின், — வேதாகமங்கள் பர
 மானமாவை “நிர்க்குணை” “குணதீத” “னெனரேறதியது, சாத்துவிக இராத்த தாமத
 மென்னு மாயாகுணங் ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யல்லது முற்றறிவு முத
 லிய சிறகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றாகலின், அது பொரு
 நத்துவதாம், மறறுப் பொருநதாமை யாண்டைய தெனக். இச்சிறகுணங்களு’யில்லா
 வியல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின், — சத்தானை சித்தானை ஆனநதருபமாகை

யுள் சருவஞ்ஞத்துவ முதலிபவற்றை யகப்படுத்திறகுஞ் சேறணங்கள்ளாசலின்
 'ஆதிபகவ' னுன பரப்பிரமப்பொருள் அவற்றை யிலக்கணமாக வுடைத்தென்றலுஞ்
 சொரூபவியலாகாதம். அதவேயுமென நிர்வாகனம் வேண்டுவார் பிரமப்பொருள் ஓரிய
 ஸ்புமில்லா வெறும பாழென்றாராய் நிர்வாகவாதக்குச் சகபாடிகளாய் மொழிவரெனச்.
 என்னுணங்களாவன: சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அனாதபோதம், சுவாதந்தரம், அனா
 த்தசத்தி. அனந்தசத்தி, நிராமயானமா, விசுத்ததேக மென்பன. திருத்தியெனினும் பூர
 த்தியெனினு மொக்கும். அனாதபோதம் அநாதபூர்த்தத்துவ மெனவும் வழங்கப்படும்.
 இவையே இறைவற்றுச் சிவத்துவமென்படு மென்குணமாமாறு வல்லஜோதிவிர
 ளாதிவொயவது தன்தாதி திருவெழுப்புகி: ளாதிவொயவது திராவிடபிரகாசிகை
 வுசரிவகவெதி" என்குஞ் சருவஞ்ஞாநேததராகம் வசனத்தா னறிச். இவ்வென்குணங்
 களுள், நிராமயானமாவை அனாதபோதத்திலும், விசுத்தர்த்தத்தினை அனாதத்தத்தியினு
 மடக்கி அனாதகுணங்களாகவும் ஒதுப. இவ்வனுகுணங்கள் சததத் சித்தி ஐனாதமென
 மூன்றாயடங்குமா நேராதகுணம் இனி நினைமலமானபரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையாற
 கட்டுண்ணி சீவானாவென்கின்ற, பிரமாசம் பாவனை டேணி, மதித்தம் பிரமமா
 மெனின்,— நினைமலமான பிரமப்பொருளை அவிச்சையான மலவ கட்டுறுத்தாமாட
 டாது. கட்டுறுத்தமெனின், அது நினைமல பரப்பிரமப் பொருளாமறிவெல். அன்றியும்,
 சீவறகு வீர்பேறுளதாயவழியும் அனாதத்தினைக் கட்டுறுத்தமெனடடபி விற்பெறென்பது
 போலியாய் முடியுமெனக். அனாதம், நிராமப்பஞ் சருவசாரமுதலிய வொருசொருபுநிட
 தங்கள் அங்கன மோதியவா நென்கெனெனின்,— சர்வதாச்சுவசரமுதலிய சைவோ
 பநிடதங்கள் சீவானமாப் பிரமப்போல வனாத நித்தப்பப்பொரு ளெனமும், அப்பிர
 மம் தனக்கநதரியாமியாயும் வியாபியாய் நின்றுபகரிக்க அனாதமலவினைக்கிடப்ப பிறப
 பிறப்புறது வினைடபோகம் புசிக்குமுறையின மலப்பிராக மெய்தப் பரமசுவன திரு
 வருளுறதுக் கட்டுநீங்கி முற்றறியெய்தி மெடியுணாநது மலவாசனையு நீங்கி சிவ
 பரப்பிரமப்பொருளோ டுத்தவித்தமாய் நின்று முடிவு காண்கிலலாப் பேரினபத்தினை
 துக்காரிறகுமெனமும், எடுத்த தொருதலைப்படுத்த தொதுதலின், நிராமப்பஞ் சருவ
 சாரமுதலிய வுபநிடதங்களிற் பிரமசத்தத்தா லெடுத்தோதப்பட்ட சித்தப் பரசித்
 தான பரப்பிரம மனது. அபரசித்தான ஆனமாவே அவிச்சையாற பரதமுறதுச
 சாதகமுறையிற் பிரமோபாசனை டேணிப் பிரமமா மென உவவுபநிடதங்களா வங்கன
 மோதப்பட்டது. இவ்வன மாகலின், அவவுபநிடதங்களும் உத்தரவேதமுற் றமு
 ளாணுறது நடப்பன வனறி முறணுறதுக் கிடப்பன வல்ல வென்று அறிந்து
 கொள்க. அறநே லல்தாக; அபரசித்தான ஆனமாவைப் பரசித்தங்குகுரிய பிரமசத்த
 த்தால் அவை எடுத்தோதுதல சாலுமோ வெனின்,— பரசித்தான பரப்பிரமம் அபர
 சித்தான வானமாவுக் கநதரியாமியாட அதவே தானுப் பின் றுபகரித்தலின், அவ்வொ
 றறுமை பற்றிப் பரப்பிரமநாமத்தாற் சீவானமாவை அவ்வன மவை யுபசரித்த வழங்
 கின. ஆகலின், அது சாலபேயா மெனக் கிதாசாரியனாகிய கண்ணன் பரப்பிரமமான
 சிவனுருட் பெற்றியைச், சிவோகம் பாவனை மொறறுமைபற்றி, "மான் சடசித்தெ
 ல்லா மானேன்" என்று தன பெற்றியாகக் கொண்டு கூறியதாலும், இத்த முயலாறு
 மென்க.

அற்றே லல்தங்கனமாக; "எப்பொரு ளெத்தனமைத் தாயினு மப்பொருண்-
 மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்குந் திருக்குறளுரையில், "கோச்சேரமான யானே

ககட்சேய மாநதரஞ்சேர லிருமபொறை யென்றவழி, ஆரச நென்பதோர் சாதிபுஞ்
சேரமனென்ப தொரு குடியும், வேழ நோக்கிணையுடையா நென்ப தொரு வடிவும்,
சேயென்பதோ ரிபறபெயரும், மாநகரஞ்சேர லிருமபொறை யென்பதோர் சிறப்புப்
பெயரும், ஒரு பொருளின்கட சிறப்பினை யாகலின், அவ்வாறு துணராத, நிலமுதல் உயி
ரீருகிய தத்துவங்களின் ரெகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தம்
காரணங்களி னெடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடி
வாய நிற்பதனை யுணர்தன மெய்யுணர்வாம்” என நிவ்வாறு பரிமேலழகியா நுரைத்
தது தமக கணுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகானமவாதிகளு னொருசாரார் கூறுபவா
லெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான வுடமைப்ப பற்றிய
சிறப்பினை வழக்காதலின், அது பொதுவியலென துணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவானமா
லவத தத்துவங்களின் வேறுக்ககாண்டல் ஒருவறகு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ்
வுரைக சருத்தாகலின், அது அவா ஏகானமவாதிக் சொன்னைக்குப் பிரதிகூலமாவதன்றி
யாது மனுகூலம் பயக்குமாறிலலை யெனக. ஆண்டு நிலமுத லுயிரீருகிய தத்துவத்
தொகுதியொன்றைனல், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படும பிறவெனின்,— “சுவை
யொளி யூரோச நரதமென னைந்தினை - வகைபெரிவான் சுட்டே யுலகு” என்னுந்
திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியார் மாயூக மைந்த, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான
தனமாத்திரை யென்பபடுகு குக்குட்பட்ட மைந்த, அவற்றின் கூறான ஞானேந்திரிய
கனமேந்திரியங்கள் பதது, மான் அசுவசார மன மென்னு மாதக்காரண மூன்று, இவற்
ற்றுகெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றின்க ணின்று போக துகரும் புரு
டன ஒன்றெனத் தத்துவ மிருபததைந்து சாகுதியா கூறுப” வென்றெடுத்தது, “புரு
டன றான ஒன்றிற் றேனாறு வம்பாணுத் தன்கட டோனதுவன வினமையானுவ கார
ணமு மாகான் காரியமு மாகான்” என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமா னன்றி
உபாதியாகா நென்பது நோந்நாராசலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்து னொன்
றென வைத்துத் சழித்தல் அவாசுக்கு சருத்தன மென்க. மறுபுப் புருடனைத் தத்து
வங்களொடு சோத்தத் தொகை கொண்டது, புருடன நத்துவ சரீரத்தோடு விரவி
நின்று அசுறா பயனெனா ளும் பெற்றிநோசகி டெனக. “எப்பொரு ளெத்தனமைத்
தாயினும்” எனலுந் திருக்குறளிற் “காரண காரிய மிரண்டிமின்றி முடிவாய நின்றபனை
யுணர” லென்றது உட, புருடன தனனுண்மை யுணர்தலைய்யாம். புருடன இங்ஙனந்
தனனுண்மை யுணரவுழிச் செம்பொரு டனக்காராரமா முண்மையினையுந் தெளியுமாக
லின், தனனுண்மை யுணர்வு அவறகு மெய்யுணர்வாமா மெனக. “சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்பது” “சாபுணர்ந்து சாபுகெட வொழுகின்” எனப் பின்னர்ச்
சீவனமுத்தியிற் காண்பானுவ காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப்
படுத்தியதே, இது குறுபாணு மெனக சாகுதியா நீர்சுரவாதிகளாகலின், நில
முதற் புருடன காறந் தத்துவ மெடுத்தோதின ரெனதும், அவா கொண்ட புருடன
சீவானமாவென்று முணாக. அறநே லெதாசு; பரிமேலழகியார் நீர்சுரவாத நிழ்த்தஞ்
சாகுதியதால் பற்றித் திருக்குறளிற் நத்துவ வாராய்ச்சி செயப்பபுருந்த தென்னையெ
னின்,— சாகுதியம் வைக்கசாததிரமாய நின்று பிரகிருதியாயையைச் சத்தான முத
ற்காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்ச மறதன யதாத்த காரியமாமென் றெடுத்தோது
தலின், பரிமேலழகியார் தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோர் கருவியாகக் கொண்டார்;
“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்னு முறுத்திக்கட்டுரை மேற்கொண்டேன். அற்றேல், சாங்கியர் கூறும் தத்துவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டா, அவர் கூறும் அத்தியாசவாதம் மொப்பிக்கோடும்பாலுரெனின, — சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் விதகன் மரம் போலப் பிரவஞ்சுஞ் சத்தமாத்திரையாய்ச் சூகசுமமுற்றிருந்து அலமாய வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அதனை ஒப்பிக்கொண்டா. அவர் கூறும் அத்தியாசவாதஞ் சூருதியொடு முரணுதலானும், யுத்தவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத தாராலு மிகழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டிலா. அத்தியாசவாதஞ் சூருதி யுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் “பிறப்பென்னும் பேதைமை” என்ற மூலமலத்தி னியல்பு சிறிது காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறதில்லை பென்ப ரொருசாரா. ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர். ஒருசாரார் தமோகுண மென்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதிபிற றேன்று மவிச்சையென்பா. ஒருசாரார் மாயை கனமக்கொள்ள்பா. ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பா. ஒருசாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவ்வ யனைத்தினும் வேறாய ஒன்றாய நித்தமாய வியாபகமாய ஞானதிரோதமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆன்மாத தோற்றக்கேழ்ந்தி நிசுதமாய வியாபகமாய நிற்பதென்பது துணிபாம். இனி ஆன்மாவுக்குத் தோற்றக்கேடுக ளளவாயின, செயத வினை நசிப்பச் செயயாதவினை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை மிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈனநணிய குழவி தாய முலைப் பால் பசிப்பினி தீர்க்கு மருநசென றிறிந்தனைகளை முயலுதல் காணும். அஃதும் மைப்பயிற்சி வயத்தா னுளதாகிய வாசனை யிலவழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளையவய முடைதென்பப் பட்டியெய்தவதாகிய வேகதேச மெனநல் கூடாமையின், ஆன்மா வியாபியென்பதும் பெற்றும். பெற்றவே, அவவக் குணங்கள் அவவக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவவாதே நித்தவியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயத்திலே பிறிதெனருகலின், அந் தன்ம விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருதா னிசமுத்தம் ஒருதா னிசமுத்தம் காலததானும் இத்தானும் ஏகதேசமாய நிகழ்தலுங் காணும். அவவறிவு செயற்கையா னிகழ்வ நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று ளொன்றெனநல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளவையான அவற்றின் வேறுகிய சகசமலம் அத்தன்மைத்தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி ளொன்றையாக; அவற்றின் வேறன்மையென்பதற்குப் பிரமாண மெனையெனின, — கூறுதும். கயிறறை யரவெ னக் காணும் பிராந்தி கண்ணினகண யாதானு மோ குறமில்வழி நிழலாயின அதுபோலத் தேகமே யானமா வென றிறிதற்றெடுக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆன்மாவின் க் கொரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின், அசுகுற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்படும். ஆனி ஞானபாவமே யது வெனின, — ஞானத்தின் எனமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றிணைநபாவத்திற்கும் ஒருகால மழிவிண்மையான முதத்யென்ப தொ னிலகையாய முடியும். வீதி பெறன்மை வேதகமக்களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொரு முரணமைப் பொருட்டு ஞானபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும். வேண்டவே,

தேதமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டென்பு பெறப்படுதலின், அதுவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோருண முதலிய வொன்றன் காரியமாய இடையே தோன்றி யழிவனவாகலின், அவை யனாதியே ஞான திரோதக் மாய ஆனமாலைப் பந்தக்கமாட்டாமையின், சுதந்தமாய நின்ற வான்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றனவெனின், அவை யிடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முததிபெற்றவழியும் பந்திக்குமென்பது முடியுமாகலின், அவற்றின் வேறாய அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப்படும. இனி மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சையே யதவெனின்,— மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சை அனாதியி லானம் ஞானத்தினைப் பந்தித்ததெனற லெனையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின், ஞான வியஞ்சகமாவதல்லது ஞான திரோதகமாகாமையானும், அனாதியே ஆனம் ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிறகுஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மாயை கனமங்கள் ஆனமாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாயப் பந்தமுஞ் செய்து நிறுத்தலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல முண்டெனக்கோடன மிகையாமாலோவெனின்,— அவை யங்ஙனமாயினும், ஞான திரோதக மலல வாகலான், ஞான திரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ சத்தி ஞான திரோதகமாய நிறகுமெனின்,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன் றிச சடமாதலின்மையாற் றனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத் துவ தன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்ததுமா றினமையானும், உறுத்த மெனின், முதலவனது பெருங்கருணை கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்த முறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய நிறுத்தலின், ஆனமாவின் குணமெனக்கோடலே பெருந்த முடைத்தெனின்,— அறியாது கூறியும்; குணமாயி னிடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆனமா வறிதற்குண முடைத்தாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட் குக் கூடாமையானும், அஃதானமாவின் வேறாயதோ ரகவிருளாகிய திரவிய மென்பது தெற்றென வுணராதுகொன்க. சிவாதிசுதமீனிதிபிகையுடையாரு முதலதிகரணத் திறுதியிற் பயன கூறுமவழி, ஞானாவமே யனஞான மென்பாரை மறுத்த, மலந் திரவியமென்றும், அனாதிப்பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவென்றும், முத்தியின் மலசத்திக்குக் கேடனறி மலத்துக்குக் கேடின்மையின் அனாதிப்பொருளாதற் கிழக்கிலலை யென்றும், கடா விடைகளான விரித்துக் கூறியவா ருண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமெனறு மகவிருண் ஞானாவை மாகாசென்று இவ்வாறு மறுக்கப் படவே, அந்தகாரமெனறு புறவிருள் ஆலோகத்தின் அபாவமென்பது உறுதலாகப்பட்ட வாயுயிற்று. அதுவுஞ் சிறிது காட்டினும், ஆலோகத்தி னபாவமே யந்தகாரமென்பாக்கு, அமமுறை பற்றிச் சுகத்தி னபாவமே துககம்; தன்மத்தின் அபாவமே அந்நம்ம்; சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென நிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்குணங் கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருத்தன்று போலுமென மறுக்க. அன்றியும், ஆன் டொளியிலலை, இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின் வேறு யிருளெனறு முணர்வு நிகழ்தலானும், யாட்டின் கருத்திற் றாவது முலையோ டொகும் அபாவத்தாற் செய்யக் கடவதெனறு யாண்டு மின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய, விருளை அபாவமெனறல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின் தன்மை வெள்ளிடையி னலரவழித்து கோக்கியவழியு மறைத்தற்றொழி னிகழ்தல்பற்றிப் பாரிசேடியு ளன்

கூடியா னதையப்பும், அற்றேல், நீலவடிவிற்புத தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளென்றும் படு மிழுககெனை மெனின்,— அறறனது; துணைய விருளின்கண் விழித்தழிப்பால் கண்ணிமையிறுக்க முடியவழியு மொருதன்மைதழாய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமை யின்மையான, அது மயங்கவுணாவையாமென்பது போதருளின், விழித்தழி மய்வாறு தோன்றுவது மதபோல மயங்கவுணாவாவ தனி, இருளின் ரோதமனமென்பது அனுபவத்தாற கண்டு கொள்க.

உலகாயதர் செவி முதலிய விடங்களை யிர்திரிய மென்பதாகலின், கண்ணெ னனு மிடத்தின் வேராக ஒளிப்பொருளாகு மிர்திரியம் உண்டென்பதற்குப் பிர மாண மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியெனனு முதப்பின் வேறு யதனை அக்டிதது நிறகு மிர்திரிய மில்லாமையே யனறிப் பிரிதன்மையாற செவியெனனு முதப்பு இர திரியமாகாம எல்லார்க்கும் விளங்குக கிடந்தது இதுபற்றி யேனை யிர்திரியங்களும ஆவ்விடங்குகளின் வேராதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்க னைந்தம் அறிதற கருவிகளாகலின், சாத்துவிகாகவகாரத்தற ரோனதிரியனவாம். கண்ணிர்திரியம் ஒளிக கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம். இது ஆனமாவின் ஞானசத்தியா லத்திடுக்கபட்டிப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வியலப்புறறி அறியுமா நின்றி நிருவிகமபா யறியுந கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேரூப் கண்ணுக் கொளிககுண முண்டென்றற கேது வெனை? கண்ணுக் கொளிககுண முண்டெனின்,— மினமினித துணையாயினுந் தானே விளங்குதல வேண்டுமாவெனின்,— ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சதத்குண முரசு குணில சையாக முதலிய வியளுக்கங்களான விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதுபுதிதலே யன்றித் துணைததுணையாயினுந் தானே விளங்குமா நின்றென்பது பற்றி வியளுக்க த்தி நெஞ்ரொலி வடிவாற ரோன்று மாவோசையை ஆகாயத்தின் குணமன மென பார் யாரு மில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய கொளியும் விட ருசுக்கமாகு ஞாயிறி னெளிமுதலிய வுளவழிவிளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிரி திலை யாகலான, அதனைக் கண்ணின் குண மனமென்றல் அறிவிலலா கூற்றையா மெனவும், அக்கண்ணெளி தனை விளக்குதற்குரிய வியளுக்கப்பொருள் ஏகதேசமா யின் ஏகதேசத்த விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய விளங்கிய நிறகு மியல்பிற்றெனவு முணர்க. இனிக் கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிறிநெளி முதலிய னவே கண்ணின்கண்ணி னது காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்தமெனின்,— அகவனமாயின், ஞாயிறிநெளி முதலியன கண்ணின்கண்ணிநே காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்தமெனனு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நின்றவ காண் டல் வியாபார நிசுழ்த்தமென ரொழிக. அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைததாகிய கண் ணிர்திரியந் தன் ரொழிற்பாடு நிசுழ்த்தற்குப் பிரிதோ ரொளிய னுபகாரத்தை யன்றி யணமயாதவா மென்னையெனின்,— அவ்வன மாயினுந் கண்ணிர்திரியந் தால் கொளி யாகலின், தமோருணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான மடங் கிக், காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்ததற்கு அங்கியெனனும் பூதத்தின் கூருண ஞாயிறி நெளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகின்ற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியததுக் கண்ணிர்திரிய வியல்பும் அதன் குற்ற சகமான விருளியல்பும் அதன் ரோற்றமுறையும் வாதி

கள் கூறும் பூர்வபக்கங் களைநது மிக விரித்தரைத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோதத் திரண்டாமபாதத் திரண்டா மதிசுரணத்தக சாணக. அத்தவிற சைவசித்தாந்த வாசாரியாகள இப்புறவிருளை அகவிருளிற்றுகும் கண்ணை ஆனபாவிற்கு ஞாயிறினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திறதும் உவமானமாக எந்ததோதி அம்முப பொருண மெயப்பொறி தெருடிகுவா. அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட சாணக.

இனி நாயனா காமததுப்பாலில், “தாமவீழ்வார மென்றோட் டியிலி னினிது சொ - றுமரைக சண்ண னுலகு” என்று ஓத்யருளிஞா. பரிமேலழகியார “சாமரைக சண்ண னுலகு” என்பதற்குத் “தவயோகிக் ளெய்துஞ் செங்கணமா லுலக” மென்று பொரு ளுரைத்தாரா. இன்னுனை செங்கணமா லுலகெய்தி வாழ்தலே வீடுபே ரென பது நாயனா கருதாக்கோதா வெனின, — ஆகாது, என்னை? செங்கணமாலுலகு விரைசுகியடுக்து மேற்பதங்களு ளொன்றாய விளங்கு மேகதேச விட்டாகலானும், மாயாகாரிய மாகலானும், அஃது காமிய கணை தவ யோக முழப்பார உதும் பதமுததி யாவதல்லது கிட்காமிய மெயஞ்ஞானமுடைய ரெய்தம் நிததவியபக புர வீடுபே ருகாமையின். செங்கணமால் குணமூர்த்தங்க ளொருவனுய நிர்வாத்தகையி லடங்கிய தத்தவபுவனங்களைக் காக்குங் சடவுஞ்னபது மேற்காட்டியவாற்றா னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் லாவகைப் பரபோக மருளுங் குணமூர்த்தி யன்றி நிற்க் குண சொருப வீடுபேற்றுளும் பரப்பிரம் முதற்பொருளாக னெனக் அல்லதுஉம, பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கணமால் அடபிராகிருத மங்கல் திவ்வீட தேகியாய மேலுலகி லுறையெனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமு நீங்கிப் சிமைய நிதத வியபக சொருபானந்த வீடுபேற்றினை அவ னுருளவ னென்றல் சிந்தி மியையா தெனக் இனி “நிரத்சய வின்பத்தற்குரிய நீ இச்சிறநின்பத்திற் கிணையாதல் சாலா தென்ற பாங்குருத் தலைவன சொல்லிய” தென்று அத்தற்குருளுக்குப் பரிமேலழ கியார சருகத்தரைத்தது, இவவுலகவ்னபத்தனை நோக்க அச்செங்கணமா லுலகவின்ப கிரத்சய மெனவவாற்றாம பரமுத்திட்டது, உருவ வருவ வுலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழ்வென்பது, “குறித்தடியி னின்றட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனத்தன் முதலவாமுழ குலவுபத் மெல்லாம் - வெறுத்ததெறி யறுவகையு மேலொடுகி ழுடங்க வெறுமபொயென நினைத்திருக்க மேலொடுகி ழில்லா - னிறுதுதுவதோ குணமில்லான தனையொரு வருக்கு நினைப்பரியா னெனையுமில்லா னோபடவர் துள்ளே - பொறுப்பரிய பேரண்பையருளியுள்ள வழியே புரிந்தவில வெனவுகியாப் போகத்தைப் புரிந்தே” எனனு மததுவித் சைவசித்தாந்தத் திருநாகக்கொ ண்டிச. இதவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, “மலர்மிசை டேகிஞான மாணடி சோந்தாரா - நிலமிசை நீடுவாழ் வார” எனனுந் தருக்குறளில் “நிலமிசை” யென்பதற்கு, “எல்லா வுலகிற்கு மேலாய வீட்டுலகினக்” னென துரைத்தவாற்றா னுணாக. சிமைய வீடுபேற்றினை வீட்டுலகென தது, இறைவனருளசோதலை “இறைவனடி சோத” லென்றதுபோலவதோ ருபசாரவழக்கு.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஏகானமவாதிகள் கூறு நிருபசரித் வைக்கிய மும, பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசாரமும, நாயனா கருத்ய வீடுபே ருகா வென்பதுஉம, அத்தவிற சித்தாந்தங்கள் கூறுஞ் சிவனடிசோத லெனஹம் உபசரித் வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே அவா கருதிய வீடுபே ரென்பதுஉம, துண்பொரு ளாயி னஹம் காண்க. தெய்வத்திருவருள கைவந்த கிடைத்தபு பரமஞானுபூதி கைகண்ட

மாயாசாரியர் நால்வரும், “சொற்றுணை வாழ்க்கை துறந்தன் திருவடி யேயடைந்தோம்”
 “கோமாத்கே நாமென்று மீளாவாளாயக் கொய்ம்மலாச்சேவடியினையே குறுகினோம்”
 “இவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ் சிறதை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்”
 “நின்னருட் டாளினைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வந்தபெற்றார்” “தையலிடங்
 கொண்டிரான நன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு” “கரணங்க
 ளெல்லாங் கடந்தநின்ற கறையிடறறேன - சரணங்களை சென்று சார்ந்துமே”
 “தாட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மறைகாட்டித் தன்கருணைத்
 தேன்காட்டி” எனநின்றன மருளிசெய்யுமுநத்தாற் சுத்தாததுவித் சைவசித்தாரந் உப
 சரித் வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய் வீடுபெறென்பது நோந்தருளின ரெனச,
 “செவ்வேற சேஎய் - சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு” என மருளிச்செய்தலின,
 சகரேனார்க்கும் அதவே கருத்தாயவாறு காண்க.

இக்காலத் தேகானமவாதிக்குந் சிலர் “நவமாய செஞ்சுடர் நல்கலுமே நாம
 தந்த - சிவமாய வாபாடி” “சித்தமல மறுவிததுச சிவமாகி யெனையாண்ட-வத்தன்”
 “சென்றுசென் றனுவாய்த் தேய்ந்ததேயந் தொன்றா நிருபபெருந் துறையுறை சிவ
 னே” “அருதி சிவரூப மாகியவாறே” “ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க” “ஏகமாய நின்றே
 யினையடிக் டாமுனர” என்றறறொடக்கத் துபசரித் சுத்தாததுவித் வைக்கிய சிவசாயுச
 சிவங்குறுஞ்சுருதிகள், தமதேகானமவாத நிருபசரித் கேவலாததுவிதவைக்கியமே பேசின
 வென்று பித்தறுவா, பரமசிவன பெத்த முதந் திரணடினும் ஆனமாவிற்கு நாயனென
 றும் ஆனமாப் பரமசிவனுக்கு எனறு மீளா வடிமை யெனறுங் கூறி, இருளும் வெளி
 யும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொரு
 ளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுக்கி, முததிறமுந் தனக் கண்டங்
 கக்கொண் டத்தவிதஞ் சாதிக்கும் வைதிக சைவசித்தாரந்சு சுருதிகள், தமக்கலுலமா
 மென்று அவர் அவைவதமதைத் தமமுட் கொண்டு போற்றல், “மெய்ச்சோதித் தவரு
 சிறுகொள்ளி தனை விரஜினைமை தொண்ட ருருகா - கச்சோத் மென்று கருதக் குட்
 ம்பை தனிலுய்த்த மாண்ட கதை” யாய முடியு மெனக். மேலும் விரிக்கிற பெருகும்.

முதற்றிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுளப்பட அறத்துப்பால பொருட்பால் காமத்துப்பாலென
 நான்கு பகுத்ததாம். அவறறுள், பாயிரங் கடவுளவாழ்த்து, வானசிறப்பு, நீதாரா
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நான்குகிராங்க ளுடைத்தது. அறத்துப்பால இல்
 லறவிய துறவறவியலென விரணடியல்க ளுடைத்தது. இல்லறவியல் இல்லாழகை,
 வாழ்க்கைத்தணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை
 கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிற
 னில்லிழையாமை, பொறையுடைமை, அழுக்காறுமை, வெட்காமை, புறங்கூறுமை, பய
 னிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புசுழ் எனனு மிருபத்திகா
 ரங்க ளுடைத்தது. புசுழ் இல்லறத்தார்க்குளதாம் இமமைப்பயனாகலின, இல்லறவியல்
 விறுதிக்கட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விர
 தம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாயமை,
 பெருளாமை, இனஞ்செய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பத்திகாரங்களுடைத்தது.
 ஞானம் - நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல், அவாவறுத்த லென்னு நான்குகிராம்க

பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறந்தலி னன்றே, “பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள - நூலெல்லாம் வள்ளுவாயெய நூலாமோ-நூலிற - பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமே லழகன் - மெரித்தவுரை யாமோ தெளி” என றுன்றோ ரதன்பெருமை அவ்வாறெடுத்தப் போற்றினு ரென்பது.

திருவள்ளுவமாலை.

திருவள்ளுவமாலை திருக்குறளின் சிறப்புபாயிரம். இது அசீரீரி, நாமகள், இறையனார், உகிரப்பெருவழுதி, கபிலர், பரணர், நகிரோ, மாமூலனார், சல்லாடர், சித்தலைச்சாத்தனார், மருத்துவனாறுமோசரனார், நாகனேறனார், அரிசிமத்தியார், பொன்னமுடியார், கோதமனார், நத்தத்தனார், முகையனார் சிறுநகருதையியார், ஐயிரியார் நல்லந்துவனார், கிரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நககாடிகளையியார், நெட்டித்தலைமுத்தண்டினார், வெள்ளிவீதியார், மாங்குடிமருதனார், எரிச்சலாமலாட்டனார், டோங்கியார், மோசிகிரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் காரிகண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்நாயக்கனார், பாரதம் பாடிய பெருநேசுவரனார், உருத்திரசுனமண்ணனார், பெருஞ்சேத்தனார், நரிவெருத்தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குண்டாடிகிழார், மதுரை மதுவையவாணிகர் இளவேட்டனார், கவிசாகரப்பெருநேசுவரனார், மதுரைப் பெருமருதனார் சோலூர்க்குழார், உறையூர் முதலகற்றனார், இழிபிடிபெருங்கண்ணனார், செயிர்க்காவிரியார் மரனார் சாதனார், செயலூர்க் கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணாச்சேனார், எந்தையாக்கிழார், நச்சுமனார், அக்காரக்கனிநச்சுமனார், நப்பாலத்தனார், குஞ்சுநாயனார், சேலையகிரனார், கொடிஞாழன்மாணியூசனார், கவுணியனார், மதுரைப் பட்டினி லுள்ள, சூலையகுடிவங்கு ரென்னு மமைப்பத்துமுவருந் தனிநன் வியறற்பட்டினிய லுள்ள மூலைய திருவெண்பாக்களுடையது. இவ்வமைப்பது முவருந், அசீரீரி பரணர் நீக்கமாந் நிறைந்த நிறகு முதறமையவம். நாமகள் - சகல கலாநுதியான வாய். இவையனார் - ஆலவாயி னவிசைக்கடவுள். உகிரப்பெருவழுதி - கடைச்சாறுநாண்டி வறங்கொண்ட திருக்குறள் கேட்ட பாண்டியன். கபிலரெழுவாயாக ஆலவாயி வறங்கொண்டபாக்க நின்றோர் கடைச்சங்கப்புலவர் நிறைந்தொன்பதனமா நகிரோ எனிய நூலையுட்கடைச்சங்கமிருந்த தமிழாராயநதார் நிறைந்தொன்பதனமா நிறைந்த நூலையுட்தோதிய சேந்தம்பூசனார், பெருநகருதையாக்கிழார், இளநகருதையனார், மருதையாக்கி ரென்னு மியற்பெருகுடையார் திருவள்ளுவமாலையிறுபெட்ட நன்மை ஒரு மாறு பாடுபோலு மென்று மலையற, இவ்வியற்பெருகுடையாரே ஆண்டு வேறியறப்பவரால்வந்தும் வழங்கப்படுகின்றமையின்.

முதுமொழிவேண்பா.

இது உத்தரவேத வங்காரங்களிலுள்ள வெவ் வார திருக்குறண் முதலொழி களுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக வியறப்படடமை. 1, முதுமொழிவேண்பாவென னும் பெயர்ததாயிற்று. இது சோமேசரை முன்னி யாசகிப் பாடப்பட்ட பாயின சோமேசர் முதலொழிவேண்பா வெனறும வழங்கப்படும் இஃதையற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். இது டு நகுசகுறண் முதலொழி நாம எடுத்துக்காட்டிலக்கியங்க ளுந் தம்முளொத் தொழுது பேசுகி, திருவள்ளுவநாயகியாரே மறித்தவையற்றி. 2, திரு குறண்க் கெடுத்தக்காட் டிலக்கிய மருளிசெய்து. 3, ஆலவாய்க்கு நிறைந்த. 4, இனி அரங்கேசர்வெண்பா மருகேசர்வெண்பாவென்று பெரிட்டிச் சிலாபாடியது. திருசகு

றஞ் செங்குத்துக்குள் தம்முளியுபுபெறுது, வெறறெனத் தொடுத்தலாய் மற்றென் றாய் விரிந்து நிறைவின, போவிதூலகொம்.

இனி ஆத்திருடி, கொல்கைவெருது, வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னுள் செந் தமிழ்நூல்கள் தருக்குறள்பொல நீட்டியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின். அதனே டொடெனவைத்துப் போற்றற்பாலனவாம். இவை ஒளவை திருவாடமொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நற்றமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டு நானமாடக்கூடன மாநகரில் அங்கயற்கண்ணி றோடு அரங்கு வீதழிபுருந் கிங்கனங் கொழந்த ணிந்த சிவபிரானருளிய சங்கப் பாண்டி வீதழிபுருந் தமிழ் ராயந்த நகரோனா முதலிய நல்லிசைப்புலவரும் அவர்ப் பொருப்புறவம் பிறரு பியற்றிய நற்றமிழ்நூல்கள்: பத்தப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதனென்குழக்கணங்களை நிப்பாரில் வழங்கப்படும. நகரோ முதலிய கடைச்சங்கப் புலவர் அகத்தியனெனது முதனூலினையுந் தொல்காப்பிய முதலிய வதன் வழிநூல்க ளையுந் வழிகளாகக்கொண்டு முதலிய நன்னாராயந்த செந்தமிழிலக்கியம் பல செய் தட்டார். அவரியற்றிய பஞ்ச செந்தமிழிலக்கியங்கள் சொலவளம் பொருள்வளம் அறுமிக் கற்போர் நெஞ்சங் கவர்ந்து மெனிலாதோரும் விழையு நானிலச் செவியமி ர்தாய இசுபர நங்க மிக விளங்குவன. பிற்காலத்து நூலு முரையுந் தமிழுலகம் பெரிதச்செய்து கூறிக் கூறிய பெருமை பெறுதற்குச் செந்தமிழ்ப்பிரமாண வரம் பாய நிலவாதினது இஃதச் சந்தசு செந்தமிழிலக்கியங்க் ளெனின, — அவற்றின் நெயவச் சொற பொருட் கற்புபு இப்பரிசிற்றெனது முற்ற வெடுத்தியம்பல எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரு ம்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கெடுநலவாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற் றுப்படை முதலிய விபகதார, அறம் பொரு ளினபம் வீடென்னு முறுதிப் பொரு ணுகளு ளொரோவொன்று றுதலியனவாயும், நல்லிசைப்புலவர் நாட்டி யனவாயும், அகவற்பாவிலக்கண மொத்தனவாயும், ஓறுமை யறுதலின், அவற்றைச் சந்தத்தார் பத்துப்பாட்டெனக் கோத்து ஒன்றாக்கினர். இவற்றுள், திருமுருகாற் றுப்படை உட்பொரு ணுகளு ளிறுக்கணனதாய்ச் சிறந்த வீடுபேறு றுதலு தலின், அதனை ஏனை யொன்பது பாட்டுக்குஞ் சிரத்தானமாக்கி, முதற்கட் கோத்தி டார். திருமுறை செய்கருளிய நம்பியாண்டாராம்பி இது வீடுபேறு றுறுதிப் பெரும் பயன் கூறந் தெய்வப்பாட்டாதலோடுகிப் பக்கொராதிருமுறையி லெடுத்திக் கோத் துப் போற்றினார். இது கோத்தார் சங்கப்புலவரென்பது, நச்சினாக்கினியர் மலை படுகடாத்தன “தீயி னன்ன வொண்ணெங் காந்தன ” என்னுந் தொடர்க்கு எழுகிய வுரையா னதிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நகரோ னார் பாடியருளியது, வீடுபேறு வேண்டினு ளுளிரவலனை வீடுபேறுந்நெருவன் முருகக் கடவுள்பால் ஆறுதப்பரித்தலைப் பொருளாகக்கொண்டது. முருகாற்றுப்படை யென்பது மூருதனிடத்து ஆறுதப்படுபது என்றும், முருகு என்னும் பண்புமொழி பண்பிமேலின் றது. ஆண்டை-ஐ-வினைமுதலவிரூபி. இது முருகக்கடவு டிருப்பரங்குறம், திருச்சேலை

வாய், திருவாலின்ன்குடி, குன்றத்தோரூடல், திருவேரகம், பழமுதாசோலைமென்னுமாறு
படைவீரர்களும் ஊராகொடை சோகெழு வழவு முடிவற்றதிலும் வீரநிழலபனைக்
கூறி ஆக்கிடவுன்பால் ஆற்றப்படுக்கும இது பறத்திணையிலுள்ள “தாலி னெலிசை”
பென்னுஞ் சூத்திரத்தான “ஆறிடைக சாட்சி யறமுத் தொனநிப - பெற்ற பெருவளம்
பெருநூல் கறிவுறீதீச் - சென்று பானெச்சுச சொல்ல உடையது” என்பது, இச்
தழியைய பெருநெருவன, அந்நிப பெருநெருவன நெருவன உடைய, பெறு
மாய வறுப்படுதக கூறுமென்பது பற்றிச் செய்யுள் செய்காரை சூழ் திரவன
ஒரு பறமுறைய அருவாயத் தானே நீதகுந் தாபக உடைய பெருவன, அதன்
“உற்ற வாக்கையி னுறபொரு ணுதாரை நெழுதரு நாரதபொரு - உற்ற லாவனொ
பரம்பொருள்” என வுள்ள யுணர்ந்தோர் அறிவாறியவாற்றா எறி, மாயிரு
ஞாலத்தி மறைமுதற் சடவுள பூதையின படை (உற்ற னெழுநீர்த் தாபி
வரை மலைக்குகையிற் றெகுதது அனை திறமுடைமா னினும் மொருகளைத்
தேடித் தனை அனைநூல்க்கண்டு அண்டவிரிவத் திதவாந்திதப படமினி தாப
துண்ணீர் நீராடுவான புச, பூதாதிற தபயித் தாரும பிறரு ருடைய னெழு
நகரீரனார் இத் திருமுருகாறதபபடையினைப் பாட, முருகசுடவுள இடபாடுகைய
கொண்டருளிச் செவ்வெல லிடு அடிபூ, தினைச் செவ்வ நகரமுள னிடா மனை
வரையு முடியச் செயதருளினார், இவ்வரைய காவத்திரை நீயான நாய்ச்சுருள்
கததுக் காண்க. இவ்வேப புறநூலாய்ம யாநூலாய்ம டேண்ச வற, அழி யிருந்து
முருகசுடவுளைச் சிததாசனத் திரைபி யபவிரான திருவடிசுட பிறவ, கொருந்தி
சித்தத்தோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்வார், பாலைய மிடுவாய் மிடுவாய்
கொழிமிழ்ப்புலமை வளமுடிக் கெழுநில, பாச வராகையா பகிரைஞ் சூரண
மாசுறிய பொறுதலு, அமுருகசுடவுண் பாரடிப் பாராயண வரையு தலைக்
கூடுதலும், ஒருசுலையாக வெதவ” இவ் செவ்வ நகரின் பதர்சுடவுண்
பாடானடினைப் பிறப்பில் பெற்றிருப்பதைய கொடுத்திச் சூரண வரையு
மூன்றனுள், நகரின் கதளையிற் பிற் பிறவிரையின், பிற் பிறவிரையின்
பென்றறிசு, கொடிநிலை திரு வரையின் சூரண நகரின் பிற் பிறவிரையின்
சுடர் மண்டிலம், கதளையின்கண் மொருவா பட்டத் திற் பிறவிரையின்
இம்மூவகைத் தெய்வமுட தேவா பதர்சுடவுண் பாட “தலை” பிற் பிறவிரையின்
நிலை கதளையின் வளவி பென்ற-வந்நிதகு சூரண முசுவை மூன்றாம் - உடைய
தொடு கண்ணிய வரையு” எனனும் புறத்திணையிற் குடிவ திரவன, வந்நிதகு
சிறப்பு பிறப்பிறப்பில் பெற்றி.

பொருநராற்றுப்படை— இது சோழன் கிராமபெருவளத்தானை முடத்தாமக்
கண்ணியார் பாடியது; பரிசிடெழலவேண்டிய பொரு, நெருவனைப் பரிசிடெ, நெரு
ருவன் சோழன் கிராமபெருவளாசதானிடது ஆறும்பயிச்சதலைப் பொருளாக வுடை
யது. பொருநர் ஏக்களம் பாடுவேர பொருளைய பாங்குரை பறணி பரிசொ
ரெணப் பல திறத்தர். அவருள் அணிவகுத்தியான பொருள்களம் பாங்குரை,
இப்பாட்டுக் கிராம வளவன் சோழன், பிராபய, நாடபவளம், நகரவளம், மீட
கூறும். இப்பாட்டு “அறையாண மகரதலைப் பொருச - சாங்குதி வறிநாட சோழ
நகையுறுத - வேறுபுட முகனிய விரையிற் பாரு” என முகனிலை பொருளையார்
செந்தது, “கண்ணிற் முகனிய வெருவரு பிடுவரு - கண்ணிற் கண்ணிற் சரி

கால வளவன் குணிமன் மருங்கு ள்னுருபு குறுங்கி - தொழுதுமுன் னிறகுவிர்ராவின்” என முன்னிலைபண்ணையான முடிசுத்து, “முன்னிலை சுட்டிய பொருமைக் கிளவி-பண்ணை பொயி முடியிலும் வரைநிலை யின்றை - யாற்றுப்படை மருங்குந் போற்றல் வெண்பம்” எனனு மெச்சவியற் சூத்திர விதிபற்றி யென்பது. இங்ஙனம் பொருநர் பாணர் விறலிபா என்றிவரை யாற்றுப்படுத்தியுவிதி, “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் வித யிபு - மாற்றிலைக் காடசி யுழைத் தோனறிப - பெற்ற பெருவளம் பெறாநாக ிறிவுநிபுச - சென்று பயனெதிரச சொன்ன பக்கமும” என்பது. இதன்கண், “ஆசிரிப னடைத்தே ளெஞ்சி” என்பதுபற்றி வஞ்சி மிச்சும் வந்தன. இது பரிசில் வேண்டிய பொருநனைப் பரிசில் பெற்றாளுருவன் அது வழங்குகற்குரியா னின்னெனனு ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட் புகழ்பாதிப பாடாண்பாட் டென்றணாக.

சிறுபாணற்றுப்படை—இது ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நடத்தசுனா பாடியது. பரிசில்பெறவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றா ளொருவன் ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடன்பால் ஆற்றுப்படுத்தியலைப் பொருளாகக் கூட்டாது பாணனெனினும் பாறிவொனைவிழைமொக்கும். பாணர் இசைப்பாணர் யாழ்ப்பாணர் மண்டைப்பாணர் என்ப பலத்ததகர் இப்பாட்டிற் “பொன்வாரா தன்ன புரி யாடங்கு நரம்பி - னின்ற தூர ிரிடா ழிடவயிற் றழிநு-கைவளம் பழுகிய நயங்கொரியலை- னைவா பாணம்குன் கடனறிசு சூடகா-வியங்கா னவயத்து வளவியோ நகசிறு-தனிகு ரெவவொ ரி துயராரற்றுப் பின்பட-முனிவிசு திருநக முதுவா யிரவல்” என வருவின், இவன் யாழ்ப்பாணனை வறிக் இப்பாட்டி நல்லியக்கோடனை விதரணமும், அவன்கா கன்ன வளமுடி அவன்தன்ன சிறப்பா, அவன் கொலுவியிற் பிறப்பி, எழுவகை வளவல் சரிந வரலாறு, பிறவும், பிச்சுறு. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில்பெற்றா ளொருவன் அது வழங்குகற்குரிய னின்னெனனு ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்புகழ்பாண பாடாண்பாட் டென்றறி.

பெரும்பாணற்றுப்படை— இது பொண்ணைமா னிளந்திரையனைக் கடியலூர் உரு கும்வண்ணூர் பாடியது. பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றாளுருவன் கொண்பாணர் நடத்தலானிது ஆற்றுப்படுத்தியதைப் பொரு ளார் வுடைத்து. இவன் நெண்ணைச்சொடியால் யாழ்ப்பாண வுட்பட்டிக் திரையாற துட்பட்டலின், கொண்பைமாவின் தந்தைய ளென்பட்டான அது “இருநிலங்கட துர் சிறுமறு மார்பின் - முன்னீர் வண்ணை பிங்குடை யனனென - திரைநரு மரபி னூர வோ ழுமபல்” என இப்பாட்டின வஞ்சலா னறிந்தொள்க. புறங்கடையென்ப பாட னொதுவாரு முளர். இப்பாட்டிற் கொண்பைமாவின் தந்தைய ளுடைய நானில் வைந்தி னைப் பருஞ்சுவி னீரையும அவன் காஞ்சிநகர் பற்றிருப்பும் வண்ணையு மீக்கறும். மேலமகச் சிறுபாணாறுப்படை யென்று மிதினைப் பெருமபாணாறுப்படை யென்றும் வழங்கினா, அடிசலின் சிறுமை பெருமை தோள யென. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில் பெற்றா ளொருவன் அது வழங்குகற்குரிய னின்னெனனு ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்புகழ்பாண பாடாண்பாட் டென்றறி.

முல்லைப்பாட்டு— இது காலிபிழம்பட்டினத்துப் பொன்வணிகனார் மகனார் கழங்குநா பாடியது. தலைமகன் பகைமேற சென்ற தலைவன் வருங்காறுன் கற்பா ற்றியிருந்தோர்க்கு தலைமகன் வந்தன்கண்ட கோழிமுதலிய வாயிக் டாமும் கூறு தலைப் பொருளாக வுடைத்து. இது தலைவி தனிச்சிறுக்கும் பெற்றியுங் கார்ப்பெரு

தீயும் படைவர் துயர்ப்பெற்றியுற தலைமசன் றிறனு மீக்கூறும். “செலவிடையழுந்
கல் செல்லாமை யுன்றே—வனப்புறை குறித்த தவிசசியாகும்” என்ற தொல்காப்பி
யர் கருத்திற்கேற்ப நபபூகளு ரிச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு
கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின, கற
பென்னுந் கைகோண் மேலதாய முலைபறறி யெழுந்த பாலைபாட்டென றுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்தரசு செருவெ
ன்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது, வீடுபேறு குறித்த தலையாமை செவி
யறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன மூன்றோ பெருமையும்
பாண்டியநாட்டின்கண்ணுள்ள நானில வைந்தனை வளனு மதரைமாரகாச் சிறப்பும அவன
வீரமும் பிறவு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறுதவாகச சான்றோர்
பல்வேறு தலையாமை அறைத் துணர்த்துதலின, பெருந்தனைபுறனு யெழுந்த காஞ்
சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியநெடுஞ்செழியனை மதரைக் கணக்காய
னார் மகனார் நகிரஞா பாடியது, கொற்றவையைப் பரவுவான், செருவென்ற பாண்
டிய நெடுஞ்செழியனைத் தணந்த வறந்தந தலைவிக்கு வருத்தநதீரிய வுனதலை
வன் பகைவென்று விரைந்த வறந்தவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது.
இது கூதிர்க்கால வியலப்புந் தமிழளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற
தலைவனிருக்கு மியல்பு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்ணையார சென்று
பொருதலின், முல்லைபுறனு யெழுந்த வஞ்சிப் புறப்பாட்டெனறும் வஞ்சிக்குக் கொற்
றவை தலையுண்மையின, இதனகட் கொற்றவையை வெற்றிப் பொருட்டிப் பரவின
வென்று முணர்க.

தறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலா ஆரியவாசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறக்
தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேறுமை கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி
யறத்தொடு நிறைபைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந்
தம்பதி தம்முட ப்ேணு மனபி னீர்மையுந் கறபின் சிறப்பு மீக்கூறும். இது கள்
வென்னுந் கைகோளபறறி யெழுந்தலிற குறிஞ்சிப்பாட்டென றுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிசாற பெருவளத்தானைக் கடியலுந் ருந்
த்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலஞ் சேறாடிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்த
வாரேனென்று தன்னெஞ்சுக்குச் செல்வமுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது.
இது சோனாட்டியையும் சாலிரியையும் சாலிரிபூம்பட்டினத்தையும் ஆண்டு வையுந்
கரிசாறபெருவளத்தான பெருவிறலையும் அவன் செங்கோலையுந் சிறப்பித்தாரைக்கும்.
இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறு
தலின, கற்பென்னுந் கைகோண் மேலதாய யெழுந்த பாலைபாட்டென றுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குளறுப் பெருங்கெளசி
கனார் பங்குணைக்கோட்டத்துச் செங்கணமாறதுவேண்ணனையே நன்னனைப் பாடி
யது. இது பரிசில்பெறச் சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில்பெறாநொருவ னன்
னனித்த ஆற்றப்படுகதியைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாறான் இதனைக்
கூத்த ராற்றுப்படையெனவும் வழங்குப. இது நன்னபாற செல்லுமவழியி னியல்

பும், அவ்வழியிடத்துள்ள உணவின்றிறனும், அவன் மலையியல்பும், சோலையியல்பும், வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றத்தொழுக்கமும், நாளோலக்கமும், மற்றவ னவிமென்னு மலையில் வீற்றிருக்குற காரியுண்டிக்க-வுண் மகிழ்மையும், அவன் முன்னோ பெருமையு மீக்கூறும். மலையை யானைக்கு மலையோசையை அதன் கடாதத்தற்கும் ஒப்பித்து, மலைபடுகடா மென்று இப்பாடடிதருப பெயர் கூறியவாறு, இன்னுட் காண்க. இது பரிசில பெறவேண்டிய பொருளுருவகைப் பரிசில பொரு ளெருவன் அது வழங்குதற் குரியா னிவனென்று நன்னனிட்டுத் து ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென முணாக.

பத்துப்பாட்டிற்கு மதறையாசிரியர் பாரததுவாசி நச்சினாக்கினியர் உரையிய றறினார். இவவுரை, பத்துப்பாட்டின் பதப்பொருண் மிகத் தெளிந்த ப பாட்டி னுட் கோ ளினிது விளக்கிச் சிறப்பு மிக வுட்குன்றத். பத்துப்பாட்டாசிரியர், ஆண் டாண்டு மாட்டேற ஹறுபா னியாதத் தொடாக்கி யுரையாசிரியர் யாறொழுக்க காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும விதங்கு கலவித்துறை போய் சொல்விதபன்னர் கண் மிக விவந்தேத்தற்பாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கிறுறுபத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்க, எட்டுத் தொகையாம்.

நற்றிணை—இது கயிலா முல்லை ஆலங்குடி கைக்கு நிறுத்தியாரோ வியற்றப் பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட ஒன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுத்தனை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான் பன்னித் தந்த பாண்டி யன் மாறனவழந்த.

குறுந்தொகை—இது திருத்தோளார் முல்லை அமழவனு நிறுத்தியாரோ வியற்றப்பட்டது. இஃகன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளபட இரண்டு தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுத்தனை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இ-தொகை முழுதும் ஈழநிலை. இத்தொகையின் முன்னுற்றென்பதற்குரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பேரரசிரிய ருரைசண் டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினாக்கினிய ருரைசண்டாரென் பதும், “நல்லறிவுடைய தொலப்பே ராசான் - கலவியுந் காட்சியுந் காசினி யறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டி - கதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய - விதபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்” என்கு நச்சினாக்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னறியப்படும்.

ஐங்குறுநூறு—இஃகன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தே வனார். முன்னுறுசெய்தார் ஓரம்போலியார். இரண்டானுறு செய்தார் அமழவனார். மூன்றானுறு செய்தார் கயிலா. நானானுறு செய்தார் ஒலாந்தையார். ஐந்தானுறு செய்தார் பேயனார். இது மருத முதன் முலையிருண் வைநதனைகளையும் பொருளாக வுடைய தென்பது, “மருதமோ ரம்போகி நெய்தலைய மூவன் - கருதுங் குறிஞ்சி கயிலர் - கருதிய - பாஸ்யோ தலாந்தை பனமுலை பையனே - துலையோ தைங்குறு துறு” எனப்படுகு னறிக. இது தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப் பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலுருமபொறை.

பதீற்றுப்பத்து :—இது பப்பத்தாக ஒவ்வொரு புலவா சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றிய இதற்கொகை பதீற்றுப்பத்கென வழங்கபடுகின்றது.

பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய் நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய் முறையிய திருமால் செவ்வியன் சார்க்காள் வையை மதுரை மேலநாதல், “திருமாத் திருநாளைச் செவ்வியன் முப்பத - பொருபாட்டுக் கார்த்தோருக் கொன்ற - மருவினிய - வையைமயிரு பத்தாறு மாமதரை நாகைகளைப் - செய்யபரி பாடற் திறம்” எனப்பதின னறிக்.

கலித்தொகை—இலக்கியத்தினா ஐசிரியா நல்லந்தவனா. அது “புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்று நெய்தற் கலிபுனரயின் “சொல்லொநிற் குறிப்பொடு முடிவொ னியற்கை - புல்லிய கிளவி பெச்சுமாடம்” எச் பரும சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெ ச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஐசிரியா நல்லந்தவனா செய்ய - செய்” என்று நச்சினாக்கினிய ரெடுநதோதிபாட்டு னறிக் இது நல்லந்தவ ரொருவராரின் யிபற்றப்படினும், சலிவின பஞ்சுள் ஒருவிற சோதலின், பொறை மெண்டட்டை. இது நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி முலை பருத் நெய்தல் எனது மைந்தனைப்பொருந் மறிவுறுப்பது. இத்தகு நல்லுரைசண்டார நச் சினாக்கினியர், நச்சினாக்கினியர், “ஒலித் தரை சலாதி னுணர்ந்தோ ருரைப் நு-லித் தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுவமமு பேனை யுவமுந் - தெள்ளிதற் தெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப - யுள்ளுறை யுமத் தொள்ளிச் பொரு னைக் - கொளபவா கொளனக் குறிப்பறிந் துணர்ததி - யிதைச்சிப் பொருள் செய்மம் வகையையத்-திறப்பதற் தெரிந்து சீர்பெறக் கொள்திக் - துறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப் - பாடிடை மெய்பாதி பாக்குறத் தெரித்துப் - பாறப்பட நூலின் யாப்பிற வுரைத்த - நாற்பொடி பெயர்ப் - பக கிடத்திப் - போற்ற வினனுரை பொருளபெற வினமயி” மதிதுடமம், புலவருள ளக் கவர்ந்தகொள்ளு மெத்கவு மிக் வுடைத்த.

அகநானூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் மாமூலனா முதல் உலோச்சைய ரீருளாள் முதற் பட்டன். ஒன்று பிலையிட நாறறு அகவற்பாக்களை யுடையது அகப்பொருட் பாக்களை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்கள் பரித நியனை நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்கள் மணிப்பிரயாச மெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறுபாக்க ணித்தலக்கோவை யெனவும், வழிய பற்றி இது தொகுத்தான் மதுரை யுப்பூரிசுடி கிழார் மகனாவான் உருத்தரகணபன் கொள் ப்பித்தான் உககிரப்பெருவமுத். இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெந்நொ கையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினா பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்யாள முரிஞ்சிபூர் முடிநாசராயா முத்த கொலூர் கிழார் நிறையா யுள்ளார். இது நானூறு அகவற்பாக்களையுடையது. இது புறப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங் கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனார விற்றப்பட்ட அப்பெயரத்தாயிற்று. விநாயக்கடவுள் வாழ்குது முருக்கடவுள் வாழ்குதுளப்பட துறநிறை டகவற்பாக்க ஞாண்டமு. அப்பொருட்பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. “கல்லாடர் செய்பனுவற், கல்லாட நூறுநூல் - வல்லாரச்ச் சுதந்திர வந்திசுநாள் - சொல்லாய் - மாமதுரை யீசா மனமுயற் றேட்டிமுடி - தாமசைத்திரா நூறு திரம்” எனனு முன்னோ செய யுள் இசை பெருமைக்குறுகானமும். இவ்நூறுகு மயிலே றுமபெருமாள்பிள்ளை யெழு தியவுரை முபதரிசு அகவனபாதிநூறியினை விளக்கமுறுகின்றது. இன்னும், பெருந் தேவனார பாரதந் தகையாத்தினை முழு கடைச்சுவலிலக்கியம் பிறவு முன்.

பதினாறுநூற் கணக்கு.

பதினாறு நூற்கணக்கினால் “நாளை நாளமணி நாளாறு தைநீரெழுப்-
பாலசிறு நாளாவ பழையாழி - மாமூல - மிகுலைப கருதிட னேலாதி யென்பே-
வைநிலைய வாவாழ்க கணக்கு” எனபுள்ள னாள். இதில் கொல சாளுயென்ப
நாம பாடம்.

காவியநிகரம்

தமிழக காவிய நிகராமணி, நிலப்பநாறு, மணிமேகலை, குண்டுகேடு,
வணியாபதி, குளாமணி, திரையுயிரிசை, உட்க முண்டல வுள் இக்காவியங்க
கொலாபயியலில் வழிபாட்டு மேசுநிப சுவசு திமிழசென்ற பிரயோகம்
பெருமபாறு பாருவி நவரஞ்சனா ஸ்லவு பல்பு சந்தாண்டங்ககலாண லெகவியன
நித வைராக்கிய முறலியவைகளை நனநிவுறு பவன்.

சிந்தாமணி.

இது காவியமும் திருவள்ளூர் காவியமணிவரான திருச்சுந்தேவர்.
இவர் காவியநூறு ஆறுநூறு நிறைபா சலா. அது பொருந்தாமை
வைக்காவிய பாண்டமறுபிறி காவிய. இக்காவியத்தலைவன் சீவகனென்று மோ
தரசன். இக்காவிய மவன் பிறப்பெழுமாயாகக் கடுகடிய திறமாய்க வளந
கதை கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்குது அல்லாதகம் பதிமென்பவற்றிற் நாமாக
நிலப்பகம், கொடிகை கயிலப்பகம், காக்கருவா துலையபகம், குணமாலையிலப்பகம்,
பதுமாமலையிலப்பகம், கெமசரியிலப்பகம், கைகமாலையிலப்பகம், மீமலையிலப்பகம், சரம
நு மலையிலப்பகம், மணமலையிலப்பகம், புமலையிலப்பகம், இவ்வையிலப்பகம், முத்தியி
லப்பகமென்னும் பதினாறு நிலப்பகம் கூறுவது.

கடவுள்வாழ்குது— சித்தாரணம் ஆறுநூறு நூறு சாதுசரணந் தனமசரண
நூறுவது.

பதிகம்— சீவகன் உதையைக் கொஞ்சு தக கூறுவது.

நாமகளில்பதிகம்— சச்சந்தன் ஏமாநகரநாட்டில் இராசமாபுரத்தி லுதி
துச் செந்நாலசெழுந்தி விசைகடபென்னும் பட்டபுரசி காமகடபுரத்தி கடபு
யங்காரென்னும் மனமசுனை ஆரச் சந்திந் திறுவி அவனா கொலையுண்டதாலும்,
சீவகன் அவனுக்கு அவன் மனைவி விசையைபாறு நேறாநித கெயவகத்திந்தா நுபநது
வளாந்து பல்லா கற்று நிலவிட நூலும், கூறுவது. இது சீவகன் நாமக்கை கூடிய
வரலாறு தெரிந்தலின், நாமகளில் பதிகமெனமுயிறு. நாமக்கை கூடினதென்றது அவன்
கலையியிதரி நிலைகூடியதென்றவாரும்.

கோவிந்தையில்பகம்— சீவசனிசைமீட்டுபு புதம்மாலைக்குத் தனேருமன்
புதமுதனுக்குக் கோவிந்தையெனனு நந்தகோபன மகளை மணஞ்செய்து வரலாறு
கூறுவது.

காந்தருவத்தையில்பகம்— சீவசன வித்தியாதரவேந்தனான சலுழவசன
மகன் காந்தருவத்தையை வினை வென்று அவனை மண்மாலேக்குடி அது பொருள் வர
லாறு போரிற் புறங்கண்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையில்பகம்— சீவசன பொழிலாட்டிற் குணமலை சைனம புத
ந்து அவன் அசனிலேவகமெனனு கடடியநகரன் பட்டக சிறிது கோபப்பிழி யத்
தென்தேறிச் செருகடகங் கிலகதி அவனை மணஞ்செய்து வரலாறு கூறுவது.

பதுமையில்பகம்— சீவசன சுதஞ்சனெனனான சேவனா கடடியநகரன்
யாப்புறுத்த காவலிற் தப்பிப் பெரிய பாபகிற போந்து பலவயத்தாய்வுச் சந
திராபநகாக கரசனான தன்பதங்கள் பதுமையப் பாபுவிட்டமரத்தி யவ்வயிற்
கோபுந்நி அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமரையில்பகம்— சீவசன தருகாட்டிதனைச் செமராபுரம் புதற் சந
கர் வணிகன சுபசகிரனமகன் கேமரர் ஆடவாழைநிலை மாணமையிப் பெய்து
மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையில்பகம்— சீவசன மருதமேயுதன் பாபுந்நெடுத் தப்ப
ராதிபுறான தடமித்திரன் குமாராகத் தந்தலை ராதிபுரம் பெய்து வரலாறு
மகள் கனகமாலையாக சலிபாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையில்பகம்— சீவசன தண்டையரனார் மெய்திலைப் பரிசைடைமையுதி
செத்து அவன் வரம்பெறுதது தனனார் ஏமாந் காட மராசமாரத்த நேராபுற் செல்
லுழி ஆண்கள்ள சாகரத்தனை மகன் விமலை சைவகப்பட்டு அவனை மணந்த வரலாறு
கூறுவது.

காமநீரில்பகம்— சீவசன தனசண்ணையுதித்தாரார் த ஆடவா சின
ந்து அவர்க் கூடலோம்பென எனது கிரத்தஞ் சாதித்தான் மரமருசரியை வேடமெட்டி
புக்குக் கிதநாடகங் காட்டி மயங்கி வந்துவயாழ்நிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மரையில்பகம்— சீவசன மருதமைய வரலாறு மண்மலை சை
மாமனை வரவழைத் கடடியநகரர் நேலை எனது அகற் பொருத் பொறு திது
வாய்த்த பொழுதென நெண்ணித் தடியியா போதா மெய்யைச் சந் தருவந்
படையமைந்த போந்து இராசமாபுரத்தோரால் வணங்குதலும் மருதலைச் சைவ
தன் சூழ்ச்சியலையின் வரத்கப்பட்டு கடடியநகரனைன்று மருகந்நிறிமுன் சீவ
தவெறுபோல கெளகின்று அவன்படைப் பொருது அவர்கொன்று மணமக்
மை எய்தியதும, கூறுவது.

பூமகளில்பகம்— சீவசன இராசமாபுர வரணமனை புதந்த வேத்தவை
சைந்து சிவகாதனமேறி மணிமுடிக்கு மனபதைபுரந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையில்பகம்— சீவசன கார்த்தருவத்தைக் குணமலை முதுவிய
தேவிமாரோடு பதுமை முதலிய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்தாரணமனையிற் தலை
கூறுதத் தன்மாமன்மகள் இலக்கணைபை மணந்த இமமாத்தாரோ முன்புற்றிருந்து

கூடாத, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனமபுக்ககாதை, பனிககனறபுக்ககாதை, மணிமே
கலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாதை, சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை, தூயிலை
முப்பியகாதை, மணிபலவத்துத் தயருறறகாதை, பீடிகைகண்டு பிறப்பணாரந்தகாதை,
மந்திரங்கொடுத்தகாதை, பாததிரம்பெற்றகாதை, அறவணாததொழுத்தகாதை, ஆபுத்தி
ரன்றிற மறிவித்தகாதை, பாததிரமரபு கூறிடகாதை, பாததிரங்கொண்டு பிச்சைபுக
காதை, ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை, உலகவறவி புக்ககாதை, உதயகுமர னமபலமபுக்க
காதை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாககபுகாதை, உதயகுமரனைவாளாலெறிந்தகாதை,
கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை, சிறைசெயசகாதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரகாட்
டைந்தகாதை, ஆபுத்திரகோட்ட மணிபலவமடைந்தகாதை, எருமிமாரகா புக்ககாதை,
சமயககணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை, சச்சிரமரகா புக்ககாதை, உதயகுமரபுண்பு நும
ங்கேட்டகாதை, பவத்திறமறுகனப பாவைநோற்றகாதை பெண முப்பாணபுகுத்தகாதை,
அறறே ஸ்தோதக; பொய்யடிமையிலலாத புலவரான சீததலைசாத்தனா இவ்வவைதிக
பெளத்த புறச்சமயப பொருட்பற்றிக் காவியகு செயா தெனைபெனின, — மணிமே
கலை வண்ணந் சண்ட புலவராகலானும், அப்பெ ஈரத்தக காவலரிது பாடியருளுந்
வெண, வெணமுதலானும், மணிமேகலை யாக்கைநடையாமை மேலிட்டு வலவராகியந்
தவம் பேணிய வரலாறும் பிரவும் உலகுக் குணாததலவேண்டுமெனனும் கருத்துத் தம
மைத் துரத்தலிடுவும், சாத்தனா ரிது யாத்தன ரெவச, மறுதல் சாத்தனா பெளத்த,
மெய்யென்று காட்டலவேணடி இங் யாத்தல் ரென்பது. “து. ஸ்விழி நாட்டச தூத
யோன முதலாப - பதிவாழ சூசககூட செயவ நீறாக - வேறுவறு சீதப்பின வேறு
வேறு செயவினை - யாற்றிமரபி னறிந்தோர செயயுமின” எனது சிவபரத்தவமு மித்
னுட் சாத்தனா ரெடுத்தோதினா.

குணபலபதி.

இது பெளத்தகாவியம். இவ்நூறசெய்யுட்கள் லெரோவென்று விவ்ருணசி,
திப்பரபக்கவரையிலும் பிளுனகிம வுரைபாசிரிசாட்ட, எடுத்தோதிடக காண்குள மலர்
நூனமுழுதம் வழங்குக்காண்குளநிலம்

வினாபாபதி.

இதில் ஓவ்வோர் கூறு மேற்கொள்ளு முன்னுருந்நகரின் வரதிக் கள்ள
ன்ற மணி நூனமுழுதம் வழங்குக் கூடியுட.

குணமணி.

இது சைனகாவியம். தோலாமொழித்தெவ ரிபறயியது. இச்சாலியத்திலவன
பயாபதி. இவன் சகவண்ணனை மேகவண்ணனென்று புத்தாரிருவரைப் படம் வர
லாறும், இவரு ளின்யோனா திவிட்டனென்று மேகவண்ணை மாயசய்யதை வயத்
செய்த பராஜகரமவரலாறும், இரத்தாபுர விருகசயா வயதன்மகா சயாபவைபென
னும் பொற்கொடியை வேட்டவரலாறும், அவன் அச்சவசுண்டை முசலிய பசுமன
ன்றைப் போரிடாத்து வெணிறியலை குடிய வரலாறும், தனம்கட்குச் சயமவர
நாட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோகடு யரசுரிமை துறந்து அருகனறநெறி
தோந்த வரலாறும், அருகரணாகியெய்கிய வரலாறும், இது மீக்கூடும்.

இரதவம் மீதம்.

இது வைதிககாவியம். ஈழநாடு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கரசனா பரராசசே
கரன் மருகன் அரசகேசரி யிற்றியது, வடபொழியின மகாகவியான சாளிதாச ரிய

றதிய இரகுலமமிச்சாவியத்தை மூலமாகவுடையது. சாவியத்திலேவர் இரகுபூபதியும் அவனவழித் தோன்றலாகலும், இது சூரியகுலத்திற பிறந்த இடசுவாகு குலத்தோன்றலான திலிபன் சேனுவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதமியற்றிக் கிளியடைந்த வரலாறும், இரகு திக்குவிசயங்கொண்ட வரலாறும், ஆவற்கு மகனாக வந்தது என்பன படைப்பொருட்முதலாகப் போய்ப் பற்றேய மன்னர் திறைகொண்டு விடாபடவரசன் மகன் இந்நாமத் துமையிடப்பெற்ற தவிரைக கடிமணம் புனாரநது அது பொருது எதிர்ப்பு பணசுவேந்தரைப் புறங்கண்டு தனைக் கெடுத்திய வரலாறும், இரகு புத்திரன் திருநாவலராவும், இந்நாமத் தனனாகவேண்டுங் கோலை விளையாட்டாயாறதுழியற் பரசகையாறு நாரணன் பிணைந்த கிடந்த சிறப்பப்பூரணர் மெப்பப்படுப பிறப்பு நிலைய வரலாறும், அவனுக்கு இந்நாமத் வயிற்றிறநேனறிய சுந்தரப்புகலவனுன தசரதனை வேட்டமப்பாய முனிசாப்பேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேளவி புரிந்து சீராமசுந்தரன் முத்திய நாலவறையும் பெற்ற வரலாறும், தினை வனம்புகல வரலாறும், இவனின் சம்பு-ன் வந்தையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிமேளவிசெய்த வரலாறும், நகனெய்துத்தொடைய வரலாறும், அவன் நாகராசன் றந்த வாசுலயங் கொண்டு நாக கணனிகையை மணந்து முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும்.

நாடு தம்

இது னைச்சொல்லியம் இந்நாடுவெய்தான் அதிபிராமபாணடியன். காவியத் தலைவன் றனசுகந்தரவாசுத் திருநோபாக்கியானம் வியாசமாதத்தது லோதப்பட்டது. இது றானன் குணமாட்சியும், அவன் விடாபயநாட்டாசனம் மட்டமயந்தியைச் சுடும் வரத்திறு கூறியவரலாறும், அதுகண்டு பொருது பொரவெதிரந்த சுராத்பரைய நராத்பரையப் பீடாரிற் புறங்கண்டவரலாறும், பட்டகரேஞ்சு குதாமி நாகநகரிழந்து தமயந்தி பீடாரிற் காஞ்சென்றவரலாறும், ஆண்டிக் துவிளையாலவட்டணந்தவரலாறும், பின் னை வெய்யா டான் பூரி வைகாசி தலைக்கூடவரலாறும், மீட்டி மரசரிமை யெய்திய வரலாறும், நாட்டி யுரைக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

ம. புராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசுந்தரிதை, பிரமோத்தரகாண்டம், காசிசுண்டம், திருமயபுராணம், சாளுதிபுராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பிரபுவிக் கலேமறு புராணவிலக்கியங்கள் பலவும் இப்புராணவிலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய வியாக்கியம் முதலானவை சங்கச்செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப்பிரயோக வேட்டமப்பொருத்தி வடகொன் மிக விரைய வேதாக்கம்பொருளுட்கொண்டு அல விரையக் கலத்திடு நடப்பனவாம்

சுந்தப்புராணம்.

இது சகலரூபசீவாசாரியரால் வியற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காதப்புராணத் துச்சு பங்கரசுநன் றதயிலுள்ள அதுமுக்ககடவுள் சரித்திரமோதுதலின், கந்தப்புராணமெ னப்பட்டது. இது உறபத்திகாண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகா ண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென வானு காண்டங்களுடையது. இதன் செய் யுட்கள் பதினாறுதான் மிக்கன. இது அதுமுக்ககடவு டுருவவாதார வரலாறும், சூர பன்மன் காசிபழனிவற்கு மாயப்பாற நேருணி வீர வேளவி செய்து சிவபிரான் பால் ஆயிரத்தெட்டண்ட தூறறெட்டுக்கூறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றுத் தேவ வரசு சிதைசெய்து அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அதுமுக்ககடவுள் பொருது

வென்று துட்டுகொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறை நீக்கி அவரை வின்குடி யேற்றிய வரலாறும், அறுமுகக்கடவு டெய்வயானை வள்ளிராயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இந்நிரகுமாரனான சயந்தனுக்கு வியாழப்புகுதளே அசுரா சிதைப்பட்டுத் தந்தது. காரணம் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அறுமுகக்கடவுளை மகி ன்மையெல்லா மறக்க நெல்லிக்கணிபோல எடுத்த விரித்தனர்க்குந் தீவ்ளிய புராண மாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இசை செய்யுட்கள திராட்ச கதவி இட்ச நாளிகேர பாகக்கள கொண்டன. இது நவிரெறு நவிரெறு நாராயம் பயப் பது, பயிரெறும் பயிரெறு மறுமுக்கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சாலிவாகனசகாபதம் எழுநூற்றில் இக்களை யியற்றி யரவ க்றறி னர். அரங்கேற்றமிழத் திகடசக்கரமென்னுந் தலைச்செய்யுண் முதற்கண்ணதான திசு மென்னுஞ் சொல்லிமதி முகரந் தகர வல்லெழுத்தின் முன் டகரமாய்த் திரித்ததற்கு விதி தொல்காப்பியத்தி லெல்லையென்று அவ்வரவகியுள்ள புலவ ரொருவர் தடைநித் துத்தினு ரென்றுந் கச்சியப்பசிவாசாரியர் “இக்கடை நியாயமாயினுங் குமாரகோட்டத் தழிகள் அங்ங் வா நெடுந் தருளிச்செய்ய நா முத்தகொடைப் பாடின மாசென்ன இன்னத குற்ற மாராய்தன முறையனது” என்று விடை நிகழ்த்துநு ரென்றுஞ் சிவ கூறும். ஆண்டு முகரந் தகரத்தனமுன் டகரமாகத் திரித்த விக்கசக்கரமென்னு மெதுகை கோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பி யவிய்யாமனநி விர்ராமானா தெனச. இன்னு ரான் செய்யுட்டிரிபுதள், “கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிபுவு” என்னு மெனப்ப புறனடையா லமைத்தது. கோடரபாலன் வெண்க. இவ்வாமாகலின், அகபநம் புல வர் தடைநிகழ்த்தினு ரெனபனுங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் இங்ங்மை விடை ட்செறு தினு ரெனபனும, பொருந்தாமை யறிச. இப்பொருந்தாமைப மேலுந் கடைவிடை களால் விரிக்கிற பெருகும்.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம், ஞான முதலியோர் முன்னே வரலாறும், விபூதி ருத்திராகக் மகிமைகளும், சிவநாமமக்கமையும், பிறவும், எழுந்தோறு வது. இதனை மொழிபெயர்த்துப் பாடினா கோணேரியப்பா.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுண் முதற்கண்ணதான சைவபுராணம் துளையு. சைவபுராணம் விததியேசுவரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீராகப் பன்னிரண்டுசுற கிதைகளுடைத்து. பன்னிரண்டுங் இயற்கைகண்ணதாய் நிலவு மிவ்வாயுசங்கிதை குல சேகரவரகுணராமபரணடியனா நமியில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இங் டூர்வதாண்டம் உத்தரகாண்டமென வ்ரண்டு காண்டங்க ளுண்டது. இத்த சிவபர வதுவருஞ் சிவோபாசனையுஞ் சிவாகமமகிமையுஞ் சிவநிகைப பெருமையுஞ் சைவாசாரி யாபிடைக்குறை முதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு ளோதப்பட்ட பஞ்சாங்கமகிமை, சிவரத்திரமகி மை, பிரதோடமகிமை, சோமவரவிரதமகிமை, சிவமேயுமகிமை, விபூதிமகிமை, உமா தேசகாபூசைமகிமை, உருத்திராக்கமகிமை, சீருத்திரமகிமை முபலியவைகளை யெடுந் துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றிஞான வரதுவகாமாண்டியன்.

காசிகண்டம்.

இது காந்தசுதுட்பட்ட காசிகண்டமகிமை குறையவது. பூவகாண்ட முத்தர காண்டமென விரணநிகாண்டமாக ஞடைதது. இசில் வாராணசிசுமபபும, கங்கையினமகிமையும், மகவிரிஸகணமும், அவா கறபொருக்கமும், பிரமசரிபநெறியும், இல்லறநெறிப, பொதுவான வைக்காசாரமும், யோகவொருக்கமும், முத்திமண்டபவரலாறும், பிடிபும, எதித்தோதபபிம.

கோயிற் புராணம்.

இது சிதம்பரமானிய குறையவது. கோயிலெனினுரு சிதம்பரமெனினு மொக்கம இது விபாகதிரபாசுமுனிவா பதஞ்சலிமுனிவா ஆனந்ததாண்டவர தரிசித்தியமாலிண்டிட்டு மருதவம் புரிந்தமையும், அவசரப பரமசிவன சிறசபையில் விளங்கியருண்டந தரிசிப்பதிக ஆயமக்கொண்டமையும், சிவசுவமைன சிவகந்தை மூழ்கி யிரணியவனொரு முனிவாரிருவ ருபத்தேசமும் பெற்றுத் தாண்டவங்கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயிலெடுத்து நித்திய நைமித்திக பூசை விழாச செயதமையும், நடராசர்திருமுகத் தொழும்பாற்றி மூவுலகு மொரு குடைக்கீழாண்டு லிந்தபெற்றமையும், எதிக்கோதம. இச்சுனை சமீபினை மொழிபெயாத்தப பாடியருள்ளா உமாபதிசிவாசாரியர். இன்னும் வைக்காசாரந துண்பொருள்க ஞாளுநறையாக வோதபபட்டன ஆண்டாணதிப பல வுள

காஞ்சிப்புராணம்.

இது காந்தசுதுச சனநகுமாரசங்கங்கையிற் சாவிசாண்டசகிற் போந்த காஞ்சிமாண்டபுரம், மகி புனைச சமீபினை மொழிபெயாத்தப பாடினா ஆசிரியா சிவஞான யோகிகள். இது சொறசருங்கிப பொருள விந்நி நவின்னோட்கினிதாயத் தருமுறைகளி னுஞ் சுவசலிஸ்க்க வாய்ந்து முபாந நனமொழி டுணர்ந்த கேதாசும விழப்பொருள பயநது வைத்திசைவம் விடவரைய வயங்குவது தொல்காப்பிய விடவபிரயோசுரு செய்யுட்கட்டாறு நடைபவம். அத்தத்தணைமரபு புறத்தணைமரபு மிகத் துறைபடுத்தரைப்பது சுவசலிஸ்க்க வொழுக பெப்பெறக் கிளப்பது. சைவசித்தாரத்த தனிப்பொருள சொல்லிற் பெற்பபது. பிறகாலத்து நல்லிசைப்புலவர் நாடு நகரச சிறப்பும், பைத்திசைவமரபும், சிவசரிய கிரியை யோக ஞானவொருக்கமும், பாடிப பெருமை பெறுது. இன்னும் குந்தகரச்சிறப்பும் வைத்திசைவமரப வாயபாடுஞ் சரியை கிரியை யோக ஞானபுரபீச துண்பொருளு மடிப்பாடாக்கக்கொண்டெனின, இதன்பெருமை உல்க்குந்தரத்தல புலவர சொல்லினது.

திருந்தண்புராணம்.

இது காந்தசுதுட்பட்ட சுகரசங்கிகையின் பிறகூற்றிற் போந்த தணிகைமானிய குறையவது. சொல்லாறும் பொருளானுந தோமற நல்லிசைப்புலவர் நாட்டிய காவியங்குரு நடுநாமகமாவது. வைத்திசமரபுஞ் சைவமரபும் வல்லவாற்றானெல்லாம் விளக்குவது. புறத்தணையு மகத்தணையும் புலங்கொளப போதிப்பது. முருகக்கடவுள் அருவலியையாடன முதறவெடுத்து மொழிபுவது. சரியை கிரியா யோக ஞான நாறபாதப்பொருளுந் பாறபடவெடுத்தப பசருவது. இதுன்செய்யுட்களெல்லாம் இட்பாக நாளிகேரபாக நண்ணி நல்ல சொல்லணியும் பொருளணியு மெல்லியிற்றி விளங்க விருப்பன. இத்தியற்றினா ஆசிரியா சிவஞானயோகிகண் முதன்மாணுக்கரான

சச்சியப்பமுனிவர். இந்நூலாசிரியராகிய சச்சியப்பமுனிவர் விநாயகபுராணம் டேஸ்ராப் புராணக் திருவாணைகாப்புராண மெனனுஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களுஞ் செவவிதனியற்றியிட்டார்.

பாபுலிங்கலீலை.

இது உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமதேவன் உழையின் கூறும் விளங்கிய மாயையோடாடி மற்றவள் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாசேசுரராளான சுரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃதயற்றினா துறைமங்கலச் சிவடபிரகாச முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோர நல்ல காவிய ரததன்ம.

இன்னுஞ் செந்தமிழிலக்கியமாயுள்ள புராணங் கூடாபுராணம், இலிங்கபுராணம், சூசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள்,

இதிகாசவிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆகிகவீரசனென துலசம் போற்றும் வானமீக மென்று முனிபுங்கவனாலியற்றப்பட்டது. அது தமிழ்ப்புலவரான சம்பநூற்ற நமிழின் மொழிபெயர்த்த அப்பெயரானே பாடப்பட்டது. இது வீரமசந்திரன் தசரதச்சகிரயாததி புத்திரனாயவதரித்த சீதாபிராட்டியை மணந்த வரலாறும், அச்சீராமசந்திரன் மருதரை சூழ்ச்சி வழிபட்டிக் கைக்கேசி செய்த சூழவினையா னாழிந்த காரி சென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணர்த் செய்திச் சீதாபிராட்டியை வலவிப் போகத் துயருழந்த கிட்கிந்தை தலைக்கூடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக் கொன்று சுசுதிரீவ னடபெய்தி யனுமானே தாதுற போகச்சீதாபிராட்டியைத் தோடு வித்த வரலாறும், அனுமான சீதாபிராட்டியை யிலங்கையிற் கண்டு நெருக்காட்டிச் சூளாமணி நல்கி யாறழவித் தரக்கரை நூருக்கி யிராமசந்திரன்பான் மீண்டு சிந்தையநடவிலை நின்றமாதது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரங்கரசினத்தோடு பண்டையகமந்து சேதுபந்தன் மியற்றி யதனவழியா லிலங்கை தலைக்கூடி இராவணன் முதலிட்யாரை வதைத்தச் சீதாபிராட்டியைச் சிறையின்கு மீண்டு டையாததி தலைக்கூடித் திருமுடி சூழ யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வானமீக ரவரச புஞ்சமாக வியற்றிய வுத்தம காவியமாகலின், கம்பநூர் அமலமலராமாயணம் சுலோகமதர நன்று தமிழிடு மொளபான் சுவையுமொன்றிடுறென நதிக் மென நிம்பாமா நில், கலிக் னெடுத்தேதத் விவதியற்றியிட்டார். கம்பநூர் தமிழ் நன்குணர்ந்த கலிஞர் சிகாமணியாகலின், தமிழிராமாயணத்தி லாண்டாண்டு நாடு நகர வானனை பொழில்வானனை காலவாணனைகளு முலக நீத்களும் பிறவுந் தாமே மேவரக கொண்டு கலிகள் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெருமபாணமையான இடசபாக நாளிசேரபாக நண்ணி நடபன். இது வடமொழி ராமாயணம்போலப் பாலகாண்டம், அயோத்தியகாண்டம், ஆரணிககாண்டம், கிட்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த காண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாறுபத்தின் மிகக் செய்யுளுடைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தர காண்டம் ஒட்டக்கூதராத் நமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது இராம சந்திரன் முடிசூழப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாரதம்.

இது உடமொழி வியாச மொழிபெயர்ப்பு நூலாகும். வல்விபுர நாராயண நல்லிளையாறு தமிழின் மொழிபெயர்ப்பு தபபொரா லியற்றப்பட்டது. இது ஆதிபருவமுதற் சுவரகாரோகண பருவயிறுசியாசப பதினெட்டிப் பருவங்களுடையது. ஆவரண ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணிபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், வீரமபருவம், கரோணபருவம், உண்பருவம், உலிபருவம், செளபந்தகபருவமென்னும் பத்தம் வில்விபுர நாராயணம், சீபருவம், சாரகபருவம், அனுசானிகபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகாபிரதானிகபருவம், சுவர்க்காரோகணபருவமென்னுமெட்டு நல்லிளையாறு மொழிபெயர்ப்பாகப்பட்டன. இது நான்குவேதாசத்தங்களுக்கும், சரித்திரங்களை மெலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாமவேதமென வழங்கப்படும் இதன்கட பலகலைகளின் சாரங்கமுதற் புருடாசத்தங்களு நன்கு வெளியிடப்பட்டம். இவ்வச் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியனாரச சான்றொன்றைப் போற்றப்படுகின்றது.

பல்லகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்.

கவிநகரத்தபரணி நளவெண்பாட்டுவது முனரோ பிரபந்தங்களும், குமரகுருபரமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவஞானியோகிக் கவிநகரிய பிரபந்தங்களும், அவர் நனமானாக நியற்றிய பிரபந்தங்களும், இவையெல்லாம் நிறுவஞ் செந்நமிழ்ப் பிரபந்தவிலக்கியங்களாம்.

தமாதருபமுனிவார்நியப்பிரபந்தங்கள் திருச்செந்தூரக் கந்தாகலிவெண்பா, மீனாட்சிமமை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியமமைமுதம், மீனாட்சியமமை யிரட்டைமணிமாலை, மதரைக்கலம்பகம், நீதநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நானமணிமாலை, முததககுமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமுமணிக்கோவை, சிதம்பரச செய்யுட்கோவை, சிவசாமிமமை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமுமணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகமென நிறுத்தப்பட்டன.

சிவப்பிரகாசமுனிவார்நியப்பிரபந்தங்கள் நால்வாநானமணிமாலை, திருச்செந்நகரத்தி, மூட்டை, உபாதி, நன்னெறி, திருவெண்கைக்கோவை, திருவெண்கைக்கலம்பகம், திருவெண்கையுலா வெணநித்தந்தன.

சிவஞானயோகியார்நியப்பிரபந்தங்கள் அரத்ததாசாரியர் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்புகவல, சிவதந்தாவவிலக்கம், சோமேசர் முதமொழிவெண்பா, குளத்தார்ப பத்தரபபத்தந்தாதி, இளைசப பத்தரபபத்தந்தாதி, சலசைப பத்தரபபத்தந்தாதி, செவ்வழிவியாசபிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், தருவகம்பரத்தாதி, திருமுல்லைவாயிலத்தாதி, திருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையென நிறுத்தப்பட்டன.

சிவஞானயோகிக் கண மாணாக்கர் பிரபந்தங்கள் தணிக்கையாற்றப்பட்டவை, துணைசைக்கோவை முதலியன. இவற்றுள், தணிக்கையாற்றப்பட்ட கச்சியபமுனிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணியமுனிவராலும் நியற்றப்பட்டன. இவை தொல்காப்பியனாரினை நியற்றமிழ்க்கியமாயச சங்கச்செய்யுட பிரயோகம் யாண்டும் பயன்று சொல்லணி பொருளணி துறையினைக்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களாம். இவற்றுள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாந்தத்தெளிவாறு சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் விளக்குங் கொழித்தமிழ்க் கவிஞருடையனவுமாறு.

இலக்கியமரபியன முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதசவித்தை.

வித்தை பதினெட்டாவது: வேதநான்கும், சிக்கை சம்பகூதிரம் வியாசரண நிருகத்தஞ் சந்தோபிசித் சோகிடமென்னு மங்கமாதும், புராண நியாயநான் மீமாஞ்சை மிருதியென்று முபாங்க நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதங் காரதருவவேத மருத்த நானெனுமியைவ. இயற்றுள், வேதநான் தம் பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமி த்தமான சநுமசாண்டமு முணராததுவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்கு, மென்ப, வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாய்மொழியென்று சுருத்தியும் புராணமுஞ் சிவா கமமோதுல்லானும், பஞ்சபிரமம் பிரணவம் பஞ்சாகசரம் பிராசாசமுதலிய மந்திரங்க ளும், பதிபசுபாச முதலிய பொருளவழக்கமும், திருநீற்றிணைகளானந் திரிபுண்டரமுருத இராக்கந்திரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டனகண்ணுமொப பச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தததில் சிவாகமமு மட க்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென துண்ணம் தூலகனங்நனமோதின. நீலகண் டவாசிரியர் “வயங்கு-வெஃபரிவாமுறையொஹைத் தவஸ்யூரஜ்-வெஃபரிவாமுறஜ்” வேதசிவாகமங்க்குப் பேதங்காணகதிலம், வேதமுஞ் சிவஞ்ற செய்யப்படுத லின் ஆகமமெனப்பயிம் எனறும், சிவஞானமோகிள்ள “வேதம் பொருள் படைத தோன்றுஞ் சூத்திரமுஞ் சிவாகம மதனை யவவாறாக வொட்டாத செளித்தரைசுகும பாடியமும்பொலப பரமசிவஞ்ற செய்யப்பட்டமையினை, அவை முறையே பொது தூல சிறப்புநூலெனப்பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமுடபோல வேறுவைத் தெனண்டபட்டன்” என்றும், தத்தம் பாடியவுருசுளிற கூறிடபுளியவ றறறும், இது கடைப்பிடித்தணர்ந் தொள்க. “ஸவ்-அறஜ்யஸ்யிவ” எனறஞ் சுருத்திய மிவவுணமைக்குச் சானறும், வேதமென்னுஞ்சொல் அறித்தருவி யென்ப பொருளப்படுச சதாவேதங்களுக்குக் கார ணவிரிகுறியாயுஞ் சைவாகமங்க்குக்குக் காரணக்குறியாயும், ஆகம் மெனறஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்த தெனறும் பொருட்டாயச சைவாகமங்க்குக்குக் காரண விரிகுறியாயும் சதாவேதங்க்குக்குக் காரணக்குறியாயும், வடமொழி தெனமொழிநூலு ரைகளில் வழங்கப்படுமாறுந் தெரிந்தணர்ந் தொள்க. ஒருசாராவைத்கா இவவுணமை பஞ்ஞ்ணரமாட்டாத, அட்டாதசவித்தையுந் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாண தூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதறற்ப. இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதசவித்தையுடலில் அதன் பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதாவேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதன மறவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடைவி மறுக்க.

இனி வேதம் “சுயம்பு” வெனவழங்கப்படுவதுஉம், “அபௌஷேய” மென வழங்கப்படுவதுஉம், சுயம்புவான பரமசிவஞ்ற செய்யப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடராத் செய்யப்பட்ட தனறெனநுங் சுருத்திய பற்றியுமெய்யாம். சூதலின், அவ்வழக்கேகொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழியனறெனநல் பொருந்தா தெனக் சைவதார “செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவ ருரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொரு” கொண்டு “யென்றதுஉம், பசுக்களான தேவர் மூனிவர் முதலியோரார செய்யப் பட்ட மொழியின்னும் சுருத்தப்பற்றியெய்யாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தன் முதலிய விசை வேதப்பாட்டார் ஐச் சரிக்குமா முணர்த்துவது சிக்கை. வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை யனுபவித்து முறைமை யுணர்த்துவது கற்பகூத்திரம். வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களதில் புணர்த்துவது வியாசரணம். வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேதமகிரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத் தினைத் தென்றலு முணர்த்துவது சந்தோபிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செயதற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவையாறும் வேதத்திற் கங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவ னுலகத்தைப் படைக்கு மாறு முசலாயின கூறும் வேதவாச்சியப் பொருள்களை வலியுறுத்த விரிததணர்த்துவது புராணம். இத்தகாசமு மீண் டடக்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப்பெரு ளின் குறப்பரிய முணர்த்துதற் கனுசூலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர் த்துவது மீமாஞ்சை அது பூவாயிமாஞ்சை யுத்தரமீமாஞ்சையென விருவகைப்படும். அவற்றை முனையது மீமாஞ்சையெனவும், வேதமெனவும், பினையது வேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும். அவ்வவ்வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்துவது மிருதிநூல். புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும். எல்லா மனுஷிகத்தற்குச் சாதனமான யாக்கையை நோயினறி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுர்வேதம் பகைவரா னல்லினறி யுலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைச் சலம் பயிற்சை யுணர்த்துவது வில்வதம். எல்லாகடவுளர்க்கு முவகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேத வாசிய பொருள்களையிட்டு முடாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கு முப வேத மெனப்படு மெனதுணர்க.

வைதிககாந்திரம்.

இனி மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மெனறு மாறும் வைதிககாந்திரமெனப்படும். இவை சரிசனமெனவும் பெயர் பெறும். இவற்றை இறுதிக்கண்ணுதய வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யென வும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சைநூல் செயதார சைமினிமுனிவர். இது பாட்டம் பிர பாகரமென விரண்டாம். நியாயநூல் செயதார கௌதமமுனிவர். இவர் அகப்பாத ரெனவும் பெயர் பெறுவர். வைசேடிகநூல் செயதார கணுமுனிவர். இவை யிரண் டும் பஞ்சநூல்களாம். சாங்கியநூல் செயதார சபிஸுமன்வர். யோகநூல் செயதார பதஞ்சலிமுனிவர் வேதாந்தநூல் செயதார வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம் பாற கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத கிரகஸ்ச நியாயமபற்றி ஆண்டாண் டெடுத்ததக்கொண்டு அரணுளால் ஒவ்வோர்விதமி னினை பொருட்டு அவ ரறிவானவர் உத்தரக தொகுத்தம் விரித்தி மிதநூல்கள் செய் தாராகலின், இவை முதனூல் வழிநூல் சாாபுநூலெனறு மூன்றை னொன்றற்கேசை தனவாய் வைதிககாந்திரமென வேறாய் நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல் வழி சார்பு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின்,— வேதாகமங்கள் பரமசிவனார் செய்யப் பட்டு ஏனைநூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாம் தக்க ணடங்கக்கொண்டு விரிப்புக மாய் நின்றலின் அவை முதனூலாம். முதலவற்றை நரப்படு முந்நூலை யொன்றாகக்கித் தென்னும் லிங்நன மிருவகைப்படுத தென்னியதெனையெனின்,— இத்தகுச் சமர

பெயர்: முத்துரை “முன் துவருணத்திற் குரிமையாதது நான்குவருணத்திற் குரிமை
 னாயுத பறதி, முறையே வேதாக்மென விருபகுதியாகவது தெண்ணப்பட்டது”
 என்பார், வேதனையுடையார். “வேதனாஸ் சைவனுலென் றிரண்டேநூல்கள் வேதநூல்
 னுள், அலிலுமின் விரிந்த நூல்க ளாதிநூ லனாதுயம னனநருநா விரண்டு மாணநூல்
 பொதுநூல்கள், மருஞ்சிறப்பு நூலா - நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தாக்கு நிகழ்ச்சி
 யுடைய நிகழ்மறைபி னெழுதிப்பொருள் வேதாந்தத் - திதல்பொருள் கெண்பிரைச்சு நூல்
 னுள்வம், பிறநூ லிகழ்ப்பூர்வஞ், சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்” எனவும், “உலகியல்
 வேதநூ லொழுக்க, மென்பது - நிலவு மெய்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்” எனவும்
 கூறுபுலாக்கலின், அங்குநூ லுலாருந்ததி முறைபறதிக கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்ட
 தென்பேய்யாம் கோமும்” எனப், சிவஞானமாபாடியகாரா, இவவிருசமாதானகருள
 இட்டமாயது கொண்டமை. இனிமிருதி புராணக் கலைகள் உபாகம் முதலாயினவெல்
 லாழ், வேதாசுமப்பொருளை யுள்ளவா முணர்ந்தாரா அவற்றைப் பிறாக்கினது விக
 குத்தப்பொருட்டு, நல்லவை யாப்பினு ளொன்றான வழிபடுத்தச் செயத் நூல்களாக
 னாய்த், அனல், வழிநூலென்பபுடும், சிவனை சிறகுத்திற் முதலிய வேதாங்கங்களுந்
 னுஞ், தந்திரமுதலிய வாகமாங்கங்களு முறையே உவவிரகை மனை யு முள் ளவா முணர்
 திறஞ்ச் சராய்ப்பு புட்பட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூலென்பபுடமென ற்றிறநு
 தொள்த,

மீமாஞ்சை முதலிய சாதகிரங்களாறும் அன்னவாயினும், அவற்றான மீமா
 னுஞ்சுநூல் வேதத்தை விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செயதற் குபகாரமாயும
 எல்லா நூலார்க்கு முபகாரமாக நியாயங்ககெடுதோதவதாய் நிலவுதலானும், வைசே
 சிக, ஸ்ரீயாழிக்குல்கள் எல்லாநூறு முபகாரமாகுந் தருசமுறை பெய்ததோதுதலா
 னும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் டருத்தனரும் விவேசமுந் தத்தவ
 சற்காரியவாதமு மெடுத்தோதுதலானும், யோகம் எணவகை யுதப்பிறுநைய யோக
 முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையென்பபுடும் வேதாந்தம் பலதிறைபபட்டிக
 க்குக்கு முபநித்தவாககியங்களை மூவவப் பொருட்பெற்றிக்கேறப் பொருதுறைபபித்
 துப் பரமேசுவாய்சனை கடைப்பிடித்தச் செய்ய விதைத்தலானும், வேதாசும-லிப
 சாத்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிசளாக வேண்டப்பட்டு நிலவு மென்க,
 இச்சாத்திரங்களுந் கூடும் பொருளு மவற்றைப் பிரயோசனப்படுவனவும் பூவபக்க
 மாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்து ளெடுத்த வள்க்கினார்.

இனிப், பூர்வமீமாஞ்சை நூலா சருதி இலிகம வாக்கியம் பிரகரணந் தானம்
 பூர்வநிலையு யெனனு மாறும் வணமை மெனமை பறதிக் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 தருவிகளென் மெடுத்தோதுவா, உத்தரமீமாஞ்சை நூலா அங்ஙனம் உபக்கிரமவுப
 சங்க்காரம் ஆப்பியாசம் அபூர்வதை பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யெனனு மாறும்
 வுண்மை மென்மை பறதிக் சொற் பொரு டுணர்விகக்கு கருவ்யென மெடுத்தோதுவா,
 துறைபெய்வுந் தமிழ்வே வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களின் சொற்பொரு டுணர்விகக்கு
 பின்நிபமையாத கருவிகளெய்யாம், அவற்றாள், சுருந்தவாது. வேருளுநனை யவா
 லாத, தனை சுருதியு பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது, இலிங்கமாவது: ஆதலவாற
 புறநூல் யுணர்ச்சுலது, வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ் சுருங்கிய இலிங்கம மனதிக்
 தெரிவித்துப் பறதி யுணர்ச்சுலது, பிரகரணமாவது, “சோதிட்டோமம் வேத”
 னுருத்தோமம், விதிவாதங்களுந், பொதுத்தல், வுணர்ந்தல், சிறப்பா, விதிப்பபுடது

கண்மங்குளர் ஸ்வாஸ்ப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாறறென வருத்தக் கூறுவது, தான் மாவது. நிரணிதைபிடமும அண்மையிடமுமென விருவகைப்படும, சமரக்கிணையாவது: காரணத்தான வரும் பெயர், உபகிரமவுடசகநாந்தளவான: எழுவாயுரை யிறுவாயுரையோடொத்த ஒன்றுதலின், மறநிறநா னுஞ்ஹு பொரு ளிதவெய்யாவென்று துணிந்ததைத்தற கருவியாய் நிறபன. அப்பியாசமாவது: நூலின் டயின் தவருதலின் இதற்குத் தேவ பொருளைக் கொண்டு துணிந்ததைத்தற கருவியாய் நிறபன, அபூவதையாவது. இது மறநெருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொரு ளிதவெனக் கொண்டு துணிந்ததைத்தற கருவியாயுள்ளது. டஸமாவது இந்நூலின் சிறந்த பிரதோசன மாகறடாலத்தைக் கொண்டு துணிந்ததைத்தற கருவியாய் நிறபன. அருகதவாதமாவது. நூலுட் புணை அரைவகையார் சிறந்த கொருபொருளை அறிவுறுத்த நிறபன. உபபத்தியாவது: இப்பொருள் உச்சுக்கு மிக வியவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற பயத்ததாய வருவது. தமிழினகணுள்ள வேதாரத சிவாரத சாததரமரபு இனிது தெளிதற்குபகாரமாக, இத்காறம வடமொழியுட் டாபசுவிகையின் மரபும், வைகிசாததரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதறகட்டொருத்தோ களு.

வடமொழிச் சாதகருங்களுக்கு வேதாக்கங்கண் முதலாய் நிறவலேபோலத் தென் மொழிச் சாதகருங்களுக்கு தமிழ்ச்சுங்கண் மு லாய் நிறபனவாம். தமிழ்வேதோற பகதியும் அவை வேதாசாமங்குளின் சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறை மிலக்கிபவரலாற்றிற் பிரமாணகாரை சாதுத்தப்பாந்தாம். அறநே லேதாக; தேவார ர் கருவாசக் முலையன தலையாய சாததரத் தமிழோத்தக்களாதலின், அவற்றின் மரபு ஈண்டி பெரிக்கடாபெனின், — அஃதொசுருமன்னுயினும், தேவாரந் திருவாசுமுசுவிய திருமுறைகளும் உச்சுரவேதமுந் செயவல்லக்கியமுமாய் நிறறலின், தமிழிலக்கியங்கடெல்லாஞ் சிரதாரானமாய் வைத்து அவற்றின்மரபு ஆணங்க தெரிக்கக் கடவாயின்னெனென முணர்ந்து கொள்க மறதச செந்மிழப் புராண வித்காசமரபு ஆணங்க தெரிந்தும அவை செந்மிழ் பெரிவக்கிடமாத் னெனக்கிடேயாம். தமிழ்ப் புராணவித்காசவிலக்கியங்கள் தமிழ்விவாதத்தற்கு வழிநூலாய், தமிழ்கேத் விலக்கியத்தின் பின் வைக்கறபாலன் வாயினுந் தமிழ்ச்சங்க விலக்கியாங் ளுந் தமிழ்க்காவிய விலக்கியங்களுட் பலவுந் தோற்றத்தான அமைதமக்கு முறப்பித்தனெனக் அவற்றின்பின் வைத்து மறவழற்றின் மரபு தெரித்தாமெனபது.

தமிழ்வேத வேதாரத சித்தாரத வாராயச்சிக்கு எண்ணு மேமுதமென்று மிரண்டு மிரண்டு கண்ணும். எண்-தருக்கம், எழுத்து-இயற்றமிழான் விலக்கணம், இவை வேதாரத சித்தாரத வழிதப்பொரு ளாராயச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவி வென்பார், நாடனா “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தெனப் விவவிரண்டு - சண்ணென்ப வாழு முயிரககு” என நவவாறெறித் தோத்யருளினு ரெனபது. எண்-சணித்தத்தற்குமாம். சணிதவ கருவியுஞ் செயங்கயுமென விருவகைப்படும. அவை யேரமபமுதலிய நூல்களுட் காண்க. தருக்கு மிடபறமபிழென்னு மிலக்கணமு முறுதிப்பொரு ணுஞ்ஹு முசுண லாராயச்சிக்குக் கருவியாதலு, “ஆக முதலெழிய வல்லா தனவெண்ணினித் வழுநா நிலைமையவான-மாதே - பறமார் பொருளினபம் வீடென் நிறவற்றின் - திறமாமொ பெயர் னிறநதாற செபு” “எழுத்தறியத் திரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்தித்தின் முட்டமடபா னு” - மொழித்திறத்தின் - முட்டமத்த நல்லோன் முதனாற் தீர்ப்பாருரு

இவற்றை எட்டத்து வீதி பெறும்” இவற்றினதிக. இவற்றுள் இயற்றமிழ் என்னும் இலக்கணம் தமிழ்ச் சுந்தர தூலாம். அது முத்தமிழ் முதலான வகத்திய மாம. இவ்வகப்பிரிபம் பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வா ளுக்கெல்லாம் இலக்கணமரபிபலி லெடுத்தோதனும், மறந்த தருக்கம் வடநா லிற் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்ச்சியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்க சங்கிரகமும், அதனுரையான வன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும், போலவன. அவற்றுள், தருக்கசங்கிரகமும் அன்னமப்பட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தயற்றி னார் துசிரியர் சிவஞானியோகிகள். தருக்கபரிபாட தமிழின் மொழிபெயர் தயற்றி னார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாடை தருக்கபரிபாடணியென வும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுத தருக்கத்தட் டருக்கசங்கிரகம் எனது செயத் தைசெடிசுநூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌதமா செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமு மன்னமப்பட்டியமும் வடமொழியி லியற்றினார் அன னம்பட்டர். தருக்கபரிபாடை வடமொழியி லியற்றினார் சிவச்சுவமிச்சர். தருக்க சங்கிரக மேழுபதார்த்தமும் தருக்கபரிபாடை பதினாறு பதார்த்தமும் கூறும். பதா ர்த்த மேழாவன: நிரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விச்சைம், சமவாயம், அபாவமென்பன. பதார்த்தம் பதினாறுவன: பிரமாணம், பிரமேயம், சமசயம், பிர யோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயலம், தருக்கம், நிண்ணயம், வாதம், சற பம், விதண்டை, ஏதவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மென்பன

வேதாந்தசாத்தீதம்.

மிழ் வேதாந்தசாத்திரங்களை வடமொழி உபநிடதங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்கள் கைவல்லியம், வேதாந்தபுரா மணி, வாசித்தம், ஈசுரகீதை, பகவத்கீதை, பிரமகீதை, பிரபோதசந்திரோதய முதலியனவாம். வடமொழி யுபநிடதங்கட்குச் சுததாததவிதமாகவுஞ் சிவாதத்தித மாகவுந் கேவலாததவிதமாகவுந் விசித்தாததவிதமாகவுந் தவைதமாகவு முறைகளு நூல்களுந் தத்தத் கொள்கைகேற்ப வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் பல செய்துட் டார். அவருட் சுததாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுணர் செய்தார் அரத்ததா சாரியர் முதலாயினார். சிவாததவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார் நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பயதிகித யோகிகளை முதலாயினார். கேவலாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சங்கராசாரியர் வித்தியாரணிய முனிவர் முதலாயினார் விசி த்தாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினார். தவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய தார் ஆனந்ததீர்த்தாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள், முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்தநூல்கள் சங்கராசாரிய ரபிமதமான கேவ லாதத்தித வேளான்மவாத தத்துவன. ஏசானமவாத துட்பட்ட பிரம விவர்த்தன மாயாவாதமவது-சச்சிதானந்தமாய நித்தமாய வியாபகமாய நிறபது பிரமம் பரமாத தத்தி ஸக்தோன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தன் விவர்த்தனமா யிப்பி யில் வெள்ளிபோல வலிச்சையினுந் காணப்படுவன வாகலிற் பொய். இங்ஙனம் தோ ளாத முத்தமிழ்திரு முற்காலணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சததமன்றி முயற் சேர்ப்பென வசத்தமன்றி யனிருவசனமா யிருக்கும். அனிருவசனமென்பது - சொல் லொருத நினைவும் பொருட்டி, இத்தமாயைக்கு வேகுதிய பிரமநுபமே யானென

வேதாந்தஞானத்தால்தவிர்த்து முத்தியென்பதாம். பாற்கரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்த விகாரப்பட்டமையை யறியாமையாற் பந்தமாயிற்று. பரமாதத்தி லொரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தா லுடாபிதகு வேறுகிய வானமரூபம் விளங்கும். அதனே பரப்பிரமமென றநிந்து அதனக் ணிலையித்தலே முத்தியென்பதாம். கீர்டாபிரமவாழ்மாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான். யானொருபடிச்சுற்றிப் பல வேறுமைகப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிப் பலவாறறால் வினையாடுகின்றேன். இவ்வாறறிவது முத்தியென்பதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காரணமாகிய பிரம மிது தக்காலத்தாற் சத்தவடிவாற் றுயிருகமும். அஃது விசையன்றை சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவிலைச் சத்தமாதத்தினையே யுள்ளனென நினைவன மறிவதே முத்தியென்பதாம். இங்ஙனம் நாலவேறு வகைப்பட்ட வேகானமவாதநூல் செய்தார விபாசமுனிவர்.

வைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாராற் செய்யப்பட்டது இது தத்துவவிளக்கப்படிபடம் சந்தேகஞ்ஞெளித்தபடலமென விரண்டி படலங்களுடைத்தது.

வேதாந்ததுடாமணி.

இது சுகராசாரியர் வடமொழியிலிப்பறைய விவேகசிந்தாமணிபெய்னு ஞான மொழிபெயர்ப்பு. இது மொழிபெயர்த்தார துறைமகாசக சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னாத தோற்றித் திருக்குவிவேகந் திருசியவிவேக மென்று பிரண்டு விபாகங்களுடைத்தாய் நிலைபெறுவது. இதன்கட டிருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமென்பது அப்பிரமவிவாதத்தன் மாயாகாரியமா யறியப்பட்ட மச்சதனப் பிரவஞ்சம். இந்நூல் ஏகானமவாத கேவலாதத்துவ வேதாந்த பரிசேசத்தப்பொருள் நனகுணாததுவது.

வாசிட்டம்

இது வைராக்கியப்பிரகரணம், முழுதூசப்பிரகரணம், உறபத்திப்பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணமென திப்பிரகரணங்களாற் சிவகாருண்ணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றிற் சிலக்கணங் கூறி யவவவற்றிற் கெடுத்தக்காடடிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதயற்றினார் வீர யாளவந்தார.

சுகாகீதை.

இது பரமேசுரன் சறைகுமாரன் முதலிய முனிவர்களுக்கட் கருவியது. இந்நகட சாகங்கியாயகம், பரபத்தி விசுவரூபம், சிவசத்த, தத்துவநிசம்விபூதி, பிரவஞ்சம், தத்துவநிசனம், யோகம் எனபன வெடுத்தோதப்படம். இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்துப் பாடினார் தத்துவராய முனிவர்.

பகவற்கீதை.

இது பகவானை கண்ணன் அருச்சுணைஞ்ச் செவியறிவறித்தியது. இது அருச்சுணை சிவகாருண்ணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்டு கண்ணன் அவன் சோகநீங்கி யுய்வண்ண நாடிக் கருமயோக ஞானவரலாறும், பிரவஞ்ச ருண்விகார முதலியவற்றின் வரலாறு முறைதத்தைப் பொருளாக்கவுடையது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் சேட்டார்.

பி: மகிதை

இது பிரமன் முனிவர் கண்டபடி சுருதியது. இது ஹரேயம், ஸாத் திரியம், கேஜம், சாந்தோக்ஷம், முண்டகம், தைவலியம், பிரதாரணியம், சடகை, சிவதாசுலதரம் எனனு முப்பது சுகங்களின் பெருகு எழியது. பதம். இதைக் கவி பின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினா சதையராயமுனிவர்

பிபோதசந்திநோதயம்.

இது வெதாந்தப்பொருளை நாடாமுறையிற் பிரயோகித்த நிதர்யம் என விரி
 ண்டியாலாக வந்தது, மோசன முதலியோரைப் பிறவிநூல் படைக்கலைநாக்கலு
 ம், விவேகன் முதலியோரை நியமிக்கப் படைக்கலைநாக்கலுந், அஃகப் பாரதநெய்தல்
 களைக்கு இளைக்கு முகத்தாலு, நித்திரா நித்திய வஸது விசேஷம் எனப்பிரித்துவந்தது.

ஐக்கியவாதசைவசாத்தீதம்

வைராக்கியசக்தம், வைராக்கியதிபம், அவிராத்வுராக், வைராக்கியா, சிவசாக்த
சிகாமணி, அக்தவி:ஸெனபா யெனபன ஐங்கியவாத சைவமோர் சக்திபா. பபன்.
ஐங்கியவாதசைவம் அக்தபுறச சமயத்தின பாலதா யசசமய மாததிக, மடலாய
நிதபதோர் சமயம். அஃசாவ. — “இடைமல மாளபசம மெனதிறண்பட
யிறைசா நிலமதபல வ்யாக்நமுன புரிசதவரு வினைந். நனனாமனா ஸ்வா
கருஞ்ஞர ஸுக்மண புலனர தந்நி மிககி ஸ்வையரு நடவ. சாரந். சனயபெல்.
நேராக் நேராதன மருவக சதவுளரு ஸாலெவையுந் பழி: நிகுவ னதனா, பிடைமல
மா னவையணுகா பெருகொளிமுன புளதெ பெறதிந்” என்பதாம் இரதிக்
செய்தார சாநதலிகமுனிவா, சிவபிரகாசமுனிவா, சிவபிரகாசசிகா முசலியார.

ஒழிவிலாட்கம்.

இது செய்தாரா கண்ணுடையவள்ளல், இது பொதுவிலுபட்சம், உத்தர்ப்பா
தத்துவம்வரோமுவ, டோக்கசுமுறறி, கரியசுமுறறி, சரியசுமுறறி, மயசுமுறறி, கம,
கம, தறவு, அருவததைத்தன்மை, வாழ்மைண்டாரிதன்மை, நீலியியல்பு ஏனப
பற்றியவர்களுடையது. இம் ஆணைமாபாசோபாத்வி நீலிக் யருளி லுட்பாதி, நாயமை
யுததறவுக் கருவியான ஒரு குளனூல். வேதந்த சித்தாரம், மிரண்டையுந் தமமுன
முரணைவாறு அவ்விரண்டைப்பொருள் பெருமபாண்மையா றெருபுட்பித்தவையபப்து.
இது அறவகை யகச்சமயங்களுள் அவததச சிவாததவிதம் டோதபப்து, சித்தாரந்த
சைவத்தக் கயனமைபூண்டு நிறபது. மறறிது சுத்தசைவ நூலெபபாரு முளா, சுத்த
சைவத்திற்குஞ் சிவாததவித சைவத்திற்குந் தமமுள வேதபாய் சிவஞானமாபாடியத
தட் காண்க.

சித்தாரந்தசாத்திரம்.

இனிப் “புறச்சமயத் தவாக்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாயப்
புகலணவைக் களவாகப் பொறபணிப்பா லப்பதப்
பிறப்பிலதா யிருளவெளிப்பாற பேதமுஞ்சொற் பொருளப்போற்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன
புறயத்தினால் விளைவதா யுடையாகண ணருக்க
னறிவொளிப்போற் பிறவரு மத்துவித் மாகுளு

சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திரனிக்குத் தெரிக்க ஹற்றாம்.”

எனநிப புறச்சமயத்தவரெனது முக்கூறுப புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. ஆவரெல்லாரு சித்தாந்தசைவத்தோ டொப்ப “ஏகனனேக் னிறுளாகறும் மாயையிரண்” டென்னு மாறுபகாரத்தாகறாவு கொள்ளாமையின, ஆவறுவகைப் பதார்த்தங்கரி னியல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ளமாட்டா ரென்பார, “புறச்சமயத் தவர்க்குள்ளா” பெனறா சங்கற்பகிராகரணத்திற் கூறப்படு மகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவா முதலியோர் சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப ஏகன முதலிய வாறு பதார்த்தத் துக் கொணடமையின, அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு தெரியியல்பு கூறு மாமயங்களின ருறப்பிய பிறுவேயென நெற்குதுசகாடபு சித்தாந்தசைவப் பொரு ளுணாமையாக் கொள்கிற கௌவ வல்லுவரென்பார, “அச்சமயத் தெளியா” பெனறா கொள்கை கொள்ள வல்லவரெனவே யகச்சமயத்தவருந் தாம் கொள்ளமாட்டாரென்பது கருதாக்கறம் “சைவத்தவியராதத்துக் குல்லின ராவனா லாக் சைவசைவ சாக” பெண்படுதெரி முறையாம யநிப சிவாபுதுவிதமாவது - கிரித்காரண பரிபுடமவாத “சலாக்தவ் பிபுத்ததுக் குல்லின ராவனாவாக் ‘சொளசைய சாபுமென” விதவா மெனெறு முழுமைக்க னென சப சைவமொ டொபி கொழிக் சமயப் பார பெல்லிற் லைக்கற, அச்சசைவத்தினால் கெட்ட துணையான தாறப்பிய பிளித்தணராது சித்தார்த்தப்பொருள் லைக்கொளவ ரென்பது பெண்பட்டது. அத்தனை யணியமய ராசுலானவாறு சிவாபுர லைவதனைச் சார னவார ரென்பது. இவ்வுருந் சித்தியார “சைவா தவியாரத்த” தெவறுமையிற் கவா துவிதமாய்க் குறுத்தக் கென்க பிபுத்தபுரு சைவப் பொறு மென மயவத்ப, சித்தித் தாரணமாகய முல்லவன மாணவியாங்கு பிபுத்த காரண முமாப் பரிணமிப் பிணைப்பிற் சிவாபுதுந் சைவா கொளவை மென்க. இது கூறத் சைவாக் சைவாமயமுதிக். இனிதவாசகா” முதல்சமயா கட்டி முதலிய பிரமித்ததுப் பொறி முல்லையவே பிரமாண மென்பா பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாகல் சைவமையிற் பொறி முல்லையினவு மேலைய பொலப் பிரமேயமா யனம் சிறிப்பபிற் கொளுந் யாசலின், ஆவரென்ப பிரமாண மெனல பொருந் பிபு, மறுபு சித்தியா முணாபுத் கணவியாகிய யானம் பிபுத்திய ஆவா பிர மாண மெனப் பிபுத்தியிற் முல்லவத லுபு மறுபுத்தியம் பிரமாணமாக். பொறி முல்லவன் வதறது வாலிலாசல் பறப்பிப் பிரமாண மெனறு பசரித்துக் கூறப்படுவ னெய்யாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பா, “டக்ஷணவக் கவாக்” யெ னறா. சைவ சித்தாந்தத்தி் நெயதுதற் சருமம் கூறுவா “பெருமால் சொனை வதத்தருமல் வினைவா” மெனறா. எனவே, அத்தெவதி வினைப் தென்பதாம். “உ-ஹுயி கண்ணருக் துரி வொலிப்பாற் பிறியரு மத்துவிதமா” மாறுமே ஹுராததாம். அத்துவித் மெனளுந் சொறதுப் பொருள் கூறுவா, “பிறியருமத் துவித்” மென துடம்பொழி புணாத் தோதினா இத்தேனையோர் கூறும் பொருள் போலனைச் சிறந்த தென்பா “சிறப்பினதா” யெனறா. வேதாந்தமுஞ் சித்தாந் தும வேனென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை யங்கனம் படாமைத் தெளித்துரைக்கும் படியார்பால் வேதாந்தத்தைத் தெளித்தரைப்பதே சைவ சித்

தார்த மென்பார், மகுடாகம் முதலியவற்று னோதியவாதே “வேதார்தத் தெளிவாந்
சைவ சித்தாரதத்திற்” மெனறார். ஈண்டு வேதார்த மெனறது வேதத்தின் முடி-
புள்ளாகிய வுபநிடதங்களை. வேதார்த மெனப் பெயர் பெற்ற வேகானமவாத நூலை
யுன்றென வுணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு பொருளாய்” என விறுதியினுள்
கூறின ராகலின், அது கூறியது கூறலன்மை யுணராக. திறன் - பொது வுண்மை
பெய்னும் வகை. இங்கு - இந்நூலின். முடிநூல் வழிநூல்களிற “பொதுவுண்மை”
பெயன் வருததுக் கொண் டோகினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரி வரி
தாக்கலான் அது தெரியுமாறு “பொது வுண்மை” பெயன் மெடுத்தோதி யந்நூல்களின்
கருத்து ஈண்டுத் தெரியச் செயது மெனப்பா, “சைவ சித்தாரதத் திற னிகுது
தீரிக்஑ுறறு” மெனறார். சைவ சித்தார்த மெனறது - சுதத் சைவ முதலியவற்றிற
செல்லாமைப் பொருட்டு.

சித்தாந்தசாத்திரநாற்பாதத்தெளிவு.

வேதத்திற் கூறறு கருமகாண்டப் பொருட்டு இனறியமையாது வேண்டப்
பட் டெஞ்சி நின்றனவாய் பொருளகையும் வேதமுடிபாய வுபநிடதத்தின் சாரமா-
யுள்ள பொருளகையும் வேறெடுத்தகுகொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ்
சித்தார்த சாதகிர மென்று வழங்கப்படும். இச்சித்தார்த வாக்கம்கள் சரியாபாதம்,
கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென, நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றன், சரியாபாதத்துட் பிராயச்சித்தவிதியும், பவித்திரியும், சிவலிங்க
விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதரிலக்கணமும், செபமாலை யோகப்படடங் தண்-
டங் கமண்டல முதலியவற்றி விலக்கணமும், அந்தயோகவிதியும், சிராத்தவிதியும்,
கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்தண மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சந்தியாவந்தனம் பூசை
செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேட நிருவாணம் ஆசாரியாபிஷேகங்களும், புத்தி
முத்திகளுக் குபாயமான திக்கையும், கூறப்படும்.

யோகபாதத்தண முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவசாரமும், ஆனமாவும்,
பரமசிவனும், சத்தியும், சக்திதற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும்
வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இயம் நியமம் ஆசனம்
பிராணாயாமம் பிரததியாகாரந் தாரணந் தியானஞ் சாமாதிகளினுடைய முறைமை
யும், மூலதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறையும், கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், வஞ்ஞானகலா ப்ரணையாகலா
சகலர் எனனு மானமாக்களின் சொரூபமும், ஆணவங் காமிய மாயேயம் வைந்தவந்
கிரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவ
தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உறபத்தியும்,
இவை யானமாக்கள போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாமுறையும், புலனங்கள் புலனே
சுவரர் சொரூபங்களும், புலனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப் பிர-
ளய மத்திமப்பிரளயம் மகாப் பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப் பிரளயங்
களின் பின்னாச் சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மாவிரதங் காபாலிக் முத-
லிய மதங்களின் சொரூபங்களும், கூறப்படும்.

இந்நாற்பாதிப் பொருள்கள் சிவஞானமாபடியததுத் தெளித்தெடுத்துச் சுருக்கி யுணர்த்தப்பட்டன. இனி வினை பசுநலவினை சிவநலவியென விரண்டாம். பசு நலவினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேறிரண்டாம். சிவநலவினை பொது வுஞ் சிறப்பு மென வேறிரண்டாம். உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தா அன்னசாலை கூவல் குள முதலியன வகைத்தலாம். வேதவினை கட்புலனான பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினோரை வழிபடுதலும், கட்புல னாகாத அரி யய னிரந்திரன முத லிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அறமூயினும் வேளவி முதலிய வைக்கி வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தா முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு மூடைமையின், அவை சிவபுண்ணிய மாமென்றற கிருக் கெனையெனின, — ஆணடுச சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுத லும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே மனநிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யென்னுங் கருத்தாற் செய்த லினமையின், அவை பெல்லாஞ் செய்வோர் கருத்துவகையாற் பசுநலவியே யாம், சிவநலவினை யாகா வெனக. இனி வேளவி முதலிய வைக்கி வினைக்கண் சிவபுண்ணியமு மபுத்தி பூர்வமாய் நிசுமதலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செய்யக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதவாதன மாத்திரையிற் பயன படுத லுடைத்தெனக. வேள்வி முதலியவுஞ் சிவ பிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின், அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணி ய மாதலின்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெகை கொளக. இஃது உலகவினைக் கண்ணு மொக்கும். இவ்வவத்தி வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிப் பயன படுதலுடைத்தெனக.

பெ னுடைய வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மின்றி யவவாறு செய வது சிறப்புச் சிவநலவினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மூடையரா யவவாறு செயவது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செயவதும் புத்தி முத லிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செயவதுமென வெவவே நிருவகைப்படும. இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய பிரிவினஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்ற னிகழு ஞானமு மென ஒரோவொன்று நநநானகாய அநநான்கிணுள்ளுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஒரோவொன்று நநநானகாய முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பல திறப்படு மென்றனாக.

அவற்றுள், கிருக்கோயி லலகிடன மெழுகன முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூர்த்திகள் விராயகக் கடவுண் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகளில் ஒரு மூர த்தியைய பூசித்தல சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல சரியையிற் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் ஓர னுபவ வுணர்வு நிகழ்தல சரியையின் ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு முப கரணங்க் கொல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்த வாறே வைவகைச் சுத்தி முனனாகச் சிவ லிங்க வடிவிற செய்யும் பூசனை கிரியை யிற் கிரியை. அகத்தே பூசை ஓமம் தியான மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு

செய்யப்படு முந்தரியாகக் கிரியையில யோகம். அவ்வந்தரியாக வுறைப்பினை ன்ரு முறையோடு வுணர்வு கிரியையின் ஞானம். இயம் நியம் மாசனம் பிரானுயாம் மென்னு ஞானமும் யோகத்திற சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இரத யோகஞ் சகள நிட்களங்களைப்பற்றி நின்று செய்யுஞ் சரஸ்வ யோகமு நிட்களத் தைப்பற்றி நின்று செய்யு நிரஸ்வ யோகமு மென நிருவகைப்படும். இனிக் கேட்டன முதலிய நான்கனுள், கேட்டன ஞானத்திற சரியை. சந்தித்தன ஞான த்திற கிரியை. செவித்தன ஞானத்தில் யோகம். நிடடைகடுத்தன ஞானத்தின் ஞானமென மூன்றாம் யோகம்.

இனிப் புத்தமுதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முப்பாயச்சரியையிற சரி யைமுதல் உபாயஞானத்தின் ஞானமீருகிய பதினாறுவகையினின்றும் பல்வேறுவகை ப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக காலாக கினியருச்சிரா முதற் குணசத்தவ முத்தத்திற கேண்டருத்திரா புனைதகைப்பற்றா வுருத்திரீருன அவ்வப்புவனபதிக் குணசத்திற சரஸ்வ யோக முத்தியவாறாப பெறுவா பதிகாரணமாரச செபயப்பமுனைமைச் சரியையிற சரியைமுதல் ஞானமேயாதத்தின் ஞானமீருகிய பண்ணிருவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்படக் விரியுஞ் சிவபுண்ணிய க்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக சீசண்டபவாறமுதற் சச்சலிசைக் குக கீருளள் அவ்வப்புவனபதிகாரணைய சிவலோகத்திற சரஸ்வ யோகமுதல்ய வற்பமுத் திகளைப் பெறுதலாம். உணவாறானுத்திர சரியைமுதல்ய மூவகையினின்றும் பல் வேறுவகைப்படுகி சிவபுண்ணியங்களுக் செல்லாம்பா ன—அவ்வவற்றிற் கேற்பக ச + ணைவிசைமுதல்ய அதிகாரசத்தவ டோகத்தகைவகைள்ள வையும மந்திரா மாதிரம் கேசா முதல்யோ பனைத்தக சரஸ்வ யோக முத்தியவாறாப பெறுவா இனிப் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தின் ஞானமீருகிய மூவகையி ஞானத்திற குப பரமுத்தியே பயனை வுணர்த்துகொள்க

சரியை முதல்யவற்றி நியவரவன மாறையெனின், கூறுமாறம் அண்ணா கார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமபாகிய சிவபிரான சவச்சத்திரா முனைய உயிர்கள் சோபான முறையிலுல உணர்ந்த உய்யம்பொருத்தி உய்யாய்வுஞ் குடும் மமாகவும் அதிசூட்சுமமாகவும் வடிவங்காண —ருள், அவ்வவகையில் வழியிற் முறை களையும் வேசாகமங்களில் வகுத்தருள்செய்தான். பூதமூவகை வடிவவாறாள், சக ளமாகிய தூவகைவடிவதையாதிரம் பொருளென மூன்றாம் சாயத்திமுன் மாத்திர யால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வழிபடுவது சரியை. அது அடிப்படக் வடிவ வநிச்சூழ் பக்குவவிசேடதா ஞானஞ்ஞான வடிவவாறாள் சச்சிதமான்கிப் சூட்சுமவடிவமே பொருள், சகவடிவம் அதனை வழிபடுதற் கிடமாகிய திருமேனியாமென நியவாற மிந்த புறத்தொழிலாலு மகத்தொழிலானு வத்தத்தவாதே வழிபடுவது கிரியை. அது அடிப்பட்டு வடிவ வநிச்சூழ் பக்குவ விசேடதால் அதிசூட்சு வுணர் வுடைய தாய், நிடகளமாகிய அதிசூட்சும வடிவமே பொருள், சகவாறா சகவாறா மு மதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனி யென நியவாற மிந்த அகத்தொழின் மாத் திரையால் ஆண்டகரு வித்தத்தவாதே வழிபடுவது யோகம். சரியை கிரியை யோக மூன்றாம் இவ்வாறு முறையே அடிப்படக் வடிவ வநிச்சூழ் பக்குவ முத்தாச்சிவிலுலே அள்ளாடிப் புணர்வு விராவிக், அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிறமப

சொற்பு, மறறைச் சகளுமுதலிய மூன்றுந் தூலாருநததி நியாயமாக அதனை யுள்ள தற் பொருடும் வழிபடுதற் பொருடும் கொண்ட திருமேனிகளா மென நிஷ்ணா நறிகது, காயத்தொழின் மனத்தொழி லிரண்டையுங் கைவிட்டுத், கேட்டல் சிந்தித்த நெளித் னிடையு பன்னு மறிவுத் தொழின் மாதந்தரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகண் ஞானமுதலிய நாலவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகி கள் யோகமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரியைப் பென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லொன்றும் சொதற் குரியர்.

எடுத்துக்காட்டுக் குறித்தவ்விதம் சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் அன் பிருந் வழிபாடு செய்யு ஞானிகட்குப் பரமசிவன் கண்ணை நினைந்த புனிதருவின முலைப்பால் போலச் சருணை மிகுதியுஞ் சுவைவனபே தாளு யெப்போதும் ஆண்டு வெளிப்படற் றின்று செய்வன சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மந்தி நங்க ராஸ் வழிபாடு செய்யு மோர்கட்குப் பரமசிவன் சமரசுவழித் தோன்றும் பால் போல விரைந்தா ளார் லவா விருமபிய வடிவா யாதிருமேனிகளி லப்பொழு தப் பொழுது தோன்றி நின் தருளசெய்வன அருவாப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஈசானுதி மாதந்தரையால் மாதமுதலிய திருவுருக் கொண்டுள்ளனக் கருதி மந்திரநியாசத்தா லாண்டு நிபந்த கிரியாபுரி யாகிய பரமசிவ னைமந்தரங்க்கால விரும்பியவடிவா யாதிருமேனியி லப்பொழுதோ தோன்றி நின் தருளசெய்வன புகுத்துணாத லின் னிச சிவலிங்க மாதந்தரையாலினை சாவமெனக் கண்டு வழிபடுந் சரியையாளர்க்குப் பரமசிவ னுந் திவ மாதந்தரையால் தோன்றசெய்வன

இன்ன யாதி லொட்டாமையாற் சான்றமுதலிய நான்கு ஞானமேயாம். ஆயி னோ, அரு டிவா னா சா சனியா லல்லலச சொயன் மூறையாகிய தம்முள் வேறு பாட்டான முறையி லொன்றுங் கொண்டு அத்மைய நான்கா மெண்ணு முறைக்க ணின் னொன்றை மூலமாகப் புதுவாழ்வு ஆக்கிவ யிநோகினு மறிவு துணுகி வர வர திவாழ்வை காணவல்லது மருமுதற் பித்தமுதற் தேயநது வரும். இனிச் சரிசு த் தமபு த் சாஸிமமா ம் சரியையுடைய பயன் சாபிபமாம் யோகத்துக்குப் பரமசிவன் மூல மூல மபா முசகுகாரம். ஞானத்துக்குப் பயன் மலக்க முத்த சிவசாயி த் முட்டி த் சிவ முடிவாகிய பரமுத்தமாம். இம்முத்தநிலையி லானமாத் துண்பாவனை நீங்கி யறிவுமாத் திரையாய்ச் சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய ஆகமுதற் மெய்தா விடாதிதற் சதாரும்திருமாய மமுத்தம் விபாகமாய நின் நறி வதாய் மறு மறைவாந் ஞாய்ச் சந்தாதுவித் தேவலமாய நின்னு முடிவுகாண்கில லாப போரின்புறைய பெய்வன. பரவீடென்பபடுந் சுத்தாததுவித் சாய்ச்சிய வியல பித்துமேயாம் இனி அபரமுத்தக்குணை முதலான சாலோகமாவது அவ்வப் புலன பத் புலகுகுகி லவயத் யொருவா மனையிற் பணிசெய்ய மகத்தொண்டர்க்குளுதாகிய விரிமைபோல அவவயுலகத்துள் யாணந் தடையினறி யியக்கி யவவப்போகண்களை துகர்ந்து வாழுவது. சாபிபமாவது அவவனவின்னறி மைந்தாக்குளதாகிய விரிமை போல அவவப்புவனபத்களுக் கணுக்கரைய வைகி யவவப்போக விசேடக்களை துகர் நது வாழுவது. சாஸிபமாவது அவவனவின்னறித் தொழாக்குரிய விரிமைபோல அவ வப்புவனபத்களோ மொத்த வடிவமு மொத்த யணிகலனு மொத்த போகத்துக்கியும்

பெற்று வாழ்வது இனி யிம்மூன்று முரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர், மைந்தர் தேழுமென்பா ரிடல்பை யொத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறியாகிய சரியை நாடமார்க்கமென்றும், கிரியை புத்திரமார்க்கமென்றும், யோகஞ் சுகமார்க்கமென்றும், பெயா பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்னு மூன்று பாதங்களை யுணர்த்தஞ் சைவ ஞானங்கள். ஞானமித்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நித்தியசகருமநெறிகளுள்ள பரமத்திமிரபாணு தத்துவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமித்தம்.

இது நிறைந்தநாயனா சந்தானததப பரமானந்தமுனிவ ரருளபெற்ற வாசீச ராஜனிச்செய்தது. இது “வெண்டிரைக் கருங்கட லேழும விண்டொட” என்னுஞ் செய்யுண் முதலாக, “ஆளுக்கூறிய வத்தவாமற” நென்பதிற்கு எழுபத்தைநது அக வற்பாக்களுடையது. இந்நூல் பதிமுதலிய பதாராதங்களிலக்கணந தருக்கமுறையிற றடத்தடிக்க வெடுத தினிது விளக்குவது. பானெறியிற சங்கச்செய்யுண முறையா னடப்பது. இது பெரும்பான்மையுஞ் சோமசம்புகிவாசாரியா ஞானசிவாசாரிய ரிபற றிய பதத்திகளின் மொழிபெயர்ப்பாய நிலவினும், அப்பதத்திகளுக்கு முல்லான சைவா கமங்களின் கருத்துக்களையுச் தழுவிநடப்பது. ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற கியற்றிய சிவஞானமாபாடியவுரையி லிறநூற செய்யுட்-பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேற்கோளாக வெடுததுக காட்டியருளினார்.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இவா வடமொழிச சிவதருமோத்தராக மத்தை அப்பெயரானே மொழிபெயர்த்தது தெனமொழியா னியற்றியருளினார் சிவ தருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவற கருளிச்செய்ததோ ரூபாகமம இது பரமதருமாதியியல், சிவஞானதானவியல், ஐவகையாகவியல், பலவிட்டகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவாககநரகவியல், சன்னமரணவியல், சுவாகக நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிசாரவியல், கோபுரவியலென்ப பன்னிரண் டியல்க ளுடைத்த.

சைவசமயநெறி.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இது ஆசாரியரிலக்கண மாணாக்கரிலக்க ணம் பொதுவிலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து இம்மூன்றுஞ் சிவாகமச சரியை கிரியா யோக பாதப்பொருள் தொகுத்தெடுத்தது விளக்கு நூல்கள். இவை யிம் மூன்றுமே யன்றி ஞானபாதத் தடத்தப்பொருள் சிலவு யெடுத்தோதும்.

சித்தாந்தகைவ ஞானசாத்திரம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப்பொரு ளுணர்த்துந திராவிடத்திதா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுந்திமுதற சுகநற்பிராகாரண மிறுதியாக வரும் பதினான்கு மாம். “உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியா - பிற்திருபா வுண்மை பிரகாசம் - வந்த வுருட் - பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு - வுண்மைநெறி சங்கற்ப முத்து” என்னும் வெண்பாவினால் அப்பதினான்கின பெயரு முறையு மறிந்தகொள்க.

திருவுந்தி

இது திருவியலார் உபயவந்ததேவராயனா ரருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய மூப்பொருள்களின் சொரூபவியல்பு தொகுத்தெடுத்தணர்த்துவது,

திருக்களிற்றுப்படி.

இஃதியறினா திருக்கடவு நுயவநத்தேவநாயனார். இவா மேற்கூறிய உய
யவநத்தேவநாயனா மாணககா. இந்நூல், திருவுரையின கருத்தினிது விளக்க வெழு
நது அதற்கு வழிநூலாய நிலவுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலின் நெயவததனைமை
விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தினகண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியி னேறறி
யிறைஞ்சு, அகத்திருக்களிறறுககை நிமிர்ந த்தனைவாநகி நடராசா திருவடியிற சேர்த்த
லின், திருக்களிற்றுப்படியென நித்தரத்த திருநாமஞ்செப்பிலு ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்குளினுளவாசிய நாதபாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொ
ருளினே யாராயு மாராய்ச்சி யிந்நூலினக ணெடுத்தகொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய
சசிகுருப பயன யாதோவெனவும், இது கேட்டதகுரியா ரியாவரெனவும், இதனு னுதலப
பரிமபொரு ளிபாதெனவும், இச்சுனைப பயப்பிககுற கருவியா யித்தரகுமுன னெருநிலை
யா னுணராதற்பால தியாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃதி
யாணி வழங்குவதெனவும், இதன் முன்னாலியாதெனவும், இந்நூல் செயதீர் ரியாவ
ரெனவும், பலவாறா னுசங்கை ரிசமுமனறே, அவயாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி
சேறபொருட டுந்நூனமுத துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“மலாதலை யுலகின் மாயிரு மியியப
பலாபுசமு ஞாபியு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக கண்போ லிண்டிய
பெருமபெயாக கடவுளிற கணடுகண் ணிருமாந
தருநுயாக ஞாமனையி னுனமா நாடி
மடாவற நந்தி மூனிசன்த தளித்த
வ்யாசுவ ஞான போத முரைத்தோன்
டெண்ணைப புனல்குழ வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொயகண் டகறை மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வனபகை கடந்த
தவாடி புனைந்த தலைமை யோனே” எனவரும்.

உயா சிவஞானபோதமெனது ஏனை முனறு பாதத்தை யாராயு நூல்கட்டு
மேறப்பட்ட சிவஞானபோதமெனவாறு. எனவே, அந்நூலக ஞுணர்ந்தபின்னர் இந்
நூல் கேட்கதபாறநென்பது பெற்றாம். பெறவே, முன்னாத் தீக்கையற்றுச் சிவாகம
ங்களை யோதி யசுனபின் ஏனை முனறுபாதங்களை யாராயு நூனமுறையே கேட்டவ்வா
றெழுதி மனநூயாராய நித்தீயா நித்திய வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிகஞ்சி வீடுபெற்றி
னவா மிகருண்டாயவழி, அவாக கிந்து னுணர்த்துகவென்பது போத்தெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ணுலிதுதியில் “எந்தை சனற்குமரன்” என்னும் வெண்
பாவாற பெறப்படுதலின், நண்ணுக கூறுதல கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்,—ஆகாது;
“எந்தைசுனற் குமரன்” என்பதனாற பெறப்பட்டதனையே மாணககர்க்கு நூனமுதத்
துணர்த்துதற்பொருட்பி நண்ணித் தந்தனரத்ததாகலா னென்பது. மிருகேநிரத்திதுதி
யிற கூறும் வரலாற்றினை நாராயண்கண்டவாசிரியர் நூனமுதத்தத் தந்தனரத்தனா
மிகருத்திபற்றி யென்க.

இன்று னந்திபெருமான் பெறுந்தரு வரலாற்றையெனின, — கூறுதும். மாசு
 க்குநா முடிவின்னை உலகக்கினை மீளப் படைத்தறப்பொருட்டுப் பரமானமாவாகிய பர
 மசிவத்தினையுடைய பராசத்தி குழலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குழலையினின்று
 நன்குபடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் னைக்கரவடிவாயு முறையே
 தோன்றின. பின் னவற்றைச் சொற்றொடர்படுத்தச் செய்யுளாகக் பிறாக கருளிக்
 செய்ததற்பொருட்டுப், பரமசிவன ஈசானமுதலிய பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே
 திருமுடிமுதலிய வவயவன்களாகச் சுகனகிட்களத் திருமேனிகொண்டருளிக், சராசிவ
 மூர்த்தியாய நின்ற, தற்புரு — முகலிப நான்கு திருமுகங்களான வேதநகரீசர்,
 தோற்றுவித்து, வேதநகரீசர் யனரகத்தையா வழியானே பிரமனுக்கருளிக் செய்து, சிவா
 கமக்கினைப் பிரதிசங்கத்தை முறையானே பிரணவா முதலிய பதினமரு மகாநுத்திரா
 முடலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ் சிவபேர முருகார்ப்பேர மென்ப
 பருத்து தொரோவொன் றெவவருவருக் கருளிக் செய்து, பின்பு மஃவுசமுறைபாசீன
 அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரெணமரீன முதலவராகிய வணக்கத்தவாக கரு
 ளிக் செய்தான். அவற்றை யனந்த தேவா நூறுபாடத்தெனத் தோர்சாரின் முறையா
 கிய கிண்டருத்திரருக் கருளிக் செய்தார் அவற்றைச் சுண்ணாருத்திர கண்காத்தரு
 தேவர்க்கு முனிவர்க்கு மனித்தற பொருட்டு முத்தம் னனந் பெருமாடாக கருளிக் செய
 தார் அகனன மாகமங்களெல்லாவ கேட்டருளிய நிகழ்பொருளை உரு முடலவரை
 வணங்கி நின்ற, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முடலைய நிறைய சரியை சுவாமையம்
 வேறு வேறுக்க கூறப்பட்டன அவற்றைச் சுவாமையாய் கூற மெய்யாகச் செய்ய
 வேண்டு மெனநிறந்த விண்ணப்பஞ்செய்து வினையாய்த், சுண்ணாருத்திரமுதலாக
 கருணை கூர்ந்த “நனறேவிலையுடைய, அனந்த தேவரெமக் கருளிக் செய்தவாறு கூறுகி
 னறோம், கேட்டாயாக” என்றருளிக், சதபந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடுகேட்டோ
 கருத்த வேறுபாடும் பற்றி அவற்றைக் கருவிய சரியை முதலிய முத்தமார்த்த
 மாகமங்களில் வெவ்வேறுக்க கூறப்பட்டன, ஆகலான, அவற்றைச் சுவாமையாய்
 வழி யார் திக்கை பெற்றார், அவ்வாசமத்தினவழி யவ்வொழுதபொருள் பற்றி னான
 பாதமாவது பொருட்டனமை யுணர்த்தவதாகலின், அது பலத்தபுத்திர மெய்யுடைய
 மையின், அவையெல்லாம் துலாருந்த முறைபற்றிச் கூறப்பட்டன அந் துலாருதோ
 ளல்லவென்பது வகுத்துணர்த்ததற்பொருட்டு துலாவாய்க்கூறிய பண்ணுபுத்திர
 தாம் கூறப்பட்டன சீவஞானபோத மென்ப தோர்ப்பலும் அது உருவாகச் செய்வார்
 வாங்குபொருள்களு மாறுகோளினறி யின்று வினங்குமெனக் கூறி, அதற்குரிய
 போதத்தை நன்திபெருமானுக் கருளிக் செய்தார் நன்திபெருமானும் அது கேட்டதுணை
 யானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொரு டெனின பின்னாந் தம் மாணுக்கர் பல
 லோருள்ளஞ் சிறந்த சனமுகுமார முனிக் கருளிக் செய்தார், அவர் தம்மாணுக்கர்
 பல்லோருள்ளஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனாகிய கருளிக் செய்தார், அவர் தம்மாணு
 க்கர் பலலோருள்ளஞ் சிறந்த பரஞ்சோதபாமுனிக் கருளிக் செய்தார், அவர் தம்மு
 னாரிச் செய்த தவத்தானே திருவெண்ணையல்லூரி லவதரித்தருள் மெய்யுணர்வின்
 முற்றப்பேறுதையா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவாபால் வந்து, சிவஞான
 போதத்தை நன்கி, “இதனை யீண்டிள்ளோ ருணரந்தயதற்பொருட்டு மொழிபெயாத
 துச் செய்த பொழிப்புரைக்க” வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞா
 னதரிசன்கள்பாற் றுந் கேட்டவாறே வகுத்தருளிக் செய்து நீங்க, அவரு மவ்வாறே
 மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுந் செய்தருளிக், அம்முதல மானுக்கர் பல்லோ

ருள்முத்து சிறந்த வருணத்திருவரிக் களித்தருளினார். இவ்விந்நால் வந்த வரலாறெனக் கொள்க. பொழிப்புரையை வடநூலார் வாததிகமென்பர். பொழிப்பெனினுள் காண்முகையெனினு மொக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுங் கண்ணழித் துரைக்கும் பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்படும். அவற்று னிது கண்ணழித்துக் கடாவிலைதள்ளா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்து கொள்க. இனி யாசிரியர் வாரதத்திப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமெனவும் வடமொழி மதம்பற்றி யீண்பிக் கருத்துரையு மேற்கோளு மேதுவு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தார்; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தார்.

“இச்சிவநூன்போதது முன்னுந் குத்திரங்களைனே பெத்தத்தி னினீந் நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பெனவும், பின்னது குக்கிர வுக்களை முக்கியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல் பெனவு மாம் இனிப் பொதுவியல் புணராத நூல்கள் பொது வெனவுஞ் சிறப்பியல் புணராத நூல்கள் சிறபெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுளதரகலின், உண்மையெனவும் பரிம பொதுவியல்பு அளவை முத்ததானு மிலக்கணமுத்ததானுங் கூறபட்டிக் கேட்டல் சித்தத்த லெனனு மிருத்ததானு னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாத்கமுத்ததானும் பயன்முத்ததானும் கூறபட்டிக் கேட்டல் சித்தத்த றெளித னிட்டை வெனனு நானுஞ் தீர்தார னுணரப்படும். கேட்டல் சித்தத்த றெளித னிட்டைகளை வடநூலார் முறைய் சிவவண மன்ன நித்தத்தயாசன ிட்டை பெனப். “பல பொரு டகுப் பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” எனறும் “ஒரு பொருட்கே யுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” எனறும், அநாவது நாம் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப் பியல்பு என்பது, “உசல சணஞ் சிவருவலக்கண” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் நான்கு கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்தணா ரும்கொள்க. இவ்விரு வேறு வகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்குக.

சிவநூன்போதம் இவ்வுண்ம பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் குணா ததலின், முழு முத நூலாம். இனிச் சிவநூன்கித்தி சிவப்பிரகாச மெனபன் முறைய் யிலக்கணம் பெற்ற வுத்ததானும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் குணம் ப் முசலப் பெருமபாலும் பொதுவியல்பு மாதந்நரையே கூறு தலிற் பொதுநூலாம். திருவுத்தி திருக்களிற்றம்படி முசலியன் சிறப்பியல்பு மாத் த்நரையே கூறுதலின் உண்மை நூலாமெனபது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிரு கோத்ர முதலிய சிவாகமங்கள் பெருத்தி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொது நூலாம். சருவநூலுஞ்சுந முசலப் சிவாகமங்கண முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை யுண்மை நூலாம். உபபிடதங்களுக்குஞ் சூபாலமுதலிப் புபபிடத முலக்க நோனறி யொடுங்கு முறைமையுந் தோற்றியொடு கருதற் கொரு கருத்தா வுண்டெனனு மாத்த்நரையும் போலவன் வுணர்த்துதலிற் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கிய முசலிய புபபிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதாவசிகை அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதாமுதலிய புப பிடதங்கண முத்திந்நீய்யபற்றிச் சாத்கமும் பயனுங் கூறுதலின், உண்மையெனப் படும். அதாவசிகை முசலிய புபபிடதங்களைந் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப் பொருளை நோக்குமயழிச் சூத்திரமும் பாடியும் போலத் தூலாருத்தி முறைபடும்.

இவ்வுருத்தப் பற்றியே வேறு பொது நூலெனவும் கூறமுன் சிறப்பு நூலெனவுந் திருமுத்தி முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென யுணர்க. “வேதாந்தத் தெளிவாந் ஸ்வயத் தந்தாகத் திறனிவ்வுத் தெரிக்கலுற்றும்” என்றதூஉம் இம்முறை தெரிந்த பிழைத்தென்க. இவ்வுண்மை யுணர்ந்து பொருள் கோடலே யுரைகோண் முறையாம். இனி யிவ்வுண்மை யுணர்ந்து பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்க ளொன்றோ பொன்றுமுரணு மெனவும், உபநிடதமுஞ் சிவாகுமரந் தமமுண முரணுமெனவும், சிவாகுமரனுள்ளு மொன்றோடொன்று முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன் பொருளை பற்றி யேனைவற்றை யிழ்வார். அற்றே லஃகங்குணமாக; வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் அகவன மிரு வேறுவகைப்படுத்திக் கூறவேண்டியதெனனை? சிறப்பியல பொன்றே கூறவகையுமாவோவெனின்,— அமையாது; ஆன்மாக்கள் அகவனந் தத்தக ளுரிய சோபான முறையி னறிந்து வருந் தனமைக்கேற்பத் தூலாருந்ததி நியாயமாக யுணர்த்தவேண்டு மாகலி னென்க. “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புணயிருதி வழியுமுறதும் புகலுமாச் சிரம-வறத்துறைக் ளவையடைந்து மருந்த வவசன் புரிந்து மருங்கலைகள் பலநெரிந்து மாரணங்க ள படித்தஞ் - சிறப்புடைய புரணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தஞ் சென்றா சைவத் - திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் னுணர்த்தார் சிவனடியைச் சேர்வா” என்றதூஉ மிவ்வியல்பு நொக்கியே யென்க.

இங்ஙன மிவ்வருவகை யியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்கள்ன பொரு ளொருமை யுண்மாவட்டாது, ஒரோவொன்றே பற்றி யைச்சிவவாத முஃத டல நீற த்தான் வேறுபட்டித் தமமுண மயவகுவார்க்கு அகவன மயவாகுது அவற்றின் பொரு ளொருமை யுணர்த்துதற் கெழுந்தது இச்சிவஞான போதமென்றிக். இஃதரியாதா எல்லா வாகமப்பொருளையும் பணனிரு சூத்திரத்தாற் றொத்தது விளக்குந் கெழுந் தத்திறுநூலெனதுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தன் முதற்கண்ணதாகிய ஒருசூத்திரத்தானே எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்தது விளக்கப்பட்டனவென்பது ஆண்டே யறியக் கிடத்தலானும், மறது மகவனந் தொகுத்தது கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாதலானும், அதுபற்றி மிதன்கட் போந்த விசேட மினைமையானும், “நாடிக் கண்டு மயா வற வனித்த சிவஞானபோத” மென்பதற்குத் தாற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ்ருரை ப்பண வெல்லாம் ‘மோலி யொன்றோழிக். “சிவஞானபோத” மென்பதும் இக்காரண த்தாற் பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வாறென்னல்—“ஆயர்ஞான மிரண்டா பாரா மலமகல வகவாத மன்னுபோதத் திருவருளொன றென்றனைத் தெளிய வோதஞ் சிவாகம மென் துவகறியச் செய்துள்ளே” எனப் வாக்கின், பரஞான மபரஞான மென்றி ருக்கிஞ் சிவஞானமெனப்படும். அவற்றுட் பரஞானத்தையே போதிப்ப தெல்லா வா றவகைக்கும் பொதுவாகலின், என்னித் சிவஞான மென்றது—அவ்வபரஞானமாகிய சிவஞானமேயாம். வேதத்தல்—அவற்றி ன்ச்சயப்பொரு ளிதுவென யுணர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்கலின் பொரு ளறிச்சுப் புணர்த்தவது சிவஞானபோத மென்க ளாரவந் சூதியாமிறமென் துணர்ச்சு. இப்பொரு ளுடமொழிச் சிவஞானபோதத்தப் பற்றிவிசேடாந் சூத்திரத்திற் பிறப்பாதுயிற் கூறியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவ ஞானமுனையுடையபொருள்புட்கு கூறினார் தலைமுழுத்தி ஞானபாதமே கெள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைம “கிரியை யென மருவாமல யாவு ஞானத் திடைத்த துது கிழ்த்தம்” என்பதனுழிக். ஆற்றெல், ஏனை முன்ன பாதப் பொருள்வின்.

யாராய் தூங்கியியவை யெனின்;—அங்ஙனம் சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த இரயா-
காண்டக இராமாவலி முதலியவா மென்க. அறமேல், ஞானபாதப்பொரு ளாராய்
ச்சி தூங்கிய பிறகாலத தாசிரியன்மாரே கூற வல்லமும்; ஆத்மத்துக் கூறவேண்டிய
பிறவெனின்,—ஆசிரியனமார் ஆவை யனுட்டிக் கு முறை யாராய் புத்தூரார்ணி அங்
ந்திறகுப் பொருளொருமை கூறப் புத்தூரார்ல்லர்; “அங்ஙனம் சிறப்பின்மை தம்முள்
வேறுபாடுடைய” என்றும், “யாயாரா எவ்வாகமத்தின முறையே தீக்கை பெற்றார்
அவரவர் அவ்வாகமத்தின முறையே யதுட்டிகக” எனவும், “எக்கோயில் எவ்வாக
மத்தின முறை பிரகிட்டுடை செய்யப்பட்டது அக்கோயிலுக் கவ்வாகமத்தின் முறையே
பூசை விழா முதலிய நடாத்துக” எனவும், “மாரிசு செயிற் குற்றம்” என்றும்,
ஆசுவாசனே கூறுதலின், அவற்றிறகுப் பொரு ளொருமை காட்ட லாகாமைபின்.
சிறப்பேததானும், ஆனமாகக் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவவற்றிற் கேற்றின்.
சிறப்பின்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதற்றி
யவற்றைக் கூறு மாகமங்கள் சிறப்பானமை யங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன. இவ்
ஞானபாதயாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், ஆண்டு வேறுபடுத்தல் மிக
ருந்தாயினும், ஆனபாசனின் மலபரிபாக தாரதமியத்திற கேற்பத னுலர்ருந்தது
முறைமைத்தாக புணர்த்துணை மாபென்பதற்றி, அவ்வந்ந கூறு மாகமங்களை,
நோக்குவாரா, அவை பொன்றொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவார்.
அவ்வந்ந மயங்காமைப் பொருட்டி ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொரு
வுண்மை யென விருவகைப்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்தொரு தலையா னுணர்த்த வேண்
டுதலின், அஃதேனயோரா லாகாமையின், வேண்டுமென்க. அங்ஙனம் முரணுவன
போலக் கேளதுவன யாவையெனின்,—சுவாயம்புல முதலியவற்றிற் பதாரத்த மேழை
ன்றலும், பவுடகர முதலியவற்றி னுறென்றலும்; பராகசியை முதலியவற்றி னைந்
தென்றலும், சருவஞ்ஞேகர முதலியவற்றி னுன்கென்றலும், இரவுரவ மிருகேந்திர
முதலியவற்றின் முனைநென்றலும், போலவனவா மென்க. அவை யெல்லா முனைநெ
றத்து எடவகுதலின், முப்பொரு ளென்றலே ஸ்லோகமாகமங்கட்கு துணிபெனக்
காட்டிதல்போலவன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பது.”

மங்கலவாழ்த்து.

“காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண ஞானபாதப்பொருளி னிலுறத் தவற்றின்
பொருளுணமை போதத்தற்கு இரவுரவாசமத்தி னெழுந்த சிவஞானபோதனுலினைத்
தமிழுலக் முயற்செய்யொருதி பொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புநரப்பா னெடுத்த
துக்கொண்ட வாசிரியா சாக்ந்ததே யதீதததைய புரியுந் தமக்கண்டபூது சிறிது மனது
காமை யறிந்தாராயினும் ஆன்றோ ராசாரம பாதகாததற்பொருட்டி, மாணக்கர்க்கு
வறுபதற்பொருட்டி, முந்தக் கண்டபூது நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதற்கு
மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றா. வாழ்த்தும் உணக்கமும் பொருளியை புணர்த்து
மென மறக்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும். இது பொருளியை புணர்த்ததெனக் கொள்க.

“கல்லா விழ்ந்மலை - வில்லா ருளிய
பொல்லா ரீணைமலர்-நல்லார் புனைவோ”

சுத்தபெருமானுக்கு இந்ந லரிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரெனப் தணர்த்துதற்குக்
கல்லா விழ்ந்மலை விடவ கூறினா, ஆனபெழுந்தருளியிருந்து சிவாகமப்பொருள்

இளந்தொன்று முரணுவனவாக மலைந்த வினாவிய நகற்பெருமானுக் கீதாலான மலைவு தீர்த்தருளினாரென்பார் மலைவில்லாரென்றார். இல்லார இல்லாகச் செய்தாரென்ப பண்படியிற்றிதந்த வினைப்பெயர். இனி மலைவில்லாரென்பது மேருவை வில்லாகியதுயா ரெனக் கொண்டு, கல்லாணிமலி நெருந்தருளி யிருந்து வீர்பேரம் மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை வென்று போகமு மளித்தருளியோரெனினு மன்றமும். எனவே யைந்தொழிறதும் வினைமுத லென்றவாறுயிற்று. அருளியவென துத செய்யியவென்னுமாய்பாட்டு வினைபெச்சம்; "உண்ணிய புக்" னென்றதோல. அது புனைவரெனனும் பிறவினைமுதலினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல புனைந தழைப்பற்றிக் கல்லாணிமலில் வீழ்நிருந்து மலைவு தீர்த்தருளிய ஆசிரியா கருணை மீ.கா தல். அருளிய பொல்லாரென்ப பெயரொச்ச முடிபாக லவசுதரைத்தது மொன்று. பொள்ளார் பொல்லாரென யீர்வியிறது; சுயமபுழாருகதி யென்றதாம். துணைமலா புண்புகுதொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த வனமொழித்தொகையாகத் தருமடியை யுண புகுத்தது. இனையென்பதனைத் தருவடிக்கடைமாகி யிருப்பெயரொட்டாடுபெ ரென தது மொன்று. இவற்றியல்பெல்லாரு குத்திரல்ருத்திய னுரைதாம்; ஆண்க்க ளுண்க. புனைவரென்பதற்குறபத் தருவடியை மலதாக வுருவகப்பெயர், ரெனது மொன்று. நல்லார கேட்டுச் சிறந்ததுத தெளிந்து முதிர்ந்தார். டுணைதல தாலை பொலடங்கி நிறைவு ஏதார மீறறாகச். தேற்றமெனினு யுகமபும். இப்பாட்டு வஞ்சித் தமை. இது கல்வென்பது முத லேயென்பத் துறையப பண்புஞ்சொந்தாரார் கூறவே, இருதல டனனிருகுத்திரத்தார செய்யப்பட்டசெனவும், அவற்றை முடிமுன்று சொற்க னொவ்வோரடியாக வைத்து நான்கடியாகக் கூறவே, இரதாலும் அவற்றை முடிமுன்று குத்திர மொவ்வொ ரியலாக வைத்து நான்கடியாக செய்யப்பட்டசென வும், அவற்றை முன்னீரடியு மொரு வினைமுடிபும் பின்னீரடியும் பிறிதோ வினை முடிபுமாக விருவகைப்படுத்தச் செய்யவே, முன்னுறு குத்திர மேரத்திரமுட பின் னுறு குத்திரம் வேறே ரதிகாரமுமாக விடது வீரண்டத்திரத்தார செய்யப்பட்ட செனவும், குறிப்பா னுணாததயவீற்று சாணை இரண்டாமோத்தன முதரகுத்திரம் "இதவுமது" வென முதலோத்தி னிறுதச் குத்திரத்திரி மாட்டெறியப்படுவ தென்ப தணாததத்தரு மலைவென்பதனை யீரடியினுஞ் சாரவைத்தார் கல்லாணிமலென முத லடியினிடம் கூறவே மு லோத்திர பிரமாணை கூறுவதென்பதனும், இரண்டாமடி யில் மலைவில்லா ரருளியவெனச் செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்தலக்கணை கூறு வதென்பதனும், மூன்றாமடியிற் பொல்லா ரினைமலரெனத் தருவடி கூறவே மூன்று மோத்திச் சாதகங் கூறுவதென்பதனும், நாலாமடியி னல்லார புனைவீர யென்ப பெறு கூறவே நாலாமோத்தப பயன்கூறுவ தென்பதனும், குறிப்பாற பெறப்படும் பிறவு மில்வா ருற்றதணர்க. இங்ஙன தூனுதல பொருளெல்லாம் குறிப்பாற றனைத்த தட க்கித்தென் மங்கலுலாழ்தலிலக்கணமென் றுணாக. இவ்வாறு நாலையகைப்படுத்தோகிய துற னாலென்பது "நன்னடனவும் பொருளியடபும் வேணக்கு செயதி முனற்றமைதனும் பெத்த மோடு முத்தியெல்லாம்"என வுதிநாலாசிரியா யகுத்தோதயவாற்றனுங்கணங்கொள்க."

அவைபா க்கம்.

தம்மை யுணரந்து தனையுடைய தனனுணர்வா
 ரெமமை யுடனமை பெமையிசுழார் - தமமை
 யுணரா ருணரா ருடங்கிடைந்த தமயிற்
 புணராமை கௌர புறா.

இவ்வனையடக்கத்தானே அவ்விறைவனு லிபம்பப் பரி நுணுநார்த்தாய்வம்
 ஏனைச் சமயநூலுணர்தார திழிவும் உணரத்தப்பட்டன. ஈணிக சம்மை யுணர்நா
 தனாயுடைய தன்னுணாவார ன்றதது, அததுவித சித்தாரத வசவரை. தம்மை
 யுணரா ரென்றது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மென்னு நால்வேறு வகைப் பரம்
 யத்தானர அவருடன கையநது தமயிற புணராமையாவது:—பிரவித் குருடர் பலா
 ருழிதிக் கொண்டு வேழங் காண்டல விருப்பான் அது நின்றுழிச் சென்று ஸையினு
 லொவ்வோ ருறுப்பினைத் தைவநது வேழமாவது முறம்போலவ தென்றும், உலா
 போலவ தென்றும், உலக்கைபோலவ தென்றும், மலைபோலவ தென்றும், தமருண்
 மாற்றுகாண் பொருவரை யொருவா மறுத்தாக் கலாம் விளைத்தலபோலச், சித்தாரத
 ஸைவநெறி நின்று அச்சான திருவருள பெருகார தத்த முணாவிற கேற்பச் சமய
 நூல்களி னொவ்வொன்றினை யுடையநதவற்றிற் கூறு மேகதேசப் பொருள்களேபற்றி
 பொருவரை யொருவா மறுத்தாக் தமமுண மாறுகொண்டு கலாம் விளைத்தல. அங்ஙண்
 கலாய்க்கின்றழிக் கண்ணு நடபா னொருவ னொருகி, இவா செவிமுதலிய வெர்வ்,
 யோ ருறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்ற ரெனவும் வேழத்தினியல்பு
 வேறெனவுக் கொடுத்தனாநது, அவாக்கத்தை யுணர்த்த லுறின, கொடிமும் பேதைபும்
 போலக் தாம் கொண்டதே பற்றி யவையுர தமமு னொருவனாக் வைத் திழித்துக்
 கூறி மாறு கொண்டிடலே யன்றிப் பொருளெனக் கொள்ளாமாட்டா. அதுபற்றி
 யவன வெஞ்சா தவ ரியலபிது வென நக்கமாடி யொழிந்தவீரம். அதுபோல
 கொவ்வொரு சமயநூல்பற்றி யங்ஙனம் பிணங்குவாரை யவையெல்லா மொவ்வோ
 ரேக்கேச் சுவையுபற்றிக் கூறினவாசலான அவையுபற்றிப் பிணக்காக் வெனவும் பொரு
 டுடனமை வேறெனவும் யாம் இரதூலா னுணர்த்தப் புகின், அவ ருடனைக் கொள்ள
 மாட்டாது டயிடுகி யுபத்தார ருக்கொடைத்தேபற்றி யெனமையுர தமமு னொருவ
 ராக் வைத் திழித் துரைப்பாராக்லன், அவ்வழி யவா வெள்ளறி யது வென ரொழி
 வகே யன்றி யுடனைக் கொள்ளா மென்பார க்கொளமுறனென்றா. கேட்டல பொரு
 ளாக்க போடல். “அது னுதுகேளது” எனபதனானும் “கொளரும் வேட்ப மொழிதல்”
 எனபதனானும் மறிக் புறன புறச்சமயம்பற்றி யிழ்நு தரைக்கு மொழியும் புறங்
 டைய மொழியு மெனப் தீரடிற மொழிதலுற கொள. புறக்கூறு மொழியா
 வது புறச்சமயிக் எல்லாத் பாடாணவாதசையா முதலியார முன்னறிப்ப புறத்தே
 யிழ்ந்து கூறுமொழி.”

மொழியெல்லாத் புறவிருளி னீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப்
 பன்னிருவகைத்தாய் ரூபியம்போல அனாக் மூலமல விருளி னீக்கிச் சுவபரம்பொ
 ருளை யானமாவிற்கும் காட்டி யனுபூதயி னிவைபெறுவித்தற்குப் பன்னிருக்குத்திர
 ஞானஞாயிறு யெழுந்த திமமுத்தூலெனக். முழுமுதற்பொருளாயப் பரமவாத்தனான
 பரமசிவன திருவாய்மொழியாய ஆரிய வேதோபநிடத சாரமனைத்து மொருங்கு திர
 ண்டதூடல், காமிசமுதலிய ஸைவாக்கம் ஞானபாத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்ட
 தூடல், தமிழ்வேத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டது உமாசி, இறை யுயிர் மல
 மெல்லு முப்பொருளின் நடத்த கொருப் வியலெல்லாம் ஐய விபரீதமகற்றி யங்கை
 நெல்லக்கனிடோல விளக்குதலிற் றானே தனக்கு ஒப்பாய நிற்பது இச்சிவஞானபோத
 முதனூல அது “வேதமபச வதன்பான மெய்யாகம நால்வ - ரோதர் தமிழ்வேத
 முறையாக” - போதமிகு - நெயி னுறுசுவையா நீர்வெண்ணை மெய்கண்டான்

திருத்தமிழ் ஊரின் திறன்" எனது மானுரோர் திருவாக்காறுமறித. இது எல்லாச் சமயங்களிலும் தகவதமயிமமாகச் சொல்லு முறையாற நன்னகை தடக்கி அதனவத் கைவசித்தாத்தம் போதியபத. இது கூறு மதத்தவிறு சுததாததவதம. "பொய் ஊரோர் கருணப் புனிதமெனு மதத்தவத் - மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா னெந ஊரோர்" எனறா தாயுமானயோகியாரும். பொய்கண்டா ரெனறது - உடநிடதவந கரின் முடிவு, கேவலாததவத் மெனவும, விசிட்டாததவத் மெனவும, பாவருததவத் துணவுத் கண்ட வேணியாசாரியர்களை.

சிவஞானபோத வியாக்கியானம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோத ஹ்ருக வடமொழி வல்ல வாகிரியர் பலா, வடமொழியில் வியாக்கியானங்கள் பறபல செய்துட்டா. வடமொழியிற் சிவாக் தியோகிதேசிக ரியறநிய இதன வியாக்கியான மிக் விரிந்தது. ஏனையோர் செய்த வியாக்கியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதன வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் சிவஞானபோதவருஞ் சிவாகதவிறைசவரு மாண்டாண்டு நலிந்த பொருள்கொண்டு அதற்குச் சமய முடிபாக்கிச் செய்த வியாக்கியானங்களுஞ் சிலவுள அவை போல் வியாக்கியானங்க ளாதலை ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞான மாபாடியத்தன ஆண்டாண்டு எடுத்த விளக்கினார்.

சிவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சார்பின கண்ணதாய விளங்கும் பாவநரசத் திருப்பதிட் பாலதான விகிரமசுகைபுரத்தில் அகத்திய முனிவர் வரத்தாற திருவவநா டுஞ் செய்த திருக்கயிலாய பரமபரை மெபசண்ட சிவாசாரியர் சந்தக்க கோ ஞான பானுவாய விளங்குந் திருவாவறிதறை நமச்சிவாயதேசிக பரமபரை தமைய தனி தோனிக், அக்குரு பரமபரையில் விளங்கிய வேலப்பதேசிக ஞானசாரியாபாற சிவஞான பொத் ஞானோபதேச வனுக்கிரகம் பெறது, வடமொழி தெனமொழி மாபபெருங் கட லெனா நிலை கண்டுணர்நது, அததவீத சிவஞானுபூதி கைகண்டு, மெய்கண்ட சிவ ஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியசுவாமிகளாய் விளங்கிய சிவஞானயோகிகர், சென மொழிச் சிவஞானபோத ஹ்ருகச் சிற்றூரை யெனப்படும லகுல்டாகக் ளையுஞ் சிவ ஞானபாடிய மெனப் பெயரிப் மாபாடியமு மருளிச்செய்தார சிவஞானயோகிகள் சிவ ஞானபோதத்தி, ஞானநுரை யுணமைக் கருத்தகக் ளெல்லா நாடிக் கண்டு மலைவறத் தெளளித் தெளித்தச சிவஞானமாபாடிய மருளிச் செய்தவிய, இம்மாபாடியத்தற யியாருநீரணக் கொள்ளப்படன வெல்லாம மெயப்பொருளாயப் பொருளெலவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம பொயப்பொருளா யொழித் கொருதலை யெனக்.

சிவஞானமாபாடியகாரர் சிவஞானபோத வுபொறகாத முதலிய பிரகாரண வுவினஞ் சூத்திரவந்திரன்க்கனிது மாண்டாண்டு இயையுபறநி யெடுத்தத தடைவிடை க்கண்ட மிக் விரித் தருளிய பலவகைத் தததவ துண்பொருட் பகுதிகளும், பல்கலை யகுதிகளும், அலகை வெனக். "தனனா கூடபடும பொருளும், அச்சணையபாடும, அத்தகுப்பிறா கூடம பக்கமும், அதுனை மதுத்தரைகருஞ் சித்தாரத்தத தண்பும, இயை புறியண்க் கிவற்றது நிலைகளும், என் டுதிகரணமெனப்படும். இவறது ளியையு- ஞானபாடியம், அநீகாரவியையும, துதநியையும, பாதவியையும, அக்கரணவியையுமென ஞானபாடியம். இவ்வியையினை வடமொழி சந்தித்தேனபா.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முதனாற்பொருள் பிற்காலத்தார்க்கு இனிது விளங்குமாறு விரித்தல் யாபபாற சசலாகமபண்டிதரெனனுங் காரணப்பெயருடைய அருணாந்தசிவஞான ரிய நியதறிய வழிநூல். இவ்வருணாந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மூதன் மாணாக்கர், இது மேலுமுரைத்தாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லா முறையாணியாய் நிலைபெறவது. “சிவத்துக்கு மேற நெய்வயிலலை, அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் காத்திர மிலை” எனவும், “பாவிரித்த னுலெல்லாம் பாரததறியச் சித்தியிலே-யோர் விருத் தப பாதி போதம்” எனவும், ஆனறே ரெடுத்தப போதமவராயின, இதனெருமை முடிய வெடுத்ததாகத் தல் யார்க்கு மரித்தெனக். இது பரபகக்ஞ் சுபகக்மென விருவ கைப்பரிம அவற்றின, பரபகக்கில உலகாயதன், சௌத்திராநதிகன், யோகாசாரன், மாத்நியமிகன், வைபாடிகன், நிகண்டவாதி, ஆசுவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சுகப்பிரமவாதி, மாடாவாதி, பாறகரியன், நிரீசுராகவியன், பாஞ்சராத்திரி யென னும் பரசமயத்தோ மதங்களும, அவற்றின் மறுப்புக்களும், கூறப்படும். இவருள் உல காயதன் சார்வாசன். சௌத்திராநதிகன், யோகாசாரன், மாத்நியமிகன், வைபாடிக னென்னு நாலவரும், புத்தனாலோர். நிகண்டவாதி ஆசுவகனென்னு மிருவரும் அருகனாலோர், இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரி யன் பிரபாகரனென்னு மிருவரு மீமானாகனாலோர். சத்தப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாறகரியனென்னு மூவரும் ஏகானமவாதம் போதிகளும் வியாசனாலோர். நிரீசுர ாகவியன் கபிலநூலான. பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவனாலோன். இவரெல்லாம் வைதி கத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக் குரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவாக் கிரியாகித்தேசிகர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழியித் தேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். ஸவபக்கம் - சுபக்கமென ஸூயிறறு.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யீறியுள்ளனவெல்லா மூலத்திறக்கேற்பச் சித்தாந்தைசுவாபொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவ ருரை மூலத்தாநி மாறுபடப் பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப் பிரகாசமுனிவருரை யிவ்வன் மூலத்திற் கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல்கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுணாமனுப்பென வதற்கேசர் நியமங்கள்கண்ட மியற்றியிட்டார். அக்கண்ட வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின் வரலாற்றின் விளக்கயிட்டாம், கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய சிவஞான சித்திப்பொழிப்புரை முதனாற்குத்திர வதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரிதது மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனோருரைகளை யளக்கும் அளவையுயர் நிற்பது சிவஞானசித்தியுரைகளு ளீர்தொனறே மிக வரிது னுணர்த்தப்பாலது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் மெய்கண்டசநததிகளோர் பாஞ்சரான் திருவரவடுதரை நமக்குவியாதேசிகர் மாணியவந்த ஞானாசாரியர். இஞ்சரான் தம்மயிற்றிரிய ஞானபோதியாய் விளங்கிய சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்துவினது புலப்படுவது அங்ஙனத்திற் றுணர்ந்த தழுவிச் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை வணங்குதலுணர்.

இருபாவிருபது.

இந்நூல் அருணந்திசிவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுட்பேசுந் தந்த நுனி மலமகந்தி நிண்ட மேவுவித்தருளிய மெய்கண்டேவா திருவருங் வலாண் முல கங் கைகண்ணிய வுருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல் எனறிருதிசுதான பப பத்தாய் மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், “இருபாவிருபது” என, திருநாமம் பெற்றது.

உண்மைவிளக்கம்.

இந்நூன் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணுக்கருளொருவரான திருவதிகை மண் வாசுதேவந்தரார் திருவாயமலாந்தருளியது. இது ஐசிரியரை முன்னிலையாகக் கொண்டு, சித்த சாத்திரம் கூறும் தத்துவருபாடுகளின் நிறஞ் செப்புவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்டசிவாசாரியர் முன்னுணர்வான வாசிரியர் சசலாக வுடைய பதிந் திவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த தோந்த சிவானுபவ நிண்டயுற மறைநா ளு கம்பந்தசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற் சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த ஸைவரபேசுந் தொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முசுனூலான சிவஞானபோதம் உழிநூலான சிவஞானசித்தயெனது தூலக விரண்டின்பொரு ளினிது விளங்குமாறு உடவிரண் டிற்கும் புடையாக வெந்த தருளிச்செய்தலின், அவற்றின் புன-தூலாயிற், சலனை யோதியுணர்ந்த பஞ்சவ ரறிவிற சிவம் பிரகாசிக்கசெய்தேற்ற சிவப்பிரகாசமெனலாம் பெயர்த்தாய், நிலவுரு சித்தாந்த ஞானநூல். உமாபதிசிவாசாரியர் திலேவாழ்க ணர், “அடியாகக் கெளியன் சிறமபலவன் கொற்றங் - குடியாகக் செழுநீயகச்ச சித்திப் - படியின்மீசைப் - பெற்றான் சாம்பாணுக்குப் பேசுமற் - திசைகெய்யு - முதல் கொடுக்க முறை” பென் வம்பலகதெம்பெருமான வித்தக திருமுருகன்னை, திரு வருள் வியந்து தொழுது, பெற்றானசாம்பாணுக்கு முதற்கொடுத்தருளிய வித்தக ஞானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுச்சராகமவிருத்தி சசாத்திரவெ ழு சல்குடி, தென் மொழியிற் திருவருட்பயன் முதலிய சித்தாந்தசாத்திரங்களும, தருவாயமலாந்த ருளிய திருவருட்செலவா. இன்னு மிவா ஞானாதுபுது யறபுது வரையகம் பல்வா.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிறுப்பந்தர தீரந்தல்கந் திருவருட்பயன் மேவ வுமாபதிசிவாசாரியர் கண்டப்பிடித்தியறநீய் சித்தாந்த ஞானநூல். இது பதமுதநிலை, உயிரைநிலை, இருண் மலநிலை, அருள்தநிலை, அநுருநிலை, அறிவுநேறி, உயிவாக்கம், இன்புறநிலை, ஐக்கெ முத்தருளினிலை, அனைந்தோர்தன்மை யென அக்காரங்கா பத்துடைபடிய, லாந்து.

வினுவென்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞானசம்பந்தசிவாசா ரியரை முன்னிதி வினுவுரையார் பாசம விற்றவுந் திருவருணைசந தலைக்கூட்டிவாழ்கிச், செயற்குளியதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

போற்றிப்பட்டுடை.

இது பந்தமும் வீதி முந்தனருளால் உயிக்கு நிகழு முறையினைப் படியி ன்னோர் தெளிந்தய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப்பட்டுடைவிற சாற்றி யுடையதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

இது இயற்றியருளினார் உமாபதிசிவாச்சாரியார். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிரந்தவாதி, ஈசரவலிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அளவை மூன்றும் பொருந்தமாறாது நிராகரித்து சித்தாந்த மேனமை தெருட்டுஞ் சித்தாந்த ஞான னால். இவ்வாங்கிஞ்ஞன் மாயாவாதி வைதிக சாதிர்த்துட்பட்டோன். ஐக்கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை யெழுவரும் அகச்சமயத்தோர். இறுத்க் ஞான் னேதிய சைவவாதி சுத்தசைவன். சுத்தசைவன் சொருபவிலககணஞ் சித்தாந்தசைவத்திற் சிறிது யேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆதலின், சுத்தசைவத்தைச் சித்தாந்தத்து எடக்கிப் பாடாணவாதி முத லீயித்த தோணவாதி யீராக வெண்ணி யகச்சைவசமயம் ஆறாலை சண்கொள்க. நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாததவிதவாதி யெனினு மொககும்.

சாத்திரமாயின முற்றிறம்.

ஒழி பிய ல.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னேழிபாக வெடுததுத், தமிழிலககண விலககிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அபுலமைகளானே இகபர வித்யைகளைச் சாத்தி தெயதுமாறும், ஈண்டுக் கூறவுற்றும்.

கல்விச்சிறப்பு.

இவ்வுலகத்தக காண்பபயி முயிவருக்ககளுள், ஐம்புலவுணாவோடு நல்லத னல்லந் தீயதன் நீதம் பகுத்தணரவல்ல மனவுணாச்சியு முடையராய் மேம்படுமக கள், காத்தருத்துவ போத்தருத்துவ நனகுறுத்தரு வேண்குஞ் சவிகற்புணைம் பயக் கும் வியஞ்சக் ஞான கரணமாய் விளங்குவது, வித்யையாம். வித்யையென்னுங் கல்வி யெனினும் பொருந்தம். மக்கள், இயல்பாக மனவுணாவுடையராய்நூம், சுத்தமாயா காதகாரிய சத்தபயிரமருபமாகும் வித்யையி னுபகாரியினிச் சவிகற்புணை வ்யாபார மெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியு னிருவகற்ப ஞானைச் செயதியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவிறு சவிகற்புணைச் செயதியு யெயது கின்றார். நிருவிகற்பகாட்சியாவது - பெயர் சாதி குணம் கனமம் பொருளென நிவற ருற் பகுத்தறிதலின் இவ்வொன்று தோன்று நதைதென்ப பொருளுணைமை மாத த்நரயே யறியு ஞானைச் சத்தி. சவிகற்பக்காட்சியாவது - பெயர் சாதி முதலவற்றாற் பொருளை யுளாவா றுணரு ஞானைச் சத்தி. அவையாமாறு காட்டுதம். மாவென பது ஒன்றன் பெயர். அதற்கு மாததன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிறம் தளிர்த்தல் பூத்தன் முதலியன அதன் கனம். மரமென நிலைபெறுதல் பொருளாகை. ஒருசாத்தன் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிறகு மொனதைக் கண்ணி கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இவ் தொன்று தோன்று நிலநென்ப பெயர் சாதி முதலியவற்றாற் பகுத்தறித லினிப் பொரு ளுணைமை மாததன்ரையின முன்னறியா நிற்கும். அநவன் மறிவுருந்நற வவன் அப்பொருளை இவ் தியாதோவென வையுறுதலும் அதனை வேருென்றாக யயககி நிச்சயித்ததுஞ் செய்து, பின்னா அப்பொருட்கண் மிகுத தோன்று மாவென னும் பெயர் முதலிய வைத்துக் கொண்டு எழுத்தானியுற சொல்லால் விதயித்த

அதினைப் புலப்பட வறியும். இங்ஙனமாகலின், மக்கட்குச் சலுகற்படுமாறு கலாநிபுமான சொல்லாணிமுகல் அனுபவசிகிதமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக வுச்சரிக்குஞ் சொல்லிவறியு மியவவாதானும் பொருளைத் தன்னுள் விசுவபிகுறியுமா லெனின்,— அறியாது கூறினாய் ; சொற்க ளுநதயிற் சூக்குமமயாயு நெஞ்சினக்டுப் பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மததிமையாயும் விளங்கித், தன்செவிக்குப் புலப் பரிஞ் சூக்குமவைகரியாய், இறதயிற் பிறர்செவிக்குப் புலப்படுந் துலவைகரியாய் வெளிப்பதில் ஆகலின், சாசதன பிறாசெவிக்குப் புலனாகாமல் உள்ளே செயயுஞ் சலுகதப் வியாபாரமுஞ் சொல்லா னிகுற ஞானச் செயதயே யெனக.

சல்லிமாட்சி-“இம்மை பயக்குமா” வீயக் குறைவின் குற்றம்மை விளக்குமா” குமுண்ட
ராக கேட்கின்றன-லெம்மை யுலகத்தும் “யாங்காணெங் கல்லிபொன்-மம்ம ரறுக்கு மருந்த”
“ஆறம்பொரு ளின்பமும் வீரம் பயக்கும் - புறங்கடை நல்லிசைய நாட்டு - முறுங்கு
லொன் - ஹறுழிபுற கைகொடுக்குற கல்லியினாங் “கிலைச் - சிறுதயிர் குறற தலை”
“சொடங்குகுசார றுனபமா யின்பம் பயக்கு - மடங்கொள றறிவகற்றுங் கல்லி”
“விஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு
விஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு
ராஜலாபுருத தெருறியுதவிஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு ரடுவறியிடுபு ஹுதம-புயதலிவிஞ்ஞாநாவு

இன்னும், சாகி யுடலோடொழியும். கல்வி யுயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாகி யு ய் ச்சியினை கல்வி யுயாச்சி மிக் டேமப்பட்டது. அது “மேற்பிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் கிழப்பிறந்தவர் - கழு ரனைத்திலா பாடு” “வேறறுமை தெரிந்த நாம்பா லுள்ளும் - கிழ்ப்பா லொருவன் கற்பின் - மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே” “கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றணாந் தோர் கமனமக - டிலிலித்த லைக்கப் படும” என்பனவற்று லுணராக. கற்றோருக்கு எநநாடு மெய்யுந் தம்போலுற்றுப் பொருட்கொடையும் பூசையும் உவந்த செய்தற கேதவாம். ஆகலின், கல்விப்போச சிறந்த நற்பொருள் பிதிதில்லை. அது “யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன் - சாந்தனையும் கல்லாத வாறு” என்ப தனுனறிக், அரசனுக்குத் தனதேயத்திறமுனை சிறப்புண்டி, கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற விடமெல்லாந் சிறப்புண்டு. ஆகலால், மனனினினுங் கற்றேனை சிறப்பு மிக் வுடை யன். அது “மனனனு மாசறக் கற்றே தரு சீராகுகின் - மனனினி கற்றேன சிறப்பு டையன் - மன்னதகு - தனதேய மல்லாத சிறப்பிலை கற்றேறதுச் - சென்றவிட மெல் லாந் சிறப்பு” என்பதனு னறிக். ஒருவயிற் றுகித்கோருளளும் ஒருகுடிப் பிறந்தோ ருளளும் கற்றேனை சிறப்புடையன். அரசனுங் கற்றேன் காட்டிய வழியே செல்லு நீரன். அது “பிறப்பா ரன்ன வுடவயிற் றுளருகு - சிறப்பின் பாலாத குயுமன் திரியு - மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள் - மூத்தோன் வருக வெணனு தவரு - ளறி வுடை யோனு தரசகு செல்லும்” என்பதனு னுணராக. கல்விப்பொருள் இம் மிக்கா ரோடு தலைப்பெயத அறியாதனவெல்லா மறிந்தோமெனறும், யாண்டு பலவாக நரை யில் மாயினமெனறும், உவத்தற கேதவாம். அது “யாண்டு பலவாக நரையில் வாகு தல் - யானகா கியரென் வினவுதி ராயின் - மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நீரம்பி னா - யானகன் டனையரென் லினைருநும வேத்தனு - மல்லனவ செய்யான் காக்கு மதன் றலை - யான்நவின் தடங்கியு கொடுக்க - சானருள் டலாயான் வாழ மூரே” என்பதனு

கல்விப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மட்டிபபிற்றானே யுதவுத லுண்டாகுத. கல்விப்பொருள் எழுசபயினுஞ் சென்றதவதலுண்டாகுத. அது “ஒருமைகேட டான கற்ற கல்வி யொருவற - கெழுமையு மோப புண்டாகுத” என்பதன னறிக. இத்தனை ஈரங்கிசியல்லா முடைய கல்வியினை நல்லாசிரியரை யறிதது அவற் குற்றழி யுத வியு முறுபொருள் கொடுத்தங் கற்றலவேணடும். இந்நனங் கற்றிரா தலையா யா அக்கினைக்கு நானிக சல்லாசா எனதங் கடையாயா. அது “உறமுழி யுதவியு முறுபொ ருள் கொடுத்தம் - பிற்றைநிலை முகிபாது கற்றனனறே ” “உடையாரமு னில்லாடோ லேக்கற்றுங் கற்றா - கடையரே கல்லா தவா” என்பனவற்ற னறிக.

இனி யறியவேண்டியன வறிதறமுரிய னானமகளைப் பெற்ற தானது உவனைக் கற்றோரையினகண அவரினு மீசுக்குக்குமாறு கல்வியறிவுடைய னுக்குடல வேணடும். அதுவே நன்மக்குக்கு சநதை செயுதாலவா முபகாரம். அது “தந்தை மகதகாரது நன்றி யவயதது - முந்தி யிருப்பச செயல” “நளது பற்றதருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னுக்குத் தந்தைக்குக் கடனே - நன்னடை ாககல வேந்தறமுத கடனே - யொளி துவா ளுருசும் முருக்க - களிதெறிநது பெயாதல சான்றாயுக் கடனே” “செசமென வொருவன மகேடகுச செயவன - விசசைமற திலை பிற” வேடைவறாறு ளறிக சமமக்கள தறியுடைமை தமயினு மாநில. அ பன்னாறிலை சற்றாக்கல்லா மிக விரி சாம். அது “தமயிற் தமமகக் கறிவுடைமை மாநிலது - பன்னாயிடு கெல்லா ினிக” என்பதன னறிக.

விலங்குகளுஞ் இக்கனரு சொல்லான விசறபிதரதிறுங் கரண மிசைமையால், அவை பெயர்கின்ற விடயங்களை நிரூபிதபமாசுவே யறியு நீர்மை யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டிலு மக்க ளெததுனை வேறுபாடுடையரோ அத்தனை வேறு பாடு கல்லாதமக்களைக் காட்டிலுங் கற்றறிந்தமக்க ளுடையறென்பத. “விலங்கொடு மக்க ளுளைய நிலங்குடால். சற்றாரோ டேனை யவா” எனஹ் திருக்கூறரு மிசனை நீலை யிதிதல் காண்க. கல்லாத மக்களு மொடபமுடையாராய நிலங்கு காண்குமாலெனின, — கல்லாத மகசண்மாட் டுளதா மொடப நீ. மே லெழுத்துப்பாலவதோர் விழுக்காடாய விரையக் கெட்டுப் பயப்பாற்றி யொழிதலின், அது ஒருசா ல்லவங் ளுடையம போலக் கொள்ளப்படுத்த லவதது துணமா ளுண்டிடுவமச்ச கொள்ளப்படாதா மமகை “கல்லாதா ளுட்பங் சழியநன ருயினுக் - கொள்ளா ரறியுடை யா” எனஹ் திருக் குறந் மித தோறமாறு காண்க. கல்வியறிவல்லாசா மெயப்பொருளா காணமாட் டாரென்பதம், உலகதையாரே மெயப்பொருள காண வலது. நெய்யது, “கல்லா ரெஞ்சி-னிலா லீசை” “தற்பவா விழுங்குறு கரபசக் கணியைக் கரையிலாக் குணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிகக் பலையே” எனதாருடக்கத்துத் திருவாசுதகசுள ளறிக. “துன் “ய தூலபல கற்பிற மததாது - ளுணைம யறிச்சு விசும” எனதரு ளிச்செய்தது, தீவ்னை பாலாபா ளுளதாங் கலவி நலவ்னைப் பாலாபா ளுளதாங் கலவி போல நனகு செயதற குபகார மாசமாட்டாத, தீவ்னைப்பயன வினைவிற பிலைநருந திரங்குதற் குபகாரமாமென குறிப்பாசலின், அது கலவி மெய்யுணாவிறகுச சாதக் மாகு மென்பதனாடு முரணுதனை. “காதன மிசகுழிக் கற்றவுங் கைகொடா” வென ளுஞ் சிந்தாமணிப் பப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் நிரண்டு செல்வமாயினும், கலவி இம்மை மதுமை வீதிபெதகண மூன்றதகுஞ் சாதமகாசன், “நற்பொருள் செயவா

நீக்கிடம் பொருள் செர்வார்க்கு மல்கிடம்” என்றார் சிந்தாமணிநூலார். ஆண்டு நற் பொருளெனது கலவிப்பொருளை. கல்விப்பொருளி னுயர்ச்சி, “கேடில் விழுச்செல் வங் கலவி பொருவந்து - மாடல மறறை யவை.” பென்பதனுறு மறிக. விலங் கொடு மக்களெனனும் பொத்சசொல்லாற் றென்பாலாருங் சற்றறகுரிய ரென்பது பொளந. “குஞ்சி யழகுங் கொடுநதானைக் கோட்டழகு - மஞ்ச லுழகு மழ் கல - பொஞ்சத்து, நல்லமயா மெனனு நடுவு நிலைமையாற - கல்வி யழகு ம.ழகு” என விதந்தெடுத்தோததலானும், கலவி ஆண்பாலா டெண்பாலா ரிருவருக்கும் பொது வாது தெளிக. மறு “துண்ணி தோடு தூலபல பழகிதும் - பெண்ணி வென்பது பெருமேப துமைததே” என்ற தென்கொலெனின, — பெண்பாலா ரியல்பின் மன சந்தம் டெரிதில் ராசலின், அவாகடபடுங் கலவி ஆண்பாலா கடபடுங் கல்விபோ லப பெரிது நனமைக் கெதுவாகா தென்ற சருத்தா நெருங்கு கூறிது ராசலின், அ. சொல்லே அவா கற்பிச்சுறபாலரல ரென்பது முடியாகெனக். இத்தனையும், சலிசுறப ஞானங் கலவிபா னெயதற்பால தென்பதம், அ. சிறப்பும், அத ஆண் மக்கள பெணமக்களெனனு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதம், தந்தை மக் கட்டிச் செய்யு முக்கிப் புதுவி அவரைக் கலவி யறிவுடைய ராக்குத லென்பதம், சொல்லப்பட்டன.

“கற்க கசுடற்க கற்பவை கற்றபின்

கிறந் வதற்குத் தக.”

கலவி, கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியரும், கற்றறகுரிய நன்மாணக்கரும், எய்தினலது, பயன் பட்டாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரிய நிலச்சுணமும், கற்கு நன்மாணக்க நிலச்சுணமும், முன்ன ரெடுத்தோதிக், கற்குமாறும், கற்கப்படு தூண்முறையும், பின்ன ரெடுத்தோதகும்.

கற்பித்த நல்லாசிரிய ரியல்பு

உயரகுடிப்பிறப்பும், மனததுயனமயும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைபயிற்சியும், வாய்மையும், மாணுக்காமாட டன்புடைமையும், பொருளவாவினமையும், நடுவு நிலைமைய மெனனு மெனவகை யிலக்கணங் குடையராயக், கொண்டயும், ஊ.சமும், உலகிய லறிவும், நிலைபெற்ற தெற்றமும், டொளையும், நின்றயும், மறப்பினமயும், அறிவும், உருநலமும், ஆற்றலும், புக்கும, சொல்வனமயும், மாணுக்கரால் விரும்ப பபதி நீர்மையும், தோனெனியாற பொருந்தினோ கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ராதற்கு உரியரென்றறிக. அது “வலப்புரி முத்திர குலம்புரி பிறப்பும் - வானயா நன்ன தூய்மையும் வானயாறு - நிலம்படார் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந் - திகை என்ன கல்விபுந் துங்கொடு - ஞாயி நன்ன வாய்மையும் யாவது - மல்கா வனபும வெல்கா வுள்ளமுந் - துலைநா வன்ன சமனிலையுள பபட - வெணவகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின - வேவாண வாழ்க்கையுந் தாஅளாண்மையு - பூலகிய லறித்து நிலையிய தெற்றமும் - பொறையு நின்றயும் பொச்சாப பின்மையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புக்கு - சொற்பொரு ளுணாததரு சொல் வனமயுங் - கற்புடா நெஞ்சங் காமுறப் படுதலு - மினனே ரன்ன தோனெனிற மரபினா - பன்னருந் சிறப்பி னல்லாசிரியா” என்பதனு னறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயரகுலத்தோர் விருமபும பிறப்பு. துங்கங் உவாமதி. துங்கு ஞாயிதம் பொங்குரு ளகதறிப் பொருளகளைப் புலப்படக் காட்டும் பொறியினவாது டொல் வாய்மையுடையா பொருளகளை ஐய விபரீத மகதறி மெய் யுணர்த்து நீர்

மூலமுடைய ரென்பார், திக்களொடு ஞாய் நன்ன வாய்மையு மென்றார். - இது தொழிலுடையம். நினைவிய தோற்றமாவது - எஞ்ஞான்றும் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆறல, அறிவுத்திட்டம் காயத்திட்ட மென் நிலை; அது அறிவு முருவு மாறலு மென வலுவொண்டையுஞ் சாரவைத் தோதயதனா னறியப்படும். காயத்திட்ட மனவலி, வாக்குவலி, உடல்வலி, பொன் மூன்றும். அறிவுத்திட்டம் இயற்கையறிவுவலி செயற்கையறிவுவலி யென லிரண்டாம். புதழ் - தன் கல்வி நிறைவு மதித்துப் பல்லொழுக்க மென்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறறை ஞான்று முயர்நதோர் லாய்ப்பட்டி நிகழ்ந்தி எங்கும் பரந்து நிலவு நன்கு மதிப்புச் சொல் விளக்கம். சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்குததவம். குலெனரு டெயவங் கொள்கை மேன்மை, சலையி மெளவு கட்டுரை வன்மை என்புழிக் கட்டுரை வன்மையு மது. கட்டுரைவன்மை - கேட்டார்ப் பிணிகுஞ் சொல்வன்மை. கட்டுதல் - பிணித்தல். அது "கேட்டார்ப் பிணிகுந் தகையவாயக கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதானு சொல்" என்பதனனு மறிக் கட்டுரை வினைத்தொகை. இதற்குப் பிறரெல்லாந் சொதித்தச் சொல்லு முரைவலி யென நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிக் கட்டுரைபது காலங்கூர்ந்த பெயரொடுக்கினலி முதனிலையாதலின, அத்தனைக் கட்டியென வினையென்குள விளையாக்குத லிடப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புனையரா யிருந்து னால் கற்பிப்பின மாணாகர் உறுதிப் பொருள கசுடறக் கறமக் கைக்கொண்டு நல்லொழுக்க மெய்கி மெய்யுணர்ந்து இஃபர விதி பேற்றறுதிப் பயன்களைத் தப்பாது தலைக் கூடுப. இவ்வியல் பிலலா ராசிரியராயக் கற்பிப்புகுள மாணாகா னாற்பொருள்களை ஐயமு மருட்கையு முறுதரக் கொண்டு தணிலெராயப் போலியொழுக்க மேலிப் பற்றிப்பட்ட விவேக கதியுடைமராய இஃபர வீடுபேற் றுறுதிப்பயன்களை நனகுற மாட்டார்.

உந்து நன்மாணுக்க ரியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு னாற்பொருளைக் கற்பித்தவா னுணர்தலும், கற்பித்த பொருள் பற்றாகக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நற்பொரு ளுணர்தலும், தம்போலக் கற்பனார் குபகாரிக ளாதலும், தந்தை தாய ஆசிரியா முதலியோர் செயந்நன்றி யறிதலும், தீய சிற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய் வெகுளி களவு காம உணை நிலை யிலராதலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும், தருமநெறி தவருமையும், ஆசிரியன் குறிப்பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட னாற்பொருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற் காததலும், மீட்டு மாசிரியனை யடைந்து கேட்ட னாற்பொருளை ஐய விபரீத நீங்க வினாவுதலும், நூறாயிரதிகையுடையா பிறா அறிதலு வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத லையுறாதுல வினாவும் சொற்பொருள வினாக்களுக்கு அவர் கொளரு முறையான விடை கூறுதலும், னாற்பொருளைக் கற்றே ரவையிலவ ரனுமதி கொண்டுதெதுப் பிரசங்கித்தலு முடையராகி, உலாநடை யறிந் தொரு குடிவார் னால் கற்றற்குரிய நன்மாணுக்க ரென ிறுணாக. அது "சொல்லிய பொருண்மை, சொல்லியாக் குணர்த்தலுஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்தனன் குணர்த்தலுஞ் - தன்னோ ரன்னோக்குத் தான்பயப் படுதலுஞ் - செயந்நன்றி யறிதலுந் தீச சார்பின்மையு - மடிந்தி மாற்ற மானமபொச சாப்புக் - கடுநோய சிறறன் களவே ழாம - மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்று வழிபடுதலு - மறத்தறை வழாமையுந் குறிப்பறிந் தொழுதலும் - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு - மீட்டவை வினவ

லும் விடுத்தது முறைத்தது - முடையராசி நடையநிர் தியலுநர் - நன்மாணக்கர்” என்பதனால்தான். இவ்விவரமுடைய மாணக்கரே தூல் கசடற நன்கு கற்று நற்புலமை யெய்து. இவ்விவரம் பிலலோர தூல் கறகப் புகிலும், தெளிவும் புலமை நிறைவும் தீட்பு முருமை மேலு நல்லுறுத்யுந் தலைக்கடமாட்டார்.

கந்தமுறை.

தூல் கந்தற்குரியராய நனமாணக்கர் தாங் கற்கு தூலின்கட் சில பொருள் கருகிறாயி னப்பொழு தவறறினகண் ணமுநதற்க. முன் கற தூறகனாதல், பின்பு கறகு தூறகனாதல் இவை வெளிநிக கிடக்கும்; அதுகண்டு தெளிதமென்று கொண்டு மனவுக்கம் குறைது தூலுரை கறக. விதி விலக்குக்கள் தூலுரைக்குட் சில சொற் பொருட்கு எதித தோததா லெய்துத் தூற்றஞ் சில சொற் பொருட்கு அந்நன மெதித தோததா லெய்துத் லுறுதம வரக காணப்படின, அவறறிநகு விதிவிலக்கு ஆசிரியரோதாமகக்கு காரணம் யாதென்று மனங்கலங்கறக; ஆசிரியர் தாமெய்து விததன் வெய்தாதனவறறிநகு மெய்து மாறு உபலககணம் பற்றி தூலுரை செய்யு நீராகலின. உபலககணக் கூறதுக்கள், “காணுமகண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல்” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யென்குணத்தான - றுளை வணங்காத தலை” யென்பன போலவன. முன் னறிந்ததற்குப் பின் னறியது மாறாயின, அவ்வளவில் முன் னதே விதி பின்னது வருவெனறும், பின்னதே விதி முன்னது வருவென்றாலுந் கதமெனக்கொண்டு தூலுரைப்பொருள் சிதைவுசெய்யாது, இவ்வேனாலவியையோ மற் றெவவுரை விதியோ வென நெண்ணி தூலுரை கறக. தூலுரைக்கைச் சிலநாட்கற்ற மாத்தரையாற் புலமை யெய்திறநிலமென துக்கங் குறைதற்க. தூலுரைக்கைப் பல நாட்கற்று அவறறின்கட் பயிறலுஞ் செய்யின், புலமை தப்பாது பல்க்கும். தூலுரைக்கை விரைவா னேகறக. அந்நன நோக்கின, யாதந் தெரியாது. விரையாது தூலுரைக்கை யுறு நோக்கின, தெரியாத பொருளில்லை. கறகு தூலுரைக்கை கரு ததனை மட்டுப்படுத்திக் கற தூலுரைக்கை கருத்தனைச் சிந்தாம லறக்குக. தூலுரைப்பொருள்களை வரம்புசெய்யாது இருகான் முக்காற கேட்டலிற் பயனின்ற. ஆகலின, தூலுரைப்பொருள்களை வரம்பு படுத்திக் கறக. அந்நனம் கற்றபின், ஒருகா லிறுந் யாதுதூலுரைப் புலமை யுளதாம். ஆசிரியனுக்குப் பொருள் கொடுத்தது மின்சொற் செல்லுதலும் பணிதது முறதுழி யுதவுதலுஞ் செயது கறக. இடம் பொரு ளோவலக் குடையராபச சிறப்புச்செய்யிறம், கலவி விருப்பில்லாத மந்த மாந்தர் களோடு கூட்டிற்வு செயறக. துணமாணுழபுலமுடையாப் பெறின், சில கொடுத்த மவரோடு பழக்கு. மன மிடர் நோய முதலிய வேதக்களாற் கலங்குஞ் செவ் வியி னுலுரை யாத்தலை யொருஞ்னதுஞ் செயறக. புலமைப் பேற்றிற்குச் சிறந்த சருவி யாசிரியன்பான மெய்ப்பனபு மெய்வழிபாடு முடையராதலாம்.

மக்களையு தாங் கறகு தூலனவாக விரியுமாகலின, நல்ல தூல்களை முழுது முறையாற் கறக. ஒருதுறைதூ லொருவகை யறிவியையே யுதவுமாகலின, பலவகை யறிவுவெணடிப் பலவகை யறிவுதூல்களைப் பலவாறு நாடிக்கறக. “தொட்டனைத் தூறு மணமேணி மாந்தாக்குக் - கறத்தைத் தூறு மறிவு” “அறிதோ றறியாமை கண்ட தருல்” “நீரளவே யாகுமா நீராம்ப ருணகற - தூலனவே யாகுமா துண்ணியு” “தூலபல கல்” எனது முதமொழிக்காலு மிவை துணிக. கண்ணெளி விளக்க மெய்தக் காணடல் யிப்பாற் கிழ்த்ததற்கு ஞாபிற்றினுளி முதலியன் வின்றியன்மயாத

திருவிடும்பிரகாசிகை மக்களான மருளானம் விளங்கிச் செய்தொழில் வன்மை யுடையது, அங்குள்ளிருந்து யெங்கு நிறைந்து நிற்கும் கடவுளருட்சத்தி இளநி யாய்வதற் றுபகார கரணமாம். ஆகவே, அறிவு விளக்கம் வேண்டி நூலாய் நன மாகுதற்கு ராசிரியவழிபாட்டினுடைய ஈசரவ்யாசனையும் கடைப்பிடித்துச் செய்தவருக. "அருளினு லாகமத்தை யறியலா மளவினாலுந் தெருளலாம்" என்பவாஸன, கருகு நூலுரைச் சொற்பொருள்களை எனது நூலுருளி னுடிச் சேர்த்துக் கற்க.

கந்த நூன்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்து நல்லாசிரியரை யடைந்து நறமழித் தூல் கற்கப்படு நன்மானுக்கர் முன்னாற் தமிழ் நெறிக்கணக் காயந்துகொண்டு ஆசன்குடி கொணைவேந்தன், யாகஞ்ஞடாம், நல்லழி, நன்னெறி முசலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நனது தெரிந்து கொள்க. அஃதற்குப் பின் நிதன்கு கற்று அது கூறஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்து முதமொழிவெண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரக்கோவை முசலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொரு ளையு மவற்றினகண வரு நின்றுச்சொறையு நன்றாக உறித்துக்கொள்க. அதற்குப் பின் சைவநனமானுக்கா சைவாசாரியாபால் வைதிகசைவசாதிரி மோதமதகு வெண் மிஞ் சைவ சமஸ்காரமும் வைணவ நனமானுக்கா வைண வாசாரியாபால் வைணவ நூ லோதமதகு வேண்டும் வைணவ சமஸ்காரமும் விதிப்படி பெறத், முறையே பஞ் சாக்கர வட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப வனுடான முடைபராயச, தேவாரத் திரு வாசக நாலாயிரப்பிரபந்த மெனது தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையாகவுரு சுததா ள்க்கமாகவு மோதப் பழகிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவ ரியற்றிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கக கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொருநூற்றாயிரபுதுவள்ள, குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவநூன் யோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவா மானுக்கா பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிப்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிக்கைப்புராணம், திருவிளையாடல்புரா ணம், பிரமோத்சரகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிங்கலீலை, டாஸவத முசலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதமெனது தமிழித்காசங்களை முறையாகப் படித்து, இலக்கியவறி லீட்டிக்கொள்க அதன்மேல், நனனூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருந கலம், காரிகை, அஃபொருளவிளக்கம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பெண்டாப்பா ட்டியபல், தண்டியலகாரம், வீரசோழியம், நேமிநாசமெனது மிலக்கண நூல்களை யவற்றின் காணடிகை வீருத்தியுரைகளோ ளுளக்கொள்க கற்றுத், கதரவில்லக்கியங்களில் இப்பஞ்சலக்கண நூல்விதிக ளமைவர நனது பபில்க. இதுகாறுங் கூறிய விவவல்ல க்கிய விலக்கண நூல்களை முறையா ளுளக்கொள்க கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை யெய் திய நன்மானுக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) எனதுவ கலவிப் பட்டாபிதானத் திக் குரியரென் றுணாக.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள்திகா ரங்களை யினம் பூரணஞ் சேனாயர நச்சினுருகினிய மெனது முறைகளோக் நனது கற்றுத், சித்தாமணி, சிலப்பதிகார யண்பேரலீலை, குளாபணி, கைடத் திருவாய்மொச மென த் துயிர்க்காலியங்களை, உரைகளோடு நனது அராய்ந்துகொள்க.

அறநெ லுத்தங்ஙனமாக; “சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி திதெனவே - னுக்கியுப தேசித்தார் சோமேசா-நோகிற-பயனில்சொற பாராட்டு வாண மகனெனன் - மக்கட் பதடி யெனல்” என்றாசிரியா சிவஞானயோகிக் ளுருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்ற துபலக்கணமாகலின், அது போலுஞ் சிலப்பதிகார மணிமேகலை ருளாமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நனமாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவெ னின்,—ஆசொகருமனனியினும், சிந்தாமணிமுதலிய சாவியங்களிற் பொதுவான வுலகி யன நீதி வைராகசியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய வியரற்றிழை பிரயோக மிக வருசலானும், அப்பய னேகசிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரவையுந் கழ்ச்ற்பால ரென நெறித்தோதினும், இனிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரக்காவியங்களைக்கற்க வேண்டின், தற்சஞ் சமய சித்தாந்தப் பாரவையாற கறக. ஆந்தனூர்வளிற் போல வவ நறினக் கணமுதற்க வென்பார, “சிந்தாமணிப் பயிற்சி தித” என்றார். பயிற்ப் பலகா ளுளனகொள வழுநதி யாராய்தல. மன மொன்றிலுருந்தின் அசன வண்ணமாய மாறு மென்ப தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருந் பெனதக காவியங்களிற் பலகா லுமுநிபு டயிலுவோர் சம வைதிக நெறி கைவிட டவை கூறும் கொள்கை வசத்தாரா யவைதிகராவ ரென்பது பெரிபோர் கருத்தெனக். வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக் காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதுடனமறுப்பில் விரித்தோதினும்.

அதன்பின், தருக்கசங்கிரகதிபிகை தருக்கப்பரிபாடை சுறத்த் தருக்க வறிவுடைய ராருக். அதன்மேல், இறையனாராகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்தரை, தொல்காப்பியசூருகிரவிருகதி, இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யென்பவ நறை மகியமையக் கற்று இலக்கணவறிவு விரியச் செய்துகொண்டு, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, கலலாடம், பெருந்தேவனுப்பாரத் மெனனுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைசனோ டாராயந்த, பின்னாந் திருக்குற டிருக்கோவை யெனனுந் தெயவ விலக்கியங்ளைப் பரிமேலழகியாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்றாராயந்து தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக் கின்றியமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக் கண வாராய்ச்சியுந், பூரிகள க்கோள கணிதநூலாராய்ச்சியும், தருக்கநூலாராய்ச்சியும், ஈட்டிக்கொள்க. இதுகாறும் கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக் கற்று முதிர் நத நனமாணுக்கா முதுதமிழ்ப்புலவர் (B. A) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்குரிய ரென டுணாக.

இங்ஙனந் தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய வித்தகைள் கற்று முதிர்ந்தோருட் சைவ நனமாணுக்கா, சைவாசாரியரை யடைந்து வழிபட்டு மந்திராதிகார மாச்சுளு திகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுறும், சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத்தியிரபானு, ஞானுயிர்ந்தம், தத்துவப்பிர காசம், சோமசமபுசிவா சாரியா கிரியாகாண்டகிரமாவலி, சித்தாந்தசாராவலி யென் பனவறறையும், சதுவேதந்தாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிவேகம், சிவசுர்ணுயிர்ந்தம், பாரத்தாற்பரியசங்கிரகம், இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம், பிரமதருக்கத்தவமென் பனவறறையும் கற்று, வைதிக சைவவறிவுடையாராய், வைதிக சைவாணுட்டானக் கைவரப் பயின்றாக்கொள்க. சுதகாத்துவிதிக்கொள சித்தாந்த சைவ நனமாணுக்கர் கைவல்லியம் வேதாந்தகுடாமணி முதலிய தேவலாத்துவித வேதாந்த சாத்திரக்

களைக் கற்கவேண்டின், தஞ்சித்தார்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாத்தவத் வைணவ நன்மாணக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணக்கருட் சித்தசூத்தி மிகவுடையராய் நித்திய நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிச் சஞ்சி வீர்பேற்றி னவாமிக்குடைய பரிபாகிகளான நல்லோர், சித்தார்த சைவ ஞானசாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் த்யாசசியஞ் செய்து, நிருவாண விஞ்ஞான தீகையுறது, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருடப்பயன முதலிய வதவத சைவ சித்தார்த நூல்கள் பதினாறு நூற்பு மவற்றி னுரைக்கோரீம், வேதார்த சித்தார்த சாத திர்ப்பொரு ளனைத்தையு மைய விபரீதமு வடக்கி விளக்கும் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாபாயுய்த்திணைநிம், ஞானசாரியரை வழிபட்டு, முறையாற் சேடடல் சிந்தித்த தெளிதல் செய்து, சிவானுபவன சைவருமாறு சிவோக மெனனு மத்தவத் திடடை பேணுக. இங்ஙன ஞானஞ்சாக்கிகளான நல்லோர் ஈசாவாசியம், சேனம், பிரசினம், மூண்டகம், மாணக்கியம், சைத்திரியம், ஐரேயம், சாரதோகியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சுவதரம், சைவாலியம், அகாவிரசு, அகாவசிகை யென்னுஞ் சைவோப நிதநங்கையும், பவுடசம், மிருசோத்திரம், சேவ்ளாலோத்திரம், சறவஞானோத்திர முதலிய சைவாகமங்களையு, தானாற்றுகின்ற வேதார்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தார்தப் புலமைக் கருணை வாயுதனாகத் தோள்க. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டாண்டித் தவத் விசிட்டாத்தவத் தேவ லாதவத் பாடிய வுரைகளாற் பேதிக்கப்படமுடியாது, சைவ சித்தார்த ஞான குருவரு ஞபதேச மாந்திரப் பாவையா லவற்றின் மெய்யுணர்ந்து சத்தார்தவத் நிலை கடைப்பிடி புதுதயுக

அதனமேல், இங்ஙன கூறிய வேதார்தத் தெளிவான சைவசித்தார்த ஞான வுபநிடதவசத்திருவரு ளிலக்கியமான தேவாரத் திருகாசகத் திருக்கோவை யுத்தரவேத் முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட் டணு லென்று மாறாய்ந்து, ஒத்திப், பரமசிவன் திருவடிக் கீழ்ப்பிரவரப் பொருத்தஞ் சீவனமுத்தி யுணமநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவசுத்திரம், சைவசுத்திரம் முதலிய சஞ்சமய சாத்நிர முறையாற் கேட்டுச் சித்தித் தவிசிட்டாத்தவத் தெளிவான தேறி, நாலாயிரப்பிரவரங்களைத் திருவருட் பாவையா னென்று மாறாய்ந்து, நாராயண மூர்த்தி திருவடிக் கீழ்க்குஞ் சரணுகநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

மேற்கூறி முததமிழ்நூலையெழு மூன்றுக கூறிய வேதார்த சித்தார்த சாத்நிரபுலபையு ளனது கைவரப்பெற்றா முததமிழ்ப்பெருப்புலவர் (M. A.) என னும் பட்டாபிதானதக குரியரே லுணர்.

சல்லியறிவின்பயன்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையா லிப்பர் வீர்பேறு சரித்திரதையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலைபரான தமிழ்ப்புலவ ராததாற்றா பொருளீட்டி யினனிலைக்கு விதி தக கருமம் வழாது செய்து போகத் தயத்தித் தருமமுந் தக்கார்க்குச் செய்க. பொரு ளீட்டுங்க லுருளொடு மனப்பொடு பொருத்தி யீட்டுக. எனனை? அருளொடு மன பொடும் பொருத்தி வாராத பொருள பசமட்கலத ணீர்போலச் செய்தாணியுங் கொண்குறத்தலின். இல்லறதெறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டுவன வுதவ யவர்

வறுமை களைய வல்லராதலும், தாமெடுத்தகொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம் பங்கவா தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டுமினப நுகர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகவின, அப்பெற்றிதகாய பொருளை நெறியா விரம்பி கிட்டுக. பொரு ளீட்டுகாத தம்புலனம் யுத்தத துணைக்காரணமாமென்று சொன்ன டுட நக்கதனது. என்னை? அறிவுடையார வறிபராகவு மேனையார் செல்வராகவுங் காண்டலீன. ஆகவே, அறிவுடையாராதறாரகு மூழ் செல்வமுடையராதற காசாத, செல்வமுடையராதறாரகு மூழ் அறிவுடையராதற காசாத. நாயனாரும் “இருவ றுலகத் தப்பறகத் திருவேறு-அன்பு ராஜ்யம் வேறு” எனமெந்த தருளிச்செய தார். இன்னும், யாக்கும் பொருளி னுண்மையு மது காரணமாக வெயது வின் பமு முனவினையா னமைத்து கிடந்தன, பொருளினினைமையு மதுகாரணமாக வெயதுந கனபமு மனவன்மை முனவினையா னமைத்து கிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முய றசிபாது மென்னமையாலு முாவாவன வென்று கொண்டு மகிழ்தலுங் கவறலு மறி வினமைபாம. இவ்வனமாதலின், கலவிபறிவு கொளிபராய நினது நனதுசெய்திக், ததி னுட்புழும் பார்த்து றறக்கம் விப்பெறுக்குற பெயதுதற்கே சாதனமாவதாமெனக். இனிப் பொருளா பழக்கையான நெய்பென்று கொண்டு அதுனை யீட்டு முயற்சியின் தி மடிபுக்கொளாத, அதுனை யுதா முடையராகி யீட்டுக, “முயற்சி திருவினையாக கும ” “மடியினான முருகா மாமலரயி னுள்”. “ஆதக மதாவினையச் செல்லு மழிவினா - ஆகக் முடையா றுமை” என்பவா லின். இனிக் கலவியறிவுடையார், பொருள்க் கலவியினுலும் உழவினா னுட்புல சிறப்பாம். வாணிகத்தினும சேவனத்தினும பொருளிடிக் ஸ்தலனைச சிறப்பினறும். யாதினலெனின், — கலவி யுழவுதொழிலுற பொருளிடும் புலவர் கவாக்கிரையிருந்து யுப்பரசாத்நக கவலை புத்தாமற செயதற்கு வல்லுநராவா, மறறிருவகையா னீட்டும் புலவா கவலையும பாதந்தரமு முடையரா யிப்பர சாதுன முட்டாறிருந்து செய்வனீரராவா; அதனா லெனக்

இவ்வனம் பொருளிடிக் கலவியினுல் இப்பர சாதனம் பேணி வாழு நற்புல வா, தரு சொற பெலக்காவு யாக்ககு முபகாரிகளாய வாழ்க. அவ்வன முபகாரி னளாதலை பயன நோக்கிச் செயயறக், கடனாக்ககொண்டு செயச. இனிச் செயயுந் கொழிலெல்லாம் பரமேசுராபபணமாகச் செயச. தொழில்களைத் தமக்கன்று கொ ண்டி செய்கவா ரவற்றற றுடக்குறவா; பரமேசுராபபணமாகச் செய்வோ ரவற றுற றுடக்குறா அவரவற்றற றுடக்குறும் யொன்றோ, பரமேசுர னருண்ணா னமு மெய்தப் பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்வு மெய்தப்.

“இனியயென் மருவுமவைவாவு ஞானங்கடைத்தற்கு நிமித்த” மாதலின், கரும்ங் களைப் பயக்குகாது பரமேசுராபபணமாகச் செய்வோ பிரம் ஞானமெய்தி வீட் பேறு கூடுவரென்பது வேதாஃமத் துணிபர்ம். “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாளம்” என்பவா கலின், கலவியறிவுடையா மவ்விரண்டையுந் தமக்கணியாகக் கொண்டு போற றல்வேண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிரணை மாட்டும் அருளவவாறணி பெல்லா வுயிராகளித்தது திக்கு மறிவு வியாபாரமாதலின், அனதிலு மருள சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லறத்தா ரறிவு வியாபாரமும் அரு றிற வறத்தா ரறிவு வியாபா ரமுமாம். இல்லறத்தி றொடபு பறறி பெருமணபே துறவறத்தி றொடபு பற றுது அருளாய முத்தும். நாயனாரும் “அருளெனது மனின் குழவ” யென நரு

னிச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா 'லனறிப் பூரியர்பாலு முளதாலதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றுளே யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் 'அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியா கண்ணு முள' என நெய்த்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக னுகாச்சிபெ யெய தப. அருளுடையாா இவ்வுல னுகாச்சியு மவ்வுலக னுகாச்சியுந் 'தப்பா தெயுதப. இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிமனமயிற்றுளே தெய்வத்தன்மை யுறறு எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்படு நீராமயுடையரு மாவர். இங்ஙனமாதலின், கலவியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெறித்தாய வருடபெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் திட்டனனாரும். இவ்வருளற மிகநன்குஞ்சிறந்த நேராக ஞானசாதனமாதலினனே, "ஈஹிஹாஸாவொரோயுஹி" எனமறு, "நல்லா நென்ப படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந் - கொல்லாமை சூழு நெறி" "ஒன்றாக நல லது சொல்லாமை" "அவிசொநிர பாயிரம் வேட்டலி னெனற - ஐயிசெகுத னுண் ணுமை என்று" எனமறு, "கொல்லா விரதந் குவஸ்யமெல லாமோதக - வெல லாராக்குஞ் சொல்லுவதெ னிச்சை பராபாமே" "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாற் குத்தநா கொள்களவு - கல்லாமற் கைதல் ப்ராபுணந் காற்ற கனவினும பொய் - சொல்லாமற் சொல்லினுந் சௌமற் றுணையா பாயையிலே - செல்லாபற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகளே" எனமறு, உண்மைறு செல் அந்நன் முறை யிட்டனவெனக். இனிச் சேவகாருண்ணியம் பேற்றது. பொலை யூறுண்போர் சூலா, புலவொன்று குரவொன்று பிரபஞ்சன 'பாதகாசிரிய ரென்று முலத்தி னிலவுகண் றார். "உண்ணுமை யுள்ள ஆயிரிலே யூறுண்ண - வண்ணுதல் செயயா தளறு" "கண்ணையிற் படிந்திட் டாலுந் கடவுளைப் புகித் தாலு-மகஞ்ஞலாபற் கோடி தாண் வள ளலாய வழங்கி னுலஞ்சங்கையில் ராத ஞான தத்தவ முணர்ந்திட் டாலு-மொருந் புலால் புகிப்போன பாயாந் கடைவ னனறே" என மண்ணுமூல்கண் முறையிதிதலை யவ ரறியா பொறுர்!

யாவாகாயினுந் தாமனுட்டிக்காத வுருகியினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போகித்தல பெரும் பேதமையாம். நாயனாரும் "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குமாத்கந் தானடக்காட்-பேதையிற் பேதையா ரில்" என மயவா நெய்த்தருளிச் செய்தாரென்பது. குண குற தற்குள் பழவினை காரணமாக விமனமயின் மகக்ஷணாபு நிர்முதலின், குறறச்செய லுடையராய் வொருவ ரககுறற்செய்துள்ளின கேடுணர்ந்த, அவை தவிர்த்து நற்சுண் நற்செய்கையுடையராய்த், தாமுனசெய்த குறறந் தோதலைப் பிறாக் கெடுத் தச்சொல்லிக் குணப்பிரசங்குஞ் செய்த நக்கதேயாம். அவா அவவாறு நன்று நாடிச் செய்யுந் குணப் பிரசங்கத்தினை முனைக் குறற் செய்தி காரணமாக வவமதித்த நக்கதனாரும்.

இனித் தமிழ்ப்புலமைபுடையா கடைப்பிடித்துச் செயற்பாலன். தங்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தந் சமயநன்மைபேணல், நன்மானுக்காசுக்கு கல்வி கற்பித்தல், நல்ல னாலுரைகளை யிபற்றவுலென நியை முதலாயின. முறகாலத்தத் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்துச் செய்து புதமுடம்பு நிறுவிப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்தத் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செய்யாத, தந் குடும்ப மோமபுத லொன்றுமே செய்து, கலவியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாத, கொண்ணை காலந் தமிழ்த்தியர்!

இனிக் கலவியெனது நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவரு னுடி யவனையு மவனருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உயததேநிலைநிப் பொய மையாளரான வுலக மாந்தரைப் பொருட்பெறு கருகிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம். “பொயமை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புரனா பாடுமின புலவிராகள் ” என்று சமயாசாரியரும், “ஒழிவொன் றிலலாதபல னுழிதோ னாழி நிராவப்போம் - வழி யைத் தருநங்கள் வானவ ரீசனை நிற்படோயக - சூழியமிகு நலவ வானகவி கொண்டு புலவீகா - னிழிபக கருகியோ மாண்டிம் பாடலென னுவதே” என்று ஆழ்வாரும், பணிததருளினார்.

இனித் தஞ்சமய நன்மை நாடும் புலவா நியாயநெறியானே யதனைப் பரிபூஸ னஞ் செய்க. சமயாபிமானன்கொண்டு குடாகக் சமயவாத மொரு ஞானனுஞ் செய யற்க. சடையகனொலா மொரு முத்தகடவு ளானையின ஒவ்வொ வகுப்பினரா கிய வதிகாரிகள் பொருட்குத் தோற்றுவன்கப்பட்டு கிலைபெறுவனவாதலின், குதாக்கத் தாற் தஞ்சமய நாட்டிப் பரசமய நிரந்ததல குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதலவ னுணையிற்றேனறிச் சோபானமாயத் தாரதமியிப் முதறு நிலைபெறுமாறு ஞானமிாத மென்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவா சமுத்திரப் பெற்று, அவரைக் கலவியறிவு டையராமன்க், குடுமப்பாடி மயாமே லிறக்கி விட்டுப், பிரவஞ்ச வைராக்கியமுறையத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துப் பர வீடு பெறு கூடு மெண்ணுஞ் சிறிது மில ராய்ச், “சொற்றாநாந்து கொலுன்றிச் சோந்த நடைவீணராயப் புறமுதுறு பண்டம் பழிகாறு மிறசெறிந்து” மக்கன மனைவி யொகத்த பற்றுமுறுகி, அவாநெறிப்பட்டு னீராவா ‘அடலவேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல வேண்டும் - வேண்டிய வெல்லா மொருகுது” “தலைப்பட்டா திரத் துறந்தா மயங்கி - வலைப்பட்டா மறையவர்” எனது நாயனா ருருளிச்செய்தலின், விடாது வந்து விருவகைப்பற்றும் விடறகுது, அவ வரத் துறந்து பற்றற்றான பற்றினைப் பற்றத் தொருதலையாற் செயற்பால தென்க. நன்மனச் சனகனாதியரு மந்திரி முதலியோர் மீது பூபாரம் வைந்து ஏகாதமருவியே நினைட கூடிப் பற்றறுத்துச் சின முத்தராயினரெனின, பரநீடுபெறு மனை வாழ்க்கை துறந்து விரதம் பேணி ஏகாத மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தாக்கே யுடையவதென்பது துணிபாம் இவ்வனமாகலின், நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற றுற நது மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துச் செம்பொருண் ஞானசசெவ்வராய வாழ்தலே ஒரு நன்மகனுக்குக் கலவியறிவின் முக்கியப் பயனைப்பது கடைப்பிடியாயிற்று, “நெஞ்சிற றுறவார துறந்தார்போல வருசித்த - வாழ்வாரின் வனகனுநில” எனறெடுத்தருளிச் செய்தலின், நெஞ்சிற றுறநெனரும். “கற்றதனு லாய பயனைன்கொல வாலறிவ- னறறு டொழாஅ ரெனின;” “கற்றினி மெயப்பொருள் கண்டா தலைப்படு - மறநீ னிடு வாரா நெறி.”

ஒழியின முற்றிற்று.

நீர்வாவதுதான் மாதவச் சிவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன் அருளுப் தேசர் பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரீயற்றியநூல்கள்.

- (க) சிதம்பரசபநாதபூணம் — இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு ளொன்றான ஏம்சபாராத மானமிய மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளது; தொல்லாசிரியர் செய்யு ணடைகளைய நடராசமூர்த்தி தலந தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது.
- (உ) சிவகர்ணமீர்தம் — இது அப்பயதீக்ஷிதயோகிகள் வடமொழியிலிற்றிய சிவ காணுமிர மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம், பூவபககஞ் சித்தாரந்த மென விருபகுதிசுதாட்ச சிவபரத்துவ னுதலுவது.
- (ங) சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம் — இது வடமொழியில் அரத்ததாசாரியரீயற்றிய சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பரம சிவனே நானகு வேதங்களானு மெடுத்தோதப்படும் பரம்பொரு ளென்று சாசிப்பது.
- (ச) பாரததாற்பரியசங்கிரகம் (ரு) இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம் — இவ்விர ணமும் வடமொழியில் அப்பயதீக்ஷிதயோகிகளியற்றிய பாரததாற்பரியசங் கிரகம் இராமாயணதாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளன, பாரத ததானும் இராமாயணததானு னுதலப்படும் பரம்பொருள் பரமசிவனென்ப சிறிவுறுத்துவன.
- (சு) யேசுமதசங்கற்பநிராகரணம் — இது யேசுமதத்ததர் கொள்கை பூவபககமா தலைத் தருக்கத்திறுற றெரிப்பது.
- (ஊ) இலக்கணவிளக்கப்பதிப்புணாமறுப்பு — இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யினமே னிகழ்த்திய குதாக்கமுறுதது அதன் நியாயபலம் விளக்கும் வசன கிரந்தம்.
- (ஜ) வைதீக்காவிய தூஷணமறுப்பு — இது பெரியபுராணம், இராமாயணம், தணி கைப்புராணமெனனும் வைதீக்காவியங்களை, அநியாயமாகத் தூஷித்துச் சிந்தாமணியெனனும் அவைதீக்காவியம் பாராட்டினுரை நியாயத்தினுமறு தது வைதீக்காவியமாட்சி நிலையிட வசனகிரந்தம்.
- (க்) ஞானதுடாமணி — இது சிவவணமாத நான்கும் பாரபரஞானமா யடங்குமாறு நிரூபிப்பது.
- (கங) ஞானமீர்தம் — இது சமயங்களுல்லாம் முழுமுதற்கடவு ளொருவ ளுனையிற் றுனறி அதிகாரிபதம்பற்றித் தாரதமய்ய முறு நிறகு முறைமை யுணா த தம் வசனகிரந்தம்.
- (கக) திருச்சிற்ற பலவந்தாதி.
- (கஉ) திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
- (கங) மாவையந்தாதி
- (கச) சிதம்பர பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.
- (கரு) வடகோவைச் செல்வவிநாயகரீரட்டைமணிமாலே.
- (கசு) நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஊ) வநிநகரீத் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஜ) புறவார் பனங்காட்டுரீப் புறவடமை பதிகம்.

பரிசோதனாபத்திரம்.

[illegible]

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௩௨	௧௪	ஏகார	எகார
௧௩௪	௧௧	முலிய	முதலிய
௧௩௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௪௪	௩௪	யதனை	யதனை
௧௪௪	௩௬	பொருளல்ல	பொருளல்ல
௧௪௫	௧௮	தனபால	தனபால்
௧௫௪	௩௦	முறணுறு	முறணுறு
௧௫௪	௩௪	பறறி	பறறி
௧௮௪	௮	கிளகுகிளகுகு	கிளகுகு
௨௦௨	௩	நிராகரித்து	நிராகரித்து
௨௦௩	௧௪	விஷ்ணு	விஷ்ணு
௨௦௪	௧௫	விஷ்ணு	விஷ்ணு
௨௦௭	௨௬	சுற்றின	சுற்றின
௨௦௮	௫	ஆசனத்தி	ஆசனத்தி
௨௧௦	௧௩	தீயாசனத்தி	தீயாசனத்தி
௨௧௧	௧௩	கலையறிவு	கலையறிவு
௨௧௩	௨௩	ஆவர	ஆவர
	௨௫	பாரபர	பாரபர

இவ்வூல்களைக் கொண்டு பம்பாயில் ௧௮௮௩ ஆம் ஆண்டு பிழைப்பினைத் திருத்தித் தின்படி முன்னாள் திருத்தம் கொண்டு பம்பாயில் ௧௮௮௩ ஆம் ஆண்டு

